

**«ШАРҚ» НАШРИЁТ-МАТБАА
АКЦИЯДОРЛИК КОМПАНИЯСИ
БОШ ТАХРИРИЯТИ
ТОШКЕНТ — 2008**

ТОФОН МҮРОГ

ТОҒАЙ МУРОД

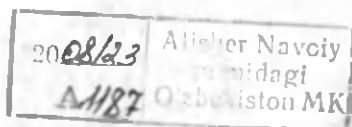
ТАНЛАНГАН АСАРЛАР

I жилд

Қиссалар

«ШАРҚ» НАШРИЁТ-МАТБАА
АКЦИЯДОРЛИК КОМПАНИЯСИ
БОШ ТАХРИРИЯТИ
ТОШКЕНТ — 2008

84(59)6
M 89

Мурод, Тоғай

Танланган асарлар. / Тоғай Мурод. – Т.: Шарк, 2008.
Ж. I: Қиссалар. — 448 б.

Ўзбекистон халқ ёзувчиси, Абдулла Қодирий номидаги Давлат мукофоти совриндори Тоғай Муроднинг хикоялар, қиссалар ва романлар, сара мақолалар, кундалик дафтардан битиклар ҳамда таржималар ўрин олган тўрт жилдлик «Танланган асарлар»и адабиёт мухлисларига тақдим қилинмоқда. Мазкур нашр ёзувчининг ўзи ҳаётлигида тартиб берган тарзда чоп этилмоқда.

Тоғай Мурод қиссалари аллақачон ўзбек хонадонининг сеvimли китоблари жавонидан ўз ўрнини топган. «Танланган асарлар»нинг биринчи жилдига ёзувчининг халқимиз орасида доврुक қозониб, китобхонлар кўнгил мулкига айланган тўрт қиссаси жамланди.

ББК 84(59)6

ISBN 978-9943-00-185-5

© «Шарк» нашриёт-матбаа акциядорлик компанияси
Бош таҳририяти, 2008.

ТОҒАЙ МУРОДНИНГ ҚЎШИҚЛАРИ

Кечагина ёш ёзувчи, бошловчи ёзувчи, деб юрган қаламкашларимиз эндиликда насримизнинг етакчи ижодкорлари бўлиб қолдилар.

Тоғай Мурод ана шу ижодкор авлоднинг талантли вакилидир.

Тоғай Мурод адабиётга тутаб эмас, ёниб кирди.

Тоғай Мурод қиссалари соф миллий ўзбек қиссалари. Тоғай Мурод қиссаларида тасвирланган одамларга бошқа халқ либосини кийдирсангиз ҳам ўзбеклиги билиниб туради. Уларнинг хулқ-атвори ҳам бошқа халққа асло ўхшамайди.

Шу вақтгача қиёфаси ноаниқ, бир-биридан фарқ қилмайдиган, шапка кийдирсанг рус, қорақўл папах кийдирсанг озарбайжон, телпак кийдирсанг қозок, ёқасига кашта тикилган қўйлак кийдирсанг украин бўлиб кетаверадиган тахминий одамлар қиссаларимизнинг асосий қаҳрамонлари бўлиб келди. Бу ўз халқининг миллий урф-одатларини, ҳис-туйғуларини билмасликдан бўлди, сўқиркўнгиллик, сўқиркўзликдан бўлди.

Биз Абдулла Қодирийни салкам етмиш йилдирки, бошимизга қўтариб келамиз. Бунга сабаб, Қодирий миллий қаҳрамонлар яратди. Отабек ҳам, Юсуфбек хожи ҳам, Офтоб ойим ҳам, Солиҳ маҳдум ҳам асло такрорланмас образлардир. Бу кишилар тўғрисида Қодирий таъкидла-маса ҳам ўзбеклигини биламиз.

Тургенев, Гоголь, Толстой рус халқини бутун бор бўйи билан тасвирлаган буюк ижодкорлардир. Нехлюдовга дўппи кийдирсанг, Каренинага паранжи ёпинтирсанг, ўзбек бўлиб қолмайди. Толстой уларни қон-қони билан, ўй-хаёллари билан, гап-сўзлари билан рус қилиб яратди.

Бундай асарлар яратиш учун адиб рассомдек рангларни бир-биридан фарқ қиладиган, бастакордек товушларни тиник эшитадиган бўлиши керак.

Тоғай Мурод ана шундай рассом адибдир, ана шундай бастакор адибдир.

Мана, у “От кишнаган окшом” да отни қандай тасвирлайди:

“Биродарлар, ўзи, Бўз от қандай бўлади? Сурпдай оппоқ бўлади. Бордию аждодида бўлса, тўққизга тўлганда Тарлон бўлади. Тўққиз ёшида Бўзнинг бада-нида холдай-холдай қора доналар пайдо бўлади. Шундан бошлаб у Бўз эмас, Тарлон от бўлади. Тарлон — хол-хол от! Тарлон — отлар сараси.

Биродарлар, Тўриқ отнинг юздан бири яхши бўлади, Тарлон отнинг юздан бири ёмон бўлади!

Биродарлар, от танимасанг, Тарлон ол!..”

Талантли адиб қаламидан тўкилган ушбу сатрларни ўқирканман, ҳаёлимдан бир гап ўтди.

“Дом” да яшаб умрини ўтказган шаҳарликларни ўйладим. Инсон боласининг узоғини яқин, мушкулини осон қилган бу жониворни фақат циркда, кинода кўрган шаҳарлик укаларимизга адибнинг бу сўзлари қанчалик таъсир қилишини биламан. Шаҳар болаларининг табиатдан, жониворлардан қанчалик узоқлашиб қолганликларига ачиниб кетаман.

Тоғай Мурод отни шу қадар меҳр билан таърифлайдики, адиб қўшиқ айтаётгани, деб ўйлайсиз. Адиб кўнгли китобхон кўнглига кўчиб ўтади. От миниб адирларда елдай учгингиз, от ёлларини силагингиз келади.

“Биродарлар, машина деганлари темир! Жони йўқ! Жони йўқ темир одамга эл бўлмайди! Темирнинг юраги йўқ-да! От одамга эл бўлади! Боиси, отнинг жони бор, юраги бор-да!”

Тоғай Мурод тасвирлаган чавандозлар хиёнат кўчасига кирмаган, одамларга фақат яхшилик раво кўрадиган асл ўзбеклардир.

Тоғай Муроднинг Тарлони Толстойнинг Холстомери, Айтматовнинг Гулсариси қаторига келиб қўшилди.

Бу гапимга баъзи бир танкидчилар жиндек гаплик қилар. На илож, олдиндан оққан сувнинг кадри йўқ, дейдилар...

Тоғай Мурод ўз она тилини бениҳоя яхши билади. Билгандаям бутун ранглари билан, оҳанглари билан билади. Шу боис, соф ўзбекча битади.

Тоғай Мурод ўзбек тилини қуйлатди. Ўзбек тилининг жами жилваларини офтобга солиб кўрсатди.

“Аё Тарлон, сен менинг акамсан. Ука деса дегулик мендайин уканг бор, ака деса дегулик сендайин акам бор, нима гапим бор?”

Аё Тарлон, сен менинг биродаримсан. Менинг биродарим сенсан.

Аё Тарлон, сен менинг биродаримсан, қиёматлик биродарим..."

Ушбу сатрларни ўкиб бўлгач, хаёлга толасиз. Ҳозиргина мунгли бир қўшиқ тинглагандек бўласиз.

Бу қўшиқ олис йўл босиб, Ўзбекистонимизнинг қайноқ, жануб Сурхонидан учиб келди.

Мен Тоғай Муроднинг "Юлдузлар мангу ёнади" қиссида Бўри полвон, Тиловберди полвон, Абил полвонларнинг курашларини завқ-шавқ билан томоша қилдим. Сурхон полвонларининг ҳалолликлари, мард, тантиликларини кўриб ғурурланиб кетдим. Ана, ўзбек полвонлари, ана, дея ғурурландим.

Тоғай Мурод тасвирлаган Сурхон полвонлари чинакам ўзбек полвонларидир.

Шарқнинг буюк дostonлари "Лайли ва Мажнун", "Фарход ва Ширин"лар, "Тоҳир ва Зухро"лар неча юз йиллардан бери яшаб келади. Уларда бир-бирига етишолмай, муҳаббат йўлида жон берган бахтсиз ошиқ-маъшуклар тасвирланади.

Тоғай Мурод ҳам дoston ёзди. Отини "Ойдинда юрган одамлар" қўйди.

Қисса номини ўқишингиз биланок сизни аллақандай сирли-сехрли ойдин кеча бағрига олади. Ичингизга ажиб бир нур ўрмалаб қиради. Дил-дилингизни ёритиб юборади.

Қиссада Қоплон билан Оймомо фарзанд илинжида тунни тонгга, кунни ойга, ойни йилга улаб яшайди. Қоплон хотинини Момоси, деса, Оймомо эрини Бобоси, деб чақиради. Улар йўқ боланинг бобоси, йўқ боланинг момоси бўлиб, йилларни йилларга улайди. Бир-бирига мўлтираб яшайди. Улар учрамаган доктор, улар кўринмаган табиб қолмайди. Аммо на доктордан, на табибдан наф кўради.

Тоғай Мурод чол-кампир ҳаётини ғоят нозик, ғоят шоирона тасвирлайди. Чол-кампирнинг ўзаро меҳр-муҳаббатини қўшиқдек куйлаб беради.

Тоғай Мурод бир-бирини Бобоси, Момоси, дея атаб умр ўтказаётган бир жуфт покиза инсонни ойдиндаги ой нурига ўраб тасвирлайди. Оқибат, ушбу жуфтнинг ўзи ҳам, сўзи ҳам, туриш-турмуши ҳам ойнинг кумуш нурларига йўғрилиб кетади.

Тоғай Муроднинг куйиб, ёниб, ўртаниб битган, баъ-

зан фарёд уриб битган “Ойдинда юрган одамлар” қиссасини “Муҳаббат қўшиғи”, деб атагим келди.

“Момо-Ер қўшиғи” бошқа қиссалардан фарқ қилади. Тоғай Мурод бу қиссасида бошқача йўлдан боради. Ўз йўлидан адашиб, оёғи ердан узилиб, Фарб адабиёти сояси бўлиб қолган ижодкорларнинг типик образини яратади. Шу ижодкор образи туфайли қиссага майда-чуйда тошлар отилди. Асар ютуқларидан кўз юмиб ўтилди. Ахир, қайси соя ижодкор ўзига ойна олиб қарайди дейсиз? Масалан, қиссада оригинал бир образ бор, бадиий бақувват бир образ бор. Мен сержант Орзикулов образини назарда тутяпман. Сержант Орзикулов ўзбек адабиётида мутлақо янги образ.

Назаримда, Тоғай Мурод қисса битмайди, назаримда, бор овози билан қўшиқ айтади. Бу қўшиқда авж пардалар бор, нолишлар бор, савт бор.

САИД АҲМАД,
Ўзбекистон Қаҳрамони,
Ўзбекистон халқ ёзувчиси.
1994.

ТОҒАЙ МУРОДНИНГ ИЛК ҚИССАЛАРИ

Тоғай Мурод ўзининг сара қиссалари билан ўзбек адабиётини, шубҳасиз, бойитди. Бу асарлар адабиётимизда ўз тили, ўз йўли, ўз услубини яратган катта истеъдодли ёзувчи бор эканлигидан далолат бериб туради.

Тоғай Муроднинг биргина “Ойдинда юрган одамлар” қиссасида, янглишмасам, адибга хос бўлган фазилатлар янада яққолроқ сезилади.

Асар нима ҳақида? Бир карашда қисса адабиётимизда кўп айтилган фарзандсизлик муаммосига бағишлангандек туюлади. Аслида, ундай эмас. Аслида, услуб жиҳатидан халқ дostonларига ўхшаб кетадиган бу қиссани муҳаббат ҳақидаги бир куй, тўғрироғи, муҳаббатга суяниб, барча ҳаёт довуллари енгиб ўтган икки дил, икки пок инсон ҳақидаги типик бир қўшиқ десак ярашади.

Яхши қўшиқ мунгли бўлади, бироқ бу мунг кўнгилга рашлик солмайди, билъакс, сув ичгандай равшан қилади.

ОДИЛ ЕҒУБОВ,
Ўзбекистон халқ ёзувчиси.
1983.

ТОҒАЙ МУРОДНИНГ ТУҒМА ИСТЕЪДОДИ

Қадимий бир байтда шундай дейилади:

*Хиди йўқ гулга чаман ҳайф,
Меҳри йўқ дилга бадан ҳайф.*

Ҳар бир гулнинг ўзига хос хиди ва ҳар бир дилнинг такрорланмас меҳри, айниқса, адабиёт учун кадрлидир. Чунки адабиёт – сараланган бадиийлик чаманидир. Инсон дилига йўл топган асарларгина бу чамандан ўрин ола билади. Китобхонлар қалбига “жиз” этиб тегмаган, унга завқ бермаган сўхтаси совуқ асарларга бу чаман чиндан ҳайфдир. Шу сабабли адабиётга китобхон қалби орқали йўл топиб келмаган асар унда яшаб кета олмайди. Истеъдодли қалбнинг меҳри билан йўғрилган ғоявий мазмун ва янгича бир гўзаллик хуш бўйини таратадиган бадиий шаклларгина адабиёт чаманига мос тушади, унинг бойлигига бойлик, ҳуснига ҳусн қўшади.

Тоғай Мурод қиссалари адабиётимизга Сурхон водийсининг ўзига хос нафасини олиб кирди, меҳнатсевар, камтар ва танти чорвадорлар, боғбонларга нисбатан дилимизда самимий меҳр уйғотди. “От кишнаган оқшом” қиссаси “Алпомиш” достони анъаналарини эслатадиган халқчил руҳ билан суғорилган. Тоғай Муроднинг ўзи ҳам Алпомиш ва Барчинларни берган гўзал водийлар, бепоён яйловларда ўсганлиги унинг сўз бойликлари билан, ёзувчилик услуби ва ўзига хос овозидан сезилиб туради. Насрий асарга шеърӣ жаранг ва кўтаринки руҳ бағишлай олиш қобилияти ёш адибнинг қаламига хос энг яхши фазилатлардандир.

Қисса қаҳрамони Зиёдулла оддий бир чўпон. Унинг ўз оти Тарлонга бўлган меҳри – инсоннинг табиатга қўйган меҳридай соф. Тарлон табиат тимсоли бўлгани учун ҳам ёзувчи уни ёркин бир образ даражасига кўтариб тасвирлайди.

Биринчи қиссанинг қаҳрамони Зиёдулла ўзи яшаётган жойдаги қаллоб ва риёкор одамларга қарши дадил курашади. У ҳатто ўзидаги жисмоний нуқсонга қарши исён кўтаради, “қал” деган маломатни маънавий устунлик – мохир чавандозлик шуҳрати билан енгиб ўтади.

“Ойдинда юрган одамлар” қиссасида ёш адибнинг ижодий изланишлари бошқачароқ йўлдан боради. Қоплон ҳам Зиёдулла каби меҳнатсевар, бир сўзли одам, у

ҳам табиатга ихлос қўйган, Оймомо деган қизни севиб қолган. Икки қалбнинг туганмас муҳаббатига фарзандсизлик балоси қарши туради. Улар умр бўйи шу дардга даво излайдилар, баъзи одамларнинг маломатларидан азоб тортадилар, бир қанча вақт ўксик ва тили қисик бўлиб юрадилар.

Фарзандсизлик муаммосига Тоғай Мурод ўз қиссасида янгича талқин берганини алоҳида айтиш керак. Муаллиф қиссанинг дастлабки бобларида Қоплон билан Оймомони “акамиз”, “опамиз”, деб ҳурмат билан қаламга олади. Ёшлари улғайган сари адиб энди уларни “бобомиз”, “момомиз”, деб эъзоз билан улуғлайди. Қоплон ва Оймомо дилларидаги инсоний муҳаббатнинг юксаклиги туфайли китобхонлар қалбида фарзандларча меҳр уйғотадилар. Шу билан улар маънавий жихатдан кўп фарзанд кўрган мухтарам боболар ва момолар қаторидан ўрин оладилар.

Тоғай Муроднинг қалбида меҳнаткаш халқимизга аталган яхши туйғулар кўп экани унинг қиссаларидан сезилиб турибди. Фақат ҳали бу асарлар – адибнинг илк қадамларидир. Биз унинг ижоди ҳам, маҳорати ҳам янги-янги юксакликларга кўтарилади, деб умид қиламиз. Чунки унда туғма бир истеъдод бор. Истеъдод эса асл эътибори билан меҳру оқибатдан таркиб топади. Мана шу меҳру оқибатнинг бирор зарраси зое кетмаслиги учун адиб ўз истеъдодига “Бу фақат меники эмас, халқники, адабиётники!” деб қараши керак. Ана ўшандагина истеъдод ўсган сари уни умрбоқий қиладиган масъулият ҳисси ҳам ўсиб, илк муваффақиятлардан эсанкирашга йўл қўймайди.

Чинакам катта адиб ўз халқига катта бир қўшин келтиргандан ҳам улканроқ зафар ва шухрат келтириши мумкин. Фақат бунинг учун адиб ўзидаги истеъдодни худди қўшин байроғини авайлаб қўриқлайдиган яловбардор қаби асраши керак, бу байроқни олдириб қўймаслиги, унга ғубор юқтирмаслиги, доғ туширмаслиги керак.

Тоғай Муродга чин қалбдан айтадиган тилагим ана шу.

*ПИРИМҚУЛ ҚОДИРОВ,
Ўзбекистон халқ ёзувчиси.
1985.*

ЮЛДУЗЛАР МАНГУ ЁНАДИ

I

— Одамлар-у одамлар, тоғда битган бодомлар, эшитмадим деманглар! Бугун ха-а-амма Зулфиқор полвонни-кига суннат тўйига, хе-е-е-ей! Чу, жонивор!

Эгар қошига тўн солиб олмиш жарчи гузарма-гузар от ўйнатди. Хўжасоат қишлоғи аҳлини тўйга чорлади.

Хиёл ўтмади. Тўй бекаси отда эшикма-эшик юрди. Хонадонларни алохида-алохида айтди.

Хонадон бекалари:

— Курук кетманг, — дея эгар қошига тўн илди.

Тўй бекаси юзига фотиҳа тортди.

— Илойим, сизларни-да тўйга етказсин, — дея тилак тилади.

Кейин, Зулфиқор полвон от минди.

Эл-юртни ўз номидан айтди.

Эл-юрт кўнгли нозик-да.

Тўй бекаси айтган бошқа, тўй хўжаси айтган бошқа.

II

Туш вақти аёллар бўғирсок, қатлама, ширгуруч кўтариб тўйлади. Эркаклар кўй, тана етаклаб тўйлади.

Том устида ёнбошлаб олмиш Наби оқсокол тўйхонадаги воқеалардан кўз-қулоқ бўлди, тегишли йўл-йўриқлар берди.

Айниқса, келажак меҳмонларни эътибордан четда қолдирмади. Меҳмонлар кўча бошида қора бериши биланок, Наби оқсокол овоз берди:

— Келинглар, меҳмонлар, кела беринглар! — деди. — Мингой байча¹, аёлларга пешвоз чикиб, қўлларида дастурхонни олинг! Қаранг, Зулфиқор полвоннинг ошнаси Турдибой эчки етаклаб келяпти! Анави кўй етаклаб келаётган куёви Қурбонмикин? Ха, шуякан! Ашурбой, қўйларни ушлаб, оғилхонага каманг!

Тўйхонада ўйнаб юрмиш болалар эшик олдида чопиб келди.

Тўйловчи аёллар сочиқлар сочди: ёнғок, писта, майиз...

¹ Хан, ой, гул маъносида.

Болалар қўлларини чўзиб-чўзиб сапчиди. Сочкиларни илиб-илиб олди. Ерга тушганларини талашиб-тортишиб қўйниларига солди.

Иккита бола юмалаб бораётган ёнғокни қувиб кетди.

Болалар тўда-тўда бўлиб, ёнғок, ошиқ, шумшак, қулокчўзма ўйнади. Дўл, гирбойди, чиллак, зувиллатар ўйнади...

III

Холбой сурнайчи иккита доирачи билан мумтоз муסיқалар тарона этди.

Тўйхонада олти дошқозон қатор осилди.

Хизматкорлар қур бўлиб ўтириб сабзи тўғради.

Дошўчоқлардан самога қоп-қора тутун ўрлади.

Дошқозонлардан зиғир мойга қовурилаётган гўшт хиди келди.

Бир отлик тақимиға бошсиз улоқ босиб тўйхонадан чиқди.

— Одамлар, Оқжарда кўпкари бўлади! — деди Наби оқсоқол. — Ана, улоқни олиб кетди! Хоҳлаганлар борсин! Эсларингда бўлсин, кечаси олиш бўлади, эртага яна кўпкари! Пиёда кўпкарисини-да бор! Эртага пиёда пойгаям бўлади, ха!

Эркаклар кўпкаридан кунботарда келди. Қур бўлиб-қур бўлиб ўтирди.

Тобок-тобок палов сузилди.

Учовора бир тобок бўлди.

IV

Хуфтонда аёллар давра куриб гулхан ёкди.

Даврада чирсиллаб ёнаётган шувокдан буралиб-буралиб олов ўрлади. Шувок хиди димоғларни қитиқлади.

Болалар давра теварагида қувалашиб ўйнади.

Беш-олти бола жам бўлди. Бир уй ичида ерни айлана қилиб чизди. Айланани гир деб атади.

Болалар бир сонни белгилаб олди. Бирови болаларни уч айлантириб санади. Мўлжалдаги сонга тушмиш бола гирда қолди.

У гир ичида энгашиди. Кўзларини қўллари билан яшириб турди.

Болалар ҳар тарафга сочилиб яширинди.

Гирда қолгани уларни излади. Гирдан-да оғоҳ бўлди.

Кимда-ким унинг кўзини шамғалат қилиб, эпчиллик билан гирга чопиб кирса, шу қолиб саналади.

У аёллар орасида бир бола мўралаб турганини сезиб қолди. Шу болани давра айлантириб қувди.

Бола гирга қараб қочиб, қўлга тушди.

Бу орада бошқа болалар гирга тўпланди.

Энди қўлга тушган бола гирда қолди. Болаларни излади.

Бу, яшинмачоқ ўйини бўлди.

V

Аёллар доирани елпиб-елпиб, ҳалқачаларни шилди-ратиб-шилдиратиб оловга тоблади.

Даврада чангқовуз бўзлади:

— Биёв-биёв-биёв!

Бир киз олов гирдида бармоқларини қирсиллатиб-қирсиллатиб, чангқовуз нағмаларига хиром этди.

Даврада иккита гўзал эшилиб-эшилиб ўйнади, тўлғаниб-тўлғаниб ўйнади: бири олов бўлди, бири киз бўлди!

Аёллар нағмаларга ҳамоҳанг чапак чалди. Жўшиб-жўшиб кийқирди:

— Киштала-киш, киштала-киш, хай-ха-а-а-ай!

— Ҳа, бўйингдан момонг айлансин, ўйнай бер, ўзим келин қиламан!

Ўйнаган ўйнаб, ўйнамаган тўн ёпди. Бўйдоқлар даврага ўғринча қараб, қайлиқ танлади.

VI

Тўйхона кунчиқаридаги қисирпояда болалар икки тараф бўлди.

Бир тараф тескари ўгирилиб, кўзларини чирт юмиб турди.

Иккинчи тарафдан қулочи каттароқ бола бир қаричча оппоқ мол суягини қулочкашлаб отиб юборди.

Суяк бориб тушмиш ердан чанг кўтарилди.

— Бўлди, бўлди! — деди.

Шундан кейин ракиблари ўгирилди. Хар тарафга ёйилди. Суяк излаб кетди.

Суяк отган болалар каторлашиб ўтирди. Ракибларини қаради.

Болалар суякни излаб-излаб, охири топиб келди.

Борди-ю, тополмаса, суяк отган болаларнинг ўзлари топиб келади. Тагин суяк отади. Суяк ота бериб-суяк ота бериб, ракибларини сарсон қилади.

Энди суяк отиш гали уни топиб келганларда бўлди.
Бу, оксуяк ўйини бўлди.

VII

Тўйхона ёнидаги ховлида эркаклар давра қурди.

Бу даврада олиш бўлади.

Давра узра симчироклар осилди.

Полвонлар оёғига зах ўтмасин учун даврага сомон сепилди.

Давра четида ёниб бўлмиш олов чўғи яшнади.

Полвонлар совуқ қотса, ана шу чўкка исинади.

Тун совуқ бўлди. Совуқдан қор ҳиди келди.

Давра жунжикиб-жунжикиб:

— Ух-ух, қорнинг совуғи-я, — деди.

Дарҳақиқат, Керагатокқа биринчи қор тушди.

Қорли чўкқилар ойдинда элас-элас оқариб кўринди.

Тоғ ўнгирида телевизор станцияси чироғи ёнди.

Адоғроқдаги тўда чироклар — Тўхтамиш, Чуқуробшир, Чинор, Лўкка, Зардакул, Бодаво дея аталмиш Ваҳши-ворнинг қишлоқлари бўлди.

Ой қишлоқ узра осилиб қолди.

Юлдузлар ғуж-ғуж ёнди.

Давра айланасига гилам тўшалди, кўрпача тўшалди.

Меҳмонлар ҳали келмади.

Тўрда ўтирган колхоз раиси:

— Қулмат-ай! — деди. — Қўшхоналарга¹ бор-да, меҳмонларга хабар бер! Олиш бошланди, де! Чоп, зувиллаб бориб, зувиллаб кел!

Хиёл ўтмади, меҳмонлар-да келди.

Олам-жаҳон одам бўлди.

Давра лик тўлди.

Жойсиз қолмишлар тик турди. Давра сиртидаги машиналарга чикиб ўтирди.

Даврага қараш учун бўйи етмовчи болалар дарахт шохлари айрисига чикиб ўтирди, деворларга миниб ўтирди.

Колхоз раиси бош баковул бўлди.

Баковул олдида турли-туман рўмол, гилам, калиш, чопонлар бўлди.

Баковул кетида тўй хизматкорлари ғунажин, қўй, эчки ушлаб турди.

Булар совринлар бўлди.

¹ Олисдан келмишлар қўнган хонадон.

VIII

Давра сукутда бўлди.

Бош баковул ўрнидан турди. Даврага мурожаат этди:

— Одамлар, узоқ-яқиндан келган азиз меҳмонлар! Мана, жамоа жам бўлди. Энди олишни бошласак бўла берар. Бугунги даврамизда воҳамизга донғи кетган Бўри полвон ўтирибди. Даврага баковуллик қилишни шу кишига топширсак, нима дейсизлар?

— Маъқул, полвон бованинг суяклари даврада қотган! — деди давра.

— Қани, полвон бова, даврага чикинг!

Одамлар орасида ўтирган Бўри полвон ўрнидан турди. Қўлларини кўксига қўйди.

— Одамлар, шунчалик иззат қилдиларинг, қуллук! — деди. — Энди, биз қариб қолдик...

— Полвон бова, элнинг сўзини ташламанг!

— Эл атайлаб сизга юз солди-я!

Бўри полвон чиқа бермади.

Шунда, раис ўзи бориб олиб келди.

Бўри полвонга Хотам полвон чиқди.

Улар бош баковул қаршисида чўккалаб ўтирди.

Баковул соврин айтди:

— Сизларга энг яхши тўн қўйилди, омин, оллоху акбар!

Оксоқол полвонлар гўё чиппа-чиндан олишиб, даврани бошлаб беришлари лозим.

Бўри полвон калишини ечди. Маҳсичан бўлди. Қора чопони ўнгирларини қайириб, белбоғига қистирди. Телпагини бостириброк кийди.

Кенг ҳам дўнг пешонасини, туртиб чиққан ёнокларини силади. Така соқолини силади. Кафтларини туфлаб-туфлаб ҳўллади.

Давра айланди.

Хотам полвонга қараб қулочини узун очди. Хотам полвон ёқасидан ушлади. Бир-икки силкиди. Авайлаб чил¹ берди.

— Ё, пирим! — деди.

Давра қарияларга қараб жўшиб кетди.

— Ҳа-ҳа, бўш келманг, полвон бова! — деди.

— Э, бўлди-е, чарчаб қолдиларингиз!

— Полвон бова, ундай чил берманг-э. Хотам полвонга танисоғлик керак!

¹ Хадис (куч синашиш).

Оқсоқоллар бир-бирини қўйиб юборди. Бош баковул олдига келди.

Баковул оқсоқоллар белига биттадан тўнлик бекасам бойлади.

— Бали, кучларингиз баробар экан! — деди.

Оқсоқоллар бўш келмади.

— Эб-эй, нималар деяпсиз, раис бова? — деди Хотам полвон. — Ўнгимга келиб эди-ю, тагин, Бўри полвоннинг бирон ери лат емасин дедим-да!

— Нима-нима? — деди Бўри полвон. — Уккағар Хотам полвон-э! Сизга ўхшаганларни манави чиначогим билан йиқитаман, ха!

Шундай қилиб, аждодлар удуми бажо келтирилди. Ёшларга йўл очилди.

Оқ йўл, ёшлар!

IX

Бўри полвон давра айланди.

Даврага мурожаат этди:

— Халойик! — деди. — Даврада ҳалол олишиб, элга томоша кўрсатайлик! Ҳақ-ноҳақни мен — ўзим ажрим қиламан! Айтганим айтган, деганим деган! Даврадаги Бўри полвон сўзим: тарафкашлик, фирромлик, ошна-оғайнигарчиликка йўл қўймайман!

Бўри полвон теваракка аланглади. Бир бурчакда кунлиб ўтирмиш беш-олти ёшли болани кўриб қолди.

Бола раиснинг ўғли бўлди.

Бўри полвон атайин шу болани етаклаб келди.

— Отингиз нимайди, полвон? — деди.

— Шукуй!

— Э, яшанг, Шукур полвон! Болалар, манови Шукур полвон билан олишадиган мард бўлса ўртага чиқсин!

Телпаги қулоқларини тушириб олмиш бир бола чиқиб келди.

Кетидан отаси овоз берди:

— Полвон бова, манови Эрмат полвонни бир синаб кўринг!

Бўри полвон Эрматнинг-да қўлидан ушлади.

— Эрмат полвон, — деди, — сиз манови Шукуй... э, астағфирулло, Шукур полвон билан олишасизми? Ўзи, юрак уряптими? Э, бали, гап бундай бўпти-да! Қани, юринглар. Раис бова, манови полвонларга дуо беринг. Дўржирок зот қўйинг, келбатидан икковиям катта полвонга ўхшашпти!

Полвончалар бош баковул рўпарасига чўккалади. Баковул дуо берди:

— Сизларга ўзларингиз боп бир тўн, бир сўм пул қўйилди, оллоҳу акбар! Яхшироқ олишсаларинг, яна бир зот қўшамиз! Ечинмасдан олиша беринглар, кун совук!

Болалар давра айланди. Аммо... чаппа тарафдан айланди!

Давра гурр этиб кулиб юборди. Бўри полвон болаларни ушлади.

— Эб-эй, эб-эй! — деди. — Манови тарафдан айланинглар! Кулманг, халойик, полвонлар ғайратига чидай олмай, шошиб қолди, ха! Полвон шуйтиб-шуйтиб полвон бўлади-да!

Х

Болалар даврани икки айланди. Қўл бериб кўришди.

Шукур полвон чопони ўнгирларини қайириб, белбоғига қистирди. Энкайиб, ўнг қўлини олдинга сермаб бора берди.

Эрмат полвон иштонини юқорига бир кўтариб қўйди. Уям кулочини сермаб кела берди.

— Ха, кулочгинангдан, полвончалар! — деди давра.

Шукур ўнг қўли билан Эрматнинг ёқасидан ушлади, чап қўли билан билагидан ушлади. Икки оёғига қўшиб чил берди.

Шукур йикитаётиб эди. Аммо ерга оғиш вақтида ўзини эплай олмади.

Окибат, иккови-да баравар йиқилди.

— Бекор, ит йиқилиш¹ бўлди. Бошқатдан олишинглар! — деди давра.

— Шукур полвон, қаттиқ-қаттиқ чил беринг! Ким айтади сизни раиснинг ули деб?

— Эрмат полвон, кўп шалпайманг, дадил бўлинг!

Шукур йикитдим, дея, бош баковул қошига ўтирди.

Эрмат давра ўртасида чопонида илашмиш сомонларни қокди. Шукурга, кейин, Бўри полвонга анграйиб қаради.

— Фирром, мен йиқилмадим, — деди.

Бўри полвон Шукурнинг елкасига қўлини қўйди.

— Полвон, йикитолмадингиз, бошқатдан олишинг! — деди. — Елкангизни кўп силтаманг. Ё, отангизга ишон-

¹ Икки полвон баравар йиқилса, иккови-да қолиб бўлмайди.

япсизми? Отангиз идорага раис! Даврага Бўри полвон раис! Туринг!

Шукур кобок-тумшук қилди. Отаси қабатига ўтиб ўтирди.

Бўри полвон Шукурни силаб-суйди. Чучук-чучук сўзлар айтди:

— Шайтонга хай беринг, полвон, чиқинг энди. Айланайин полвонимдан. Полвонимдан-да, полвонимдан-да...

Шукур ийиб кетди. Тагин даврага кирди. Бу сафар Эрмат энкайиб-энкайиб келди. Шукурнинг қўлтиклари остидан кириб кўтармоқчи бўлди.

Шукур Эрматнинг бошини кўкраги остига қисди. Қўлларини қўлтигидан ўтказиб ушлади. Ётиботарга олди: ўзи бирдан орқага ётиб қолиб, Эрматни устидан ошириб отмоқчи бўлди.

Аммо... ўзи остида қолди!

Бўлди кулги!

Шукурга алам қилди. Эрматга қўлини мушт қилиб кўрсатди.

— Сен билан янаги тўйда олишаман! — деди.

Эрмат баковул рўпарасига ўтириши билан бир талай бола чопиб келиб ёнига чўккалади.

Шукурга тарафкаш болалар бир-бирига сўз бермай талашди, баковулга эланди:

— Бова, Эрмат полвон билан мени олиштиринг, у қалин ошнамни йикитди!

— Йўқ, Эрмат полвон билан мен олишаман. Шукур холамнинг ули!

— Бова, Эрмат полвонга мени чиқаринг, Шукур бизнинг ҳамсоямиз!

Даврага тагин бир бола — Холёр келди. Холёр Шукурнинг бир ёш катта акаси бўлди. Хаяллаши боиси, у тут шохида ўтириб эди. Ерга тушиб, даврага киргунча вақт ўтди.

Масалани Бўри полвон хал этди.

— Раис бова, Холёр полвонга дуо беринг, укасининг ори учун олишсин! Минг қилсаям эмчакдош-да! — деди.

XI

Зўрдан зўр чикди. Олиш катталашди.

Гал мактаб ёши болаларга етди. Ундан ўсмирларга етди.

Бир полвон йиқилса, орига ошнаси ё оғайниси даврага чикди. Қони тортди...

Ор-номус учун кураш болаликдан бошланади!

Кишлоқ одамлари олчин, тоғчи, паритўп, ковчин, гўрхов, юз... дея аталмиш уруғ-аймоқларга бўлиниб олишади.

Борди-ю, четдан полвонлар келган бўлса-чи? Унда, кишлоқ полвонлари бирлашиб, меҳмон полвонлар билан курашади.

Одамлар киндик қонлари томмиш ер шон-шарафи, орияти учун олишади.

Ватан — киндик қон томмиш ердан бошланади!

Бу даврада кишлоқнинг барча полвонлари бир тараф бўлди.

Боиси, ўзга туманлардан полвонлар кўп келди. Полвоннинг тўйи-да! Кимсан — Зулфикор полвон тўй қияпти!

XII

Бўри полвон қўлларини орқасига қилиб давра айланди. Четдан келмиш полвонларга назар солди.

“Манави ўтирганлар сариосиёликлар. Термизликлар-да бор. Булар ўзимизнинг Денов полвонлари. Пичирлашиб гаплашаётганлар ким бўлди? Ҳа-а, жарқўрғонликлар. Манавилар эса шўрчиликлар. Ўртада чордана қуриб ўтирган мўйлов Рўзи полвон. Яқинда бизнинг полвонлар уларни ўз уйларида мағлуб этиб келди. Кўриниб турибди, шўрчиликлар аламзада. Демак, олиш зўр бўлади. Биринчи кимдан бошласин? Меҳмонларни бир-бирлари билан олиштирсамикин? Йўғ-э, давра ўзиники, эп бўлмас. Яхшиси, ўзларидан кимдир чикиб бошлаб берсин”.

Шу вақт, девор узра рўмолли бошлар кора берди: аёллар даврага қарай берди.

Бўри полвон овозини кўтариб айтди:

— Ай, пошикасталар, девордан кўп бўйлай берма, полвонларнинг хаёлини бўласан! Бор, ўсмангни қўй!

Рўмолли бошлар ғойиб бўлди.

Бўри полвон ўйлаб қараса, воҳанинг деярли барча зўр полвонлари жам бўлибди. Кўринишидан, полвонлар катта ниятлар билан келибди. Нияtlари ўзларига эш бўлсин!

Хўш, барча меҳмонлар хўжасоатлик полвонлар билан олишадими ё туманлар ўзаро олишадими? Яхшиси, туманларни бир-бири билан олиштирган маъқул.

Турган гап, шўрчиликлар хўжасоатликлар билан олишади.

Хўжасоатлик полвонлар буни биладими?

Бўри полвон кишлоқ полвонларини излади. Улар ҳар ерда сочилиб ўтирди.

Бўри полвон зўр ачиниш билан шуни ҳис этдики... инсон қанчалик одил бўлсин, қанчалик танти бўлсин, барибир... барибир ўз юрти, ўз элига тортар экан...

У даврадан чиқди. Оқсоқоллардан Амир полвонни тирсагидан четга тортди.

— Полвонларинг ҳар ерда ўтлаб юрибди, бу нима ўтириш? — деди. — Менга қара, зўр-зўрларини бир ерга йиғ. Шўрчиликлар кепти... Тушундингми? Ўзинг бош бўл. Қурга тартиб билан чиқар. Шошма, етти ўлчаб, бир кес. Шўрчиликларнинг ўнги чапига эътибор қил. Қайтариб айтаман, фақат шўрчиликларга кўз тикинглар. Бинойими?

— Бинойи, полвон бова, бинойи.

— Бир-иккита дадилроғи билан бизнинг Тиловбердини давра охирига асра. Йўғон чўзилиб, ингичка узилганда кунимизга ярайди. Яна ким бор?

— Шу, Бакирбойнинг Самарқандда ўқиётган Жоңибек ули келган. Яхши олиши бор-да. Ўтган йили келганда Сарийосиёни мом¹ қилиб эди.

— Унинг келганини кўпчилик билмайди-я? Маъқул. Айт, том устига чиқиб, ўзини яшириб ўтирсин.

— Ҳай.

ХIII

Бўри полвон даврага кирди.

Ана, Максим полвон, Алимардон, Шоди...

Бўри полвон беихтиёр оёқ илди.

Жуда таниш бир юзга кўзи тушди. Бу ким бўлди, эслолмади. Ҳайрон бўлиб тагин қаради. Бармоқлари билан кўзларини укалаб тикилди.

“Ё тавба, — дея пичирлади. — Худди Насимга ўхшайди-я. Ё чини билан Насиммикин? Йўғ-э, у кўпкарида отдан йиқилиб, бир кўзи ожиз бўп қолган, деб эшитиб эдим. Бунинг икки кўзиям... Тагин бир қарайин-чи...”

Ҳа, бу Насим полвон бўлди!

Насим полвон даврага қараяптими ё олисларга назар соляптими, билиб бўлмади. Бошини тик тутиб, кўзи ожизларга хос ўтирди, шоирона ўтирди.

Бўри полвоннинг кўнгли уюшиб-уюшиб кетди. Насим

¹ Даврани қойил қилган голиб.

полвонга жуда-жуда раҳми келди. Кулочини кенг очиб: “Насим ошна!” дегиси келди.

Аммо кўнгли туб-тубида яшириниб ётмиш нимадир... нимадир бу истагини рад этди.

Бўри полвон маъюс бош эгди. Изига бурилди. Бир-икки кадам босди. Тагин елкаси оша қаради.

Даврадаги овозларни эшитмай қолди, одамларни деярли кўрмай қолди.

Кенг елкаларидан бир нима босди. Нима бўлса-да, жуда оғир бўлди. Зилдай оғир бўлди.

Мадори қуриди, кўзи тинди. Қур четида чўк тушди.

Хиёлдан кейин кабатигади одамга ўгирилди.

— Тўра оксоқол, — деди. — Насим полвоннинг кўзи...

— Бечора отдан ёмон йиқилган экан, зарбидан бу кўзиям оқиб тушибди.

— Ё пирим-э, эшитмаган эканман, туф-туф-туф...

— Фалокат-да.

Бўри полвон ўнг кафтини тиззасига қўйди. Чирок ёруғида йилтираётган сомонга тикилиб қолди.

Беғубор болалик, бебош ёшлик яқин олисларда... яқин олисларда — сочларнинг оқи, юзларнинг бужури, кўзларнинг нури, кўнгилнинг туб-тубида қолди...

1

Олам кўм-кўк. Фалак зангори.

Қишлоқ этагидаги подаётқ тумонат одам.

Пода йўлига чиқмиш эркаклар тўда-тўда бўлиб гурунглашди.

Тошларга чўнқайиб ўтирмиш момолар урчук йигирди.

Аёллар — аёллар ғийбатини қилди.

Ўсмирлар давра қуриб кураш тушди.

Болалар кўнгилларига ёккан ўйин ўйнади.

Бир гуруҳ бола мояк уриштирди.

— Тут нишини, тут! — деди бир бола.

— Сен тут-да, ютинг-ку! — деди иккинчи бола.

Бўри қўйнидан мояк олди. Тишига уриб-уриб эшитиб кўрди: тик-тик-тик...

Йўк, бунинг жони йўк, деди. Бошқа биттасини тишига уриб эшитди. О, буниси зўр экан, деди.

Бўри моякни ўнг кафтада юмди. Бош бармоғи билан кўрсаткич бармоғи орасидан нишини кўрсатиб тутди.

Болта мояк ниши билан унга урди. Болтаники зўр экан, Бўрининг моягини ёрди. Бўри ёрилган моякни Болтага берди.

Борди-ю, Болтаники ёрилганда, унда, мояк Бўриники бўларди.

Бўри бир мояк поянагини — йўғон тарафини эшитиб кўрди. Поянаги зўрдай бўлди. Дарров Болтага юзланди:

— Тут поянагингни! — деди. — Ана, сеники ёрилди, чўз буёкка! Бўлди, энди сен билан уриштирмайман. Насим, моягингинг белини тут! Бекор, поянагинг билан урдинг! Шу ғирромлигинг учун поянагингни тут, мен ниш билан ураман. Ана, ёрилди, чўз буёкка!

Адир тарафдан келаётган қўй-эчкилар маъраши билан чўпонлар овози тобора ёркинроқ эшитилди.

Адир устида шохдор серка кўринди. Йўлбошчи серка коматини ғоз тутди. Олға караб турди. Изидан тизилишиб турмиш қўй-эчкилар шохдор серка йўл бошлашини кутди.

Пода адирдан энди.

Одамлар эрмакларини бўлди қилиб, подага пешвоз чикди.

Чимзорни одамлар овози билан қўй-қўзилар маъраши босди.

Улоқлар тошдан-тошга сакраб чопди.

Қўй-эчкилар туёғи кўм-кўк ўтда кўкариб кетди. Қопқора тумшуклари йилт-йилт этди.

Бахор подасидан сут хиди анкиди.

Насим қўйларини Бўриникига қўшиб хайдади.

Бўриларникига етиб, қўйлар айрилди. Бўриларники дарвозага кирди. Насимларники йўлида давом этди.

Насим қўлидаги хивични қўйлари кетидан отиб юборди.

— Ўзларинг бора қолинглар, уйни биласизлар, — деди.

Ўзи Бўриларникида қолди. Бўридан айрилгиси келмади.

Бўрининг онаси қўй-эчкиларни кўганлади. Бировини бўйнидан етаклаб, саёз чуқурча устига олиб келди.

Бўри эчкини кучоклаб турди, Насим улоқни кучоклаб турди.

Бўрининг онаси кадини чуқурчага яхшилаб жойлаштириб қўйди. Улоғи эмиб қўймасин учун эчки елинига кийдириб қўйган дока халтани олди. Тирсиллаб турмиш елинни уқалади.

Насим энгашиб, елинга қаради. Кейин, Бўрига караб қулиб қўйди.

Бўрининг онаси Насимга имо қилди.

Насим улоқни эчкига искатди.

Бўрининг онаси димоғида куйлаб-куйлаб эчки соғди:

*Эсли молим, оқилим, чурия-чур-эй,
Елкамдаги кокилим, чурия-чур-эй,
Шунча молнинг ичида, чурия-чур-эй,
Богда очилган гулим, чурия-чур-эй.*

Насим юзини улоқ пешонасига қўйди. Илжайди. Маза қилди!

*Тоғларда бор гулхайр, чурия-чур-эй,
Оқ сутингни қил хайр, чурия-чур-эй,
Келар йили туққанинг, чурия-чур-эй,
Бўлсин-да Зухра-Тоҳир, чурия-чур-эй.*

Шу вақт дарвоза тарафдан:

— Ойхол хола-ю, хув-в Ойхол хола! — демиш овоз келди.

Куйлаб соғар Бўрининг онаси миқ этмади. Насим бир сесканиб тушди: чакираётган онаси бўлди.

Бўри худди онасига тақлид қилиб овоз берди:

— Хувв!

— Ит қопмайдими?

— Қопмайди, кела беринг. Ит боғлоғлик, — деди.

Бўрининг онаси ўғлининг таклидидан мийиғида кулиб-кулиб соға берди:

*Турткиласам иясан, чурия-чур-эй,
Бир кади сут берасан, чурия-чур-эй,
Яшириб қолган сутингни, чурия-чур-эй,
Қай бир кимга берасан, чурия-чур-эй.*

Бўрининг онаси қаддини кўтарди, жойидан турди.

Насим улокни қўйиб юборди.

Улоқ диркиллаб чопди, улоқ диқкиллаб чопди.

Чопкиллаб бориб, елини миқ-миқ эмди.

Дарвозадан Насимнинг онаси кириб келди.

— Кўргилигинг кўп бўлгур, бу бола бўлмади, куйдиргилик бўлди! — деди. — Уйда мояк қолдирмайди! Подага юборса, қўйларнинг ўзи келади! Қаёкка кетди у? Юр, уйга!

— Қўя беринг, уёқда ётди нима, буёқда ётди нима, — деди Бўрининг онаси.

Онаси Насимни қарғай-қарғай кетди.

Бўри билан Насим кечаси уйқулари келгунча бир-бирини китиклаб ўйнади.

— Сенга бир нима айтайинми, Насим ошна? Энам сомонхонага мояк яшириб қўйибди. Тонг отсин, сенга ўғирлаб бераман...

Ўтовда улпи-томирлар, ҳамсоя-қўллар жам бўлди.
Дастурхонда турфа ноз-неъматлар, палов-нишолда,
холва... бўлди.

Кун киём бўлди.

Ўтов чанғаровидан дастурхонга тафтли нур тушди.

Суюн оксокол эшикка овоз берди:

— Бўрикул, чанғарокни ёп-э, офтоб тушиб қолди!

Бўри чанғарок ипини тортиб ёпди.

Ўтов ичи қорайиб қолди.

Насим ўтов чипталарини йиғиб қўйди.

Ўтов тагин ёришди.

— Сув олиб келинглар, қўлни чайқайлик, — деди
Суюн оксокол.

Бўри елкасига сочиқ ташлади. Обтовада одамлар
қўлига сув қўйди.

Дастурхонга алохида, паловга алохида фотиҳа
ўқилди.

— Ойхол момо дейман, олиб келинг энди атагани-
нгизни!

Суюн оксокол шундай дея, қабатида ўтирмиш Мамат
бобо тиззасига кафт қўйди. Қироат билан гап бошлади:

— Бир ибратомуз хикоят эшитганим бор...

— Ха-а, қани-қани, — деди Мамат бобо.

— Диёнатли замонларда манави Бўрикул билан На-
симга ўхшаган икки бўзбола туз-намак бўлиб, тўн ёпи-
шиб ошна бўлибди. Икковиям ёлғиз фарзанд экан.
Алқисса, икковиям бир қориндан талашиб чикқан эмчак-
дошдан-да иноқ, меҳрибон бўлиб юрганларида уларнинг
юртида ўғри пайдо бўлибди. Подшо ўғриларни қидирти-
ра бошлабди. Икки ошнанинг ҳаминкадар қалинлигини
кўрган айғокчилар уларни ўғри гумон қилиб, подшога
чакибдилар. Подшо уларни оёғини ерга теккиздирмай
келтириб, тергай бошлабди. Улар айбларини бўйнилари-
га олмабди. Аслида йўқ айбни қандай қилиб бўйинга
олиб бўлади дейсиз.

— Шундай, шундай.

— Алқисса, подшонинг қаҳри келиб, уларнинг ўжар-
роғини дорга осмоқчи бўлибди. Шунда иккинчи-
си: “Йўқ, мениям қўшиб осинг”, дебди. Подшо бўлса:
“Бор-э, мёндан нима кетди”, деб икковиниям осмоқчи
бўлибди. Бировини дор остига олиб келиб, бўйнига сирт-
моқ солибди. Шунда, униси келиб подшонинг оёғига
йиқилиб: “Эй, подшои олам, аввал мени осинг”, деб ёл-

ворибди. Подшо: “Нимага ундай дейсан, фарки нима?” — дебди. У бўлса: “Йўк, ҳазратим, биринчи мени осинг, мен ошнамнинг ўлимини кўрмайин”, дебди. Подшо: “Ҳа, майли. Менга барибир”, деб қўл силтабди. Уни қўйиб юборишни буюрибди. Бунисининг бўйнига сиртмоқ солибдилар. Энди халигина озод қилингани келиб подшога ёлворибди: “Аввал мени осинг, биринчи мен ўлайин”, дебди. Подшо ажабланиб: “Сенинг муддаонг нима?” — дебди. У: “Ҳазратим, мен ошнамнинг ўлишини кўриб қандай чидаб тура оламан? Ундан кўра биринчи мени осинг”, дебди.

— Хай-хай! Қаранг, ана қаранг! — дея кўзларини катта-катта очди Мамат бобо.

— Алқисса, жаллодлар дор остига унисини олиб борса, буниси подшога ёлворармиш: “Аввал мени осинг”, дермиш. Бунисини олиб борса, униси... Жам бўлган жамоат ичида йиғламагани қолмабди. Подшо икки ошнага-да қойил бўлибди. Ҳар икковини-да озод қилиб юборибди.

— Офарин, офарин! — дея, бошини сарак-сарак қилди Мамат бобо.

— Қиссадан хисса шулки, Бўриқул билан Насим ҳам шу кундан эътиборан худди ўша икковидай қиёматли дўст бўлсин...

Бўрининг онаси Насимнинг елкасига бекасамдан тўн ёпди. Пешонасидан чўлп-чўлп ўпди:

— Энди сен ҳам менинг улим бўлдинг! — деди.

Бўри-да Насимларникида шундай тўн кийиб эди.

Насим онаси-да Бўрига шундай дея, пешонасидан ўпиб эди.

XIV

Бўри полвон бош кўтарди. Насимга қаради.

“Қарибди, жуда қарибди, — дея хаёлланди. — Ё, мен ҳам шундай қаридимми? Йўғ-э, одамлар, юзларингиздан қон томади, дейишади-ку...”

Бўри полвон руҳида илиқ кайфият пайдо бўлди.

Тағин хаёлга чўмди...

1

Тик қир.

Ёлғизоёк йўл.

Қирга ўрлаб бораётган ханги чарчади. Қулоқлари ости терлади.

Юк оғир-да: эгаси бўлди, хуржунда икки кўзача сув, икки боғ қиёқ ўт бўлди.

Бўри хангини ерга тушиб хайдади.

Ханги бўйнини чўзди. Бор кучи билан ўрга ўрлади.

Ниҳоят, Холвачининг қирига чиқдилар.

Ханги ўрқачларда арқонланмиш эшакларга тум-шуғини чўзиб-чўзиб хангради.

Иккита ҳўкиз қўшиғлик чигана буғдой дасталари оралаб юрди. Чаначи паншаха билан дасталарни чиганага ортди.

Қизлар ўрқачларда сочилиб-сочилиб буғдой ўрди.

Бир қиз қўшиқ айтди. У, Момокиз бўлди.

Офтоб қирни қиздирди. Ҳавода бир нима кўзни қамаштирди. Жимир-жимир мавжланди.

Бу — хил бўлди.

Олтин бошқоклар тўлғонди.

Буғдойзор чайқалди, буғдойзор шовуллади.

Ўнлаб қизлар Момокизга жўр бўлди:

*Ғужмоқи буғдой,
Донгинанг тўқ-ай,
Тўп бўл, ўрайик,
Хўнда кўрайик.*

Холвачининг қирларидан буғдой ҳиди келди. Гала-гала чумчуқлар ўрқачма-ўрқач учиб донлади.

2

Қизлар Бўрини ўзлари тарафга имлади.

— Бўри, берман хайда! — деди.

Бўри хангини Момокиз тарафга хайдади.

Қизлар шу ёққа қараб чоңди.

Бўри қиёқни қизларга гартдак-гартдакдан берди, Момокизга мўлроқ берди.

Қизлар Бўрини кунилаб-кунилаб кетди.

— Ҳасис, Бўри ҳасис! — деди.

— Эгачим элакли бўлди, элаги тилакли бўлди! — деди.

— Бўридан ит ҳам барака топмайди! — деди.

Бўри сувни чайлага туширди. Хангини арқонлаб келди.

Момокиз буғдойбоғ соясида ўтирди. Ўроғини ерга қадаб қўйди. Рўмолини бошига елвагай қилиб ўради. Бир учини қайириб оғзига тишлади. Чўп билан ер қизди. Энсиз қошлари, киприклари хиёл эгилди... Бўридан нимадир кутди.

Бўри иягини кашиди. Турди-турди, чайлага қараб юрди. Ярим йўлда елкаси оша қаради. Дарров кўзини олди. Қараганларига пушаймон бўлди.

Боиси, Момоқиз-да Бўрига қараётган эди!

Бўри чайлада ухлаётган Насимни туртди.

Насим ғудурлаб, у ёнига ағдарилди.

Бўри Насим қўлидан тортди.

Насим эснади. Нима дейсан, дегандай Бўрига қаради.

— Насим ошна, бир гап айтсам, бировга айтмайсанми? Ошна, Момоқиз яхши, эшитяпсанми, у яхши... — деди Бўри.

Насим сергак бўлди. Бўрига синовчан тикилди.

Бўри кўзларини пирпиратди. Гапида давом этди:

— Насим ошна, сен Момоқизга айт, Бўри сени тушларида кўради, де. Сенга қиёкни дўржирок беришида гап бор, де.

— Ўзинг айта бер.

— Мен? Бор-э, қайтиб айтаман?

— Ўзинг биласан.

— Қўрқаман-да, Насим ошна. Сен билмайсан, неча марталаб айтаман дедим, бўлмади. Кўзига кўзим тушса... гаранг бўп қоламан. Ҳалиям айтаман деб бориб, нима дейишимни билмай қайтиб келдим. Насим ошна, сен менинг қиёматли ошнамсан-ку, сен айт.

— Кўрамыз.

Бўри Насимни бағрига босди. Қувончидан, ҳалигина олиб келмиш сувдан бир коса қуйиб берди.

3

Қош қорайди.

Қизлар қаторасига тўшак солиб ётди.

Ёз чигирткалари чириллади.

Эшаклар тарсиллатиб ер тепинди.

Гулхан милтирамиш олис камардан дўмбира овози келди, элас-элас қўшиқ келди.

Осмонда ой балқиди.

Насим кизлар тарафга юрди.

“Ҳозир чақириб келса-я?” — ўйлади Бўри.

Бўри қўрққанидан эшаклар ётган ёққа кетди.

Эшак жабдуғига чўнкайиб ўтирди.

“Чақиргани билан барибир бормайман. Ошнам бўлса, ўзи айтсин”, — кўнглидан ўтказди.

Ўтирди-ўтирди, тағин қайтиб келди. Чалқанча ётмиш Насим олдига чўккалади. Қўлини ушлади.

— Насим ошна, у нима деди-а? — дея сўради. — Кўзингни очиб айт, нима деди? Ё, уялиб индамадими? Насим Бўрига ўгирилди.

— Бўри, мен гапларингни оқизмай-томизмай айтдим. Бўри ошнамга сенсиз кундуз ҳам коронги, дедим.

— Ух, бормисан, ошна! У нима деди?

— Жўра, у, бети курсин, деб қўл силтади. Сенга кўнгли йўқ экан, жўра. Ишонмаяпсанми? Мана, қиблага қараб айтаман: агар ёлғон айтсам, кўр бўлайин!

Бўрининг дили хуфтон бўлди. Бир маҳалгача хўрсиниб ётди.

Азонда кўрпа-тўшагини ханги устига ташлаб минди.

Насим ханги ёлидан ушлади. Бўрини йўлдан қайирмоқчи бўлди.

Бўри бош силкиди. Кўнглидан шундай гаплар ўтди:

“Э, қўй, ошна, кетаман. Қизлардан қачон ёруғлик чиқиб эди-да, энди чиқади. Мен уларни одам деб, қиёқ ташиб юрибман-а”.

Насимнинг бурни терлади. Тиниқ юзлари кизарди.

— Бўри, ўлай агар, хундисан, хунди! — деди. — Ичимдагини топ, деб безрайиб тура берасан! Бир Момоқиз учун шунчами? Ана, қир тўла киз!

Бўри ханги яғиридан кўзини олмади.

“Насим ошна, ҳеч бўлмаса индамай қўйсин эди, — деди ичида. — Э, бўлди, кўрмайин ҳам, қуймайин ҳам...”

Бўри хирмонга йўл олди.

4

Хирмончи чоллар Бўрига галагов¹ хайдаттирмади.

Авваламбор, хўкизлар Бўрига ўрганмоғи лозим бўлади. Бўлмаса, бегонасирайди, юрмайди.

У майда-чуйда юмушларни бажариб юрди.

Бир куни офтоб қайтиб, хўкизларни сувлатиб келди. Ўнг кафтини пешонасига соябон қилиб, қирга қаради.

У... Момоқизни кўргиси келди!

Хангини қирга бурди. Сой ёкалаб бораётиб эди, эшакли Насим қирдан эниб кела берди.

Бўри изига қайтмоқчи бўлди, аммо сир бой бермади. Йўлида давом этди.

Юзма-юз бўлиб тўхтади.

Гарчи Насим сўрамаса-да, Бўри боши билан қирга ишора қилди.

¹ Хўкизларни матаб хирмон янчиш.

— Шу ёкка... хирмончилар бир иш билан юбориб эди, — деди.

— Юр, чайлага, — деди Насим.

— Йўқ, ишим зарил.

Насим айёрона илжайди. Хушрўй кўзлари ўйнади. Тишлари орасидан “чирт” этиб тупурди.

— Момоқизнинг олдигадир-да? — деди.

Бўри ловиллаб кетди.

— Ҳа, Момоқизнинг олдига, ха! — деди. — Сенга шу гап керакмиди?

— Э, бор, менга деса, оёғига йиқил!

— Йиқиламан! Мен шундай оёқости одамман! Бўлдимми? Пойига йиқилиб, Момоқиз, мен сенга нима ёмонлик қилиб эдим, дейман! Бўлдимми?

Бўри хангига ходачўп урди.

Насим таҳликага тушди. Изидан етиб келиб, йўлига кўндаланг бўлди.

Бўри хансиради.

— Қоч йўлдан, қоч! Мен Момоқизга ёлворгани кет-япман! — деди.

— Бўри, борма!

— Нега ҳукм қиласан? Нима, ҳосилотмисан?!

— Бўри, мени жўрам десанг бормаيسان.

— Сенга нима?!

— Бўри, мен... сени алдаб эдим.

Бир-бирига тикилди.

Насим кўзларини олиб қочди. Сўқмок четидаги турнакатор кумурскаларга тикилиб қолди...

5

Бояги тун.

Чўпонлар гулхани.

Элас-элас қўшиқ.

— Айт айтгичингни, Насим, қизлар ёмон хаёлга боради.

— Момоқиз, Бўри сенга бир гап айтаман, деб юрибди.

— Биламан, айтолмаяпти.

— Момоқиз, у менга кўнглини ёрди, тайин айт, деди.

— Ўзимга айтишга уялган гапни сенга асло айтмас.

— Айтишга бет чидамайдиган гап-да, Момоқиз. Ай-тайинми, нима деди? Момоқиз билан... ўйнагим келяпти... кўйнига кираман, деди.

— Ё пирым, чини билан шундай дедими?

— Алдасам, кўр бўлайин!

— Унда, Бўрининг бетига қарамаганим бўлсин! Бетини мурдашуй кўрсин!

— Тағин, унга айтиб юрма, ошна деган отимиз бор...

6

Бўри хангини олға қимтиди.

Ёнларидан одам бўйи қуюн чарх уриб ўтди.

— Айт, нима деб алдадинг?

— Айтмайман.

— Мен сенга гапиряпман!

— Бўри жўра, урсанг ур, барибир айтмайман.

— Айт деяпман!

— Бўри, жўра, Момоқиз менгаям ёқади...

Бўри изига бурилди. Хирмонга келди.

Коронғи тушгач, супага тўшак ташлаб ўтди.

Чоллар уйқулари кела бермагач, чўпчак айтди, матал айтди.

Бўри бошини кўрпа остига яширди. Кўзларини юмди...

Бўрининг кўнглида ўз достони бўлди. Бу дoston хали қуйланмади. Достонни уч одам билди: Момоқиз, Насим, ўзи билди. Достон давом этди...

XV

Аёз зўрайди.

Полвонлар оғзидан чиқмиш буғ қуюкдан-қуюк бўлди.

Олиш қизигандан-қизиди.

— Полвонлар, ўйнаб-ўйнаб олишинглар! — деди давра.

— Ха-ха-а-а, гардкам!

— Э, қўйма!

— Омон полвон, чил бер!

— Шу, Бобокул билан Мамат полвон жуда ланж экан, нима дедингиз, Бўри полвон?

— Э, сиз сўраманг, мен айтмайин! — деди Бўри полвон. — Мағзава, ланж ҳам гапми, мағзава! Халойиқ, кўрдиларинг, Бобокул полвон билан Мамат полвон не вақтдан буён олишиб, на йикитади, на йиқилади! Ерга қараб суяшиб юргани юрган! Мен уларни қурдан хайдаб юбораман, майлингизми?

— Давранинг фикриям шу!

— Бўлмаганга бўлишма деган!

— Бобокул, кўп чакчайма, Бўри полвон тўғри қил-япти!

- Олиш — санъат, ха!
- Минглаб одам уйкудан қолиб сенга караб ўтирибди! Шундай экан, санъатингни кўрсат-да, баччағар!

XVI

— Халойик, — деди Бўри полвон, — манави икки полвон даврага гаплашиб чикибди экан! Бировимиз астагина йиқилиб, олган қўйни сўйиб еймиз, деб келишибдилар. А? Буни менга айғокчилар етказди! Қолаберса, олишлариям кўрсатиб турибди! Халойик, мен буларниям даврадан бадарға қиламан!

— У-у, ола желак, ундан кўра бўйнингга тўрва осиб тиланчилик қил!

— Ўл-э, шу кунингга-эй!

— Қўй ейсан-а, қўй ейсан, захаримни е!

Полвонлар қурдан бош эгиб, қуруқ чиқиб кетди.

Жума полвон Шер полвон ичидан чил берди. Шер эса уни белидан маҳкам қучоқлаб турди. Борди-ю, Жуманинг оёғи чиқиб кетса, Шер полвон уни кўтариб, орқага қайириб уради.

— Шер полвон, кўтар осмонга, кўтар!

— Ё-ё-ё!

Жума полвоннинг оёғи илондай чирмашган экан, чили чиқмади.

— Шер полвон, бу кўтаришинг бекор! Даст кўтариш керак, даст!

— Кўркма, йиқилсанг изингдан ўзим чиқаман!

— Кўтараётганингда орқага кўп чалқайма, бу хавфли! Кўта-а-ар!

— Ё-ё-ё!

— Чилини чиқариб юбор, чилини!

— Ё-ё-ё!

— Бали-бали-и-и!

Гурс!

— Баракалла, Шер полвон, бундан зиёд йиқитиб бўлмайди!

— Тўнни тўрдаги чолларга бериб кет, олқайди!

— Намоз полвон, ерни тавоф қил, қўллайди! Алимардон полвон...

— Ё-ё-ё...

— Бали, полвон, бали! Менинг қўлим эмас, отамнинг қўли, деб олиш, ха!

— Полвон, пирингни ҳамиша ёд эт, мадад беради!

Бўри уйғониб, теваракка аланглади.

Тонг отди.

Хўкизлар мудраб-мудраб, вазмнн-вазмнн кавш кайтарди.

Тўрғай ханги яғирига кўниб чулдиради.

Файзиёб еллар елди.

Бўри эрталабки таътилдан кейин уч хўкизни бир-бирига бўйнидан матаб, галаговга кўшди. Оёқларига чорик кийди. Толхивични олиб, хирмонга кирди.

Хирмончи чол паншаха билан ёйилиб кетаётган сомонларни хўкизлар оёғи остига ташлаб турди.

Хўкизлар хирмон янча бериб ўрганиб қолди. Ҳамиша бир йўлдан юрди.

Хўкизларга эргашиб юрган Бўрининг чориклари сомонга кўмилиб-кўмилиб кетди.

Хирмончи чол:

— Ҳай баракалла! Майдалаб хайда, майдалаб! — деди.

Бўри чолга қараб кулиб кўйди. Томоғини кирди.

Боботоғ чўққилари ёришди.

Қирга ўрлаб кетадиган сўкмоқда бир эшакли борди. У Насим бўлди. Насим ўрокчиларга киёк олиб борди.

Бўри тишларини-тишларига каттиқ босди.

Гаврон билан хўкизлар сағрисига сўқди. Бор овози билан кўшиқ бошлади:

*Йўртиб-йўртиб ҳайдагин-а, майда-ё, майда-ё,
Дон сомондан арисин-а, майда-ё, майда-ё,
Айни саҳар бўлганда-ё, майда-ё,
Хўжайи Хизир дорисин-а, майда-ё, майда-ё.*

Хўкизлар қадамидан чуқур из қолди. Сомон тагидаги буғдойғижир-ғижир этди. Бўрининг овози дардли бўлди:

*Айри-айри туёгинг, майда-ё, майда-ё,
Олмос бўлсин жонивор-а, майда-ё, майда-ё,
Сени боққан деҳқонлар-а, майда-ё, майда-ё,
Сармаст бўлсин жонивор-э, майда-ё, майда-ё.*

Жонивор, анови кетаётган эшаклини кўряпсанми?

У менинг қиёматли ошнам Насим.

Жонивор, менинг на отам, на ака-укаларим бор. Ёлғиз ўғилман. Отам ҳам, ака-укаларим ҳам ана шу ошнам...

Хайда, жонивор, хайда, темир туёғим, хайда!

*Мўл хирмондан олдим сомон, майда-ё, майда-ё,
Ошиққа қоронгидан ойдин ёмон, майда-ё, майда-ё,
Ошиқлар мулодини берсин худо, майда-ё, майда-ё,
Кечалар ёмғир ёғар, кундуз туман, майда-ё, майда-ё.*

Бировга айтма, жонивор, хай анави қирда бир қиз бор, шу қиз менинг кўнглим эди.

Қиёматли ошнам кўнглимга чанг солди! Ух, кўргилик!

Мен ошнамга ишониб эдим, жонивор. У ишончимни оёкости қилди.

Қиёматли ошнангдан шу иш келгандан кейин ўзгалардан нима умиду нима хайр?

Бировга айтма, жонивор, айтгилиги йўқ...

Яна-тағин қасам ичди, жонивор, эшитяпсанми, қиблага қараб қасам ичди! Қасам ёмон, жонивор, ёмон...

Хайда, жонивор, йўртиб-йўртиб хайда!

Во ажаб, бу қандай дунё бўлди, жонивор?

Ўртада бурун бўлмаса, у кўз бу кўзни ўйиб олади шекли?

*Момо ўзи яхши қиз, майда-ё, майда-ё,
Майда билан тўқмиз биз, майда-ё, майда-ё,
Бугдой кирса омборга, майда-ё, майда-ё,
Тўй қилардик эрта куз, майда-ё, майда-ё.*

Ўзинг ўйла, жонивор, Насим кўриб-билиб туриб, Мо-моқизга кўз олайтирди-я! Жондай ошнаси суйганига-я?..

Жонивор, мен Насимнинг онасини онам, деб эдим. Онаси қўлларидан туз еб эдим...

Оналаримиз, ўла-ўлгунча содик дўст бўлинглар, дея, бизга оқ фотиҳа бериб эди...

*Бўз-бўзига — бўзига, майда-ё, майда-ё,
Кўйлар келар қўзига, майда-ё, майда-ё,
Эркак ҳазил қиларми, майда-ё, майда-ё,
Ошнаси суйганига, майда-ё, майда-ё!..*

*Ошиқ бўлдим, арпанинг сомонига, майда-ё, майда-ё,
Ўлим берсин, қизларнинг ёмонига, майда-ё, майда-ё!..*

Жонивор, бўлди, мен энди Насим билан юз кўришмайман.

Бўлди, мен энди Насим билан бир умр гап қўшмайман...

XVII

Тун яримлади.

Полвонлар сийраклади.

Карим пўстак билан Раҳмат полвон колди.

Карим пўстак? Ойдинким, пўстакни қаёққа отиб юборса, ерга албатта тескариси билан бориб тушади.

Каримни ҳам қаёққа отиб юборса, ерга тескариси — кўкраклари билан бориб тушади.

Эл Каримни пўстак дейишининг боиси ана шунда.

Карим пўстак Раҳматни қўл чилга олди: ўнг қўлини унинг қўлтиғидан ўтказиб, ёқасидан ушлади.

Раҳмат полвоннинг чап қўли кетига қайрилди.

Давра кичкириб юборди:

— Ай-ай, пўстак, қўйиб юбор!

— Қўйиб юбор деса!

Карим пўстак қўйиб юборди.

Қайтадан олишганларида тагин қўл чилга олди.

Бўри полвон уларни ажратиб қўйди.

— Халойик! — деди. — Карим полвон қўл чилга олиб номардлик қилди! Унинг кўнглида ёвузлик боракан! Мен уни даврадан бадарға қилмоқчиман, сиз нима дейсиз?

— Тўғри-тўғри!

— Бундайчикин полвонни яна қайтиб даврага ёнош-тирмаслик керак!

— Карим пўстакнинг кўнгли кир экан!

Бўри полвон Карим пўстакка юзланди.

— Ана, эшитдингми? — деди. — Халқ хукми — Ҳақ хукми! Чик! Э, садқаи давра кет! Қани, раис бова, Раҳмат полвонга ҳақини беринг! Карим пўстакни йиқилди, деб ҳисоблайман!

Қўл чил азал-азалдан ман этилади. Боиси, қўл чилга олинмиш қўл ё чикиб кетади, ё синиб кетади.

Қўл лат егач, қўл ўйнама бўлиб қолади.

Оқибат, полвоннинг яна қайтиб даврага чикиши амри маҳол бўлиб қолади.

Бўри полвон даврада йиллаб олишди. Аммо бирон марта-да қўл чилга олмади.

Ҳа, дарвоқе...

Бу, Қобил шўронинг тўйида бўлди.

Колхоз катталари шўронинг иззати учун хизматда бўлди.

Катталар орасида Бўри полвон-да бўлди.

У яқинда бригадир бўлди.

Бригадирликка тайинланиши кизик бўлди: колхоз раиси бир неча полвон билан кўшни Регар туманига тўйга шайланди.

Бўри полвонга-да одам юборди.

— Боролмайман, мазам йўқ... — деди Бўри полвон.

Аслида, бормаслиги боиси бошқа ёқда бўлди. Бўри полвон раисни ёмон кўрди. Бўри полвон раисдан хазар қилди.

Хазар боиси, раис бузуғоёқ бўлди...

Шу боис, Бўри полвон раис билан тўй-маъракаларга юрмади.

Бўри полвон раис билан ош-қатиқ бўлмади.

“Наҳс босган одам билан бир ёққа юриб бўладими? Бўлмайди! Тагин, йўлда бирор-бир фалокат юз беради-да, баримиз жувонмарг бўлиб кетамиз...”

Бўри полвон ана шундай ўйлади!

Бўри полвон, раисимиз ўзи келиб қолмасайди-ёв дея, бошини сочик билан ўраб-ўраб олди. Кўрпа-тўшак килиб ётди.

Дарҳақиқат, раис бир бригадир билан келди. Девордан йўталиб-йўталиб бўйлади. Кабатидаги бригадирдан:

— Кампирнинг оти нима эди? — дея сўради.

— Ойхол момо, — жавоб берди бригадир.

— Э, ха, Ойхол момо... Ойхол момо! О, Ойхол момо! — дея чақирди раис.

Бўри полвон миқ этмади. Дераза пардаси бурчидан бир кўзлаб қараб ётди.

Бўри полвон онаси молхонадан чиқиб келди. Онаси қўллари... қоп-қора таппи юки бўлди!

Раис афтини буриштирди. Юзини четга ўгирди.

— Тфу! — дея тупурди. — Қўлингизни нарёққа қилинг-е, кампир! Фаҳм-фаросат борми ўзи!..

— Тирикчилик, иним, тирикчилик, — деди онаси.

— Тирикчилик бўлса, одамга ўхшаб ўтин олинг, кўмир олинг!..

— Кўмирни пулга беради-да, иним. Нафакани ошир-саларингиз экан, кўмир олсак.

— Қиладиган касбингиз таппи ёпиш бўлса, нафақангизни ошириб бўладими! Бу... полвон қани?

Онаси Бўри полвон тайинламиш гапни айтди:

— Кўчага чикиб кетиб эди, — деди.

Раис алам билан деворга тупурди;

— Тфу! — деди. — Ҳозиргина уйида дейишди-ку?

— Чин, уйда эди. Боянагина дўхтирга бораман, деб кетди.

Раис елкасидан нафас олди.

— Уф-ф! — дея, тагин тупурди.

Раис пешонаси тиришди. Раис кўзлари қисилди. Раис лаблари чўччайди.

Раис... аламини Бўри полвон онасидан олди:

— Беш кунлигингиз борми-йўқми, нафақани нима қиласиз! — дея жўнади.

“Хе, знағар наҳс...” — дея сўкди Бўри полвон.

2

Бўри полвон бормаган Регар давраси катта бўлди.

Даврада Тожикистон бир тараф бўлди, Сурхондарё бир тараф бўлди.

Даврага Денов тумани катталари-да келди.

Сурхондарё полвонлари Денов катталарини қора тортиб, катталар теварагида жам бўлди.

Катталар Сурхондарё шон-шарафи учун талашиб-тортишди!

Хай бир катталар бор эди-да! Ор-номус учун куйиб-пишарди, шон-шараф учун куйиб-пишарди!

Эндиги катталар мажбурият билан мажлисдан бошқа нарсани билмайди!

Барибир, сурхондарёликлар йиқилди! Ёппасига!

Регардан Ўтан полвон деган чикиб, Сурхондарёнинг суянган тоғларигача териб ташлади!

Баковул Денов катталарига қараб илжайди.

— Бўлганларингиз шуми, окун? — деди.

Катталар улай-булай изза бўлмади!

Ижрокўм раиси кетига ўғирлди.

— Бўри полвон қани? — дея дўқлади.

— Мазаси йўқроқ экан, келолмади, — жавоб берди колхоз раиси.

Ижрокўм раиси афсусли қўл силтади.

— Э-э-э! — дея ижирғанди.

Катталар даврага дуо берилмасданок этакларини қокиб туриб кетди.

Изидан полвонлар жўнади.

3

Аламзада катталар Регардаги яна бир даврага Бўри полвонни олиб борди.

Давра охирида ўша Ўтан полвон деганига чақиртирилди.

Денов катгалари Бўри полвонни даврага туширди.

Курашни асл зўр полвонларга чиқарган-да! Ё йиқитади, ё йиқилади! Чўзиб ўтирмайди!

Ўтан полвон биринчи қўлдаёқ Бўри полвоннинг ичидан чил солди.

Бўри полвон Ўтан полвонни чўнқаймага олиб урди! Сурхондарёнинг шон-шарафини кўтарди!

Катталарнинг оғзи қуловига етди.

Деновда Бўри полвон шарафига зиёфатлар берди. Совға-саломлар берди.

Бўри полвонни бригадирликка қўйди.

Шу-шу, туман катталари давраларга Бўри полвонсиз бормаيدиган бўлди.

4

Шўронинг тўйида Насим полвоннинг омади келди.

У тоғчи уруғидан икки полвон билан олишди. Икковиниям биринчи қўлдаёқ йиқитди.

Ўзга полвонлар писиб-писиб қолди.

Насим полвон баковул рўпарасида ўтирди. Навбатдаги полвонни кутди.

Баковул даврага чорлади:

— Насим полвонга талабгор бўлса чиксин!

Бўри полвон жойидан бир қўзғалиб олди: у бор даврада ҳали бирон марта-да бундайин чакирик эшитилмаб эди-да...

Оғир вазият бўлди!

Боиси, даврада ғолибдан-да зўр полвон ўтирибди! Бўри полвон ўтирибди!

Баковул полвонлар кўнглига қўл солди-қўл солди; фавқулудда хатоликка йўл қўйди.

— Отангга раҳмат, Насим полвон! — деди тантанавор. — Бўпти, кета бер, сендан зўр полвон йўқ экан!

Бўри полвонга ботиб-ботиб кетди!

Бўри полвон пешонаси тиришди. Баковулга ўқрайди. Ичида мана бундай деди:

“Хе, уккағар лоппи! Насим ҳаммани қойил қилди? Насимдан зўр полвон йўқ? У ўзи ким?”

Бўри полвон ўзининг даврада ўтирганини билдириш учун киришиб-киришиб йўталди.

Қабатида ўтирмиш Сана полвонга зўрма-зўраки бош ирғаб қаради. Зўрма-зўраки илжайиб қаради. Бу бош ирғашда, бу илжайишда манави киноя бўлди:

“Қаранг-а, Сана полвон, шундай зўр полвон бор экан, биз билмабмиз-да...”

У, Сана полвон баковулга бориб, мана бундай дейди, дея умид килди:

“Баковул, гапингизни қайтиб олинг. Гапингиз Бўри полвонга ботиб кетди”.

Аммо Сана полвони тушмагур, Бўри полвон кўнглидагини уқиб ололмади.

Бўри полвон ичини ит тирнади.

“Хе, калланг курсин, сендайчикин Сана полвоннинг! — деди ичида. — Бу полвон эмас, говкалла! Сана говкалла!”

Бўри полвон Сана полвондан юз ўгирди. Чап оёғига қайрилиб ўтирди.

Давра четида лов-лов ёнмиш машъалага қараб ўтирди.

Ерга сукиғлик одам бўйи темир учида лўпчик лов-лов ёниб турди.

Бир бола лўпчикка ермойи сепиб турди.

Бўри полвон қобқ-тумшук қилиб ўтирди-ўтирди... Энди, ўзини-ўзи овутди:

“Баковул лакилласса лакиллай беради-да! — деди ичида. — Насим менинг олдимда ўзининг ҳеч ким эмаслигини яхши билади!”

Аммо Насим полвон қурдан чиқа-чиқа, даврага шундай ғолибона қаради, шундай ғолибона қаради!

“Барингни қойил қилдимми!” — дегандай бўлди!

Бўри полвон сабр-тоқати ток бўлди! Бўри полвонни полвонлик қони қўзғади!

— Э, шошма! — дея, сапчиб даврага кирди.

Буни кутмаган баковул довдираб колди.

— Сизни ошнаси деб ўйлаб... — дея тавалло қилди.

Бўри полвон — Бўри полвонлигини қилди! Азалдан полвон халқида сал... камрок бўлади, деган гап бор,

Йўк, полвонларда кам бўлмайди! Полвонлар вужудида ховур бўлади! Полвонлар кўпкарига боқилмиш отдай асов бўлади!

Полвонлар мисоли оғир тош бўлади. Оғир тош унча-мунчага кўчмайди. Борди-ю, фалокат босиб кўчса, ёмон кўчади! Оғир тош кўчса, ёмон бўлади!

Ана, кўчди, оғир тош кўчди!

Бўри полвон давра айланди. Алп-алп одимлар отди.

Насим-да давралади.

Бўри полвон изидан юрди.

Бояги дағдағалар каёқда! Елкалар қисик бўлди, кадамлар омонат бўлди...

Зўрдан зўр чиқса, оёғи типир-типир!

Бўри полвон Насим юзига қарамади.

Даврада кимдир саросима билан деди:

— Икки ошна-я. Охир замон бўляптими дейман.

— Ошна бўлгани билан иккови гапиришмайди.

— Бирор гап ўтгандир-да.

— Ким билади дейсиз...

Бўри полвонга алам қилди.

“Уҳ, қизбет! — деди. — Ақалли бир оғиз чиқмайман, демади-я!”

Жуда-жуда алам қилди.

“Қизбет! Итдан бўлган, қурбонликка ярамас! Қараб тур, сен қизбетни даврага қайтиб чиқмайдиган қилмасам кўрасан”.

Бўри полвон тўхтади. Иштонини тиззасигача липпа урди. Кўкракларини очди. Ёвуз ният қилди:

“Қизбетни бирдан қўл чилга оламан”.

У важоҳат билан Насим полвонга қараб юрди.

Насим полвон важоҳати-да ундан кам бўлмади...

Бу, Бўри полвон ўз ниятини амалга ошириш учун бўлган иштиёқини янада зўрайтирди.

“Баковул сезиб қолиб кичқирса-да, барибир қўл чил қиламан! Узимни эшитмасликка оламан”.

Шундай қилиб, тагин бир неча дақиқадан кейин Насим полвон қўли ё чиқади, ё синади!

Бўри полвон ўйнаб-ўйнаб, узил-кесил ҳамлага ўтди. Қўл узатиб олға талпинди.

Насим полвон чаққонлик билан ўзини орқага олди.

Худди шу дақиқада кўзлар учрашиб қолди!

Бўри полвонга ўша коп-кора кўзлар тик-тик боқди.

Ўша маъносиз кўзлар, ўша без кўзлар Бўри полвон учун қанчалик жирканчли бўлса, шунчалик қадрдон-да эди!

Қадрдон кўзлар Бўри полвон қалбида кўпириб-тошаётган қахрни сўндириб юборди.

Бўри полвон беихтиёр бўшашиди. Қўлларини тунширди.

— Ҳақини беринглар, у зўр экан! — деди-да, даврандан чикди-кетди.

Давра пичир-пичир қилди.

— Бўри полвоннинг бир жойида оғрик турди, — деди.

— Бўри полвон кўркди... — деди.

5

“Бўри ошна, ёмон бўлди, жуда ёмон бўлди. Бошингга ёмон кунлар солдим. Мен буни олишда кўзларингдан билдим.

Кўзларинг тўла дард бўлди, кўзларинг тўла ўпка-гина бўлди.

Ошна, сен мени юрувсиз қилдинг! Бундай зўр бўлгандан кўра ўлганим яхши эди! Одам деб дардингни менга айтдинг-а! Ошна, сенга раҳмим келади...

Момоқиз менга-да ёққани чин. Лекин мен барибир Момоқизни деб сенчалик қайғурмайман, дард чекмайман.

Ошна, менга бир оғиз, ақалли бир оғиз каттиқ гапирмадинг. Менинг кимлигимни билсанг-да, юзимга айтиб солмадинг.

Момоқизга-да айтмадинг!

Ошна, буни биров эшитмасин. Эшитгилиги йўқ...

Мен ўзим бор гапни Момоқизга айтаман. Майли, мени лаънатласин, мендан нафратлансин.

Сен қиёматли ошнам бўлмаганингда ҳам сендай одам учун шундай қилардим.

Ошна, Момоқизнинг олдига бор. Кўнглингни тўқ қил: Момоқиз олдида юзинг ёруғ.

Ошна, мени факат бир нима қийнайди: энди, иккалангнинг юзларингга қандай қарайман? Энди, мендан бир умр юз ўгириб кетарсизлар?

Йўқ, ошна, мен сендан айрилиб қолгим келмайди. Бўлмаса, нима қилайин? Билмайман, ошна, билмайман...”

Бўри полвон Насимдан шу гапларни умид қилди!

“Насим ўрнида мен бўлсам, шундай қилардим, — ўйлади Бўри полвон. — Келиб, шундай дердим”.

6

Бўри полвон интиқ бўлиб яшади.

Момоқиз олдига боришга юраги бетламади.

Фавқулудда Насим Момоқизга... одам кўйди!

Нон синдирилди! Буни эшитган Бўри полвон ярасига тиф теккан бемордай сесканиб, инграб юборди!

7

Насим полвон яшапни билди.
 У Момоқиз билан бошқа бригадага ўтиб кетди.
 Олча гуллаётганда тўйлари бўлди.
 Насим Бўри полвонларни-да тўйга айтди.
 Тўйга Бўри полвоннинг онаси борди.
 Бўри полвон:
 — Мажлис бор эди... — дея, туман кетди.

8

Насим полвон янги бригадага эл бўлмади.
 Бригадир билан ади-бадидан боши чиқмади.
 Тағин бошқа бригадага ўтди. Нимагадир, бунисига-да
 сифмади.
 Буғдойпояда ўқарик казишдан эрта қайтди.
 Белбоғини остонада серрайиб турмиш Момоқиз қўли-
 га отиб юборди.

— Биламан, бунинг ҳаммаси Бўрининг иши! — де-
 ди. — Насим каерга борса кун берманглар, деб айтиб
 қўйган! Ундан яхшилик чиқмайди! Ичи қора унинг!
 Қовоғидан қор ёғиб юришиям айтиб турибди! Ранг кўр,
 хол сўр, деган! У бизни қўймайди! Кетамиз, дунёнинг
 колхози битта эмас! Э, сендай жўрамнинг...

Насим полвонлар кўчди.

Насимлар кўчиб кетишини эшитмиш Бўри полвон
 том устида олисларга термулиб-термулиб ўтирди. Хўрси-
 ниб-хўрсиниб ўтирди.

Кўч-кўрон ортмиш уовлар кишлокдан чикиб,
 Шўрчи йўл олди.

Бўри полвон кўнгли ўртаниб-ўртаниб қолди, талпи-
 ниб-талпиниб қолди.

Кўнгил яқинлари Бўри полвондан тобора олислаб-
 олислаб кетди...

9

Шундан кейин Насимларни кишлокдаги уруғ-ай-
 моклари тўй-маъракасида кўрди.

Бўри полвон Насимдан ўзини олиб қочди. Насим би-
 лан юзма-юз бўлмади.

Момоқизни бўлса, кўрмади. Аммо... кўргиси келди!

Бир тўйда ўзини қоронғига олди.

Олов теварагида давра бўлиб ўйин қилмиш аёлларга

назар солди. Диккат билан назар солди... Момоқизни излади!

Билди, шу катор аёллар орасида Момоқиз бўлди. Билди, Момоқиз-да чакагини рўмол билан ўраб, оловга караб турди.

Ана, Момоқиз-да даврага кирди!

Қулочини омонат очди. Рўмолини юзига пардалар қилиб-қилиб ўйнади.

Ўзи ўйнаб, ўзи қўшиқ айтди:

*Яхши қизнинг нозини
Ким кўтаради-ё,
Теккани қобил бўлса
Шул кўтаради-ё.*

Бўри полвон бир энтикди!

Тагин бир тўйда Момоқизни олисдан кўрди.

Кундуз куни бўлди.

Момоқиз бағрига бола босиб турди.

Боласи Момоқиз рўмолини тортқилаб-тортқилаб турди...

Бўри полвон икки энтикди!

Ох — юракдан, ёш — кўздан бўлди...

10

Шу-шу, Момоқизни ўйласа, кўнгли туб-тубида парокандалик кечар бўлди. Дунё кўзига тор кўринар бўлди. Кўнгли ўксир бўлди.

Оқибат, Момоқизни ўйламас бўлди. Момоқизни эсламас бўлди.

Момоқиз тилга олинса, эшитмас бўлди. Индамай туриб кетар бўлди.

Бошқа нима-да қилсин, Момоқиз энди бировлар аёли бўлди!

XVIII

Бўри полвон даврадан хурсанд: жанжал-араз йўк. Полвонлар сени менга бормай олишаяпти. Ўзини ойнага солмай олишаяпти. Ўзини тарозига солмай олишаяпти.

Ана, хўжасоатлик Садир полвон шўрчилик Рўзи полвонни елкасидан ошириб урди.

Рўзи полвон орига Максим полвон деган чиқди.

Садир полвон:

— Э, у спорт мастери, чиқмайман, — дея туриб кетди.

Максим полвон самбо кураши бўйича спорт устаси экани чин бўлди. Баковул рўпарасида талаб қилиб ўтириб-ўтириб кетди.

Бўри полвон хўжасоатликларга оғиз солди:

— Чиқинглар-да энди! — деди.

Уёқдан Амир полвон:

— Полвон бова, Садирнинг қўли лат ебди! — деди.

Бу шунчаки баҳона бўлди.

Шўрчиликлар пичинг қилди:

— Нимага бир полвонни йикита солиб қочасизлар!.. Сизга, даврага чиқингизлар-да! — деди.

Илкис пичинг Садир полвон баҳона бутун давра эгаларига қарата айтилди.

Бўри полвон “ялт” этиб шўрчиликлар тўдасига қаради.

Кейин, Амир полвонга юзланди.

— Ундай бўлса, бошқасини чиқар! — деди.

Амир полвон:

— Э, полвон бова, мастер спортга тенг кеп бўладими? — деди.

Бўри полвон меҳмонлар олдида изза бўлди. Хивич учи билан чироқда йилтирамиш сомонларни титкилади.

Шунда, даврага ёпи ўтиб қолмиш Нормурод полвон чиқиб келди. У дуч келмиш одам рўпарасига чўкди. Қўлларини кетига тиради. Орқасига чалқайиб, оёғини узатди.

— Маҳсини торт, торт маҳсини! — деди.

Торта бермагач, Нормурод полвоннинг ўзи маҳсиларини тортиб-тортиб суғурди. Пайтаваларини чувалатиб-чувалатиб ташлади.

Жойидан сапчиб турди. Ўз полвонларига қаҳр билан қўлини шоп қилди.

— Чиқмайсанми-а, чиқмайсанми? — деди. — Элга эшиттириб айт! Чиқмайман, де! Қўлингни кўтариб айт! Унда, мана мен чиқаман!

Нормурод полвон баковул рўпарасига бориб чўккалади. Шўрчиликларга қўлини силкиб айтди:

— Қани, мастер спортингни берман юбор! — деди.

Аммо шўрчиликлар Максим полвонни даврага туширмади. Боиси, Нормурод полвоннинг соқоли оппоқ эди...

Шўрчиликлар тўпидан овоз келди:

— Сизга қойил бўлдик, Нормурод полвон, бизга ана-ви полвонларингизни чиқаринг!

Нормурод полвон давра айлана берди.

— Бизда полвон йўк, бўлса чиқарди! — деди.

Бўри полвон домангир бўлди:

— Полвон, кўтарилма, кўп кўтарилма! — деди.

Нормурод полвон Бўри полвон қўлидан юлқиниб чиқди. Яна даврага айланди.

— Э, мастер спорт тугул, дев бўлсаям чиқаман! — деди.

Бўри полвон Нормурод полвон тирсагидан маҳкам ушлади, даврадан етаклаб чиқди.

Нормурод полвон тагин даврага талпинди:

— Нормурод полвоннинг кўзи очик бўп туриб, унинг эли ерга қарайдими? — деди. — Ушламанг мени, полвон бова, ушламанг! Э, ерга киргизиб юборсаям чиқаман!

Бўри полвон қалбини-да айна шундай туйғулар тирнади. Аммо кексаларга хос вазминлик билан ўзини босиб турди.

Даврага кириб, хўжасоатликларга овоз берди:

— Амир, Тиловбердини берман юбор! Тиловберди, мунда ке! — деди.

Шунда, даврага Бўри полвоннинг ўғли Тиловберди чиқиб келди. Бўри полвон ўғлини тирсагидан етаклаб, баковул рўпарасига ўтирғизди. Шўрчиликлар кўнишга кўнди-ю, Максим полвон рози бўлмади.

— Тиловбердининг вазни оғир, чиқмайман, — деди.

Бўри полвоннинг зардаси қайнади.

— Нима, энди даврага-да тарозига тортиб чиқарайликми? — деди. — Кўриб турибсан, бўйи баста сендан зиёд эмас, чиқа бер-да! Чик-э, ота-бовамиз тарозисиз олишган!

— Э, чик-е, Максим-э, йикилсанг ер кўтаради-да! — деди шўрчиликлар.

Полвонлар фотиҳа олиб кетди.

ХІХ

Бўри полвон ич-ичидан зил кетди. Ўзи билан ўзи гапиришди.

“Биз полвонлик мактабида ўқимадик. Полвонлик бизга отамерос. Пуштан-пуштга, қондан-қонга ўтиб кел-япти.

Полвонликнинг кўзга кўринмас, тил билан тушунтириб бўлмас шундай сирлари борки, буни фақат томирида полвонлик қони борларгина билади. Биз биламиз!

Бу сирлар хеч бир китобда йўк!

Мана, менинг ўзим. Сурхон воҳасида мендан йиқилмаган полвоннинг ўзи йўқ! Ўша мактаб кўрган спорт мастерлариям яғринимдан опиб кетди!

Халқ нимаси билан халқ?

Ўзининг урф-одатлари билан халқ! Ота-бобосидан қолган миллий анъаналари билан халқ!

Кўп урф-одатларимизни бировлар... бировлар ўзиники қилиб олди! Биз қўлимизни бурнимизга тикиб қолдик.

Шундай кета берсак, ҳадемай... ўзимизни-да бой бериб қўямиз!

Буёғи камдай, не-не нималаримизни эскилик сарқити деб йўқ қилдик. Хиёл бўлмаса, халқнинг ўзини-да... эскилик сарқитига чиқариб юборайин, дедик! Бугун буни йўқота берсак, эртага уни йўқота берсак, адирдаги... подадан нима фарқимиз қолади?..

Биз ҳадемай бу дунёдан кетамиз. Ўзимиз кетсак-ку, гўрга-я. Ўзимиз билан... Буни раис биладими?..

Бўри полвон раисга қараб-қараб қўйди.

Тағин нималардир... нималардир йўқолиб боряпти...

Бўри полвон ўйлади-ўйлади... Ўйлаб ўйига етди...

“Авлодлар алмашган сайин... ё, пирим-э, туф-туф-туф... авлодлар алмашган сайин... юрак йўқолиб боряпти!

Жасад бор! Ақл бор!

Юрак йўқ!

Тўрт мучал бор! Куч-қувват бор!

Юрак йўқ!

Кўкракда жон бор!

Юрак йўқ, юрак!..

Фарзандлар ҳаётга бепарво қарайди. Мусибат билан хурсандчилик фаркига бормади.

Фарзандлар ўзлари минаётган машинага ўхшайди! Одам ким, машина ким, билиб бўлмай қоляпти...”

XX

Максим полвон енгсиз, ёқасиз желак кийиб чикди. Бўри полвон бармоқлари учи билан желагидан ушлади.

— Эб-эй, эб-эй, Максим иним, бу қандай либос? Мабодо майкамасми? — деди.

Максим полвон ўзича тушунтирган бўлди, Бўри полвоннинг энсаси қотди.

— Шу гапингга номаъқулнинг нонини ебсан! — деди. — Ўзингни иззат қилмасанг ҳам даврани иззат қил! Бор, ўзимизнинг кийимдан кийиб чик.. Бунингни на ёқаси бор, на енги бор, қаеридан ушлаб бўлади? Мана-ви бренжангни кара... Иштонбоғиям резинкадандир-да? Тортганда узилиб кетса нима бўлади? Э, бор, қалинроқ иштон кийиб чик! Попукли иштонбов бойла, белни ушлайди!

Максим полвон олифтачилик қилди.

— Мусобақаларда шундай кийиниб олишади! — деди.

— Ай, Максим-ай, Максими тушмагур-ай! — деди Бўри полвон. — Кўп катта янгилик айтдинг-да! Шу янгилигинг учун суюнчисига иштонимни ечиб берайинми?

Давра қийкириб-қийкириб кулди!

Максим полвон-да оғзини ушлаб-ушлаб кулди.

— Ай, Максим полвон! — деди Бўри полвон. — Сен Бўри полвон билан ўрлашма! Қайтариб айтаман, кўп ўрлашма! Ўша самбонгда-да енгли желак кийиб олишди! Бўри полвонни билмайди дема! Бўри полвон...

Бўри полвон ўз даврида турли мусобақаларда катнашди. Кубоклар олди...

Кубокни умрида биринчи бор кўриб, айлантириб қаради-қаради...

— Хушрўй самовар экан, — деди ўзича. — Яхши бўлди, чой қайнатиб ичамиз...

Уйига келиб, сўраб-суриштирди. Биладиганлар:

— Йўк, бу самовар эмас, бу кубок, Бўри полвон, кубок! — деди.

— Эбо-эй, эбо-эй! — деди Бўри полвон. — Унда, буни нима қиламан-ай?

— Сандикқа солиб қўйинг.

— Сандикқа сиғмайди-да.

— Унда, шкаф устига қўйинг.

Бўри полвон кубокни шкаф устига қўйди.

Бўри полвон кубокни кунда кўриб турди. Лекин кубок номини эслаб қололмади. Борди-ю, эсласа, кубок номини яхши айтолмади. Кубок сўзи тилига ўтирмади.

Шу-шу, кубокни самовар дейдиган бўлди.

— Бўри полвон катта мусобақаларда олишиб, самовар олган! — деди Бўри полвон. — Иккита, ҳа, иккита! Ишонмасанг ана, уйга бориб кўр — шкафнинг устида турибди!

Давра гурр-гурр кулди!

Бўри полвон ўзи-да даврага қўшилиб кулгиси келди! Аммо тентакка ўхшаб, ўзим гапириб, ўзим кулмайин, деди-да, мийиғида кулиб қўя қолди.

— Хай, уккағар полвонлар-е, куласан-а, куласан! — деди.

Максим полвон даврага мос кийиниб келди. Бўри полвон разм солди-разм солди-да:

— Ха, бали, бу бошқа гап! — деди.

Кейин, собит кадамлар билан давра айланиб жар солди:

— Халойик, сўзимни эшитинг! Болалар, кўп талатўп қилма, гапни гапга қўш! Халойик... Ай, Хумор момонинг невараси, тек ўтир дейман, бўлмаса... кесиб оламан! Халойик, манави тик желак кийгаи хўжасоати Тиловберди полвон! Буниси шўрчилик Максим полвон! Айтиб қўйганим яхши, Максим полвон мастер спорт! Самовар ҳам олганмисиз, полвон? Эшитдингиз-а, халойик? Максим полвоннинг самовари йўк экан! Бу икки полвонга бир гўсам серка, бир жуфт учламчи калиш, беш сўм пул қўйилди!

Тиловберди полвон одати бўйича белбоғини бўйнига ташлаб давра айланди.

Бўри полвон ўғлини зимдан кузатди. Бирон-бир нуқсон тополмади.

Хотири жам бўлиб, бош баковул олдига ўтирди.

— Бир пиёла чой беринг, — деди.

Ўғлига тикилиб қолди...

1

Сариосиё бир давра Тўполон дарёси ёқасида бўлди.

Дарё ўз оти ўзи билан шовқин солиб окиб турди. Тўполон билан окиб турди.

Бўри полвон ўшанда умрида биринчи бор фарғонача кураш кўрди.

Давра эгаларини кўпчилиги Фарғона водийсидан эди-да. Улар Сурхон воҳасида колхоз тузиш учун Йўлдош Охунбобоев ташаббуси билан кўчиб келиб эди-да.

Водийликлар олишни кураш, деди.

Водийликлар-да ўз курашларини намойиш қилди: икки полвон бир-бирлари белидан қўлларини ўтказиб ушлаб, суяшиб юра берди..

Бу орада воҳа полвонларидан бирови оёғи осмондан

келиб ерга тушиди. Бирови рақибини елкадан ошириб отди.

Давра гурсиллаб турди, давра ҳайқириб турди!

Бўри полвон водийликларга қаради.

Водийликлар ҳамон суяшиб юрди!

Бўри полвон ҳафсаласи пир бўлди.

Водийликларга эътибор бермай қўйди.

2

“Ўзи улар мулойим халқ-да, — деди Бўри полвон ўзича. — Жуда мулойим. Олишлариям ўз табиатидан кеп чиқади. Мана, биз ўлгудай қўпол элмиз. Олишимиздаги мардоналик-да, ботирлик-да шундан. Ҳай, майли. Халқ турли-туман бўлса яхши. Бу — улканлик, улуглик аломати бўлади. Мана, фарғонача кураш. Буям ўзимизники! Демак, иккита курашимиз бор экан! Қандай яхши! Бойлик, бойлик!

Аммо-лекин уққағар водийликлар кўп ашулачи халқ бўлади-да! Худо ашулани водийликлар учун яратган-да! Халиги... биттаси бор эди-ку, оти нима эди...”

Бўри полвон ўйлади-ўйлади, тополмади. Раисга ўғирилди.

— Қайси бир йили Сталин колхозидан бир бола ашула айтиб чиқиб эди, оти нима эди? — деди.

— Қайси? — деди раис.

— Халиги...бир дехқон бола бор эди-ку, асли қўқони? Қайси бир йили раҳматлик Маъмуржон Узоқов кеп, Тошкентга эргаштириб кетди-ку?

— Ҳа-а, Ҳасан Султонов денг. Ашула айтиб юрибди, нима эди?

— “Фиғонким, гардиши даврон...” Во уққағар, ана ашула! Одамнинг кўнглини бузиб юборади-я!

— Ҳа, полвон бова-е, Ҳасан Султонов полвон бўлганда отини эсдан чиқармасдингиз-а...

Бўри полвон мийиғида кулди.

3

Дарҳақиқат, Бўри полвон умрида жуда кўп одам кўрди. Мулокотда бўлди.

Аммо жуда оз одам отини билди. Фақат полвонлар отини тўлиқ айта олди.

Бойси, Бўри полвон даврага чиқиб курашмаган эркакни... эркак демади!

Бирор одам хакида гап бўлса, Бўри полвон:

— Полвонми-йўқми? — дея сўради.

Йўқ, жавобини эшитса, қўл силтади.

— Эркакнинг султони олишади, ҳа! — деди. — Ана, Хидир полвон, кези келганда даврани гурсиллатиб олишиб кета беради. Мен раисман, деб ўтирмайди. Бўлмаса кимсан — Ботиров-а! Арбоб, ҳа, арбоб! Ана уни чин эркак деса бўлади! Чунки ота-бовасининг хунарини ерда қолдирмаяпти!

Борди-ю, одамлар эътироз билдирса, Бўри полвон гапни чўрт кесди:

— Нима десанг, де, мен ўйинни билмаган аёлни — аёл демайман, даврада олишмаган эркакни — эркак демайман!

Бўри полвон бешикдаги чакалоқдан тортиб, нуроний чолгача барча-барчаси исмига полвон сўзини қўшиб айтди. Даврада курашганми-йўқми, барибир — айта берди.

Айтганда-да, оғзини тўлдириб айтди, ғурур билан айтди!

Ҳамсоёлариникига олисдан меҳмон келди.

Ҳамсоёлар Бўри полвонни-да чақирди.

Бўри полвон меҳмон билан бир қўллаб кўришди. Иримига ҳол-аҳвол сўради.

Бегонасираб ўтирди.

Шунда меҳмон курашдан гап очди.

Ана шунда Бўри полвон яйраб кетди!

— Э, бали! Узимизнинг одам экансиз-ку! — деди.

Меҳмон олдига силжиброк ўтирди. Қайта бошдан қўшқўллаб-қўшқўллаб кўришди.

Қуюк-қуюк сўрашди.

Бўлиб ўтмиш давралардан гапирди. Қандай қилиб самовар олганларидан гапирди.

— Ўйнаб бориб, уркағарнинг полвонини мана бундай ушладим... — деди. — Қаранг-қаранг, қўлимга эътибор беринг, қўлимга!..

— Бизда-да олишиб эдик... — деди меҳмон.

Бўри полвон гапни илиб кетди.

— Самовар-да олганмисиз? — деди.

— Ҳа-да!..

Бўри полвон меҳмон бўлмиш тиззасига тапиллатиб бир урди.

— Э, бормисиз! — деди. — Отангизга раҳмат! Полвоннинг хўрози самовар олади, ҳа!

Сариосиёдаги ўша даврада Бўри полвонга тенг топилиши қийин бўлди.

Давра эгалари талвасада қолди.

Борди-ю, Бўри полвонга талабгор бўлмаса, сариосиёликлар деновликлардан қойил бўлди, бўлади.

Ўз уйида қойил бўлиш, мағлуб бўлишдан-да ёмон бўлади!

Шунда, даврага ёшгина бир йигит чиқиб келди. Бўри полвонга талабгор бўлди. Давра эгалари шундагина енгил нафас олди.

Бўри полвон ёш полвонга менсимай-менсимай қаради.

“Лайлакнинг юришини қиламан деб, чумчукнинг пути йиртилган экан! — дея ўйлади Бўри полвон. — Бу ёш бола-ку! Ўйлаб иш қиялтимми? Ё, кайфи борми?”

Бир ёш бола Бўри полвон шон-шавқатини назарга илмай қурга югуриб чиқиши, Бўри полвон иззат-нафсига тегди.

Бўри полвон дарғазаб бўлиб даврага кирди.

Бош баковул олдига роз юриш қилиб борди. Давра одати бўйича талабгор ёш полвон қабатига бориб ўтириши лозим бўлди.

Аммо Бўри полвон давра қоқ ўртасига бориб чўк тушди. Бўри полвон бу билан ўзини анави ёш бола ёнида ёнма-ён ўтиришга ор қилишини билдирди.

Анави ёш болага, кўрпангга қараб оёқ узатсанг-чи, деган қараш қилди.

Бўри полвон билан Исмоил отли бу ёш полвонга бир ғунажин, яна бир қанча майда зотлар қўйилди.

Бўри полвон Исмоилни кўзга илмай-кўзга илмай давра айланди.

“Тайёр ош-ку”... — дея ўзидан кетди.

Окибат... Бўри полвон... Полвон номини олгандан буён умрида биринчи марта елкаси ер кўрди!

Қандай йиқилди — ўзи-да билмади!

Кўзларини очса... осмон тўла юлдуз бўлди!..

Охиста-охиста жойидан турди. Бош эгиб-бош эгиб даврадан чиқди.

Хамроҳлари ҳамдард бўлиш учун қўлтиғидан ушлади.

Бўри полвон хамроҳлари қўлини зарда билан силтаб-силтаб ташлади.

Чопонига чўнқайиб ўтирди. Тиззаларини қучоқлади. Пешонасини билаклари устига қўйди...

Хўнг-хўнг йиғлаб қўя берди!

Хамроҳларига жавдираб-жавдираб каради.

— Чиниминан йиқилдимми-а, чиниминанми-а?... — деди.

Сел-себор йиғлаб қўя берди...

5

Бўри полвон елкаси ерга теккани элга ёйилди.

Бўри полвон номи билан гурурланиб юрмишлар ичи ачий-ачий бош чайқади.

— Ёмон бўпти-да... — деди.

Давраларда Бўри полвон дастидан рўшнолик кўролмай юрмишлар хушвакт-хушвакт бош ирғади.

— Бўри полвон-да тамом бўпти... — деди.

Бўри полвон эл орасида бош кўтаролмай қолди. Уйидан қўчага чиқмай қолди.

Кейин, ўша ёш полвонни таъқиб этиб бошлади. Қаерда тўй бўлса, пойлаб борди.

Аммо ёш полвон Бўри полвон номини эшитибок, рад қила берди.

Исмоил отли бу ёш полвон довуғи бутун воҳага ёйилди.

Кимсан — Бўри полвон елкасини ерга теккизган Исмоил полвон!

Исмоил полвон бу номни умрбод сақлаб қолмоқчи бўлди. Шу боис, Бўри полвон даврага келибди, деса бўлди, индамай кетиб қола берди.

6

Шўрчида-да шундай бўлди.

Бўри полвон бошлиқ хўжасоатлик полвонлар Шермат мерган деганникига қўнди.

Тўйхонадан меҳмонлар улуши келди. Дастурхон тўкин бўлди.

Уй хўжаси ўзининг мерганлик саргузаштларидан гурунг берди. Шўрчилик полвонларга таъриф берди. Абил полвонни улуғлади.

— Насим полвоннинг бўйнига чипқон чиққан, бу даврада олишмаса кераг-ов, — деди.

Уй хўжаси бирдан сергак тортди.

— Айтгандай, — деди. — Насим полвон асли хўжасоатлик-а? Чакириб келайинми? Гурунглашиб ўтираминиз?

Бўри полвон безовта бўлди. Бир кимирлаб олди.

— Йўқ, мерган, овора бўлманг, ўтиринг, — деди.

— Ха, майли, ихтиёрларингиз. Лекин кўнгилларингизга олмангизлар-у... айта берсам майлими? Шу, Насим қурғур ҳеч кўнглимга ўтирмайди-да. Ўта шум! Кўзингизни лўқ қилиб, фириб беради! Билмайман, ўзидан бошқани нодон деб ўйлайдими. Шунинг учун у билан ош-қатиқ бўлгим келмайди. Ўзи, у кимлардан? Э, ха, бўлди-бўлди, гап тамом. Мерган жўра, дейишидан билиб эдим-а... Асли қонида бор экан-да...

— Ўзи яхши одам... — деди Бўри полвон.

Насим полвон бўйнига чипқон чиққани чин бўлди. Ушбу даврада олишмади.

Бўри полвонга шўрчилик Абил полвон чиқди.

Бўри полвон Абил полвонни яхши билади. Абилнинг чўнкайма усули бор.

Кейин... жини бор! Даврага кирса, тутиб қолади...

Шу боис, эл Абил полвонни Абил тентак, дейди.

Бўри полвон давра айланаётиб, Насим полвон Абил тентакни гиж-гижлаётганини эшитди.

— Дадил бора бер, юраги йўқ, — деди Насим полвон. — Қайси бир йили менга ўзи талаб қилиб, қўрққанидан қойил бўлиб эди...

Абил тентак гўё давра торлик қилаётгандай хурпайиб-хурпайиб юрди.

Бош баковул олдидаги сатилдан ховучлаб-ховучлаб сув олди. Билакларини сувлади. Оғзига сув тўлдирди. Юлдузларга қараб, ғарғара қилди.

Қўлларини ўйнатиб, жойида бир-икки ирғишлади. Бошини сарак-сарак қилиб айқирди:

— Буввв! Буввв! Ха, кишта! — деди.

Абил тентак Бўри полвон авзойида тарикдай бўлса-да, ҳайиқиш кўрса бўлди, дарҳол ҳамлага ўтади.

Аммо ҳайиқиш кўрмади.

Бўри полвон дағдағалардан ҳайиқиш тугул, мижжа қокмади. Аксинача, ўйнаб кела берди.

Абил тентак лалми-лалми дағдағалари ўтмаганини билди. Диркиллаб-диркиллаб ўйнаб, яна давра айланди.

Абил тентакни энди кўраётганлар хайратдан кўзлари олайди. Биров бош чайқади. Биров лабини бурди.

— Ё пирим-э, уриб кетган тентак, — дея кулди.

— Жайрахонадан қочган, — дея кулди.

¹ Термиздаги жинниларни даволайдиган даргоҳ.

Икки зўр тўкнашса, чакмоқ чиқади...

Бўри полвон ўнг қўли билан Абил тентак ёқасидан ушлади. Чап қўли билан эса билагидан сиқиб ушлади. Шиддат билан ичидан чил берди.

Абил тентак чўнқаймага олди: ғоят тезликда ўнг қўли билан Бўри полвон ёқасини гижимлаб, халқумига тикиб борди. Чап қўли билан эса Бўри полвон яғрини усти желегидан буклаб ушлади. Ўзи орқага хиёл чалқайди. Бўри полвонни даст кўтарди-да, зарб билан орқага отиб юборди.

— А-а-а-а! — дея айқирди.

Бўри полвон ерга ёнбоши билан гурсиллаб тушди.

Абил тентак-да шундай йиқилди.

— Бекор, ёнбош йиқилди! — деди давра.

— Бир баҳя етмади!

Чўнқайма ғоят нозик санъат: борди-ю, полвон чўнқайма қилишни эплай олмаса, ўзи мағлуб бўлади.

Чўнқайма ғоят қалтис санъат: борди-ю, чўнқаймага олинмиш полвон чили чиқиб кетса, ерга... ҳароммағизи билан бориб тушади.

Чўнқайманинг қалтис тарафлари тағин кўп...

7

Хўш, Бўри полвон нега ҳароммағизи билан эмас, ёнбоши билан тушди?

Бойси, чўнқаймага олмиш Абил тентак катта хатоликка йўл қўйди.

Абил тентак ерга оғаётиб-ерга оғаётиб, ўз гавдасини ўзи ўнглаб олиши, йўл-йўлакай Бўри полвон устига ўзини ташлаши лозим эди.

Абил тентак шошдимиде довдираб қолдимиде, ишқилиб, бунинг уддасидан чиқолмади...

Хатоси эвазига Бўри полвон остида қолайин-қолайин деди.

Буни ўзи-да билди шекилли, ердан тура-тура, шукрона-шукрона бош чайқади.

8

Давра полвонларга хайбаракаллачилик қилди:

— Чаққон-чаққон олипинглар!

— Ў, Бўри полвон, белбоғингни яхшилаб бойла, бўшаб кетяпти!

— Абил тентак, эҳтиёт бўл-ов!

Эндиги олишув аввалгисидан-да шитобли бўлди.

Бўри полвон Абил тентакка имконияти борича холисроқдан чил берди. Қўлларини чўзиб ушлаб, Абил тентакни ўзидан холис тутди.

Абил тентак тагин чўнқаймага олиш учун чорланди: гўё анойилик қилиб, чап оёғини Бўри полвонга якин тутди. Ичидан чил беришга имкон яратди.

Бўри полвон Абил тентак макрига учмади. Қармоқдан ўзини олиб қочди.

Кураш ланж бўлди.

Полвонлар бир-бирини таъкиб этиб юра берди.

Полвонлар бирови бўшроқ бўлса-ку яхши, йиқилмаганига шукур қилиб юра беради. Борди-ю, иккови-да ғолибликка баб-баробар даъвогар бўлса-чи? Унда... асаблар олишади!

Бўри полвон-да, Абил тентак-да асабийлаша бошладди. Асабий чил беришиб, бир-бирини мақсадсиз силкилай берди.

Хўп олишдилар!

Бўри полвон қўлларини ёнларига кенг ёйди: мен олишаётганим йўк, ишорасини билдирди.

Бу ҳолатда полвонга ҳамла қилиш қатъиян ман этилади!

Абил тентак бўлса, Бўри полвонни икки оёғига кўшиб тепиб, ерга урди!

Абил тентак йикитдим, дея ўйнаб-ўйнаб, баковул қошига бориб ўтирди.

Бўри полвон ўзидан беш-олти одим олисга бориб тушмиш дўпписини олди. Кафтларига тарс-тарс уриб қокди. Асабий-асабий қокди.

Хўжасоатликлар бақира кетди:

— Бўри полвон қўлини қўйиб юбориб эди, бекор!

— Абил тентакнинг эси жойидами ўзи?

— Баковулнинг олдига бориб ўтиришини қаранг!

— Юз бўлмагандан кейин шу-да!

Шўрчиликлар-да хўжасоатликлардан қолишмади. Насим полвон бошини чипқон чиққан ёғига қийшайтириб ўрнидан турди. Баковулга қўлини шоп қилиб шанғиллади:

— Қўлини қўйиб юбормасдан олдин йикитди! Абил тентакка ҳақи берилсин! Ух-ух, вой бўйним-э...

Бўри полвон Насимга ўқрайиб-ўқрайиб ерга тупурди.

Баковул жанжални ҳал этиш учун ўнг қўлини кўтарди.

— Биродарлар, жим! — деди. — Яхшиси, ана, дарада бетараф меҳмонлар ўтирибди. Шулардан сўраймиз. Маъкулми? Сариосиёликлар, қани, сиз холисанлилло гапиринг!

Сариосиёликлар тўпидан овозлар келди:

— Ғирром-э, ғирром! Бўри полвон қўлини қўйиб юбориб эди!

— Абил тентак номардлик қилди!

— Яна-тағин Насим полвоннинг жириллаши кимнинг газагига дори денг!

— У-ку бир қасами, худодан нўхтасини юлган...

Насим полвон музтар бўлиб қолди.

9

Бўри полвон даврани полвона-полвона айланди!

Бўри полвон қизиди! Тентакка ёмон-ёмон қаради!

Бўри полвон Абил тентак ёқасидан ушлаб, ўзига тортди. Оёғи учини тентак чап тўпиғига илдириб тортиб кўтарди.

Абил тентак оғирлигини оёғи кўтарилаётган тарафга ташлади. Кўтарилаётган оёғини бор кучи билан кетига тортди.

Айнан шуни анғиб турмиш Бўри полвон тентак оёғини бирдан қўйиб юборди. Тентакнинг бирдан қўйиб юборилган оёғи кейинга силкинди.

Бўри полвон товони билан тентакнинг кейинга силкинмиш оёғи ичидан тепиб юборди.

Абил тентак бир айланиб тушди!

Бўри полвон Абил тентак кўксига тиззасини тиради.

— Йикитиш мана бундай бўлади, полвон! — деди.

Бу, полвон зоти учун энг оғир хўрлик бўлди!

10

Бўри полвон Исмоилни тинмай таъқиб эта берди.

Бўри полвон давраларга ўзига хос дабдаба билан борди.

Яна-тағин, элбурутдан борди.

Окибат, Исмоил Бўри полвонни кўрди. Даврага чиқмади.

Бўри полвон ўйлаб қаради: бундайин дабдабали юришлари билан ўз ниятига етиши амримаҳол бўлди.

У энди муғамбирлик йўлига ўтди.

Термизда бўлмиш бир тўйга жуда кеч борди. Машина кабинасида даврага қараб ўтирди.

Давра охирида баковуллар бошқа катта полвон йўк, дейишиб, кимсан, Бўри полвондай полвон елкасини ерга теккизган Исмоил полвонга жар солди.

Исмоил полвон даврани бир айланиб, ўзини кўрсатди. Худди шу вазиятни икки ойдан буён англаб юрмиш Бўри полвон кабинадан сакраб тушиб, даврага кирди.

Бўри полвон худди осмондан тушгандай фавқулодда пайдо бўлиши, барча-барчани хайрон қолдирди.

Ўзаро шивир-шивир бўлиб, давра гап нимада эканини билди.

Исмоил полвон аросатда қолди.

Чикайин деса — Бўри полвон, чикмайин деса — баковул жар солиб бўлди.

Исмоил полвон чиқишга мажбур бўлди.

Бўри полвон вазоҳати барча-барчани сескантириб юборди.

Бўри полвон ғалабага ташна бўлди!

Ғалаба қозониш эса ҳамиша қийин! Айниқса бугун!

Негаки, Бўри полвон фақат зафар қозониш учун олишади!

Фақат, фақат ғалаба учун курашилса, ғалабага етиш жуда-жуда мушкул бўлади! Баъзан, етиб бўлмайди!

Йўк, полвон зафарни эмас, зафар полвонни қидирсин! Зафар полвонни топсин!

Полвон хоҳиш-ирода билан олишса, ўзининг нималарга қодирлигини намоёйиш этса, санъатини намоёйиш этса, зафар ўз-ўзидан келади!

Полвон ўз курашидан ўзи завқланса, зафар ўз-ўзидан ёр бўлади!

11

Олис олишдилар.

Бўри полвон-да, Исмоил полвон-да қўйиб юборди.

Бўри полвон дамани олиш учун даврадан чиқди.

Ҳамроҳлари уюшиб қолмиш билакларини уқалади.

Бўри полвон мағлуб бўлишини тасодиф деб юриб эди. Ўзини юқори олиб, Исмоил полвонни писанд қилмаганлигида, деб юриб эди.

Йўк, Исмоил полвон ҳақиқатан ҳам зўр экан!

Бўри полвон ўзидан бўлак зўр бўлишини ҳаёлига-да

келтирмади! Зўр фақат битта — у, мен, ўзимман, деб юрди!

Ўфил бола гап... ўзидан бўлак зўр чиқишини хоҳламади!

Йўқ, Бўри полвон хоҳлагандай бўлмади!

Вакт, вақт!

Шафқатсиз вақт хар даврнинг ўз зўрларини яратади! Инсон буни хоҳлайдими-йўқми, вақт учун барибир — ярата беради!

Ана, вақт ўзининг кенжа зўрини яратди! Ана, кенжа зўр, ана!

Кенжа зўр даврада ўз мавқеини талаб қиляпти, кенжа зўр даврада ўз шон-шухратини талаб қиляпти!

12

Бўри полвон ўпкасини босолмади. Оғзи каппа-каппа очилди. Хансираб-хансираб нафас олди.

Ўз аждодларидан мадад сўради. Отасининг пирига сиғинди...

“Отагинам, мен ҳамиша сизнинг насиҳатларингизга амал қилиб келдим. Сиз айтар эдингиз: полвон ўзини уч балодан асрасин, энг биринчиси — аёлбозлик, дердингиз.

Отагинам, ёшим ўттизга етибдики, оёғимни қийшиқ босмадим. Харом-хариш йўлларга юрмадим. Ҳали уйланмадим ҳам!

Иккинчиси — ичкиликбозлик, дердингиз.

Отагинам, мен ҳалигача оғзимга арок олмадим, арокдан ҳазар қиламан!

Учинчиси — полвон ўзини нафс балосидан асрасин, дегувчи эдингиз.

Отагинам, мен, мол-дунё учун олишмадим. Мол-дунё хирсидан ўзимни ҳамиша сақлаб келдим.

Бўлмаса, нимага бундай бўляпти, отагинам? Гуноҳимни айтинг, гуноҳимни?

Мен Исмоил полвондан оримни олмоқчи эдим. Бўлмаяпти, отагинам, бўлмаяпти...

Ушлаган бармоқларим бўшашиб кетяпти. Оёғимда дармон йўқ. Ўпкам оғзимга тикилиб қоляпти...

Бу қандай кўргилик бўлди, отагинам? Ё... қаридими-а?..

Ух, қисмат, қисмат, зулминг курсин, қисмат!..

Отагинам, мен энди давраларни мағлуб бўлиб тарк

этаманми-а? Келиб-келиб, Исмоил деган бир япалоқ боладан-а?

Йўқ, отагинам, йўқ, мен давраларда хамиша зўр эдим — давраларни зўрларча тарк этаман!

Отагинам, охирги даврамда мени бир қўлланг! Сўнгги, сўнгги бор қўлланг, отагинам!..”

13

Бўри полвон даврага кирди.

Исмоил полвон-да сакраб даврага тушди.

Исмоил полвон юриш-туриши, авзойидан осонликча жон берадиганга ўхшамади!

Бўри полвон Исмоилга егудай-егудай хўмрайиб каради.

Исмоил полвон курашни иложи борича чўзиш пайида бўлди.

Шунда, Бўри полвон нафаси қайтади. Бўри полвон холдан тояди. Ёш — ёшлигини, қари — қарилигини килади...

Бўри полвон Исмоил полвон ниятини пайқаб қолди.

Ижирғаниб-ижирғаниб, бир-икки телба-тескари чиллар берди. Кам куч сарфлаб, кўп тахдид қилиш йўлига ўтди.

Бўри полвон нимаики қилмокчи бўлса, Исмоил полвон худди билиб тургандай, ниятларини чиппакка чиқара берди.

Бўри полвон ана шунда кўзга яқин, ягона зўрга жуда-жуда қийин эканлигини билди.

Боиси, ҳамма хавас билан қарайди. Зўрнинг санъатини, ўнги, чапини миридан-сиригача синчиклаб ўрганади. Зўрга таклид қилиб, ўшандай зўр бўлгилари келади!

Зўр-чи? Зўр ўзгаларни билмайди. Айникса, ўзидан кучсизларни билмайди!

Билгиси-да келмайди! Боиси, кўзга илмайди!

Зўрнинг тағин бир фожиаси — зўр мағлубият аламини кам тотати.

Зафар кетидан зафар... Зўр — зафар оғушида яшайди!

Йўқ, зўр мағлубиятлар аламини-да тотиб туриши лозим!

Ана шунда ўзи ҳақида ўйлаб кўради! Ана шунда сертаклик билан яшайди!

Зўр учун мағлубият зафар қатори баб-баравар зарур!

Айникса, ўзига ишонган зўрга! Мағрур зўрга!
Бўри полвон ана шундай зўр бўлди!

14

Бўри полвон бундай олишуви фойдасизлигини билди. Шундай олиша берса, Исмоил полвон кўймиш копқонга тушишини билди.

Бўри полвон олиш давомида Исмоил полвон чап та-рафи билан деярли олиша олмаслигини сезиб қолди.

Шу боис, энди Исмоил полвон учун бегона бўлмиш кураш бошлади: Исмоил полвон чап тарафидан бориб олишди.

Чиндан-да, Исмоил полвон боши берк кўчага тушиб колмиш одамдайин довдираб қолди. Нима қилишини билмайин эсанкираб қолди.

Шундай бўлса-да, Бўри полвон ўнгидан — яғринга олишидан эҳтиёт бўлди!

Бўри полвон билди: яғриндан умид йўқ.

У энди Исмоил полвон учун фавкулудда бир хунари-ни қўлламоқчи бўлди.

Ха, ҳар бир полвонда зўр хунаридан бўлак тағин бир яхши хунари бўлади. Полвон бу хунарини ўзининг зўр хунаричалик зўр бажара олмаса-да, ҳар ҳолда яхши би-лади.

Бўри полвоннинг бу хунари — бир оёғини тўғонок қилиб тўшаб, ғанимини орқага сермаб юбориш бўлди.

Бу, ғоятда қалтис хунар бўлди.

Боиси, бир оёғини ёнига тўшаганда бор оғирлиги ғанимига яқинроқ бўлмиш оёғига тушади. Ғаними айнан ана шу оёғига қоқиб юборса... Бўри полвон сўзсиз юлдуз санайди!

Майли! Ё, жон чиқсин, ё, ном чиқсин!

Бўри полвон давра айланди-айланди, ниятини қандай қилиб амалга ошириш йўлини ўйлади.

Ушлашиб, Исмоил полвоннинг гоҳ ўнг, гоҳ чап сони-га ошириб-ошириб тепди. Исмоилни забт билан елкага олмоқчи бўлди.

Шунда, Бўри полвонни худо бир асради!

Исмоил полвон айна шу вазиятни анғиб турмиш-дай, Бўри полвонни забт билан кетига қайириб отиб юборди.

Бўри полвон ерга кўкраклари билан бориб тушди.

Бўри полвон зўр, Исмоил полвон ундан-да зўр бўлди!

“Хўш, кучи-ку, камайиб қолибди, — умид билан ўйлади Бўри полвон. — Нахотки, қуруқ кучига ишонаётган шу ёш боланинг бирор корини қилиб бўлмаса?”

Хаёлига ўзига маъқул бир фикр келди...

Қўлларини сермаб, Исмоил полвонга қараб юрди.

Исмоил кетига тисланди. Ўзини гоҳ чапга олиб қочди, гоҳ ўнгга олиб қочди. Бўри полвон мўлжалига бормади.

“Факат қўйиб юбор дегунча қиладигани ишни қилиш керак, — ўйлади Бўри полвон, — бўлмаса фирром бўлади”.

Бўри полвон Исмоилга қаради.

Исмоил полвон елкасидан нафас ола-ола давра айланди. Демак, Исмоил полвон-да чарчади!

Ана, Исмоил полвон машъала яқинига бориб қолди.

Бўри полвон бўлса, давра бу четида боряпти. У ўзича мўлжал қилди: “Ҳозир олишмоқчи бўлиб ўгирилади. Исмоил-да олишмоқчи бўлиб ўгирилади. Исмоил-да олишмоқчи бўлиб тайёрлана-тайёрлана олов олдига келиб қолади”.

Бўри полвон ўртага қараб юрди.

Исмоил полвон бир-икки қадам ташлаб, олов олдида тўхтади. Ёнига ўгирилди. Ўртага — Бўри полвонга қараб юрди.

Исмоил полвон елкалари узра машъала ловуллаб-ловуллаб турди. Машъалага тескарилиги сабабли юзлари қорайиб-қорайиб турди.

Полвонлар бир-бирига қулоч отиб кела берди!

Бўри полвон Исмоил полвон ёқасидан ушлаб, ичидан чил берди. Жон-жаҳди билан кетига бурди. Шундай шиддат билан сурдики, Исмоил полвон ўзини ўнгга-да, чапга-да ололмади. Тикка машъала устига селтанглаб-селтанглаб борди.

— Э-э-э, олов, олов-в! Олов бор! — деди овозлар.

Исмоил полвон олов тафтини олди. Такка тўхтади. Кетига чалқайди. Оловга йиқилмаслик учун гавдасини олдинга ташлади.

Яъни... яъни, гавдасини Бўри полвонга бериб қўйди!

Бўри полвон ғоятда тезлик билан чилини чиқариб олди. Чап оёғини ёнига тўшади. Исмоил полвонни давра ўртасига сермаб юборди.

— Ё, отам!.. — дея айқирди.

Исмоил Бўри полвон тўғоноқ оёғи устидан ошиб, дав-
ра ўртасига чалқанча тушди!

Исмоил полвон юлдуз санади!..

Хай-хай-хай! Ёшлик — ёшлигини, кўпни кўрган-
лик — кўпни кўрганлигини қилди! Тажриба! Тажриба
зафар қозонди!

Бўри полвон қўлларини кўтариб, даврани айланиб
чопди. Оёқларини осмон қилиб дорбоз бўлди. Дорбоз
бўлиб-дорбоз бўлиб давра айланди.

Даврадан чоғиб чиқиб, ҳамроҳларини битта-битталаб
бағрига босди. Ҳамроҳларини кучоклаб-кучоклаб ўпди.

— Кўрдингми мени? Кўриб қўй!.. — деди.

Кулаётган ёноқларидан мунчок-мунчок ёшлар окди.

16

Эртаси уйида ҳўкиз сўйди.

Гапга етар одамларни чақирди. Хеш-таборларни, ҳам-
сояларни чақирди.

Даврани тарк этажагини айтди. Уйланажагини айтди.

— Хали-ҳозир уйланмай тулинг энди, Бўри пол-
вон, — деди гапга етарлар. — Ҳар юртнинг ўз кўзга сур-
тар полвони бўлади. Бизнинг кўзга суртар полвонимиз
сизсиз...

— Йўқ, бўлди! — чўрт кесди Бўри полвон.

Гапга етарлар насиҳат қилди. Насиҳатлар зое кетди.

Бўри полвон ўз билганидан қолмади.

Бригаласида Сулув дегич қиз бўлди.

Бўри полвон ана шу қизни кўз остига олди.

Сулув Бўри полвон кўнглига ўтириб қолди.

Кўнглига ўтиргани — Сулув эркак зоти кўзига тик
карамади.

Сулув ўз оти ўзи билан сулув бўлди.

Сулув юзлар ақл ибоси билан шоиста бўлди.

Ўрок ўришда, узум узишда Сулувдан ўтадигани
бўлмади.

Бўри полвон Сулувни бегона қилмади.

17

Раиснинг суювоёқлиги элга жория бўлди.

Колхоз мироби сув ёқалаб тоққа чиқиб кетди.
Қулоқларда ҳафталаб оч-наҳор ётди. Қишлоқ сувсиз
қолмасин, деди.

Бир тун яримдан окканда мироб кўнглига ғулгула тушди. Кўнгли безовта бўлди, кўнгли хадик олди!

Отланиб, уйига йўл олди.

Келса, дарвоза ичидан кулф бўлди.

Мироб девордан ошиб ўтди.

Уй эшигини тортиб-тортиб овоз берди. Жавоб бўлмади. Аччиқ билан тортиб эди, эшик зулфини узилиб очилди.

Остонадан энди хатлаб эди, бўғзидан занжирдай бир нима қисиб олди.

Мироб жон талвасада қўлидаги қамчи дастаси билан солди. Даста бир нимага "тарс" этиб тегди. Бўғзидаги занжир узилди.

Мироб кўрқув ҳам вахима билан шошиб бориб чирокни ёкди.

Остонада кип-яланғоч бир одам сулайиб ётди. Манглайдан қон оқиб-оқиб турди..

Бу одам... колхоз раиси бўлди!

Мироб кўрпа четини кўтариб қаради.

Кўрпа остида яланғоч аёли ғужанак бўлиб ётди!

Мироб аёлини тепиб-тепиб, чалажон қилиб ташлади.

Аёлини нақд уч талок қўйди!

Танача кўзини сузмаса, букача ипини узмайди!

Кейин, раисни ташқари судради. Оёк-қўлини танасига тортиб-тортиб бойлади.

Отда Бўри полвонни чақириб борди. Уйкудан уйғотиб, шундай-шундай, деди.

— Мен бир бригадир бўлсам, менга нима дейсан? — деди Бўри полвон.

Мироб жони халқумига келди.

— Бўри полвон! — деди. — Энангни қози... додинг-ни кимга айтасан, дейди! Юрт сўрайдиган раиси шул бўлгач, фукаро додини кимга айтади?! Бригадирига айтади-да!

Бўри полвон кўтарилиб-кўтарилиб кетди: эл Бўри полвонни қора тортиб келди!

Бўри полвон ҳаволаниб-ҳаволаниб кетди: эл Бўри полвонни катта деб келди!

Бўри полвон ичкаридан давраларда кийиб олишмиш желагини кийиб келди.

— Ундайчикин наҳс раисни ерпарчин қиламан! — деди.

Даврага шайланмишдайин, билакларини турди. Чап-чаққон бўлди.

— Номахрам аёл қўйнига кирадиган ундайчикин наҳсни таппидай ерга ёпаман, таппидай!

— Оёқ-қўлини бойлаб келдим, — деди мироб.

Бўри полвон ўйлаб қолди: унда бориб нима қилади? Оёқ-қўли бойланмиш одамни ерга ёпадим?

— Унда мен бормайман, — деди Бўри полвон. — Нахслар юзини кўрмайман! Касофати уради!

— Бўлмаса, раисни нима қилайин, чуқур ковлаб, кўмиб ташлай берайинми?

— Йўк, ундай қилма. Бундай қил: наҳсни район олиб бор! Катталарга кўрсат! Бошқа нахсларини-да айтиб-айтиб ташла!

18

Мироб раисни шу алфозда отга ўнгариб, туман олиб жўнади.

Раис йўлда ўзига келди. Нима гаплигини пайқади. Хўнг-хўнг йиғлаб қўя берди.

Раис ялиниб-ёлворди. Дунё ваъда қилди.

— Эшигимда “Волга” турибди. Бор-у, миниб кет... — деди.

Мироб раис вовайлосини эшитмайин дея, оғзига от яғирига қўядиган пахта тикиб қўйди.

Тонг таги оқара бериб-оқара бериб, туман ижрокўми олдига етиб келди.

Раисни идора олди симёючга танғиб боғлади.

Тонг ёришди.

Идорадан коровул уйқусираб чиқиб келди. Эрталабдан пайдо бўлмиш отлик ким эканини билиш учун миробга гап қўшди:

— Қани, чавандоз, Будённийга ўхшаб отда қаққайиб турибсиз? — деди.

Мироб мик этмади.

Коровул раисни кўрди. Кўзларига ишонмади. Эсан-кираб қолди. Раисни бўшатмоқчи бўлди.

Аммо мироб йўл бермади.

Бирин-кетин хизматчилар келди. Бир аёл раисга қўзи тушиб, чаппа бурилиб қочди. Бир аёл юзларини чангаллаб, ўтириб қолди.

Бир-икки одам раисни бўшатмоқчи бўлди.

Мироб камчи кўтариб, дағдаға қилди.

— Қўлларингни тортинглар, бўлмаса уриб синдираман! — деди.

— Ҳеч бўлмаса иштон кийгизиб қўяйлик, инсониям шунча хўрлайдими? — деди одамлар.

— У инсон эмас! Ол, қўлингни! — деди мироб.

Ижроқўм раиси келди. Симёғочга боғлоклик раисни кўрди. Бирдан тескари бурилди.

Мироб узангига оёқ тираб, от устида тикка турди. Қамчи учи билан раисни кўрсатди.

— Ай, ижроқўм! — деди. — Анави симёғочдаги жонивор, Холикулни Термизга ўқишга юбориб, ўзи унинг аёли билан ўйнади! Худди шу жонивор, Ҳамидни қаёкқадир иш билан юбориб, ўзи унинг аёли билан ўйнади! Колхозни наҳс босди, ижроқўм, элни наҳс босди! Катта бўлсанг, қара-да, уққағарнинг ижроқўми! Ана, тагин, ишонмайди деб, наҳс қандай бўлса, шундайлигича отга ўнгариб келдим!

Мироб отига қамчи босди.

Раис урилиб кетди.

19

Идора олдида улкан мажлис бўлди.

Мажлисда раис сайла-сайла бўлди.

Тўртта эътиборли одам номзоди айтилди.

Жумладан, Бўри полвон номи-да айтилди.

Қўл кўтар-кўтар бўлди.

Қўл санар-санар бўлди.

Эл Бўри полвон учун қўл кўтарди.

Бўри полвон колхоз раиси бўлди.

Раис бўлиб иш буюриш осон, йўл-йўриқлар бериш осон, қоғозларга қўл қўйиш осон!

Ижро! Ижро этиш қийин!

Бўри полвон раис бўлиб, ана шундай хулосага келди!

20

Ўлим кош билан қобок орасида бўлади!

Бўри полвон фавкулудда онасини бериб қўйди.

Ай, мансаб ўлсин-а, мансаблари ўлибгина кетсин-а!

Ким вафот этди? Раисимиз волидаи мухтарамалари вафот этди! Ким қазо қилди? Раисимиз оналари қазо қилди!

Шундай одам йиғилди, шундай одам йиғилди! Бўри полвон ҳовлиси юзида оёқ босар ер қолмади! Ҳовлига

кириб бўлмай қолди! Бўри полвон кўчаси одамга лик тўлди! Кўчадан ўтиб бўлмай қолди!

Тобут кетидан тизилмиш машиналар бир учи Бўри полвон уйида бўлди, бир учи қабристонда бўлди!

Бўри полвон тонг сахарлари онаси қабрига борди. Онаси олдида ўтириб-ўтириб келди.

Орадан бир ҳафтача ўтказиб борди.

Шунда, онаси қабри бошида... оппоқ мармар сағана кўрди!

Мармар сағанада онаси исми шарифи билан таваллуд битиклик бўлди. Онаси исми шарифи бармоқдай-бармоқдай қоп-қора чизиқ билан ўраб қўйилди.

Бўри полвон хайрондан-хайрон бўлди. Мармар сағана чапидан ўтиб қаради, ўнгидан ўтиб қаради. Кўзларига ишонмай, сағанани ушлаб-ушлаб кўрди, силаб-силаб кўрди.

Қишлоққа қайтиб келиб, оғайинларига назар солди. Оғайинлари юзида бирор ўзгариш кўрмади.

Бўри полвон икки ҳафтадан кейин тағин келди.

Бу сафар хаминкадар хайрон бўлди!

Онаси қабри тевараги... мармар тоштахта бўлди! Мармар тоштахта тўшалмиш жой бир уй ичича келди! Мармар тоштахта офтобда ялт-ялт этди!

Бўри полвон ялтироқ мармар тоштахта узра оёқ бошини-да билмади, босмасини-да билмади. Босайин деса, мармар тоштахтани кўзи қиймади. Босмайин деса, онаси қабри мармар тоштахта қок ўртасида бўлди.

Бўри полвон этикларини ерга тепиб-тепиб қокди. Мармар тоштахта узра оёқ учида юрди. Омонат-омонат юрди. Тағин, кир қилиб қўймадимми, демишдай, изига қараб-қараб юрди.

Бир амаллаб, онаси қабрига етиб борди. Қабр бошида тиззалаб ўтириб, фотиҳа ўқиди. Оёқлари остида тўшалмиш мармар тоштахтани силади.

Онаси раҳматлик бир умр лой томда яшади. Бир умр тупроқ ерда яшади. Энди эса... бош-адоғи мармар бўлди!

Бўри полвон ўйлаб ўйига етолмади: бу ишни ким қилди? Онаси раҳматликнинг Бўри полвондан ўзга ўғли-да бўлмади, кизи-да бўлмади.

Мармар сағанани бўлса, фақат фарзанд қўяди!

Чин, оғайин-жамоалари бор, хеш-ақраболари бор. Аммо хеш-ақраболари мармар сағана қўядими? Қўймайди, қўймайди!

Ахир, ўғил тирик турибди! Кимсан, Бўри полвон!

Бўри полвон теварак-бошга аланглади: бутун кабрис-тонда битта ҳашамдор мазор бўлди. Уям бўлса, Бўри полвон онаси мазори бўлди. Шу боис, мазорлар ичра алоҳида ажралиб турди.

Бўри полвон хеш-акраболари олдидан ўтди. Кўнгил яқинлари олдидан ўтди. Ким бўлса-да, ўзи айтади, дея ўйлади. Жуда бўлмаса, бирор-бир ишора билдиради, дея умидланди.

Аммо биров-да садо бермади! Биров-да юз ифодаси бермади!

Бўри полвон ўзи сўрайин, деди. Аммо сўрашга тили бормади, нима деб сўрайди?

“Бизнинг онамиз қабрига сиз мармар сағана қўйдингизми?” — дейдими?

Идорага кўнгил яқин одамларини чақирди. Яқинларига бир-бир тикилди. Қандай қилиб сўрайди?

“Ким бизнинг онамиз қабрига мармар сағана қўйган бўлса, қўлини кўтарсин!” — дейдими?

Бўри полвон дарди ичида бўлди. Бу борада миқ этолмади, оғиз очолмади.

Унча-мунча одам бундайчикин қимматбаҳо мармар сағана қўёлмайди. Мармар сағана қўёлса-да, бир уй ичи-ча келмиш жойга мармар тоштахта тўшаш қўлидан келмайди.

Боиси, кишлокда мармар зоти йўқ бўлди. Мармар тоштахта туман марказида бўлди. Катта-катта идоралар олдида бўлди.

Бу ишни ким қилса-да, ўзига тўқ одам қилибди! Қўли узун одам қилибди!

“Ким бўлди бу одам?”

Бўри полвон курилиш бригадирини чақирди. Билдирмай, омборда нима бор-йўқлигини сўради. Бригадир юз-кўзларига синчиклаб-синчиклаб қаради. Бригадир юзидан бирор нима билолмади.

“Ё тавба! — деди Бўри полвон. — Мармарлар осмондан тушдими, нима бало...”

21

Бу вақт, қурбон ҳайит келиб қолди.

Бўри полвон ҳайит арафа кунлари онасини йўқлаб борди.

Бўри полвон олисдан кабр бошида бир қора соя юр-мишини кўрди.

“Тоғаларим бўлса бордир, — дея ўйлади Бўри полвон. — Ҳайит арафада йўқлаб келибди-да”.

Кора соя қабр бошида юрди-юрди, кейин ўтирди.

Бўри полвон қабристон оралаб юрди. Бошини ҳам қилиб юрди. Сағаналарда битилмиш битикларни ўқиб-ўқиб юрди. Қўнгил яқин қабрлар бошида оёқ илиб, фотиҳа ўқиб-ўқиб юрди.

Бўри полвон қўнгли увишиб-увишиб кетди: шу ётмиш бандалар яқин-яқинларда тирик эди, эсон-омон эди. Энди эса йўк...

Бўри полвон қабрлар бошида фотиҳа ўқиб-ўқиб, онаси қабрига келиб қолди. Мармар тоштахта олдида ердан бош кўтарди.

Мармар тоштахта пойида иккита калиш жуфт бўлиб турди. Калиш эгаси Бўри полвон онаси қабри бошида бўлди. Калиш эгаси тиззалаб ўтирди. Бош эгиб ўтирди. Минғир-минғир дуо ўқиб ўтирди.

Бўри полвон калиш эгасини дарров таниди!

Шундай бўлса-да, калиш эгаси юзига бир чап тарафидан қаради, бир ўнг тарафидан қаради.

Бўри полвон ўз кўзларига ўзи ишонмади!

Калиш эгаси фотиҳа ўқиб бўлгунича сабр қилиб турди.

Ниҳоят, калиш эгаси дуосини ўқиб бўлди. Охиста жойидан кўзғолди. Кетига бурилди. Бўри полвонни кўриб, қўлларини кўксига қўйди. Бош ирғаб салом берди. Мармар тоштахта четида турмиш калишига қараб юрди. Калишини оёғига илиб, қишлоққа равона бўлди.

Бўри полвон калиш эгаси кетидан қараб турди-турди... бирдан ўзига келди. Калиш эгаси кетидан юрди. Етиб ололмай, лўкиллаб-лўкиллаб юрди. Калиш эгаси кетидан овоз берди:

— Ай... раис бова, тўхтанг-ай, бир гап бериб кетинг-ай! — деди.

Эски раис оёқ илди. Кетига бурилиб турди. Қўллари кўксига бўлди.

Бўри полвон эски раис кетидан етиб борди. Бош ирғашиб салом-алик қилди.

— Қани, бундайгина юрибсиз, раис бова? — деди Бўри полвон.

Эски раис бош ирғади.

— Азачилик, Бўри полвон, азачилик, — деди. — Шу, волидаи мухтарамамизни йўқлаб келиб эдик...

Бўри полвон эски раисга тикилиб-тикилиб ўйлади.

Эски раиснинг кими қазо қилди, қачон қазо қилди, эс-
лай олмади.

“Тавба, — деди Бўри полвон, — унда, эски раис ким-
ни йўқлаб келди?”

Шундай бўлса-да, Бўри полвон сир бермади.

— Бинойи-да, бинойи... — деди Бўри полвон.

Эски раис боши билан кабристонга ишора қилди.

— Волидаи мухтарамамиз кўзи очиклигида кадрига
етолмадик, — деди эски раис. — Энди, хурматини қил-
масак бўлмас. Одамзот шу-да, Бўри полвон, одамзот шу-
да. Одамзотнинг кўзи вақт ўтгандан кейин очилади...

— Ха-а-а... — деди Бўри полвон.

— Энди, ўтган ишга салават, Бўри полвон, — деди
эски раис. — Ҳеч бўлмагандан кейин кеч бўлсаям бўла
беради. Ана...

Эски раис боши билан Бўри полвон онаси кабрига
ишора қилди.

— Ана, — деди. — Волидаи мухтарамамиз маконини
серхашамгина қилиб қўйдик. Ана энди, кимсан, колхоз
раиси Бўри полвон волидаи меҳрибони кабри экани шун-
дайгина билиниб турадиган бўлди...

Бўри полвон раис боши билан ишора қилмиш тараф-
га қаради. Анграйиб қолди.

“Ё тавба! — деди Бўри полвон. — Раис бизнинг она-
мизни айтаяптими дейман...”

Бўри полвон анграймиш оғзини ёполмади.

— Ха-а-а... — деди.

Бўри полвон нима дейишни билмади. Бир онаси каб-
рига қаради, бир эски раисга қаради.

“Раис бова, у менинг онам-ку!” — дейин-дейин, деди.

Яна-тагин, сир бой бермади.

— Ха-а-а... — дея тура берди.

Эски раис бош ирғаб-бош ирғаб ичини тортди.

— Уф-ф-ф, дунё шу экан-да... — деди.

Шунда, Бўри полвон хаёлидан... онаси чиқди-кетди!

Бўри полвон эси-дарди эски раисда бўлди-қолди.
Бўри полвон икки кўзи эски раисга тикилди-қолди!

Эски раис уст-боши жулдур-йиртиқ бўлди. Эски ра-
ис соч-соқоли пахмоқ-пахмоқ бўлди. Эски раис калишла-
ри йиртиқ-тешик бўлди...

Бўри полвон эски раисга ичи ачиб-ачиб кетди!

— Ха-а... ҳозир нима иш қилаяпсиз, раис бова? —
деди Бўри полвон.

Эски раис калиши йиртиғидан кўз узмади.

— Биз бечоралар нияям иш килардик, Бўри полвон, — деди. — Ётибмиз-да, дуои фотиҳа қилиб. Мана шундайчикин увол-савоб ишлар қилиб...

— Бирон жойда қимирлаб турсангиз бўларди. Болачақа дегандай...

— Чин, Бўри полвон, чин, ўзимизни ўйламасак ҳам, бола-бакрани ўйлаб, қимирлаб турсак бўларди. Лекин бизни ким ҳам ишга оларди, Бўри полвон...

— Ишлайман десангиз, иш кўп, раис бова, иш кўп. Эски раис калиши йиртиғидан кўз узмади.

— Қани эди, иш бўлса, ишлар эдик, — деди. — Шунча яхши ичида битта ёмон ишласа ишлабди-да!..

Ана шу ерда Бўри полвон жуда-жуда таъсирланиб кетди!

— Нима иш берайин, айтинг! — деб юборди.

Эски раис худди шу гапни анғиб туриб эди! Бирдан бошини адл кўтарди!

— Бизга шу... ферма мудирликми, омбор мудирликми... бўлса бўлади, — дея минғирлади.

— Бўлди! — деди Бўри полвон. — Садкаи суханингиз!

22

Бўри полвон гапида турди.

Эски раис ферма мудир бўлди.

Эл-юрт эса, норози бўлди.

Ана шунда Бўри полвон эси жойига келди!

Бир окшом кетмон кўтариб, қабристон йўл олди.

Мармар тоштахталарни кўпориб-кўпориб ташламокчи бўлди. Мармар сағанани илиб-илиб отмокчи бўлди.

Ё, алҳазар! Қабристонга қўл теккизиб бўладими? Қабрни бузиб бўладими?

Бўри полвон онаси қабрига тикилиб турди-турди... ниятидан қайтди.

“Бўлар иш бўлди, — деди. — Уккағар наҳс болади. Боплаганда-да, улай-булай бопламади. Энди, бировга айтиб қўймаса бўлди”...

23

Бўри полвон уйидан одам аримади.

Ёш-қари фотиҳага келиб-кегиб турди.

Олис-олислардан фотиҳага келди.

Бўри полвон идорада иши билан бўлди.

Бир сафар уйидан чопар келди.

— Олисдан одам келди, борар эмишсиз, — деди.

Бўри полвон уйига йўл олди.

Дарвозадан хатлаб, остонада серрайиб қолди.

Супада Насим полвон ўтирди!

Бўри полвон ичкари киришини-да билмади, кирмасини-да, билмади. Бир кўнгли, изига қайтиб кетайин деди. Яна-тагин ниятидан қайтди.

Боиси, Насим полвон қабатида тагин иккита меҳмон бўлди.

“Бу кизбет онамиз қазосини қаердан билибди экан?” — дея ўйлади Бўри полвон.

Бўри полвон иложсиз ичкарилади. Супага караб юрди.

Меҳмонлар кўришиш учун жойларидан кўзғолди.

Ана шунда Бўри полвон ёмон вазиятда қолди! Кўришайин деса, Насим полвон бўлди! Кўришмайин деса, иккита меҳмон жойидан турди. Қўллари кўксида, мўлт-мўлт караб турди!

Бўри полвон бир кўнгли, шу иккита меҳмон билан кўришиб қўя қолайин, деди.

Аммо бўлмади!

Насим полвон кучоғини катта очиб, Бўри полвонга караб кела берди.

Бўри полвон юзини ерга олди. Ўзини кўрмасликка солди. Ер сингалаб-ер сингалаб, супа четига бориб ўтирди.

— Кўрганимиз кўришганимиз... — деди.

Меҳмонлар жой-жойига қайтиб ўтирди. Бир меҳмон дуо ўкиб бошлади:

— Аузу биллахи минаш шайтонир-рожим. Бисмиллаҳир-роҳманир-роҳим...

Юзларга фотиҳа тортилди.

Бўри полвон меҳмонлар билан битта-битталаб ҳолаҳвол сўрашди. Гал Насим полвонга келди.

Бўри полвон Насим полвондан ҳол сўрамади! Насим полвон бетига қайрилиб-да қарамади!

Бўри полвон юзини уй тарафга ўгирди.

— Ай, дастурхон олиб келинглар-ай! — деди.

Бўри полвон гўё, дастурхон йўлини караб турмишдай, Насим полвондан юзини тескари буриб ўтира берди.

Кенжаси дастурхон олиб келди.

Бўри полвон учун энди дастурхон бахона бўлди. Дастурхонга тикилиб ўтирди.

— Қани, хуш кўрдик, — деди Бўри полвон.

Меҳмонлар бири қўйиб бири таъзия билдирди:

— Бандалик, Бўри полвон, бандалик.

— Биз беҳабар қолибмиз.

— Насим полвон айтиб қолди.

— Мен ҳам билмай қолибман. Газетадан кўзим тушиб қолди, — деди Насим полвон.

Бўри полвон бирдан сергак тортди. Дастурхондан бошини кўтарди. Меҳмонларга аланг-жалаң бўлиб қаради.

— Газетадан? — деди. — Қандай газетадан?

Насим полвон қўйнидан рўзнома олиб узатди.

— Мана! — деди.

Бўри полвон рўзномага кўл узатмади! Индамай қараб тура берди!

Шунда, қабатида ўтирмиш меҳмон рўзномага узалди. Олиб, Бўри полвонга берди.

Бўри полвон рўзномага сер солди. Таъзия битилмиш жойни ҳадеганда топа бермади.

Шунда, қабатида ўтирмиш меҳмон бармоғи билан нуқиб-нуқиб кўрсатди.

— Ҳайла, ҳайла! — деди.

Бўри полвон бармоқ нуқилмиш жойни ўқиди: "...Ой-хол Қурбон қизи..."

Бўри полвон қўлидаги рўзнома дастурхонга тушди.

Бўри полвон тўртбурчак чизикқа тикилиб қолди. Чизиклар қоп-қора бўлди. Чизиклар ўқловдай-ўқловдай бўлди. Чизиклар онаси раҳматлик исми шарифини ўраб-чирмаб турди!

Бўри полвон қоп-қора чизикларга ўроғлик онаси исми шарифига қараб ўтирди-ўтирди... онаси сағанасидаги қоп-қора тўртбурчак эсига келди.

"Ё, буни-да эски раис қилдимикин? — дея ўйлади Бўри полвон. — Ундан келади. Бўлмаса, газета қаердан билади".

Меҳмонлар, Бўри полвон кўнгли бузилди, дея ўйлади.

Меҳмонлар-да Бўри полвондай музтар бўлиб ўтирди.

Насим полвон қўйнидан қўлрўмолчасини олди. Пик-пик йиғлаб қўя берди.

— Бечора момо, ўзимнинг энамдай кўрар эдим... — дея йиғлади.

Бўри полвон ич-ичидан ижирғанди.

“Ифлос! — деди. — Сен нимага йиғлаяпсан? Ўлган бўлса, менинг онам ўлган, сенга нима!”

Бўри полвон дастурхондан рўзномани олди. Қабатида ўтирмиш меҳмонга юз солди.

— Энамиз бандалик қилганини бу газета қаердан билибди? — деди.

Насим полвон юз-кўзларини арта-арта:

— Билади-да, газета билмаса ким билади, — деди.

Бўри полвон қабатида ўтирмиш меҳмондан сўради:

— Ўзи... бу улкафар газета нимага бундай қилади?

Тағин Насим полвон жавоб берди:

— Дўст-душман билсин деган-да...

Бўри полвон қабатидаги меҳмондан кўз олмади. Насим полвонга кайрилиб-да карамади!

“Ўчир-е, кизбет! — деди ичида. — Сендан ким сўрапти!”

Бўри полвон қабатида ўтирмиш меҳмон тиззасига кўлини қўйди. Атайин шундай қилди! Насим полвон гапимга тумшуғини тикмасин, деди!

— Ўзи... шу газета қаерда? — деди Бўри полвон.

Аммо тағин Насим полвон жавоб берди.

— Қаерда бўларди, Деновда-да, — деди.

“Ўчир-е, итдан бўлган...”

Бўри полвон ичида шундай дея, тағин уйи тарафга юзини бурди.

— Ай, чой-пой олиб келинглар-ай! — дея овоз берди.

Чой йўлини караб турмишдай, Насим полвондан юз ўгириб ўтирди.

Меҳмонлар нималарнидир фаҳмлади. Кетамиз-кетамизга тушди.

Бўри полвон айнан шуни кутиб турмишдай, жойидан кўзғолди.

— Эса, хўш денгизлар! — деди. — Бизни иззат қилиб келибсизлар, сизларни худо иззат қилсин!

Меҳмонлар жойидан кўзғолди.

24

Бўри полвон рўзномани йиртиб-йиртиб отди.

Шунда-да ховуридан тушмади.

Рўзнома бўлақларини териб-териб, қўйнига солди.

Денов йўл олди.

Умрида илк бор рўзномага иши тушиши бўлди. Шу боис, сўраб-сўраб топди.

Рўзномачилар жойларидан ирғиб турди. Келинг-келинг, килди.

Бўри полвон кобок уюб ўтирди. Гапни нимадан бошлашни билмади.

Шунда, рўзномачилар ўзи гап очди.

— Чукур таъзия билдирамиз... — дейишди.

Бўри полвон максадга ўтди.

— Энамиз бандалик қилганини қаердан билдиларинг? — деди.

Рўзномачилар бир-бирларига қараб олди.

— Райком айтди, — дейишди.

Бўри полвон нима дейишини билмади. Хиёл ховуридан тушди.

— Райком айтса, айта беради-да... — деди.

Бўри полвон қўйнидан рўзнома бўлақларини олиб, столга қўйди.

— Райком айтди деб, бировнинг қора кунини дунёга дўмбира қилиб чала берар экан-да? — деди.

Рўзномачилар хайрон бўлди.

— Нима бўпти, раис бова? — дейишди.

— Ичларинг кир экан! — деди Бўри полвон. — Энамиз пошикастани худо яратиб эди, худонинг ўзи олди-кетди. Энди шуни бутун дунёга ёйиш керакмиди?

— Таъзия бу, раис бова, таъзия.

— Таъзия бўлса, уйга боради, газетага ёзадими? Ёзаман десаларинг, ана, хуш-хушвақт кунларимдан ёзинглар!

— Ҳаммагаям бундай таъзия бера бермаймиз, раис бова. Бу ҳурмат-да, ҳурмат.

— Ҳурмат деб, келиб-келиб қора кунимни ёзасизларми? Уят-е, уят!

— Раис бова...

— Қўйинглар-е, Бўри полвоннинг қора куни тўйми-дики, оламга айтувчилик қиласизлар? Айтиб қўяйин, қора кунларимни яна-тагин шундай дўмбира қилиб чалсаларинг, мендан ўпкалаб юрманглар!

Бўри полвон даст туриб кетди. Бир кўнгли, фирка қўмитасига-да борайин, деди. Фирка ўз оти ўзи билан фирка-да, юраги дов бермади.

“Газетачилар билан айтишдим, шу бўлади, — деди Бўри полвон. — Энди, райком айтса-да, газетачилар исми шарифимни қорага ўраб, дунёга дўмбира қилиб чалмайди. Райком айтса-да, газетачилар қора кунларимни фанимларимга овоза қилмайди...”

Сут билан кирган, жон билан чиқади!

Бўри полвон энди ўзи билан ўзи олиша бошлади. Давраларга қараб ўтириб, бирдан чиқиб олишгиси келди.

Айникса, ланж полвонлар олишини кўрса, Бўри полвонга бир бўлак кун туғди. Ўтиролмай, ўрнидан туриб кетди. Қўлларини орқасига қилиб, давра сиртида асабий юрди.

— Қўғирчок! Полвон эмас булар, қўғирчок! — деди.

Ўз қишлоғи полвонлари мағлуб бўлса, бутун вужудини қалтироқ тутди. Полвонлик қони қўзғади, даврага чорлади. Чик-чик, деди.

Начора, дард бору дармон йўқ...

Бўри полвонсиз давралар файзсиз бўлиб қолди. Бўри полвон ўрни жуда-жуда билинди.

Эл Бўри полвон курашини қўмсади.

— Кураш Бўри полвонга ҳалол эди-да, — деди.

Эл тағин ёруғ юлдузни — Бўри полвондай бир зўрни қаради!

Мардона ўйинларда ёруғ юлдуз бўлса! Ёруғ юлдуз давраларга ҳамиша кўрк беради, салобат беради! Теваракдаги рангсиз юлдузлар, митти юлдузлар хиралигини билдирмайди!

Бўри полвон-да давраларга интиқ бўлиб қаради. Бўри полвон ўзини излади!

Йўқ, Бўри полвон йўқ!

Аксига олиб, аёли топгани-да қиз бўлди! Тўртинчи фарзанд кўрди — тағин қиз бўлди!

Бўри полвон пешонаси тиришиб-тиришиб тўнғиллади:

— Уёққа қарасанг-да қиз, буёққа қарасанг-да қиз... ҳаммаёқ қиз! — деди.

Бешиқ тебратаётган аёли мийиғида қулди. Илмоқли гап отди:

— Яхши ният қилинг... — деди.

— Яхши ният қилмай нима қиялпман?

— Қуруқ ниятнинг ўзи кифоя қилмайди...

— Бўлди-е, уққағарнинг аёли!..

Шундай қилиб, Бўри полвон аёли билан ҳар ўн саккиз кунда бир марта ётадиган бўлди...

Яратганнинг ўзидан давраларни гурсиллатиб-гурсиллатиб олишадиган ўғил тилади.

Ҳартугул, бешинчи фарзанди ўғил бўлди!

Тилаб-тилаб топганим дея, отини Тиловберди кўйди.
Бўри полвон энди орзу билан овунди: ўғли Тиловберди балоғатга етяпти — от ўрнини той босади...

Ёлғиз ўғил Тиловберди тез етилди. Уни куёв қилади-ганлар кўпайди. Айримлар тилга бориб айтди.

Аммо Бўри полвон рози бўлмади. Кампири қистаса-да, кўнмади.

— Полвон ўзини уч балодан асрасагина полвон бўлади. Биринчиси — аёлдан ўзини тийиш! Шошмасин, ҳали ёш, — деди.

Бўри полвон ўғлини тарбия қила берди. Ўғлини нахорда уйқудан уйғотди. Тухум юттирди...

XXI

Бўри полвон ўғлига қаради-қаради, хайрат ҳам қувонч билан кулимсиради.

Тавба, худди отасидай олишади-я! Айникса, ўйнаб-ўйнаб олиши, ҳайкириб-ҳайкириб чил бериши, отасининг ўзгинаси бўлди!

Алп — отадан, зот — онадан-да!

Отамисан — ўғлинг бўлсин экан!

XXII

Давра айланаётган Тиловберди чўккалади. Ерни та-воф қилди: икки кафтини ерга суйкаб, юзларига тортди.

Давра тўрида ўтирган чоллар рўпарасига тиз чўкди.

Чоллар кафтларини барабар очди.

— Омин, белингга қувват, билагингга куч, юрагингга ўт берсин, оллоху акбар! — дея дуо қилди.

Полвонлар давра айланди. Қўл бериб кўришди.

Тиловберди полвон давра четида бирдан бурилди. Желаклари этагини кетига сурди. Қўлларини туфлаб-туфлаб ҳўллади. Ўнг оёғини лапанглатиб-лапанглатиб олға ташлади. Қўлларини боши узра кўтарди. Бармоқларини ўйнатиб-ўйнатиб, Максим полвонга қараб борди.

— Ҳа, баракалла, ота ўғли! — деди давра. — Ўйна, отангга ўхшаб ўйна!

Бармоқлар мардона ўйнади, чаккон ўйнади.

Давра жўшиб-жўпиб қийқирди:

— Ҳа-ха-а-а!

— Отасининг ули-да!

Бармоқ ўйини — полвонлар санъати! Бу санъатни ҳеч ким полвончалик ижро этолмайди!

— Ха, дў-ў-ўст!

Тиловберди полвон Максимнинг ичидан чил бериб чапга, сўнг, ўнгга кўтарди. Шиддат билан кейинга сурди. Тагин бўлмади.

Максим полвон орқасига тенгсарилиб-тенгсарилиб, жойида туриб қолди.

Полвонлар қўйиб юборишиб, яна давра айланди.

XXIII

Давра бир зум жимжит бўлиб, тагин жонланди.

Давра полвонлар курашини гапиришиб ўтирди:

— Шу, Максим полвон жуда совуқ олишар экан, нима дедингиз?

— Спортчи-да, секцияда тарбия топган. Улар китобда нима ёзилган бўлса шуни қилади.

— Телевизорда Монреаль олимпиадасини кўрдиларингизми? Классик курашни олиб кўрсатди. Бир совуқ-э, шуям олиш бўлди-ю.

— Ҳм, жуда ланж олиш. Классик курашда оёк билан чил бериш деган гап йўқ.

— Яна-тагин жаҳон спорти эмиш денг.

— У французларники-а?

— Шу, французларгаям қойилман, ўзининг олишини бутун жаҳонга ёйган.

— Мўмин муаллим, мана, сиз ўқимишли одамсиз, уйингизда китобингиз кўп, деб эшитаман. Сиз айтинг, нега энди бир ланж классик кураш бутун жаҳон спорти бўлади-ю, ўзимизнинг олишни фақат тўйда ё “Ҳосил байрами”да кўрамыз? Ё, олишимиз спорт эмасми?

— Спорт ҳам гапми, санъат! Кўряписизми, Тиловбердининг ўйнаб олишувини. Буни ҳеч қайси тренер, секция ҳам ўргатолмайди.

— Бали! Узоқларга қараб яшаймизу, оёғимиз остидаги гавхарни кўрмаймиз.

— Отангизга раҳмат! Яқинда Москвада ўқиётган Жаббор бир олим ошнасини олиб келди. Олишни томоша қилдирди. Ошнаси ҳайрон бўлиб, нима деди денг, булар жисмоний тарбия мактабини битирганми, деди.

— Э, ҳа-ха-ха! Жаббор нима деди?

— Йўқ, биз ўзи шундай халқ, деди.

— Мен яқинда самбо олиши ҳақидаги китобни кўрдим. Ҳамма чилларнинг расми бор. Хоҳ ишонинг, хоҳ ишонманг, оёқдан олимдан бошқа ҳаммаси ўзимизнинг олишда бор экан-э.

— Менгбой калнинг гапида жон бор. Китоблик Сайфиддин Ходиев бор-ку, яқинда ўша билан ўтириб қолдим. Тренерлар мени жаҳон чемпиони қилиб етиштирдим, деб суюнади, билмайдиларки, мен болалигимдан тўйларда олишиб юрган тайёр полвон эдим, дейди.

— Айтгандай, шу бола икки марта жаҳон чемпиони бўлди-я.

— Ҳа-да, Мўғулистонда қандай қилиб жаҳон чемпиони бўлганини гапириб берди. Олиш вақти тугашига бир неча секунд қолганда ёнбошга олиб уриб очко олдим, дейди. Бундай хунар бошқа бирор олишда йўқ, факат бизнинг олишимизда бор, дейди.

— Ота-бовамизнинг хунарини маҳкам ушласак, жаҳоннинг энг зўр полвони биз бўламизку-я, нима дедигиз, шўро бова?

— Кўп ношукурлик қила берманглар, ҳалиям зўрмиз. Ана, жаҳон чемпионлари Сайфиддин, Собир Қурбонов...

— Э-э, бўтам, улар ўзимизнинг олишдан чиққани билан самбо бўйича чемпион бўлган-да.

— Сизга қандайи керак?

— Шу, ўзимизнинг олиш бўйича жаҳон чемпиони бўлса экан.

— Гапингизга тушунмадим, Нурмат тоғчи.

— Нима бало, калланг шамолда қолганми дейман. Масалан, дунёдаги кўпгина халқлар ўзларининг ҳеч бўлмаганда, битта спортини жаҳон миқёсига кўтарган. Биздан эса жаҳонга кўтарилган биттаям спорт тури йўқ....

— Бу ўзимизга боғлиқ...

XXIV

Тиловберди полвон бу сафар шиддат билан бориб туя чилга олди: Максим полвонни ёқасидан қўшқўллаб ушлади, ўнг оёғини орқасидан илдириб ўради, зарб билан кетига сурди.

— Ё-ё-ё! — дея айқирди.

— Су-у-ур! — дея жўр бўлди давра.

Максим полвон заранг таёқдай экан — қайрилмади!

Аксинча, Тиловбердининг ўзини кетига товлаб юборди.

Тиловберди ўмгани билан бориб ерга тушди. Қўллари кенг ёйди. Мен қўйиб юбордим, сиз ҳам қўйиб юборинг, деган ишорани билдирди.

Аммо Максим полвон қўйиб юбормади. Тиловберди-

ни қайириб, чалқанча босмокчи бўлди. Худди самбо олишидагидай судради, ерга пийпалади.

— Хай-хай, судрама! — деди давра.

— Бу қанақа полвон ўзи!

— Калласи борми бунинг, ётган одамниям судрай-дими!

Бўри полвон, Тиловберди жойидан туриб, Максим полвон билан ёқалашиб кетади, деб ўйлади.

Йўқ, ўғли вазмин йигит бўлибди. Жойидан тура-тура, Максим полвонга ўқрайиб-ўқрайиб қаради. Шу билан бўлди қилди.

Бўри полвон даврага юзланди.

— Халойиқ, кўрдиларингиз, шўрчиликлар олишимизга бирмунча шак келтирди! — деди. — Биласиз, укағар ўша самбодаям, эркин курашдаям, классик кураш, дзюдо деганидаям, барча-барчасида полвон дустама¹, ё ёнбош йиқилса, ё тиззалаб ўтириб қолса, иккинчиси халол йикитаман деб, бечора полвонни судраб, ерга пийпалайди. Ё бўлмаса, бирор жойини қайиради. Ерда юмалаб ётган одамни судрайди-я! Ё пирим-э, ё пирим-э... Бу эркакнинг иши эмас! Эркакмисан — оёғида тик турган эркак билан олиш!

Тиловберди полвон шиддат билан олишуви, иложи бўлса Максим полвонга ўзини ушлатмаслиги лозим. Ушлатса, Максим полвон, албатта, бирор химоя йўлини қўллайди. Тиловбердини кимирлатмай қўяди.

Боиси, самбода химоя ўргатилади!

Бизнинг олишимизда эса химоя ҳақида гап бўлишида лозим эмас! Фақат ҳамла, ҳамла!

Шундай экан, Тиловберди полвон шундай тезлик билан олишуви керакки, Максим полвон ўйлашга-да улгуролмай қолсин!

Бу фикр кўпчиликнинг, жумладан, Бўри полвоннинг-да ҳаёлига келди. Ўғлига айтмоқчи бўлди. Яна тагин фикридан қайтди.

“Шашти баланд, шундай олишса кераг-ов, — деди ўзича. — Менинг ўғлим бўлса, шундай олишади”.

Бўри полвон Максимга ўғирилди.

— Ҳа, айтгандай, полвон, — деди, — мавриди келганда айтиб қўяй, зинҳор-базинҳор тиззадан пастдан ушлама! Буям бизнинг рисоламизга тўғри келмайди!

¹ Юзтубан.

Тиловберди полвон шитоб билан ўйнаб борди. Ўнг қўлини Максимнинг иштонбоғидан ўтказиб ушлади. Чап қўли билан ўнг тирсагидан ўраб ушлади-да, уччога олди.
— Ё-ё-ё!..

Диққат, Максим полвон Тиловбердининг уччосидан ошяпти! Қаранг-қаранг, Максимнинг боши ерга эгилди. Оёқлари Тиловбердининг боши узра кўтарилди. Кок яғрини билан ерга учиб келди!

Айкирик-да нихоясига етди:

— ...Отамнинг пири!

Гурс!

СССР спорт устаси Максим полвон юлдуз санади!

— Ҳало-о-ол!

— Э, яша, отасининг ули!

Тиловберди Максим полвонни жойидан турғазиб қўйди. Елкасига ёпишган сомонларни кокди. Қўл бериб хайрлашди.

XXV

Тиловберди уччога олаётганда Максим полвон нима килди?

У самбо олишидаги вазиятни қўллади: гавдасини хиёл олға эгди. Ўнг оёғини бир қадам олдинга босди. Тиззасини букди, қулочини олдинга ёйди.

Эътибор беринг, биринчидан — ўнг оёғини, иккинчидан — гавдасини, учинчидан — гўё марҳамат қилаётгандай, ўнг қўлини бериб қўйди!

Яна-тагин қимирламай, ҳамлани кутди!

Тиловбердидай абжир полвон учун бу юз фоизлик имконият деган сўз бўлди!

Баковул Тиловберди полвон елкасига тўн ёпди.

— Серкани тўйхонадан оласиз, — деди.

Боиси, давра учун олиб келинган моллар совуққа чидаёлмай қочиб кета берди. Хизматчилар жонига тегди. Оқибат, яна тўйхонага олиб бориб қамаб қўйди.

XXVI

Бўри полвон тотли-тотли кулимсиди.

“Во уккағарнинг ўғли-е, отамнинг пири деди-я! — дея хаёлланди. — Шундай демаганда, йиқитолмасдиям-да! Уни менинг пирим қўллади, ха! Э, бали, ўғлим-е, бали!”

Бўри полвон ўғли эмас, гўё ўзи ғолиб бўлмишдай кетди. Теваракка керилиб-керилиб қаради.

Шўрчиликлар, Максим полвон йиқилади, деб ўйламади. Хаёлига-да келтирмади. Шу боис, ханг-манг бўлиб қолди. Даврага энди қайси полвонларини чиқаришларини билмади.

Шунда, шўрчиликлар оқсоқоли:

— Тиловберди полвон бир майдон дамани олсин, биз унга кимни чиқаришни кенгашиб оламиз! — деди.

Тиловберди полвон тўнни фотиҳа берган чоллар олдиға қўйди.

Даврадан чиқиб турди.

XXVII

Бўри полвон давра айланди.

Ёнига бир полвон гурсиллаб тушди: Темир полвон Берди полвонни ит чилга олиб йиқитди.

Берди полвон орига ўрта ёшлардаги бир полвон чиқди.

Темир полвон талабгор юз-кўзига қаради. Кейин ўзига-ўзи фотиҳа ўкиди. Гап йўқ, сўз йўқ, даврадан чиқди-кетди.

Давра хайрон бўлди.

Бўри полвон бориб, гапиришиб келди.

Юзларида табассум ўйнади. Овози тўла фахр бўлди, овози тўла ғурур бўлди:

— Халойиқ! — деди. — Мен Темир полвон билан гапиришдим, ха! Уккағар, қойилман деяпти! Нимага дейсизми? Манави талабгор Чори полвон ўз вақтида Темир полвонга бош-қош бўп, тўйларга олиб борган, ўзининг хунарларидан унга-да ўргатган экан! Шунга, Темир полвон айтяптики, у киши менга устоз бўладилар, мен устозимнинг ёқасидан ушламайман, деяпти! Сиз нима дейсиз, халойиқ!

— Отасига раҳмат ўша полвоннинг!

— Асл полвон экан!

— Шундай фарзандларнинг умри узок бўлсин!

— Туф-туф-туф, кўз тегмасин-э, асл ўзимизга тортибди!

Бўри полвон кўзлари олма терди. Охирги гапни айтмиш одамни излади. Аммо тополмади.

“Бали! Бизнинг аслимиз ана шундай эди! — Бўри полвон хаёлан шу гапни айтмиш одам билан гапиришди. — Инчунун, ўз аслига тортмаган, ўз аслини унутган одам — одам ҳам эмас!”

XXVIII

Полвонлар ўзларини орқага ташлади.

Давра совиб қолди.

Бўри полвон жар солди:

— Халойик, узоқ-яқиндан келган меҳмонлар! Зулфикор полвоннинг бу даврага атаганлари кўп, ха! Мен сизга айтсам, тўйга элликдан кўп тўёна мол тушган! Зулфикор полвон шунинг ярмини полвонларга ажратган! Оғилда чори қўй, панжи қўй, манғи қўйлар қуйруғини кўтаролмай ётибди! Тортинмай даврага чикиб, элга томоша кўрсатинг!

Сукунат бўлди.

Бўри полвон билди: полвонлар ҳал этувчи вазиятни — тобоқ қўйилишини кутяпти.

— Полвонлар, биламан, баринг тобоқ ташлашимни анғияпсан! — деди. — Уккағар писмиқлар-э! Олдиндан айтиб қўяйин, тобоқни оз ташлайман! Кўп бўлса, иккита! Даврага чикиб олиш, бўлмаса, армонда қоласан!

Бўри полвон, боя шўрчиликлар тор вазиятда қолганини билмади.

Шўрчиликларда ҳали олишмаган ё битта, ё иккита зўр полвон қолди. Борди-ю, улар-да Тиловбердидан йиқилса, унда, давра охирида олишадиган бошқа полвонлари қолмайди.

Шу боис, шўрчиликлар оқсоқоли тобоқ ташлашгача вақтни чўзиш учун муғамбирлик қилди.

Тобоқ нима? Бир вақтлар ковордоқ гўштлик тобоқлар давра ўртасига қаторлаштириб қўйилди. Ҳар бир тобоқ бир совринни билдирди.

Ҳозир бир оз ўзгача...

Шу вақт, чирок икки марта ўчиб ёнди.

Одатда чирокчи тўйдан бирон нима умидвор бўлса, ана шундай ҳазиллашади!

Бўри полвон тўйхонадагиларга қичқирди:

— Ай, ким бор! Анави Николай чирокчининг қорни очкабди шекилли! Бир тобоқ паловга нон бостириб уккағарнинг улушини элтиб беринглар! Ай, Жўракулнинг ули, кўп мудрамай, олишга яхшилаб қараб ўтир! Бўлмаса полвон бўлолмайсан!

Бўри полвон бош баковул билан кенгашиб, тобоқ қўйди. Давра ўртасига иккита матони бўлак-бўлак узатиб ташлади. Ҳар бировига алохида-алохида таъриф берди:

— Халойик, эътиборингизни менга қаратинг! Мана, ҳўкиз тобоқ! Буним ким кўтарса, унга бир ҳўкиз, бир

жуфт... Раис бова, калиш нечиламчи эди? Ха-е, хў-ўш, бир жуфт иккиламчи калиш, бир тўн, ўн сўм пул қўйилди! Хўкиз бўлгандаям сўйса бир кишлокни тўйдирадиган хўкиз! Манави гилам тобок! Бунга бир туркманча гилам, бир уйкудан уйғотадиган соат, ўн сўм пул қўйилди! Шундай гиламки, уйни тўлдиради, чирокда ялт-юлт қилади! "Сифат белгиси" олган, ха! Шундайми, раис бова? Бали! Кимнинг кўнгли қайси тобоққа чопса, келиб кўтара берсин! Армонда қолманг, тобоқларга қўйилган зотларни қайтараман...

Давра бирдан жонланди. Полвонлар шивирлашди. Ўзаро маслахатлашди.

Бир полвон даврага бошини камтарона эгиб келиб, хўкиз тобоқни кўтарди.

Бўри полвон тобок кўтармиш полвонни барчага танитди:

— Кўряпсизми, халойиқ, полвонларнинг юрагига гўлғула тушди! Хўкиз тобоқни шўрчилик Абрай полвон кўтарди!

Даврада гилам тобок қолди.

Бўри полвон хўжасоатлик полвонларга қаради.

Хўжасоатлик полвонлар бу қараш маъносини тушунди. Фимирлаб қолди.

Шунда, Тиловберди полвон келиб, гилам тобоқни кўтарди.

— Кўрдингизми, халойиқ, — деди Бўри полвон, — гилам тобоқни Тиловберди полвон кўтарди! Қани, тобоқни кўтарган полвонларга талабгор бўлса, даврани бир айлансин, кўрайлик! — деди.

Абрай полвонга хўжасоатлик Жонибек полвон чиқди. Талабгор давра айланиб, ўзини кўрсатиб кетди.

Термизликлар бир зўр полвонларини асраб ўтириб эди, шуни Тиловбердига чиқарди.

Изидан шўрчилик Шоди полвон даврага чиқди. Буям Тиловбердига талаб қилди.

Бўри полвон хайрон бўлди: бирданига иккита талабгор...

Худди шу ерда келишмовчилик юз берди.

Термизликлар:

— Тиловберди полвон билан бизнинг полвон олишади, у курга биринчи бўлиб талаб қилиб чиқди! — деб туриб олди.

Шўрчиликлар:

— Йўқ, бизнинг полвон олишади! — деди.

Масала ҳал бўла бермади.

Шунда, шўрчиликлар оқсоқоли ўрнидан турди, сўзни калин-калин қилиб айтди:

— Биродарлар, биз бош тобокни қизғанаётганимиз йўк. Аввало, гапни эпитинг. Хўжасоатликлар ўтган ҳафта Шўрчидаги даврада бизнинг яғринимизни ерга теккизиб келди! Ўз уйимизда яғринимиз ерга теккани полвонларимизга к-ў-ў-ў-п алам қилди! Шу боис, биз белимизни беш жойидан бойлаб келдик!

Даврада ғовур-ғовур бўлди:

— Во уккағар шўрчиликлар-э, қоқ миядан олди-ку!

— Булар бўш келмайди!

XXIX

Шундай қилиб, Тиловберди полвон билан шўрчилик Шоди полвон олишадиган бўлди.

“Менга дарёнинг нарёғиям бир, берёғиям бир. Барибир ўғлимдан зўри йўк, — деди ўзича Бўри полвон. — Лекин Шўрчида Абрай деган бундай катта полвон йўк эди-ку? Бу ким бўлди экан? Ё, шўрчиликлар аламларини олиш учун бошқа ёқдан полвон ёллаб келдилармикин? Бундай воқеалар кўп бўлади...”

Бўри полвон шўрчиликлар тўпи рўпарасига ўтирди. Паст овозда сўради:

— Иним, бу, Абрай полвонларингни эшитмаган эканман, у кимлардан?

— Абрайми? Насим полвоннинг ули бўлади. Яқинда армиядан келди.

Бўри полвон бирдан сергак тортди. Жавоб бермиш одамга тикилди-тикилди, охиста жойидан турди.

Ажабтовур хислар оғушида қолди. Хивич ушлаган бармоқлари калтиради. Хивич сиқувида қаҳр бўлди, нимадир қилишга чоғланиш бўлди. Титроқ чап қўли, лабларига ўтди.

Даврадан қандай чиқди, билмади. Амир полвон елкасига қўлини қўйди. Оғир энтикди. Нимадир демоқчи бўлди. Деёлмади, томони қуриб қолди.

Амир полвон Бўри полвон холини билди. Дарров қўлтиклари остидан олди.

— Полвон бова, нима бўлди? Тиловберди, сув опке! — деди.

Бўри полвон совиган чой ичди. Энтикди. Лабларини ялади. Жилмайди.

— Каридик, укам, каридик. Юрак ярамай коляпти! — деди. — Амир, сен берман ке.

Бўри полвон Амирни қоронғига эргаштириб кетди.

— Амир, менга қара, шу Абрай деганига бизнинг Тиловбердини чиқар, хўпми?

— Э, полвон бова, давра билиб қолди-да?

— Йўқ, сен гапга кир.

— Қийин дейман-ов, шўрчиликлар кўнмас-ов?

— Кўнади, уларга барибир...

Бўри полвон давра сиртида туриб қолди. Ўзини ўнглаб олди.

Тагин даврага кирди. Синик овозда жар солди.

— Халойик, эшитмадим деманглар! Хўкиз тобоқни кўтарган Абрай полвонга Тиловберди полвон чиқадиган бўпти! Гилам тобоқни эса Жонибек кўтарадиган бўпти. А? Энди, уёғини билмадим, халойик! Ўзлари шундай фикрга келибди, бир билганлари бордир-да!

Дархақиқат, шўрчиликлар учун барибир бўлди. Боиси, Тиловберди-да, Жонибек-да давра эгалари бўлди.

Даврага биринчи бўлиб Шоди полвон билан Жонибек полвон чиқди.

Жонибек полвон Шоди полвонни биринчи қўлдаёқ чап оёғига сиртидан илдириб кўтариб, тўлғаб урди.

Гилам Жонибек полвонда кетди.

XXX

— Қани, энди даврага хўкиз тобоқни кўтарган полвонлар чиқсин!

Бўри полвон шундай дея, давра айланди. Кўз остидан Насим полвонга тикилди.

“Насим ошна, ўғлинга бир оғизгина чиқма, у Бўри бобонгни ўғли экан, демадинг-а, — дея, ич-ичидан ўпкаланди. — Демайсан, деёлмайсан. Чунки сен ўша Насимсан... Сендан бундай гап чиқмайди. Мана ҳозир биласан, сенинг фарзандинг киму менинг фарзандим ким...”

Насим полвон тўғрисида оёқ илди. Соқолини силади. Томоғини кирди.

“Мени бир умр мағлуб этдим, қойил қилдим деб юриб эдингми? Ошна, адашасан”.

Бўри полвон Насим юзларида бирон-бир ўзгариш кўрмади. Бундан ҳаминқадар ғаши келди.

“Кўп қайқайма, сенинг бу ўтиришинг зўрма-зўракилик, илжайишинг чидаёлмаслик. Биламан, ич-ичингдан

зил кетяпти. Ҳозир кўрасан, менинг ким эканимни. Олдиндан салом бериб ўтаман..."

XXXI

Бўри полвон хаёл билан андармон бўлиб қолди. Бундай қаради, даврада ҳалиям полвонлар бўлмади.

— Ай полвонлар, чиқинглар-да энди, давра махтал бўп қолди! — деди.

Насим полвон тарафдан Абрай, рўпарў тарафдан Тиловберди полвон даврага тушди.

Тиловберди полвон қўлини кўксига қўйди. Абрай полвонни олдинга таклиф этди.

— Кани, полвон, тортинг! — деди.

Абрай полвон Тиловберди полвонга йўл берди.

— Йўғ-э, йўл боши сиздан, полвон! — деди.

Тиловберди полвон олдинда юрди. Абрай кетидан эргашди.

Бўри полвон шуни, айнан шуни кутди. Юзларида табассум ўйнади. Олисрокда бўлса-да, Насим полвонга тагин қаради.

"Кўрдингми, Насим ошна? Ўғлинг менинг ўғлимдан олдинда юришга юраги дов бермади. Менинг ўғлим ҳамиша биринчи..."

Бўри полвон ўғилларни бир-бирига киёслади. Айниқса, Абрай полвоннинг син-симбатига синчиклаб-синчиклаб тикилди.

"Момоқизнинг ўғли хушсуврат йигит бўпти. Аммо Момоқизга ўхшамайди. Отасига тортибди. Насимнинг ўзиям хусндор эди-да. Фақат бурнининг пучуклиги Момоқизга келбат беради..."

Бўри полвон соқоли учини буклаб тишлади. Сезилар-сезилмас бош ирғади.

"Борди-ю, Момоқизга етганимда, шу Абрай полвон менинг ўғлим бўларди..."

Абрай полвонга суқим кирмасин дея, назарини қувди, ён-верига туфлади:

— Туф-туф-туф!..

XXXII

Полвонлар қўл бериб кўришди.

Тиловберди полвон желаклари ўнгирини кетига сурди. Енглари хил тортди. Бармоқларини тили билан хўллади. Ўйнаб-ўйнаб, Абрай полвонга қараб бора берди.

Абрай полвон кўзлари қаршисида мардона ўйнаётган бармоқлар орасида ҳеч нимани кўролмади. Кўзлари пир-пиради. Кейинига тисарилди.

Тиловберди полвон Абрай полвон кўзларига тикилди: Абрай полвон кўзлари хайикди! Ана энди ҳамлага ўтса бўлади!

Тиловберди полвон ўнг қўли билан Абрайнинг ёқасидан ушлади. Ичидан чил берди. Шиддат билан кетига сурди.

Абрай полвон кетига селтанглаб-селтанглаб борди. Кимнингдир фонусига қоқилиб кетди. Одамлар устига чалқанча тушди.

Тиловберди полвон йикитдим дея, қўлларини кўтарди.

Насим полвон қабатидагилардан ташвишли овозда сўради:

— Нима бўлди-а, нима бўлди?

Насим полвоннинг овози жуда хаста бўлди, фақат кўзи ожизларга хос овоз бўлди.

Хўжасоатликлар Тиловберди полвонни олқишлаб қичқирди:

— Хал-о-о-ол!

— Тиловберди полвоннинг хаки берилсин!

— Хайрият, одамлар устига тушди, агар шу зарб билан ерга тушганда ичаги узиларди!

Тиловберди полвон баковул қошига чўккалади.

Бўри полвон юзларида қувонч ифодаси кўринмади. Вағир-вуғур қилаётган ҳамқишлоқларига амирона қўл силтади.

— Халойик, жим! — деди. — Кўп жавраманг, жим бўлинг! Халойик, даврадаги Бўри полвон сўзим: Тиловберди полвон Абрай полвонни йикитолмади!

Қони тез хўжасоатликлар бидиллаб кетди:

— Э, қўйинг-э, полвон бова, чалқайрамон ташлади-ю!

— Бундан зиёд қандай йикитиб бўлади!

— Ё ерга киргизиб юборсинми!

— Халойик, сўзлаб бўлдингизми? — деди Бўри полвон. — Ай, Менгтўра халфа, гапни бўлмай тулинг, барака топинг! Қайтариб айтаман. Тиловберди полвоннинг йикитгани бекор!

— Нимага бекор бўлар экан?

— Чунки у, одамлар устига йикитди! — деди Бўри полвон.

— Сизга барибир эмасми, қаерга йикитгани!

— Йўқ! Полвон полвонни осмоннинг кўкига отсаям бекор! Полвонмисан — ернинг устига йикит! Қани, бошқатдан олишинглар!

— Тавба, тагин ота эмиш бу одам!

Тиловберди полвон отасига ўкрайди. Қобогини уйди. Тагин давра айланди.

Бўри полвон билди, ўғли ундан норози бўлди.

“Ух, қанийди ўғли ҳозир йикитган бўлса! Ўғли буни билмайди-да! Билмагани яхши...”

XXXIII

Бўри полвон ўғлига нимадир демоқчи бўлди...

Ха, айтгандай, Бўри полвоннинг кўпни кўрган кўзлари бир нимани сезиб қолди: Абрай полвон кўкрагини бериб олишди.

Бўри полвон бундай вазиятларда ёқадан қўшқўллаб ушлайди. Тик турганча бирдан яғринга олади. Шунда, ғаними албатта юлдуз санайди...

Абрай полвон ана шунга жуда ўнг келади! Ўғли шунни сездимикин? Айтсамикин? Айтган билан қийин-ов, Тиловбердининг ўнги яғрин эмас.

Бўри полвон ўғлига разм солди.

Ўғли қобоқ-тумшуғи осилиб давра айланди.

Абрай полвон оёқларини чўққа тоблади.

Бўри полвон ана шундан фойдаланди. Ўғлини имлади. Қоронғига олиб борди. Ўғли елкасига қўлини қўйди.

Тиловберди отаси қўлини пастга тушириб ташлади. Юзини тескари ўгирди.

— Нимага иддао қиласан? — деди Бўри полвон. — Нима, ҳаромни ҳалол деб имонимдан кечайинми? Полвон бўлсанг ҳалол йикит! Кўп терсайма! Сездингми, Абрай кўкракларини бериб олишяпти! Ёқасидан жуфт қилиб ушлаб, тиккасига яғринга ол-чи. Магарам, ошиб кетса! Олаётганингда ё, отамнинг пири, де! Тайин айт, бор...

Бўри полвон ўғлининг елкасига қоқиб-қоқиб даврага юборди.

XXXIV

Тиловберди полвон тагин ўйнаб-ўйнаб хамлага ўтди.

Абрай полвон одамлар устига йиқилиб, юрагини олдириб қўйди.

Тиловберди полвон жон-жаҳди билан ҳамлага ўтиб эди, тагин кейинига тисарилди. Тиловберди полвон ёқасига қўл узатиб эди, билагига уриб ташлади, ёқасидан ушлатмади.

Тагин одамлар устига келди. Шундай катта давра, торлик қилиб қолди!

Одамлар фонусларини кўтариб, ўринларидан туриб кетди.

— Ай-ай, ўртага бориб олишинглар, ўртага! — деди.

Полвонлар бир-бирини тинмай таъқиб этиб, ўртага юрди.

Абрай полвон Тиловберди полвон оёқларига ҳадиксираб-ҳадиксираб қаради.

Тиловберди полвон Абрай полвон кўзларига тик боқди. Пайт пойлади. Отасининг санъатини қўллаш йўлини ўйлади.

Ўйлади-ўйлади, юраги дов бермади.

Отаси ўнги яғрини бўлди, боласи ўнги уччоси бўлди.

Қийин, оталар санъатини ишлатиш қийин!

Бўри полвон зўр армон билан, зўр афсус-надомат билан бош чайқади.

Ай, йигитлик даври, йигитлик даври-я!..

Тиловберди полвон янада шиддат билан ҳамлага ўтди.

Оёқларини кериб ташлади. Кулочини кенг ёйди.

— Ҳах-хах-хах! — дея, айкириб-айкириб борди.

Абрай полвон кетига тисарила бошлади. Тисарилаётганда ўзини бирдан орқага ололмади. Хусусан, чап оёғи олдинда қолиб кета берди.

Тиловберди полвон ана шу вазиятни билиб қолди. Аммо ўзини билмасликка олди. Абрай полвон кўзларига тик боқиб бора берди.

Шу ҳолат тагин такрорланди.

Ана шунда Тиловберди полвон эпчиллик билан Абрай полвон билагидан ушлади. Чап оёғига оёғини илдириб, ўзига тортди. Қўлини ёнбошига босди.

Абрай полвон чап яғрини билан йиқилаётиб, қўлини тортиб қолди.

Оқибат, оёғи кўтарилиб, кўкраклари билан тушди. Жойидан ирғиб туриб кетди.

Жимжит бўлиб колмиш давра бир қалқиб тушди.

Юзлаб юраклар бараварига:

— У-у-ух! — деб юборди.

Бу — стадиондаги футбол ишқибозларининг тўп дарвоза ёнгинасидан ўтиб кетгандаги ухига ўхшади!

- Уфф, бўлмади, бўлмади!
- Қўлини ушлаб қололмади!
- Шошаяпти шекилли!
- Йўқ, бармоқлари яхши ушлолмапти!
- Унда, ана, сув билан ҳўлласин!

XXXV

Полвонлар бош баковул олдида оғизларини сув билан чайқади. Қўлларини сувлаб ҳўллади.

Полвонлар олиши бор-йўғи бир неча дақиқа давом этди. Шугина вақтда фарқ терга ботиб қолди.

Айникса, Тиловберди полвон юзларидан тер селоба бўлиб оқди.

Тиловберди полвон эндиғи олишда Абрай полвонни таниёлмади.

Абрай полвон ҳалигина чекинаётган Абрай полвонга ўхшамади! Дадил боқаётган кўзлари гўё кел, кела бер, олишни ана энди кўрасан, деяётгандай бўлди!

XXXVI

Тиловберди полвон қолибона юришда давом этди.

Ўнг оёғини лапанглатиб-лапанглатиб олға ташлади. Баъзан, хаддан зиёд олға ташлаб юборди. Шунда, гавдаси орқада қолиб-қолиб кетди.

Абрай полвон сезди! Аммо Тиловберди оёғига атайин қарамади! Кўзларига тик боқиб, бора берди. Бор диққат-эътибори эса оёғида бўлди.

Бўлажак вазият тўлишиб келажак сайин кўзлари янада бесаранжом боқди, янада бежо боқди.

Хўжасоатликлар Тиловберди полвон бепарволиги оқибатида рўй бераётган нозик вазиятни кўриб турди. Аммо Тиловберди полвонни огоҳ қилишга журъат этолмади.

Эхтимол, кўзлари тик боқаётган Абрай полвон бу вазиятни пайқамаётгандир? Борди-ю, овоз берсалар, Абрай полвон билиб қолмайдими?

Хўжасоатликлар ана шу ташвишда мик этмай ўтирди.

Жумладан, Бўри полвон-да мик этмади.

Шўрчиликлар-чи? Бу вазиятни шўрчиликлар-да пайқади. Аммо улар-да ташвишда қолди.

Айтиб қўйсалар, Тиловберди полвон оёғини тортиб олмайдами? Қопконга илинаётган ўлжани хуркитиб юбормайдами?

Қалтис вазият бўлди!

Давра нафасини ютди.

Теварак сув сепгандай жимжит бўлди.

Фақат Тиловберди полвон билан Абрай полвон нафаси эшитилди.

Полвонлар бир-бирини рухан арбади!

XXXVII

Бўри полвон давра четида чордана қурди. Ўзини, жамики оламни унутди.

Фавкулудда сесканди. Ён-верига аланглади. Сомон орасида қорайиб турган гилосдай тошни олди. Гох ўнг, гох чап кафтига олиб ўйнади. Мисоли олма ўйнади. Кейин, ўзидан холисга отиб юборди.

Қўйнидан тасбеҳини олди. Доналаб-доналаб тасбеҳ ағдарди.

Шик!

Ичида калима қайтарди. Ўнг кафтини юзига тортди. Боши чапга хиёл қийшайди. Ўғлининг лапанглаётган оёғидан кўз узмади.

“Ўғлим, оёғингни ол!”

Шик!

Бўри полвонни зўр хадик босди. Қадди тобора чўкиб борди.

Томоғини қирди. Овозини ёлғиз ўзи эшитди. Оғзини анграйганнамо очди.

“Ўғлим, сенга айтаман!”

Шик!

Йўқ, зафарли юришларга ўрганиб қолган отасининг ўғли оёғини олмади. Аксинча, хуруж қилиб бора берди!

Шик!

“Ўғлим, оёғингни ол, ол!”

Шик!

Абрай полвон Тиловберди полвон кўзларидан кўз олмади. Кўз айирмади.

Тиловберди полвон оёғи ерга теккунича, зарб билан қоқиб юборди.

— Хап-а-а-а! — дея айқирди.

Хайкирик ниҳоясига етмаёқ, Тиловберди полвон икки яғрини билан гупиллаб тушди!

XXXVIII

Отасининг ўғли дангал йиқилди!

Шундай зарб билан йиқилди, шундай зарб билан йиқилди! Зарбидан сапчиб туриб кетди!

Абрай полвон қўлларини осмонга чўзиб ирғишлади. Даврани айланиб чопди.

Шўрчиликлар ўрнидан туриб кетди. Бировлари телпагини осмонга отди. Бировлари кучоқлашиб кетди.

Абрай полвон баковул олдига чўккалади.

Баковул Абрай полвон елкасига тўн ёпди.

— Хўкизни тўйхонадан оласиз, — деди.

Абрай полвон тўнни баланд кўтарди. Даврани тагин бир айланиб чопди.

XXXIX

Шик!

Бўри полвон қўлидаги тасбех ерга тушди.

Кўзлари юмилди, боши орқага хиёл чалқайди.

Кейин, ўзини ўнглаб олди. Насим полвонга қаради. Мунғайиб-мунғайиб қаради.

Насим полвон илжайди, Насим полвон тантана қилди!

Бўри полвон бошини ҳам қилди.

Ерда кулча бўлиб ётмиш тасбехини олди. Охиста кўзғолди.

Даврадан энкайнб-энкайиб чиқиб кетди.

Давра сиртида кийинажак ўғли овозини эшитди.

Ўғли йиғлаб-йиғлаб айтди:

— Мен йикитганда фирром деди, мана оқибати! Отамиз ниятига етди! Отамиз бор экан, бизга ғанимнинг кераги йўқ!..

Бўри полвон оёқ илди. Нимадир демоқчи бўлди. Аммо сўзлашга мадори етмади.

Охиста-охиста одимлади. Қоронғиликка кириб кетди. Дуч келмиш ғўзапоя уюмига чиқди. Елкасидан нафас олди.

“Қоронғи қандай яхши, одамлар кўрмайди...”

Чўнкайиб ўтирди. Кейин, ёнбошлади. Телпагини кетига сурди. Титраётган бармоқлари тасбех доналарини суръат билан санади: шик, шик, шик...

Давра тарафдан овозлар келди:

— Даврага дуо берсаям бўлар эди, полвон бова қаёққа кетди-а?

— Чакиринглар, шу яқинда бўлса, овоз беради!
— Бўри полвон-о-о-о!
— Уйига кетди шекилли!
— Унда, раис бова, сиз дуо беринг!
— Йўғ-э, чоллар бор-ку. Қани, Мирза бова!
— Қани, илоҳи омин, юртимиз хамиша тинч, обод бўлсин, полвонларимизнинг белига қувват берсин, сочилган ризқ-рўзимизни териб еб, янаги давраларгача ўйнаб-кулиб юрайлик, оллоху акбар!

XL

Одамлар фонуслари пилигини кўтариб, уйларига йўл олди.

Ховлиларда итлар ҳурди.

Чироқлар уч марта ўчиб ёнди: чироқчи тўй хизматчиларини огоҳлантирди.

Хизматчилар чўғни тепкилаб ўчирди. Хизматчилар кетди.

Ой шом еди.

Бўри полвон кампири алағда бўлишини ўйлаб, ўрнидан кўзғолди. Тимирскиланиб, пастлади.

Чироқлар остида бир одам ҳамон ўтирди. Танимади. Кўзлари ёруғда қамашди. Кафтини пешонасига соябон килиб қаради.

Насим полвон қаппайган тугун устида чўнқайиб ўтирди. Ёлғиз ўзи ўтирди. Ҳамроҳлари даврада айирган молларини олиб келиш учун тўйхонага кетибди шекилли.

Насим полвон юзларида ғолиблик кайфияти!

Насим полвон рўпарасида пайдо бўлмиш шарпани сезди. Қўлларини олға чўзди. Бармоқларини қимирлатди.

— Абрай, келдиларингми? — деди.

Бўри полвон Насим полвон бармоқларига тикилди-тикилди... Кўнгли юмшаб кетди. Рухиятида илиқлик, раҳмдиллик пайдо бўлди.

Насим полвонни бағрига босгиси келди. Соқолларига пешонасини суйкагиси келди.

Бир кадам босиб, оёқ илди.

“Йўқ-йўқ! Асло-асло! — деди. — Мен Бўри полвон бўп туғилдим, дунёдан Бўри полвон бўп ўтаман!”

Бўри полвон йўлига бурилди. Нимқоронғиликда оёқ илди. Турди-турди, тагин қайтиб келди...

XLI

“Айтгандай, Насим ошна... Бизнинг Момоқиз омонми? Тани жони соғми? Ўйнаб-кулиб юрибдими? Вақти хушми? Уям қаридими?

Ошна, Момоқиз-да қаридими? Уям қаридими? Момоқиз-а?

Ошна, мен Момоқиз қариганига ишонмайман. Хаёлимда Момоқиз ҳалиям ўша-ўша, Холвачининг қирларида юргандай бўлади...

Насим ошна, мабодо сен Момоқизнинг кўнглини оғритмадингми? Момоқизни хўрламадингми?

Абрайдан бошқаям фарзандларинг борми? Бўлса, нечов?

Мендан сўрасанг, ошна, Тиловбердининг онаси билан тотув яшаймиз. Қиздан қизим, ўғилдан ўғлим бор.

Яратганнинг ўзига шукур!

Қизларимдан невараларим кўп. Қизларимнинг ота, деганини эшитиб бир суюнсам, невараларимнинг бобо, деганини эшитиб икки суюнаман.

Ҳадемай Тиловбердининг бошини-да иккита қиламан.

Яратганга минг қатла шукур, бировдан кам жойим йўқ!

Умрим халққа хизмат қилиб ўтди, ошна!

Йигирма йилдан ошиқ раис бўлдим, ошна, йигирма йилдан! Бир колхозда шунча йил узлуксиз раис бўлиш айтишга осон!

Ошна, давраларни қандай бошқарган бўлсам, колхозни-да шундай бошқардим!

Катталар раислигимдан миннатдор бўлди. Йўлдош Охунбобоев шахсан ўзи келиб, елкамга қокди! Шахсан ўзи келиб, кўкрагимга нишон тақди!

Шунда, айтайинми, Охунбобоев нима деди? Баракалла, полвон раис, баракалла, деди! Ҳа, қайта-қайта айтди!

Ошна, Охунбобоев ҳамма раиснинг-да елкасига қоқа бермаган! Охунбобоев ҳамма раисга-да баракалла, дея бермаган!

Ишонмасанг, ана, Қобил шўродан сўра!

Ўзиям, йигитмисан-йигит эдим-да, ошна. Менинг кимлигимни кундузи-да билса бўларди, кечаси-да билса бўларди.

Бир йили Тошкентдан Тамарахоним келди. Колхозимиз илғор эди-да. Ой битса-да, кун битса-да, бизнинг колхозимизга битсин эди-да.

Қолоқ колхозга Тамарахоним келармиди!

Ховуз бўйида ўйин-кулги бўлди.

Созандалар соз чалди, хофизлар хониш қилди, раққосалар хиром этди.

Ой қайрағочлар орасидан мўралаб-мўралаб турди.

Тамарахоним давра охирида ўйнади. Гир-гир айланиб ўйнади!

Тамарахоним ўзи лапар айтиб, ўзи ўйнади!

Шунда, Қобил шўро ўзидан кетиб қолди: сержун кўкракларини очиб юборди. Жундор кўкракларига гурс-гурс муштлади.

— А-а-ай!.. — дея қийқирди.

Белидан белбоғини олиб олдиға ёйди.

Самад ҳосилот бўлса, жўшгандан-жўшди. Қучоғини катта-катта очди. Қўлларини бураб-бураб... ўтирган жойида ўйнаб қўя берди!

— Ҳа, жо-о-он! — дея завқлана-завқлана қийқирди.

Ҳосилот-да олдиға белбоғини ёйди. Тамарахоним лапар айтиб ўйнай берди.

— Бўйингдан-е!.. — дея лапар айтди.

Барчадан-да Бакир миробга хўп нашта қилди. Мироб кетига чалқайиб-чалқайиб қулди, кўкрагига шапатилаб-шапатилаб қулди.

Тамарахоним:

— Бўйингдан-е, бўйингдан-е!.. — дея нақарот қилди.

Шунда мироб:

— Бўйимдан-ай, хай, бўйимдан-ай!.. — дея, ўтирган ерида лик-лик ўйнаб қўя берди!

Бакир мироб-да олдиға белбоғини ёйиб қўйди.

Катталар манмансиради!

Тамарахонимни ўз рўмолларига бир, ақалли бир... чўккалатгилари келди!

Тамарахоним бўлса, рўмолларга қиё-да боқмади!

— Бўйингдан-е!.. — дейишини қўймади.

Тамарахоним ўйнаб-ўйнаб, менинг пешонамга келди. Шундайгина пешонамда хиром этди!

Мен орланиб-орланиб, ерга қараб турдим.

Тагин, Тиловбердининг онаси анғиб турган бўлса-я, дея, ер остидан даврага сер солдим.

Йўқ, онаси юзига кўзим тушмади.

Шундай бўлса-да, Тиловбердининг онасидан уят-дир-е, дея, ерга қараб тура бердим.

Шунда давра:

— Белбоғни ёйинг, Бўри полвон, белбоғни ёйинг! — деб колди.

Белимдан белбоғимни қандайин олдим, ерга кандайин ёйдим... ўзим-да билмадим!

Шунда... шунда, Тамарахоним белбоғимга чўк тушди!

Тамарахонимдан бойчечак иси келди!

Тамарахоним шундайгина пешонагинамда муқом этди! Шундайгина белбоққинам устигинасида муқом этди!

Тамарахоним елкаларини ўйнатди, кўзларини қисди, кошларини учирди!

— Бўйингдан-е!.. — дея авж қилди.

Бўлди кулги, бўлди кийкирик!

Насим ошна, Тамарахоним ҳаммага-да муқом қила бермаган, ха! Лекин... Насим ошна, бир гап айтсам бировга айтмайсанми?

Ошна, Момоқиз ҳамон кўз олдимдан кетмайди...

Одамда покдомон туйғулар кўп бўлади, сўнмас туйғулар кўп бўлади...

Бари-бари ўз йўлига бўлади!

Аммо биринчи... биринчи кўнгил!..

Насим ошна, мен биринчи кўнгилдан ифбатлисини кўрмадим, биринчи кўнгилдан сўнмасини кўрмадим!

Ошиқ умрим мобайнида жуда кўп кизларни кўрдим.

Тағин, гапимни ёмон тарафга бурма, сенда шундай феъл бор...

Мен кизларни кўчаларда, театрларда кўрдим, тўймаъракаларда, киноларда кўрдим. Бари кизлар хушрўй-хушрўй...

Айниқса, хинд киноларидаги кизлар! Сув билан ют-гудай кизлар! Сулув-сулув кизлар!

Хинд кизларининг кошлари оралиғида хол, ёнокларида хол, иякларида хол!

Хинд кизлари тўлғониб-тўлғониб, эшилиб-эшилиб ўйнади!

Мен ана шунда, ўзимизнинг ёшлигимизни ўйладим. Момоқизни ўйладим...

Интиқ бўлдим, хинд киноларидан Момоқизни изладим, Момоқиз йўқ...

Хинд кизлари ҳар қанча эшилиб ўйнаса-да, тўлғониб ўйнаса-да, барибир... барибир, Момоқизга келбат бермади. Хинд кизлари-да Момоқиз бўлолмади.

Насим ошна, хинд кизлари-да Момоқизнинг олдидан ўта берсин!

Ошна, Тиловбердининг онасига-да кўнглим кетиб уйландим. У... у, Момоқиздан-да хушрўй...

Ошна, уям Момоқизнинг олдидан ўта берсин!

Насим ошна, мен Момоқиздан улуғини кўрмадим!

Хар эр кўнгилнинг қиз кўнгилга айтажак гаплари бўлади. Кўнглида шу гапи бўлмаган йигит — йигит эмасдир! Шу гапни қайсидир йигитдан интизор бўлиб кутмаган қиз-да — қиз эмасдир!

Дунёга келдим, деб юрмасинлар!

Биров, бу гапни бир сўз билан айтади. Биров, кўп сўз билан айтади. Тағин биров, айтолмай қолади...

Насим ошна, мен ўз гапимни Момоқизга айтолмай колдим!

Аммо ўз умримдан ўзим шукур киламан, ошна.

Бўри полвон, сен йигит бўлиб эдинг, ана, биринчи кўнглинг бор, дейман.

Бўри полвон, сен ошиқ бўлиб эдинг, ана, биринчи кўнглинг бор, дейман.

Насим ошна, Момоқиз ҳалиям кўнглимнинг туб-тубида яшайди. Уни биров-да билмайди. Ҳатто, Тиловбердининг онаси-да билмайди...

Мен Момоқизни уйқуларимда кўраман: у жилмайиб-жилмайиб қараб туради...

Кўзларимни очаман: уй зимистон бўлади.

Теварагимни пайпаслайман: кабатимда Тиловбердининг онаси ётган бўлади.

Ай, онаси, тур, Момоқиз келди, дегим келади.

Ай, онаси, тур, мен Момоқизни кўрдим, дегим келади. Демайман, демайман!..

Сахаргача Момоқизни ўйлаб ётаман, тағин келар деган умидда кўзларимни юмиб қарайман. Йўқ, Момоқиз энди келмайди...

Сахармардондан тўриқни минаман. Ўзимизнинг қирларга йўл оламан!

Хайрондарадан от соламан!

Бизнинг ғаллазорлар йўқ. Эндиги Хайрондара бошдан-оёқ пахтазор...

Сув тараётган сувчилар, йўл бўлсин, дейди.

Мен, шундай, тўриқни совутиб юрибман, дейман.

Мен тўриқни эмас, ўзимни совутиб юрганимни сувчилар билмайди...

Ҳолвачига от қўйиб чиқаман!

Теваракка аланглайман: ўша-ўша ўзимизнинг қирлар...

Уккағар қирлар ҳамон юксак-юксак!

Товатонлар ёналарда йиқилай-йиқилай дея омонат туради. Тошлар кичрайиб қолгандай туюлади. Ё, отдалигим учун шундай туюладими, билмайман.

Чаналар йўқ, энди комбайнлар бор.

Тўрғайлар-да сийраклаб қолибди. Унда-мунда бир чулдирайди, бўлди.

Жониворлар техникани хуш кўрмайди-да...

Ўша-ўша... факат, Момокиз йўқ!

Тўрик ердаги хасларга узалади.

Мен жиловни кўйиб юбораман.

Телпагим оғирлик қилаётгандай бўлади. Охиста кетимга суриб кўяман.

Кўлим юзи билан пешонамни артаман. Пешонам ҳўл, тафтли...

Оғир хўрсинаман. Елкаларим бир хурпайиб тушади.

Қамчили кўлимни чап сонимга кўяман.

Олис-олисларга қарайман...

Нахорнинг мулойим шамоли соқолимни силайди!

Олислар кўзимни толдиради. Бошимни куйи эгаман.

Эгар қошига термулиб қоламан.

Эгар қоши-да олислаб боради. Оппоқ туманда чайқалиб-чайқалиб боради. Бора-бора, кўринмай қолади. Туман суюк...

Хайрон бўламан. Бармоқларим билан пайпаслайман. Йўқ, эгар қоши жойида бўлади.

Киприк қокаман. Бор эс-хушим бир қалқиб тушади, кўнглим бир қалқиб тушади. Оғир-оғир тош гурс-гурс юмалайди.

Эгар қошини кўраман, кўлим юзидаги томчиларни кўраман...

Кўнглимдаги оғир тош ана шу томчилар билан оқиб тушади!

Ай, а-а-ай!..

Қамчили кўлим томчиларни артади. Аммо фойдасиз бўлади. Хиёл ўтмайди, томчилар бу кўлимга-да томади.

Томоғимга нимадир тикилади. Ютинайин дейман. Бўлмайди, бўлмайди...

Бўри полвондай одамда ютинишга дармон йўқ!

Ай, а-а-ай!..

Тўрик ҳадик олади. Жимийиб-жимийиб, бўйнини га-жак-гажак қилади.

Мен тўрик бўйнига суянаман. Бармоқларим билан ёлларини тарайман. Тўрик бўйнини қучоқлайман. Ёлларига юзларимни суйкайман...

Ай, а-а-ай!..

Шунда... шунда, олис-олислардан рубобий қўшиқ келади, рубобий қўшиқ!

Мен сергак бўламан. Оҳиста-оҳиста қаддимни ростлайман.

Қўшиқ тобора яқин-яқин келади. Бора-бора, кирни қўшиқ олади.

Мен рубобий қўшиқ қўйнида қоламан!

Кўнглим қўшиққа тўлади! Лиммо-лим!

Яйраб кетаман! Олисларга термуламан — куламан, олисларга термуламан — тагин куламан!..

Кўнглим томчилашини қўймайди, мен — кулишимни!

Ошна, мен ўзимизнинг қўшиқни эштаман, ўзимизнинг!

Момоқиз қўшиқ айтади, Момоқиз!

Қизлар жўр бўлади!

Насим ошна, мен ана шунда Момоқизни кўраман!

У, ўроқ ўриб-ўриб... рўмолининг учи кўкрагига тушиб-тушиб... уни тагин елкасига ташлаб-ташлаб... менга қиё боқиб-боқиб... Зулфларини тоблаб-тоблаб... Ҳам иболи, ҳам гинали кулиб-кулиб... қўшиқ айтади!"

XLII

Бўри полвон кўнгли тўлиб-тўлиб келди.

Кўнгли тўридан нималардир ўқсиб-ўқсиб кела берди. Ўқсик зарбидан елкалари силкина берди.

Ёноқларидан маржон-маржон ёшлар оқди.

Оҳлар — юракдан, ёшлар — кўздан бўла берди...

"Насим ошна, менинг сендан ўзга-да ошналарим кўп. Бари тирикчилик юзасидан. Сендан угина, мендан бугина қабилида.

Ошна, болалик ошнага... болалик ошнага келмайди!

Ошна, тўйларимда, бетоб бўлиб қолганларимда сени кўп ёдладим. Айниқса, бурноғи йили кўп қўмсадим. Боси, ана кетдим, мана кетдим, бўлиб қолдим-да.

Барча-барча келди. Фанимларим-да келди. Кўнгил сўраб кетди.

Сен бўлсанг, келмадинг. Мабодо келсанг, халак бўлардинг: барибир гап қўшмас эдим!

Насим ошна, кўзимга кўриниб, ярамни янгиладдинг. Яна-тагин, ўғлимни-да йикитдинг.

Билиб қўй, ошна... изингдан сурганим-сурган! Қаерда давра бўлса, изингдан қувиб бораман!

Тиловбердини ўғлинг билан уч сафаргача олиштира-

ман. Борди-ю, уч мартасида-да ўғлинг ўктам келса... унда, на илож, учдан кейин пуч...

Барибир қўймайман! Ана, невараларим бор! Насиб бўлса, неварамни неваранг билан олиштираман!

Ишончим комилки, неварам бобосининг орини олади!

Сен кўрмаяпсан, ошна, ой ботиб, юлдузлар сўниб-сўниб бораяпти.

Ўғлим ўктамлигида юлдузлар ёнгани ёнган бўлди. Ўғлим мағлублигида сўнгани сўнган бўлди...

Хар банданинг кўкда ўз юлдузи бўлади, ошна. Шу юлдузнинг ёнгани — шу банданинг ёнганидир. Шу юлдузнинг сўнгани — шу банданинг сўнганидир.

Йўк, ошна, йўк!

Юлдузим ҳали ёнади! Давраларим ҳали давом этади!

Невараларим давраларда:

— Ё, бобомнинг пири! — дея айкириб-айкириб олиша беради!

Юлдузим мангу ёнади!"

XLIII

Тўйхона эшиги тарафдан одам овози эшитилди. Қўй маъраши эшитилди.

Бўри полвон йўлига бурилди.

"Хўш де, Насим ошна, хўш де. Худонинг па-ноҳига..."

ОТ КИШНАГАН ОҚШОМ

Биродарлар, кўргилик, кўргилик!

Бир эрта уйғониб, калламга кўл югуртирдим. Сочларим орасида яра-чақалар уч берди. Парвойим фалак бўлди, юра бердим. Онамга-да — айтмадим.

Чақалар кун сайин болалади. Катта-катта бўлди. Кўтир бўлиб кичиди.

Шунда, қишлоғимиз дўхтирига бордим. Дўхтир фу, дея афтини буриштирди. Юрчидаги калхонага олиб жўнади.

Йўлда машинадан ташлаб қочдим. Ушлаб келиб, яна машинага босди.

Калхонада... Ух, айтгилиги йўк. Дўхтир дегани бе-рахм экан. Онамни кўрдим, биродарлар, онамни...

Бари калга қайтатдан жингала соч битди. Менинг каллам ялтираб қолди. Битта-да соч битмади! Дўхтирлар ажабланди, камдан-кам учрайдиган воқеа, деди. Хўрлигимдан йиғлаб-йиғлаб уйга келдим.

Онамиз тап-такир калламни ушлаб-ушлаб кўрди. Ичичидан куйди. Айтиб-айтиб йиғлади.

— Камбағални туянинг устида ит қопади, дегани шу-да, — деди.

Катта телпак сотиб олдим. Қишин-ёзин қулоқларим-гача бостириб кийиб юрдим. Мактабда-да телпагимни ол-мадим.

Математика муаллимимиз оёғини тираб талаб этди:

— Бош кийимингни олмасанг, дарс ўтмайман! — деди.

Олд қаторда ўтирган синф оқсоқолимиз муаллимга бир нималар деди. Аммо муаллим ўз сўзида турди:

— Ўқувчи дарсда ялангбош ўтириши лозим! Қоида шундай!

Телпагимни калламга босиб ушладим.

— Ўқувчи Қурбонов, сенга айтяпман!

Миқ этмадим. Муаллимимиз телпагимни бошимдан юлиб олди. Деразадан ташқарига отиб юборди.

Синфимиз болалар кулгисидан зириллаб кетди. Болалар калламни офтобга менгзаб кийқирди:

— Ура-а-а, кун чиқди!

Калламни қўлларим билан яширдим, ҳўнграб йиғладим. Сиёҳдонни олиб, муаллимнинг юзига отдим. Тегмади. Кейин, ташқари отилдим. Мактабдан қочиб кетдим.

Яна қайтиб мактабга оёғимни босмадим. Директор билан синф раҳбаримиз келиб тавалло килди. Онамиз алдаб-авради, барибир мактабга бормадим.

Бешинчи синф каллам билан қолдим.

2

Одамлар мени кал дейдиган бўлди! Зиёдулла кал эмиш! Э, тавба-е, э, тавба-е!

Аввал-аввал уятдан кулоқларимгача ловуллаб ёндим. Кўнглим ўксиди. Кейин-кейин ботмайдиган бўлди. Кал сўзи кўнглимга сингди. Кулоқларим калга ўрганиб қолди.

Энди, Зиёдулла кал, демайдиганлардан ўпкаладим. Айниқса, почтачидан ҳафсалам пир бўлди. Қачон кўрса, ўртоқ Қурбонов, дейди. Фашим келади. Мени майна килаётгандай туюлади.

Бир сафар жеркиб ташладим:

— Нимага мени ўртоқ Қурбонов дейсиз? Мен бир амалдормидимки ё дипломим бормидики, ўртоқ Қурбонов, дейсиз? Бор-йўғи бешинчи синф каллам бўлса. Кўп майна қилманг, сочим бўлмасаям тароғим тиллодан!

— Бўлмаса нима дейин?

— Эл қатори Зиёдулла кал дея беринг. Ўз отим ўзим билан...

Худога шукур-е, энди почтачи-да кал дейдиган бўлди!

Диплом сўрамайдиган турли ишларда ишладим. Коровул бўлдим, гўлах бўлдим. Охири подачи бўлдим. Эл қўйини боқдим.

Адирларда қўй боқиб, най чалдим. Нафасим етмай қолди. Шунда, эски бир дўмбира топдим. Дўмбирамни сайратдим, бепоён адирлар, ёйилиб ўтлаётган қўйлар, чўққилар учида узмай чуғурлаётган қушлар, паға-паға оппок булутларга қараб дoston айтдим. Бу дostonларни тўйлар, олис ялдо кечалари боболаримиз бири қўйиб, бири айтар эди. Боболарнинг кўплари раҳматлик бўлди. Раҳматликлардай дoston айтиб бўлмайди. Бизники, баҳоли қудрат...

Биродарлар, сиз сўраманг, мен айтмайин... Оти Момосулув эмиш. Юзлари кулчадайми ё сулувми? Кўзлари кораи ё зигир гулидайми? Қошлари куюкми? Куюк бўлса, қайрилмаи? Кечасилигидан кўрмас эмишман, билмас эмишман.

Кўройдин эмиш. Момосулувлар кўчасида телба бўлиб юрар эмишман. Бир нима йўқотгандай тентирар эмишман. Йўл четидаги тошга чўнкайибман, кафтларимни иягимга тирабман. Ойга маҳлиё бўлиб-маҳлиё бўлиб термулибман. Ойнинг бети кир эмиш. Ойга сонсиз ошиқлар маҳлиё термулди. Ой қайси ошиққа бир ўпич берди? Ой қайси ошиққа вафо килди?

Ойга қўл силтаб, ўрнимдан турибман. Момосулувлар деворидан ошибман. Ити йўқ эмиш. Дарахтлар паналаб, деразасига термулибман. Олмаларидан узиб-узиб ебман. Кейин, айвониға, ундан ичкариға кирибман. Тимирскиланиб, тўшагини топибман. Момосулув уйғониб кетибди, чириллайман, кет, дебди. Мен ёлворибман. Қўлимни узатибман. У қўлимни қайтариб, ўзимға сурибди. Кейин, Момосулувнинг қўйниға кирибман!

Биродарлар-эй, жамики олам бир тараф, қўйин деганлари бир тараф экан! Аҳай-аҳай!

Бориға шукур килсам бўлмасмиди? Тек ётсам бўлмасмиди? Қўйниға каноат килсам бўлмасмиди?

Мен тинмас, Момосулувнинг кўнглиға-да кирибман! Ошиқона-ошиқона қадамлар босиб, кўнглини овлабман. Зим-зиё бир олам эмиш. Теварак хувиллаб ётармиш. Қимирлаган жон йўқ эмиш. Эркак зотининг ўзи тугул, излари-да йўқ эмиш. Беҳиштдай бир олам эмиш.

Теваракка аланглаб, кулар эмишман: ушбу беҳиштға мендан ўзгалар келмабди!

Кўнглимни зўр бир хушвақтлик қитиқлар эмиш: ушбу беҳиштға биринчи бўлиб мен қадам қўйибман! Аҳай-аҳай!

Кўзимни очсам, уй зимистон, болишни кучоқлаб ётибман.

Уйқум кочди. Уйқумни қувалаб, шифтға қараб ётдим. Чин, қишлоғимизда шундай қиз бор. Оти Момосулув.

Эрталаб таътил қилдим. Белимга тушлик ўрадим. Заранг таёримни олдим.

Элбурутдан подаётотқа бордим. Бир тошга ёнбошлаб олдим.

Эл қўй-эчкиларини хайдаб келди. Шунда... шунда, у-да келди!

Мен ўрнимдан туриб қарадим. Хаёлимда, юзларим ловуллаб қизиди.

У қўлидаги хивични қўйлари кетидан отиб юборди. Изига қайрилиб кетди. Менга қайрилиб-да қарамади. Ажабо, у кеча мени кўрдимикин? Уялганидан тез қайрилиб кетдимикин?

Биродарлар, шу қиз кўз олдимдан кетмай қолди! Кечаси-да, кундузи-да! Шу қизга совчи қўйдим!

— Тегмайман, калласи кал, — деди.

Ё, пирим-е, ё, пирим-е! Кал бўлса нима бўпти? Гап жундами? Жунда акл борми, хоҳлаган ерига бита беради-да. Бировга куюк битади, бировга сийрак битади. Яна бировга битта-да битмайди. Бу Яратганнинг иши-да!

Жун экиш деҳқончиликмидики, айб бўлса! Ана, калласига жун экмади, экса-да, суғориб, парваришламади, оқибат, қуриб қолди, деса. Майли, ана унда мени камситсин, Зиёдулла калда эркаклик укув йўк, муштдай калласига жун экиб ололмади, десин. У яхши эр бўлмайди, десин...

Мен барибир шаштимдан қайтмадим. Совчини босиб қўя бердим.

— Айтиб қўйинглар, мен хали от олиб, қўпкари чопаман! — дедим.

Момосулув ноз қилиб-қилиб, охири кўнди!

Тўй-томоша бўлди. У мастона-мастона қадам қўйиб, чимилдикқа келин бўлиб кирди. Мен мардона-мардона одим қўйиб, куёв бўлиб кирдим.

Момосулувга кўрган тушимни айтиб бердим.

— Сен ҳам шундай туш кўриб эдингми? — дедим.

— Кўриб эдим, — деди.

— Чинингни айт, — дедим.

— Чиним, — деди. — Лекин таниёлмай қолиб эдим, чирок ўчик эди, — деди.

— Уша мен эдим! — дедим, кўкрагимга урдим.

— Сиз эканлигингизни билиб тегдим-да, — деди.

— Ахай-ахай! — дедим.

Биродарлар, Момосулув тушимда Чўлпон эди, хушимда Ой эди, кўйнимда Офтоб бўлди!

5

Бир сурув кўй сотдим. Пулини белимга ўрадим. Намоз чавандозни олдимга солиб, Обоклига жўнадим.

Биродарлар, бизнинг Сурхонда мана бундай гап бор: от олсанг, Обоклидан ол, аёл олсанг, Ирғалидан ол!

Бунинг мағзи шуки, от деганлари дев! От бепоёнликни дейди. От масофа нималигини билмайди, худуд нималигини билмайди. От қахратон кишда-да дашт-биебонларда чопиб ўсади. Ана шунда диркиллаган от бўлади! Қўлтиқлари чўзилади, кўкраклари энлик бўлади! Учкур келади! Бедов от бўлади!

Обокли ана шундай дашт!

Ирғали деганида киз бор! Ирғалининг кизлари зуваласи пишиқ келади. Киймагани еттинчи калиш кияди! Барининг бели бақувват, бўлимли бўлади. Ирғалининг кизларини кучокласа, кўйин тўлади! Ирғалининг кизлари кўрган фарзанд-да алпомишкелбат бўлади. Боиси, Алпомиш айна шу Ирғалида ўтган-да!

Ана, билдингизми, элнинг гапи қаёққа борапти?

Мен икки кун от сайладим. Обокли дашти гала-гала от! Дашт чангитиб чопиб юрибди! Бир яшар кулунлар, уч яшар тойлар, тўрт яшар ғўнонлар, беш яшар дўнонлар! Сағрисига уй тикса бўладиган байталлар! Ҳайбатли айғирлар!..

Бировини ушлаб, олд туёқларини жуфтладим. Туёқлари орасидан мушт урдим. Муштим ўтмади. Борди-ю, ўтса, яхши от бўлади. Кўйиб юбордим. Яна бировини кўрдим. Дурустгина-ю, фақат корни йўқ. Бор бўлса-да, жуда тор. Буниям кўйиб юбордим, бўлмайди!

Биродарлар, от олсанг, хўкиз кориндан ол, хўкиз олсанг, от кориндан ол!

Орқа кезанаги боланинг билагидай бўлиб турадиган от яхши келади. Шундайини изладим. Йўлиқмадим. Қопқоғи энлик от-да яхши бўлади. Бундайига-да кўзим тушмади.

Галани айланиб юрдим. Бир бўзга кўзим тушди. Шунини ушладим. Тишларини кўрдим. Ёши еттида бўлса-да,

хали озикли тиши чикмабди. Аслида, беш ёшида чиқади. Демак, энди чикмайди. Озик тишсиз от хосиятли от бўлади!

Биродарлар, шу бўзга дил кетди!

Уч мингни нақд санаб бердим. Бўзни миниб келдим.

Омборхона олдидаги устахонага олиб бордим. Бўзга буров солдим: ипга таёкча боғладим, тумшугидан ўраб бурадим. Буров таёк бўз тумшугига ботди. Бўзни қимирлатмай қўйди.

Уста бўз оёқларига нағал қокди.

Биродарлар, асов отни тақа тўхтатади!

Ховли четида охур қилдим. Бўзни шу охурга боғладим.

Онамиз норози бўлди. Бети буришиб-буришиб оғринди. Лабини буриб минғиллади:

— Отим нима... отдан машина яхши... — деди.

— Машинам нима? Оти борнинг — қаноти бор, — дедим.

— Отга емиш қани...

— Емиш? Худо ҳар жониворни ўз ризқи рўзи билан яратади. От битди — қанот битди. Емиш топилади.

Биродарлар, машина деганлари темир! Жони йўқ! Жони йўқ темир одамга эл бўлмайди! Темирнинг юраги йўқ-да! От одамга эл бўлади. Боиси, отнинг жони бор, юраги бор-да!

6

Эл менга-да бурнини жийириб қаради, отимга-да бурнини жийириб қаради. Эл, оғзини ушлаб кулди, пиқ-пиқ кулди, қўли билан кўрсатиб кулди, пана-паналарда кулди.

Билдим, эл, Зиёдулла кал, отангни кўрдим — ахмади фориф, онангни кўрдим — товони ёриқ, кўрпанга караб оёқ узат, деди. Ўзинг бир сағир бўлсанг, сенга ким қўйибди отни, деди. Яна-тагин кал бўлсанг, калга отим нима, деди. Калга эшак ҳам бўлади, деди.

Биродарлар, эл шундай! Эл оғзига элак тутиб бўлмайди! Одамзот шундай! Бор бўлса, кўролмайди, йўқ бўлса, беролмайди!

Шундай экан, одам бўламан десангиз, эл оғзига зътибор берманг! Одам бўламан десангиз, эл гапига парво килманг! Аммо бепарво-да бўлманг!

Биродарлар, от аzzанча хосиятли бўлса-да, аzzанча фахм-фаросатли бўлса-да, аzzанча хушсуврат бўлса-да, барибир, от, ўз оти ўзи билан от! Тўрт оёкли жонивор! Думли хайвон!

Дунёда нима мўл, тўрт оёкли жонивор мўл! Дуч келмиш тўрт оёк жониворни қандай бўлса, шундайлигича эл орасига олиб кириб бўладими? Бўлмайди! Қандай бўлса, шундайлигича эл қилиб бўладими? Бўлмайди! Авваламбор, тўрт оёкли жониворни от килмок лозим!

Тўрт оёкли жониворни от қилишнинг ўзи бўлмайди. Думли хайвонни одамга эл қилиш барчанинг-да қўлидан келмайди!

Тўрт оёкли жониворни от қилиш учун, авваламбор, кўнгилда бўлмоғи лозим! Авваламбор, баданда бўлмоғи лозим!

Баракалла! Бор-да, баданда бор-да! Кўнгилда бор-да! Шу боисдан от олдим-да! Аҳай-аҳай!

Достончи достон айтади. Хато айтса, шартта бас қилади. Бошқатдан, тузатиб айтади.

Шоир китоб битади. Китобида бир жойи ёқимсиз бўлса, шоир қалам билан шартта-шартта ўчиради, ёқимли қилади.

Расмчи сурат чизади. Суратда одам қоши қошдай бўлмайди. От ёли ёлдай бўлмайди. Қиёмига келмайди. Расмчи дархол одам қошини қошдай қилади, от ёлини ёлдай қилади.

Чавандоз бўлса, отни тузатолмайди!

Тўрт оёкли жонивор от бўлаётиб... ҳа-ха, от бўлаётиб... нима феъл-атвор топса, шу феъл-атворида қолади. Нима қилиқ топса, шу қилиғида қолади. Нима кўрса, нима билса, нима ўрганса, барча-барчаси танасида қолади, миясида қолади.

Ана шундан кейин чавандоз отни тузатаман деса, ўзига жабр қилади. Отни тузатиб бўлмайди!

Биродарлар, сара от, чавандоз ақл-заковатидан бино бўлади! Сара от, чавандоз қалб кўридан бино бўлади!

Шу боис, бўзни тарбиялай бердим, кечаю кундуз тарбияладим. Зўр бериб тарбияладим. Қандай қилиб тарбияладим? Айтмайман, бировлар билиб қолади, айтмайман...

Биродарлар, бўз от қандай бўлади? Сурпдай оппок бўлади! Борди-ю, аждодида бўлса, тўққизга тўлганда тарлон бўлади. Тўққиз ёшида бўзнинг баданида холдай-холдай қора доналар пайдо бўлади. Шундан бошлаб у бўз эмас, тарлон от бўлади. Тарлон — хол-хол от! Тарлон — отлар сараси!

Биродарлар тўриқ отнинг юздан бири яхши бўлади, тарлон отнинг юздан бири ёмон бўлади!

Биродарлар, от танимасанг, тарлон ол!

Бизнинг бўз тўққизга тўлди, тўққизда бўлди. Шунда... шунда, бир орзуим, ўн орзу бўлиб болалади. Бир кувончим ўн кувонч бўлди!

Биродарлар, бўз отим — тарлон бўлди! Мен тарлон отли бўлдим!

Отнинг сараси менда, кулинг ўргилсини менда!

Тарлонни қора ишларга солмадим. Адирларда ўйноқлатиб миндим. Ўйноқлатиб-ўйноқлатиб қўй боқдим.

Шундай бир кунда колхоз раиси шофёри от чоптириб келди. Уни раис юборибди. Бориб, Зиёдулла кални олиб кел, дебди. Радиодан одам келибди. Энг яхши подачини айтинг, радиога чиқараман, дебди. Шунда, раис мени айтибди.

Аввал-аввал ишонқирамадим. Шофёрга синчиклаб қарадим. Чин гапга ўхшади. Шундан кейин қўйларни шу яқиндаги Асад чўпонга тайинлаб келдим. Узимда йўқ хушвақт бўлдим. Э, яшанг-е, раис ака-е, дедим. Бизга ўхшаган калларнинг ялтироқ бошига-да офтоб чиқсин дебсиз-да, дедим, э, шоп мўйловингиздан-е, дедим.

Йўлда уйимизга тушдим.

Хали тутилмаган беқасам чопонимни кийдим. Телпагимни кийдим.

Бинойидай ораста бўлдим.

Тарлонни идора олдига боғладим.

Дўмбира, тушлик солинган хуржунни елкамга ташладим. Аста-аста ичкариладим.

— Ассалому алайкум! — дедим.

— Аҳа, келинг, ука, келинг.

Гиламдан авайлабгина юрдим. Тўрдаги нимкатда ялпайиб ўтирган одам билан қўшқўллаб кўришдим.

Дарров танидим, бу ўзимизнинг кишлоқлик Рихсиев бўлди.

Мен қаерга ўтиришимни билмай каловландим. Рихсиев бармоғини ниш қилиб жой кўрсатди.

Хуржунимни деразага қўйдим. Омонатгина ўтирдим. Сўрашайин деган максадда Рихсиевга қарадим.

— Аҳа, фамилиянгиз нима эди, ука? — сўради Рихсиев.

— Зиёдулла кал! — дедим.

— Аҳа, ха-ха-ха! Йўқ, фамилиянгиз? Қурбонов? Аҳа, яхши, яхши! Соғлик қалай, ўртоқ Қурбонов? Отдай бўлиб юрибсизми?

— Шукур, мухбир ака, шукур. Отдай бўлмасак-да, юрибмиз. Ишқилиб, бирнави. Ўзингиз қандай, бардаминамисиз? Болалар чопқиллаб юрибдими? Қачон бўлса, сизни мактайман. Мана, биздан-да ёзадиганлар чикди дейман.

— Раҳма-а-ат, раҳма-а-ат. Гап бундай, ўртоқ Қурбонов, мен, сиз хакингизда радиоочерк ёзаман!

— Эб-эй, у нима деганингиз, мухбир ака?

— А? Ха-ха-ха! Ха, ўртоқ Қурбонов, ўртоқ Қурбонов! Шунақа жанр бор! Аҳа, публицистик жанр! Бунда қахрамонлар мадҳ этилади!

— Ха-а, хайрият-е. Мен ёмон гапмикин дебман. Энди, мен сизга айтсам, биз унга арзимаймиз-да, мухбир ака.

— Аҳа, йўлини қилиб арзиттирамиз-да, ўртоқ Қурбонов. Ўзимизнинг қўлимизда-ю. Мана қоғоз, ёзинг. Ручка йўқ? Э, чаток-ку.

— Бизда таёқдан бошқа нияям бор, мухбир ака.

— Хўп, мана, ручкаям бердим. Қани, бўлинг. Унга-ча репортёрни тайёрлаб тураман.

— Шу, мухбир ака, хатимиз бундайроқ. Бешинчи синф каламизга яраша. Сиз сўранг, мен айтайин.

— Йўқ, ёзинг. Оғзингизга келганини пала-партиш гапирасиз, уни бориб, монтаж қилишни айтсангиз-чи! Ёзинг: “Қуёш заррин кокиллари ёйиб, уфқдан бош кўтарди...” Йўқ, ўчиринг. Бадий қисмини ўзим ёзаман, сизга оғирлик қилади. Аҳа, бошладик: “Болалигимдан чўпон бўлиш орзуим бор эди. Шу орзу мени чўпонликка

чорлади. Мактабни битириб, қалб амри билан колхозда қолдим. Мана, ҳозир жавлон уриб меҳнат қилмоқдаман..." Аҳа, энди план, мажбуриятларни ёзинг. Ким билан социалистик мусобақа ўйнагансиз? Ана шуни ёзинг. Кейин, ҳар бир совлиқдан қўшимча канчадан қўзи олоқчисиз? Ана буни ёзинг!

— Мухбир ака, мен эл қўйини боқаман, чакана чўпонман.

— Аҳа, шундайми? Оббо-о, раис дўппи олиб кел деса, бошни олиб келадиганлардан экан-да. Хўп, ёзавринг-чи. Меҳнатларингиз тақдирланганми?

— Эса-чи, мухбир ака, эса-чи. Раисимиз ҳар кўрган-да тўхтаб, кўришиб-сўрашади. Раҳмат, ука, раҳмат, дейди. Элнинг хизматини қияпсан, дейди. Елкамга қоқиб-қоқиб қўяди.

— Ха-ха-ха! Бори шуми? Ҳа, ўртоқ Қурбонов, ўртоқ Қурбонов! Булар абстракт гаплар! Радиоочеркка конкрет фактлар керак! Орденолар! Медаллар! Ёрликлар!.. Ҳмм, бўпти, ўртоқ Қурбонов, сизга рухсат.

Қаламни Рихсиевга узатдим. Қуловимнинг кетини қашидим. Магнитофонга қарадим.

— Мухбир ака, хабарингиз борми-йўқми, унча-мунча дoston айтиб тураман.

— Аҳа, шундайми?

— Ота-бовамизнинг ҳунарини ерда қолдирмайин дейман-да. Калнинг нимаси бор, темир тарағи бор. Ана, ана, дўмбирам бор.

— Аҳа, ҳунарни асрабон нетгумдур охир, олиб тупроққаму кетгумдур охир! Алишер Навоий!

— Ўлманг!

Жўшиб кетдим. Дўмбирамни олиб дostonимни бошладим. Дostonимда бир ҳовлига келин келди. Ҳовлида гулхан ёқилди, чанқовуз чалинди. Келин отда келди. От оловни бир айланди. От дoston бўлди.

*Боли-боли болинг бор,
Минг туморли норинг бор,
Жасадингга қарайман
Чопадиган ҳолинг бор.*

— Маладес, ўртоқ Қурбонов, маладес. Аҳа, энди, чанқовуз, гулхан... эски гаплар, ўртоқ Қурбонов. Дoston, ҳа, дoston! Замон, давр нафаси йўқ. Интеллектуаллик йўқ, интеллектуаллик! Кўриб турибсиз, ҳозир

атом асри. Мана, космонавтлар яна ойга учди... Хўп бўлмаса, ўртоқ Қурбонов.

Хайр-маъзурни эшитиб, эшитмасликка олдим, билиб билмасликка олдим. Дўмбирамни чулдиратиб, дoston ай-тиб қўя бердим.

*Отларди боқсанг қашиб боқ,
Олисдан сувини ташиб боқ,
Сира узмагин емини,
Емини емига қўшиб боқ.*

Бир қиё боқ, эй, умидли дунё!

— Аха, яхши, яхши! А-а-ауф, чёт, уйқу босаяпти. Нима десак экан... отлар... отлар патриархал хайвон, ўртоқ Қурбонов. “Отни боқсанг қашиб боқ, сувини ташиб боқ!” Хўш, нима бўпти? Маълум гап-ку! Албатта отга сув беради-да, бўлмаса бензин берармиди? Қуп-курук дидактика! Халқ оғзаки ижоди, ҳа, халқ оғзаки ижоди! Прimitив, примитив! Интеллектуаллик йўқ, интеллектуаллик! Интеллектуал проблемалар кўтарилиб, ижобий ҳал қилинмаган! Ижодингизга муваффақият, ўртоқ Қурбонов. Изланинг, кўпроқ классикларни ўқинг. Айтайлик, Бетховен, Чайковский, Ашрафий...

Рихсиев кўзғолди. Кетар бўлди.

Шунда, Рихсиевлар қўйи эсимга келди. Балки қўйлар и юз-хотирини қилар, деган умидда қўйларидан гап очдим.

— Мухбир ака, қўйларингиз яхши! — дедим. — Диркиллаб-диркиллаб ўйнаб юрибди!

Рихсиевнинг юзлари ёришди.

— Аха, айтгандай, бизнинг қўйлар яхши юрибдими, ўртоқ Қурбонов? — деди.

Кўнглимда умид учкун берди. Қўлимни кўксимга қўйиб, бош ирғадим.

— Шукур, мухбир ака, шукур. Яхши юрибди! — дедим. — Ўзлариям... қўймисан қўй-да!

— Аха, қўй!..

— Ўлманг!

— Қўй, қў-ў-ўй! Қўй яхши!

— Ўлманг!

— О-о-о, қў-ў-ўй! Қўй яхши нарса!

— Ўлманг! Айниқса сизнинг қўйларингиз! Минг қилса-да, хи-хи-хи, минг қилса-да, мухбирнинг қўйлари-да.

— Аха, раҳма-а-ат, раҳма-а-ат!

— Анави тўнғич акангизнинг қўйлари бўлмайди! Бари ўзидай калтафаҳм! Сизнинг қўйларингиз шундай доно, шундай ўқимишли... Хай-хай-хай, садағаси кетсанг, мухбирнинг қўйларининг!..

— Аха, раҳма-а-ат, раҳма-а-ат!

— Бир куни денг, хайт-хайт, дея қўйларни сойга хайдадим. Қўйлар ўзини кирга урди. Факат сизнинг қўйларингиз сойга қараб юрди. Мен, ха, омон бўлгурлар-е, минг қилса-да, мухбирнинг қўйларисан-да, дедим.

— Аха, раҳма-а-ат, раҳма-а-ат! Қўйларни тарбияланг, ўртоқ Қурбонов, қўйларни тарбияланг!

— Бай-бай-бай, қўйларингиз мухбирнинг қўйлари эканлиги шундайгина билиниб туради-я! Мол эгасига ўхшайди, деганлари шу-да...

— Аха, раҳ-ма-а-ат, раҳма-а-ат!

Рихсиев ташқарилади.

Хуржунимни елкалаб, изидан юрдим. Тарлонни миниб, адирга йўл олдим.

Биродарлар, кўнглим оғрияпти...

10

Тарлонни бойловга ташладим.

Отхонадаги баланд охурга боғладим.

Ўнг чиқариладиган тешикни жанда билан кечалари ёпиб қўйдим, кундузлари очиб қўйдим.

Тарлонга арпа ем бериб бошладим.

Азонда тўрт кило арпа ем бердим.

Тушда олти кило арпа ем бердим.

Оқшомда беш кило арпа ем бердим.

Кафтимда туз бердим.

Тарлон тузни капалаб-капалаб еди.

Кафтимда оқ қанд тутдим.

Тарлон қандни лаблари билан олди. Қарс-қарс еди.

Энди сўйилган қўй қуйруғини тузлаб-тузлаб бердим...

Биродарлар, от усти беҳишт, оғзи дўзах!

11

Роса қирк кечаю қирк кундуз бўлди.

Ана шунда Тарлонни отхонадан олиб чиқдим. Тарлонни совута бошладим.

Ховли этагида арқонини узун ташлаб боғладим. Тар-

лон бўйнини кўзойнакли илон мисол гажак-гажак қилди. Қозикни айланиб чопди. Олд оёқларини кўтариб кишнади. Арқонини селкилатди. Дирк-дирк ўйнаб кишнади. Тарлон маст бўлди!

Аркон етадиган ерларга оз-оздан хашак ёйдим. Тарлон гоҳ у уюмдан, гоҳ бу уюмдан хашак еди.

Кунига биттадан хом тарвуз бердим. Тарлон тарвузни карсиллатиб-карсиллатиб еди.

Файзи сахар вақти Тарлонни жабдуқлаб миндим.

Катта кўчада охиста-охиста кадамлатиб юрдим.

Тонг оқарди.

Хўрозлар кичқирди. Итлар ҳурди.

Кўча юзидаги радиокарнай нағма чалди.

Ариқларда жилдираб-жилдираб сувлар оқди.

Сахар еллари хур-хур эсди. Бизларни силаб-сийпади...

Тарлон вазмин-вазмин кадам ташлади. Туёқ товушлари бир мақомда тикиллади: тик-тик-тик...

Олдимиздан ариқ келди.

Оёқ илдим. Тарлонни ариқдан сапчитмадим. Сапчитсам, ичидаги мойи узилиб тушади. Кейин, бир йилча кўпкарида чополмайди.

Шу боис, ариқни айланиб ўтдим.

Тарлонни сувладим. Изимизга қайтдим.

Тарлон тагин териб-териб кадам ташлади: тик-тик-тик!

Тарлонни қирк кун совутдим. Тарлон бир ерда туролмай қолди, туёқлари ерга тегар-тегмай юрди. Уйноқлаб-уйноқлаб, осмонга сапчиди. Қуюндайин учгиси келди!

Пахта терими тамом бўлди.

Тўйлар бошланди.

12

Биродарлар, от билмайдиган нима йўқ!

От қор-ёмғирни, довулни олдиндан билади.

Айникса, тўй-маъракани дарров билади. Боиси, тўйда кўпкари бўлади-да!

Бизнинг Тарлон кечаси билан пишқирди.

Алағда бўлдим, чопонимни елкамга ташладим, ташқариладим.

Ой ёруғ, осмон очик бўлди.

Тарлон қозикни айланиб чопди.

Тарлонни ушладим. Ёлларини силадим.

Бир ерда тўй бор-ов, дедим.

Айтганим бўлди.

Эртаси куни шундайгина ёнимиздаги Обшир кишлоғидан тўйхат келди.

Омборхонада от абзалларини — терлик, беллик, чирги, боз, жаҳанник, жул, пуштон, қуюшқон, юган, кўпчик, узангили эгарни қўлтиклаб келдим.

Тарлонни кашилаб-кашилаб эгарладим. Оғзига сувлиқни солиб, юганладим. Пешонасига дўлана шохидан бўлган кўзтумор илдим.

Эгар қошидан олдим. Узангига оёқ солдим.

13

Обширга йигирма отлик бўлиб бордик.

Сурнай навоси чиқаётган, осмонга қуюк тутун ўрлаётган тўйхона остонасида оёқ илдим.

Бизга Турди подачиникидан жой тегди.

Телпаги қулоқларини тушириб олган бир одам бизни тор кўчалар бўйлаб эргаштирди. Подачиникига олиб борди.

Подачи дарвозаси хийла паст бўлди. Оти мўминлар остонадан эгарга энкайиб ўтди. Оти бекиликлар ерга тушиб, етаклаб ўтди.

Биродарлар, отга минсанг — бошингни ўйла, ерга тушсанг — отингни ўйла!

Чавандозлар отларини яланғочлади. Эгар-абзалларни дарахт шохлари айрисига илди. Супалар, деворларга қўйди.

Чавандозлар отларни шамоллатди.

Тарлон ерга ағнади. Гоҳ ўнг, гоҳ чап ёғига ағнади. Бадани кичиғини қондирди. Ўзини-ўзи қашиди! Тағин оёғида турди. Оёқларини кериб-кериб силкинди. Бадан-ёлларига илашган хас-чангларни қокди.

Тарлон устига гилам ташладим. Пуштонини салки қилиб тортдим. Қозиғини тепиб-тепиб қокдим.

Сафар чавандоз қора тўриғи қозиғини Тарлон ёнидан қокди.

Ғашим келди. Энсам қотди.

— Сафар ака, — дедим. — Тўриғингизни холисроққа олинг, барака топинг.

— Ҳеч нима қилмайди, ер кенг.

— Мен ерни кизганмаяпман. Тўриғингиз тепонғич, шуни ўйлаяпман.

— Кўнгилни кенг қилинг, от тепкисини от кўтаради.
Тўрик бизнинг Тарлонга ёмон-ёмон қаради.

Мен, ана, кўряпсизми, демоқчи бўлдим. Аммо Сафар чавандоз меҳмонхонага жўнади. Изидан қўл силтаб қолдим. Кейин, мен ҳам бордим.

Тўйхонадан улушимиз — турли ноз-неъматли дастурхон, иккита шиша келди.

Уй бекаси қозон осди. Паловга уринди.

Чавандозлар давра бўлиб ўтирди. Сабзи тўғраб берди.

Шу вақт отлар аччиқ-аччиқ кишнади. Тарлон овозини дарров танидим, чопиб чиқдим.

Сафар чавандоз тўриғи олд оёқларини кўтариб пишқирди, Тарлонга ёпишди.

Мен олисдан қўл силтадим. Тарлонга дўк урдим:

— Бўлди, бас! — дедим.

Тарлон ўзини кейинга олди. Олд туёқлари билан ер тирнади. Тишларини иржайтириб кишнади. Тўриқни огоҳ қилди. Яқинлашма, деган бўлди.

Тарлон нўхтасидан ушладим. Тарлонни тинчлантирдим:

— Бўлди! Так-так-так! Так дейман! Сафар ака, ана, айтмадимми, тўриғингиз одам эмас деб! Мана, Тарлоннинг кўнгилни оғритди!

— Одам сўзлашиб топишади, йилқи кишнашиб топишади, Зиёдулла чавандоз! Шундай-шундай топишади-да!

Сафар чавандоз тўриғини Тарлондан холис олди. Отлар тинчиди.

Палов едим. Кечаси олишни томоша қилдим.

14

Эрталаб таътилланиб, отландим. Лалми даштга йўл олдим.

Дашт бир-бирига улашиб кетган адирлар оралиғида бўлди. Кунботар кўнғир тусли кирлар бўлди. Дашт четлари йўғон-йўғон тутлар бўлди.

Кўпқари томошага келганлар шу тут шохларида, деворларда чумчукдайин тизилиб ўтирди. Теваракдаги адирларда тўда-тўда бўлиб ёнбошлаб ётди.

Адир бетларида чавандозлар отларини яланғочлади, отларини кўпқарига шайлади.

Мен ҳам адирнинг бир четини олдим. Тарлонни яланғочладим, ерга юмалатдим. Кейин эгар босдим.

Оёғимга пайтава ўрадим. Хуржундан кўпкари этигимни олиб кийдим. Этик, баланд пошнади этик, таканинг терисидан бўлади. Тери тескариси ичига қаратиб тикилади. Тескариси ялтироқ, сирпанчик бўлади. Юзаси терининг ўнг тарафидир. Этикни мол чарвиси билан мойлаб тураман. Шунда сув, қор, совук ўтмайди, йиртилмайди.

Бутлари бир қаричча йиртиқ чолворимни кийдим. Чолворимни атайин йиртиб қўйибман. Бўлмаса, кўпкарида бутимга бирон нима илашади, чолворимни оғига айлантириб юборади.

Телпагим қулоғини туширдим. Узангига оёқ илиб, эгар қошидан олдим. Даштга қараб эндим.

15

Чавандозлар тевааракни айланиб чопди, чавандозлар отларини пишитди.

Одамлар кишлоқ тарафга қаради.

— Ана, улоқ келаяпти! — деди.

Кишлоқдан икки отлик келди. Бирови олдида қора улоқ. Ўнгариб олди. Отлик улоқни олдимизга олиб келиб ташлади.

Чавандозлар улоқни отларига искатди. Улоқ ён-верини, тевааракни айлантириб кўрсатди.

Отлар тўп бўлди.

Юзлари тандирдан энди узилган нондай кизил, мўйловли бир одам улоқ бошига келди.

Ана шу мўйлов баковул бўлди. Қамчи сопини боши узра кўтарди. Жарангдор овозда айтди:

— Чавандозлар-ов! Гапимни ўнг қулоғинг билан-да, чап қулоғинг билан-да, эшитиб ол! Чилвир солма — бир! Бир-бировингни ёмон гап билан сўкма — икки! Қамчи солма — уч! Йиқилган чавандоз устига от солма — тўрт! От қочганда ушлашга ёрдам бер — беш! Ол, ха, ол!

Баковул шундай деди-да, ўзи тўдадан четга чопиб чиқди. Тўдани айланиб чопиб жар солди:

— Биринчи зотига бир рўмол, ўн сўм пули бор! Эшитмадим деманглар!

Чавандозлар тўдага от солди. Отларини қимтиди, отларини тиззалари билан ниқтади, отларини қамчилади, отларини улоққа ҳайдади.

Улоқ сонсиз от туёклари орасида қолди.

Қўллар улоққа талпинди, аммо ололмади.

- Ха-ха-ха!
- Чу-чу-чу!
- Бос-бос-бос!

Талпинишлар самара бермади. Улок ердан кўзғолмади. Ўзини улоққа ураётганлар ўзи-да, отлари-да гарк терга ботди. Чавандозлар дастлабки шаштидан қайтди, отлар шаштидан қайтди. Айрим чавандозлар тўда четига чиқди, пешоналарини артди, томошагўй бўлди.

Энди, тўда теварагида юрган чавандозлар ўзини улоққа урди.

Мен Тарлон боши узра қамчи ҳаволатдим. Тарлонни қимтиб-қимтиб, тўдага ҳайдадим. Тарлон отлар сиқувида туртиниб-суртиниб улоққа етиб келди. Улоқни бир айланиб тўхтади.

Мен қамчини сопидан тишлаб олдим. Ўзим улоққа узалдим. Энди кўтариб эдим, бир от туёғи босиб қолиб, улоқ қўлимдан тушиб кетди.

Тарлонни отлар тўдаси сурди. Тарлон қалкиб-қалкиб, улоқ нарёғига гандираклаб ўтди. Четга чикиб қолди.

Тарлон шашти қайтмасин, руҳи тушмасин, дея бир чақиримча ерга чошиб бориб, чошиб келдим. Гўё улоқни олиб чиқдим!

16

Улок ердан кимирамлади. Шунда баковул зотни оширди:

— Чавандозлар-ов, эшитмадим деманглар, устига яна бир гўсам серка қўйилди!

Чавандозлар чух-чух, дея отларини улоққа чорлади. Сағриларига тарс-тарс қамчилар урди.

Отлар пишқирди, отлар кишнади.

Ниҳоят, улок ердан кўтарилди. Тўда аста-аста жонланди. Отлар қулоғи лик-лик этди. Тўда пастга силжиди.

Баковул жар солди:

— Улок кўтарилди, улок кўтарилди!

Тўда бирдан жонланди. Отлар ёппасига чопди: дупур-дупур-дупур... Отлар улок теварагида чопди. Бор эътиборлари улоқда бўлди.

— Улок кетди! Улок Бурноч билан Саманда бора-япти!

Нимага бурноч от деймиз? Боиси, бурноч от пешонасида қашқаси, бурни учида оласи бўлади. Бутлари-да

ола бўлади. Бурноч отнинг хили кўп бўлади. Кўк бурноч, кора бурноч, тўриқ бурноч, жийрон бурноч!

Саман от бўлса, сарик, ёллари, думлари кора бўлади. Ёл-куйруғи оқлари-да бўлади.

Бурноч билан Саман кулоқларини куён кулоқлари мисол чимириб чопди, зинкийиб чопди. Улоқ ораларида шалвираб борди. Улоқнинг бир бути Бурночда, бир бути Саманда бўлди.

Чавандозлар ўз тарафларига чалқайиб, тортишиб борди. Теварагида ўнлаб қўллар улоққа узалди, аммо етолмади. Етганлари улоқни юлиб ололмади.

Отлар Бурноч билан Саманни ўраб чопди: дупур-дупур-дупур...

— Улоқ Бурноч билан Саманда борапти! Улоқ Саманга ўтди, улоқ Саманда! Бос!

Дарҳақиқат, Саман чавандози эпчиллик билан улоқни тақимига босди. Ўнг тарафига қийшайди. Жилловни ўнгга бурди. Саман йўлини ўнгдан солди.

Чавандозлар талашиш фойдасизлигини билди. Бирин-бирин орқада қолди.

— Ҳало-о-ол! Саманники ҳалол! Ташла, Саман, ташла! Э, баракалла-е! Саман, кел, ҳақингни ол!

Саман улоқни ерга ташлади. Баковулга қараб юрди.

Чавандозлар ерга тушган улоққа қараб юрди. Яна улоққа ёпирилди. Улоқ бу гал майдагина бир тўриқда кетди.

Биродарлар, тўриқ от малла бўлади. Бўйни худди кўзойнакли илон мисол гажак-гажак бўлади!

17

Янаги улоқ менга насиб этди.

Мен улоқдан умид қилмадим, тўда четида турдим. Улоқни Яратганнинг ўзи етказди.

Бир қизилкўк улоқни ердан судраб чиқди. Қизилкўк шундайгина ёнимизга келди. Шунда чавандози улоқни от тиззаси бўйи кўтарди.

Мен энкайиб, улоққа ёпишдим. Қаддимни кўтардим, Тарлон биқинига тиззамни нуқиб айқирдим:

— Ҳа-а!

Тарлон бир юлқиниб, тўладан узиб чиқди. Кетимдан чавандозлар от солди. Қўплари мени етиб келди, улоққа узалди.

Шунда Тарлонга қамчи босдим. Аммо Тарлон жадалламади, аксинча тобора секинлаб чопди.

Хайрон бўлиб, олға қарадим. Ана шунда нима гаплигини билдим: олдинда бир одам бўйи сой бўлди...

Нима қилишимни билмадим. Жиловни бураман дегунимча сой лабига келиб қолдим. Тарлон сой ёқалаб чопди. Улоқ сой тарафда бўлди. Шу сабабли-да улоққа биров келолмади.

Шундай бўлса-да, қўли узун чавандозлар Тарлон сағриси, Тарлон бўйни оша улоққа узалди. Мен улоқни бермадим. Айниқса, Тарлон улоқни бергиси келмади.

Сой ёқалаб чопдим. Шунда-да баковул овозидан дарак бўлмади. Энди жиловни қўйиб юбордим. Тақимимдаги улоқни қўшқўллаб ушладим. Тарлон энди ўз билганича чопди. Сойда эса, адоғ бўлмади...

Чавандозлар кетимдан қолмай таъқиб этди.

Шунда Тарлон бирдан... сойга қараб зинкийди. Олд оёқларини кўтарди, ўзини сойга ташлади.

Этларим жимир-жимир этди. Кўзларим отилиб чиқиб кетаётгандай бўлди. Оёғим ердан узилганини туйдим. Ўзимни муаллақ сездим. Кўнглимдан, ўлган шундай ўлар экан-да, деган гап ўтди. Кўзларимни чирт юмдим, улоқни қўйиб юбордим...

Зўр бир зарбдан қалқиб кетдим. Юрагим товонимга тушиб кетгандай бўлди. Ҳушим бошимдан учди. Жонҳолатда Тарлон бўйнига ёпишдим. Маҳкам қучоқлаб олдим...

18

Кўзларимни очдим. Ё, тавба, Тарлон ҳамон чопиб бораяпти. Энди сойда чопиб бораяпти.

Тарлон бир-бир босиб, оёқ илди. Бошини эгди. Пишиллаб нафас олди.

Мен қаддимни ростладим. Ўзимга келдим. Мен тагин кўзимни юмдим.

Юқоридан баковул овоз берди:

— Зот жойида! Зот жойида қолди!

Юқорига ўғирилдим. Отлиқлар сой лабида қатор бўлиб қаради. Узалиб, жиловни олдим. Юқорига чиқадиган йўл кидириб, сой ёқаладим.

Юқорида чавандозлар салмоқлаб-салмоқлаб гапиришди:

— Одамнинг боши айланиб кетади-я!

— Шу Тарлонда иккита юрак бор!

— Борди-ю, битта бўлса, ўзининг калласидай!

— Тарлон диловар от экан!

Баковул тайинлади:

— Тарлон-ов, улоқниям олиб чиқ! — деди.

Мен ўзимни эшитмасликка олдим. Улоққа қайтиб боргим келмади. Бир нишаброқ ердан юкориладим.

Эгар-абзаллар олдига бордим. Тарлонни яланғочладим. Тарлоннинг бор вужудини қараб кўрдим. Оёқларини силадим. Худога шукур, лат емади. Ерга юмалатиб-юмалатиб совутдим. Бош-адоқ қашиладим. Бўлди, энди Тарлонни улоққа солмайман. Бўлди, Тарлон қолиб бўлди...

19

Кейин... кейин, ўзимнинг-да араз феълим тутди...

Биродарлар, сизга бир нима айтайинми? Мен араз уришни яхши кўраман! Ўлайин агар-а!

Ой туғади, ўттизида тўлади. Шу ойда бирор-бир нимадан, ақалли бир мартагина бўлса-да, аразламасам бўлмайди. Шу ойда кун кўргандай бўлмайман!

Кўнглим ғаш бўлиб юради. Бир нима йўкотгандай те-варакка аланглаб қоламан. Бахонаталаб бўламан. Бирор-бир бахона излайман. Қилдан қийик чиқараман. Игнадай нимани тоғдай қилиб кўнглимга оламан. Тумшук қилиб оламан!

Ўзимни ўзим хўрланган деб биламан. Кўнглим чўкиб... отам бечорани эслайман! Одамлар мени сағир-лигимни билиб хўрлаяпти, дейман. Сағир бўпмиз, айбдор бўпмизми, дейман.

Ундан кейин... калламдан ўпкалайман! Хўрланишим боисини кал калламдан кўраман. Каллам кал-да, бўлма-са, мени шунчалик хўрлармидилар, дея ўқсинаман.

Шунда узанги йўлдошларим орага тушади. От жило-вини ушлаб, тавалло қилади:

— Бир мартагина шайтонга хай беринг, Зиёдулла чавандоз! — дейди.

Аразлашимнинг ана шу ерлари кўнглимга ёғдай ёқади! Қобоғимни уюб-уюб, олисларга қарайман. Мик этмайман!

Узанги йўлдошларим янада ғайрат қилади.

— Зиёдулла чавандоз, сиз кўп улуг чавандозсиз, шу сафар бизни ўйланг! — дейди.

Ахай-ахай! Жоннинг хузури-я! Вужудим хузур қилади, вужудим рохат қилади!

Ана шунда мойиллик бераман! Ўйчан-ўйчан бош ирғайман.

— Майли, кўп қўймадиларингиз, юзларингиздан ўтолмадим, — дейман.

Кўпдан буён араз уриш хумор қилиб юриб эди. Ма-на, қулай вақт келди! Яратганнинг ўзи суйган бандасига юборди! Баҳона-да бинойидай бўлди: от инсонни деб жонини аямади, баковул бўлса, от фидойилигини тақдирламади! Ана баҳона!

20

Мен аразлаб ўтира бердим.

Бир жийрон от селдананг отиб келди. Баковул олди-га борди.

Биродарлар, жийрон — малла от бўлади. Оёғи олапайча. Айримлари пешонасида кашкаси-да бўлади. Бунисида йўқ бўлди.

Жийрон чавандози соқолдор чавандоз бўлди. Чавандоз овози нордон-нордон бўлди, аммо хушталқин бўлди:

— Ай баковул, мўйловинг бўлган билан инсофинг йўқ экан! — деди. — Қара, Тарлон ўзини қаердан ташлади! От сендан, мендан қўрққанидан ташламади, йўқ, одамзотга фидойилигидан ташлади! Бундайин ботир от бошидан зар сочсанг-да, ҳақинг кетмайди! Бер ҳақини!

— Улоқ қўлидан тушиб кетди! — деди баковул.

— Берсанг бердинг, бермасанг, шу Тарлонга уйимдан бир қўй олиб келиб бераман! Айт, бўларини айт!

Баковул аросатда қолди. Нима қилишини билмади, нима дейишини билмади. Ҳақ берайин деса, боятдан буён бот-бот бекор, деди. Энди гапидан қайтиш бўлади. Ҳақ бермайин деса, тағин бўлмади. Соқолдор чавандоз-да авзой ёмон, уйдан қўй олиб келиб беради. Ёмон-ёмон, ана унда ёмон! Баковул номига ёмон, тўй номига ёмон!

Баковул ўйлади-ўйлади, охири гапини қайтиб олди. Соқолдор чавандозга юзланди.

— Чавандоз бова! — деди. — Ошингни еса-да мард есин, бошингни еса-да мард есин! Бундай тантилиқдан кейин, ҳақ сиздан айлансин! — деди.

Баковул менга бир серка билан йигирма беш сўм пул берди.

Кўпқари охиригача ёнбошлаб ётдим.

Узанги йўлдошларим бир марта-да улок ололмади. Кўпқаридан қўлини бурунларига тикиб қайтди. Шунда, узанги йўлдошларимга юз солдим.

— Энди қайси юз билан элга рўпару бўламиз? — дедим. — Йигирмадай чавандоз-а! Олганимиз бор-йўғи битта серка бўлса! Шуниям тилаб олдик!

Чавандозлар боши эгик бўлди. Билмадик, дея елка қисди.

— Яхшиси, бундай қиламиз. Йўлда оёқ иламиз. Қишлоққа қоронғилатиб-қоронғилатиб кириб борамиз. Бинойими?

— Бинойи, бинойи, — деди чавандозлар.

Қишлоққа бир адир қолди.

Чавандозлар отдан тушди. Адирда ёнбошлаб ётиб олди.

Тошдай қоронғи тушди.

Чавандозлар тагин отланди.

Биров-ярим дуч келади, деган ҳадик билан мен олдинда юрдим. Олдимда серка бор-да. Эл кўзи...

Айтганим бўлди. Тошлоқдан ўтиб, бир корага йўлиқдим. Йўлни буриб солдим.

Қора олисдан овоз берди:

— Хай, ўша ёқда бир ола мол кўрмадиларингизми?

— Кўрмадик.

— Зиёдулла чавандоз? Сенмисан? Кўпқаридан қайтдиларингми?

— Шундай, шундай!

— Қалай, қурук қайтмадиларингми, ишқилиб?

— Эса-чи!

— Билинмаяпти-ку!

Мен олдимдаги серка жунини оғритиб-оғритиб тортдим. Серка узиб-узиб маъради.

— Эшитяпсизми овозини?

— Ҳа, яхши-яхши! Ишқилиб, бўш келманглар! Сизлар, элнинг эътибори-да!

— Ана шундай овозли жонлилардан баримизда бор! Хуржундаги кат-кат тўнларни айтмасак-да бўлади!

Бойсунга тўйга жўнадим. Ер билч-билч лойлигидан, от думини тугиб кўйдим.

Биродарлар, бойсунликлар китмир эл, бахил эл, ичиқора эл! Бировга бир нима қиймайди! Ўзлари бўлолмайди, бўлганни кўролмайди! Бизнинг омадимизни камситади! Бизнинг муваффақиятимизни ерга уради! Парокандалигимизни кўриб қувонади! Яйраб кулади, мирикиб кулади! Вой бечора-е, вой бечора-е, дейди! Начора, биродарлар, начора, сут билан кирган, жон билан чиқади!.. Бугунги кўпқарида-да шундай бўлди.

Шўрчидан Файзулла чавандоз келди. Во уккағар, ана чавандоз! Беш кетдим! Остидаги оти Қизбел! Суви-лондай чопди! Улоқни кетма-кет икки бор айирди!

Учинчиси менда кетди.

Улоқ гоҳ шўрчиликларда, гоҳ бизда, гоҳ вахшиворликларда юрди. Бойсунликларга тегмади.

Файзулла чавандоз улоқни учинчи бор ердан узиб олди!

Ана шунда бойсунликлар куйиб кетди! Бир бойсунлик Файзулла отининг жиловидан тортиб қолди. Яна бир бойсунлик улоқни юлқиб-юлқиб тортди, Файзулла чавандоз қўлидан тушириб юборди!

Файзулла чавандоз яна улоққа узалди. Яна улоқни олиб жўнади. Қизбели тозидай чопди!

Бойсунликлар кейинда қолиб кетди. Аммо улкан бир айғир изма-из етиб борди. Айғир чавандози улоққа узалмади. Йўқ, узалмади. Айғир, Файзулланинг Қизбелини кўкраги билан уриб ўтиб кетди! Қасддан қилди, қасддан!

Файзулла чавандоз Қизбели умбалок ошиб йиқилди. Файзулла Қизбел оти бошидан ерга айланиб тушди.

Қизбел сапчиб турди, беш-олти одим қўйди. Кейин, чавандозига караб юрди. Чавандози олдида оёқ илди.

Файзулла чавандоз йиқилиш зарбидан ирғиб туриб кетди. Уст-бошларини қокди.

Э, тавба-е, э, тавба-е! Чавандоз девордан ағнаса, албатта бир ери лат ейди. Майдагина эшакдан йиқилса, хиёл вақт кимирламай ётади. Ўқдай учиб бораётган отдан йиқилса, ҳеч нима кўрмагандай, сапчиб туриб кетади!

Биродарлар, эшак йиқитса, туёғини тўшайди, от йиқитса, ёлини тўшайди!

Файзулла чавандоз Қизбел олдига борди, Қизбел баданига ёпишган лойларни артди. Корнига сидирилиб тушган эгарни олди. Қайтагдан эгарлади. Тагин тўдага от қўйиб келди. Улоққа қаҳр билан ёпишди.

Бу сафар бойсунликлар улоқни от туёқлари остига бостириб олди.

Файзулла чавандоз улоқни туёқлар остидан тортиб ололмади. Тўдадан энтикиб-энтикиб чиқди.

— ...сигса от мин-да, баччағар! Ўл-е, шу кунингга-е! Т-фу! — деди.

Файзулла чавандоз тупуги улкан айғир сағрисиغا сачради.

Файзулла чавандоз араз уриб кетди. Изидан узанги йўлдошлари жўнади.

23

Бойсунлик чавандозлар улоқ ололмаслигини билди. Энди қинғирлик йўлига ўтди.

Улоққа чилвир солди! Чилвир ярим кулочча келади-ган арқон бўлади. Йўғонлиги бошмалдоқдай бўлади. Учлари билак билан эгар қоши сиғадиган қилиб тугилади. Чавандоз чилвирни улоқ кезанагидан ўтказиб олиб, билагига ўрайди. Ана ундан кейин улоқни тортиб олиб бўлмайди!

Улоққа чилвир солишнинг зўр бир хили бор.

Бойсунликлар айна шу зўрини қўллади: бирови бир амаллаб улоқни ердан узди. Чилвирни кезанакдан ўтказиб олди. Учларини эгар қошига илди. Кейин, улоқни тақимига босиб чопди.

Шу улоқни олиб бўладими? Ё, чавандозни эгар-абзали билан ағдариб олиб бўлади, ё, оти билан қўшиб йиқитиб олиб бўлади. Бўлмаса, олиб бўлмайди!

— Чилвир! Чилвир солди!

— Ай баковул, тўриқ чилвир солди!

— Ҳаром, Тўрикнинг улоғи ҳаром!

Баковул барини кўриб турди, барини эшитиб турди. Аммо елкасини қисди, лабини бурди, талмовсираб туриб олди.

— Чилвир? Қанақа чилвир? Оқун, меҳмони азизсиз, бўхтон қилманг! Тўриқ, кел, ҳақингни ол! — деди.

Чавандозлар гапи бесамар бўлди. Кўплар кўпкаридан қўлини ювиб, қўлтиққа уриб кетди. Шўрчилик Ҳамдам чавандоз кетаётиб, мана бундай деди:

— Ай баковул, шундай ҳақ олиб егандан кўра, кўчадан... териб есаларинг бўлмайдимиз? Бир мўмин банда ўзи емай, ўзи ичмай йиғинди, элга тўй берди. Ўйла-да, имонсиз! Шу харомлигинг ўзингга, ўзингга бўлмаса, бола-чақангга уради, мана кўрасан!

Баковул ерпарчин бўлди. Аммо гапидан қайтмади:

— Оқун, чилвир солмагани ҳақиқат! — дея чикиллади.

— Э, тупурдим, шу ҳақиқатингга!

Ҳамдам чавандоз этагини қоқиб кетди.

24

Биродарлар, чавандозлар нимага этагини қоқиб кетаяпти? Адолатга! Нимага тупуриб кетаяпти? Адолатга! Кимдан аразлаб кетаяпти? Адолатдан! Бир тўда номард, имонсизга аччиқ қилиб, адолатни ўтга ташлаб кетаяпти!

Биродарлар, биз ҳамиша адолат, адолат деймиз. Тилдан қўймаймиз. Адолатсизликни кўриб, хунибийрон бўламиз. Ҳаётдан, тақдирдан нолиймиз. Адолат йўқ, адолат осмонда, деймиз,

Йўқ, биродарлар, адолат ерда! Оёқларимиз остида! Адолат тупроққа қоришиб ётибди! Адолатни ким бундайин хор қиляпти? Биз — ўзимиз! Мен, сиз, Файзулла чавандоз, Ҳамдам чавандоз! Ана, улар қочиб кетди! Шу-да, адолат жафо чекаётганда қочамиз! Адолатдан юз ўгирамиз! Кўриб, кўрмасликка оламиз!

Бир имонсиз адолатни бўғса, йўлимизни чап соламиз. Ёмондан қоч-да қутул, ё, тон-да қутул, деймиз. Ёмон билан тенг бўлмайин, деймиз. Ўзимизни билмаганга олиб ўтирамиз. Тилимизни тишлаймиз. Обрўйимиз кетиб қолишидан, ё, амалимиздан айрилиб қолишдан қўрқамиз. Ўзимизга ғаним орттиришдан қўрқамиз. Қўй, қўя бер, тўғри гап тукканингга ёкмайди, дея қўл силтаймиз.

Ана, бари қочиб кетди! Қочиш, бизнинг узанги йўлдошларга-да юқди.

— Юринг, кетдик! — деди.

Мен жеркиб бердим:

— Ҳеч каёкка кетмайман! Кўпқари охиригача чопаман! — дедим.

— Нима қиласиз, шулар билан тенг бўлиб! Буларнинг жазосини худо берсин!

— Нимага энди бари нимани худога соласизлар?! Ўзларингиз одам бўлиб нима қилиб юрибсизлар?! Худо бўлса, шундай имонсизлик бўлармиди!

Узанги йўлдошларим кўнглимга қаради.

Бир бойсунлик чавандоз ёнидагига шивирлади:

— Яхши бўлди, бари кетаяпти. Улоқ энди ўзимизга қолади.

25

Қаҳрим кўзигандан-кўзиди. Тарлонни Самад чавандозга бердим. Ўзим Самаднинг чеккагир кўк саманини миндим. Тўда гирдини пойлаб юрдим.

Бир бойсунлик улоққа яна чилвир солди. Лип этиб ёнидан бордим, улоқ бутидан ушладим. Улоқдан қўлимни олмадим.

Охири бойсунликнинг оти ҳолдаи тойди. Ўзининг-да ҳафсаласи пир бўлди. Улоқни қўйиб юборди. Улоқ ерга тушиб кетди. Мен ушлаб қололмадим.

Кўк саманни олисдан қайириб келдим. Пешонамни енгим билан артдим. Ёқамни кўтариб-кўтариб, кўкрагимни шамоллатдим. Шундай роҳатландим, шундай роҳатландим! Тани жоним яйради! Савоб иш қилгандай бўлдим!

Эндиги улоқ вахшиворлик Йўлдош чавандозда бўлди. Йўлдош улоқни чилвирсиз, ҳалол олиб кетди.

Йўлдош чавандозга зиён бермадим, ошига шерик бўлмадим.

Тагин тўда четига бориб турдим. Остимдаги кўк саман оғирлигини орқа оёқларига солди. Кетига хиёл чайқалиб турди.

Энди жийрон отли бир бойсунлик улоқни олиб жўнади.

Мен дарров кўк саманни ёнидан қўшдим. Улоққа ушлашдим. Басма-бас ушлашдим. Тенгма-тенг ушлашдим.

Бечора чавандоз чап бериб, чап бериб, кўп чопди.

— Қўйиб юбор, ҳақнинг ярмини бераман, — дея шивирлади.

Ўзимни эшитмасликка олдим, улоқни ушлаб чопдим.

Бойсунлик аламидан ёмон-ёмон ўқрайди, ёмон-ёмон чақчайди. Бураб-бураб сўқди. Охири улоқни ташлаб юборди.

Ишкилиб, бойсунликларга улоқ бермадим. Бойсунлик чавандозлар улоқ ололмади.

Баковул барини кўриб турди, барини билиб турди. Ана энди... ана энди, қитмирининг бориб турган қитмири қиладиган ишни қилди: улоқни тўдадан четга олиб жўнади. Сўраганларга:

— Бутлари шалвираб қолибди, — дея жавоб берди.

Чавандозлар баковул йўлига қараб турди. Баковул тўдага янги улоқ сўйиб келади, дея умид қилди.

Хиёл ўтди, баковул қайтиб келди. Улоқни тўдага олиб келиб ташлади.

Улоқни кўриб, ёқаларимни ушладим. Ё, тавба, ё, тавба! Ўша-ўша улоқ. Лекин бўйни йўқ! Бутлари йўқ! Халигина бор эди, баковул қирқиб ташлабди! Бундай улоқни ердан кўтариб бўлмайди! Боиси, ушлайдиган ери йўқ! Жунидан ушлаб кўтарайин деса, жуни юлиниб кетади!

Шундай бўлса-да, чавандозлар ноумид шайтон дея, улоққа талпинди. Аммо ердан узиб ололмади.

Баковул кўнглидагидай бўлди! Ана энди баковул кўпкарининг охирини айтди:

— Эшитмадим деманглар, олган-олгани! Олган-олганига шу улоқнинг ўзи, бир кило ёғ, бир кило гуруч, сабзиси бор! Ол!

Бундай улоқни ердан узиб олишнинг бир йўли бор. Лекин жуда-жуда қийин...

Бахташ таваккал! Ўзимизнинг Тарлонни миниб олдим. Узанги йўлдошларимга бот-бот тайинладим. Ўзим улоққа қараб юрдим. Узалдим, узалдим... тагин узалдим... улоқ жунини эти билан қўшиб ушладим,ғижимлаб ушладим. Бор кучим билан силтаб кўтардим, эгар қошига ўнғариб олдим! Кўкрагим остига босдим, билакларим билан босдим!

Кўз илашмай қолди!

Қолган иш, Тарлон иши бўлди! Тарлон тулкидай чопди!

Кўпқари охири менда кетди. Мен зафар қозондим!

Биродарлар, ўзбек эли ўр келади, ўзи ўжар, зўр келади!

26

Рихсиев қишлоққа кўчиб келди.

Биров урилиб келди, деди, биров шаҳардан безор бўлиб келди, деди. Урилиб келдими, сурилиб келдими, ишқилиб келди. Мактабда муаллим бўлди.

Биздан икки ховли нарида отамерос кўхна ховлиси бор эди. Ана шу ховлида яшади. Киш бўлса-да, хашар қилди, ховлисини созлади.

Бир куни мени-да хашарга айтди. Ўлмайиннинг кунидан бордим. Ҳамсоячилик, кош бор, кобок бор-да.

Рихсиев супада ёнбошлаб олди. Қўлини лойга урмади. Ҳашарчиларга гап бериб турди.

Биродарлар, Рихсиев кулок-мияни кокиб қўлга берди! Бидир-бидир... Оламда гап қолмади! Қаерда уруш бўлаяпти, қаерда сургун, қайси мамлакат подшоси қаерга борди, нимага борди, нима деди, поездда бордим, самолётда бордим, мезбонлар билан кучоқлашиб кўришдим, ё, қўл учида кўришдим, ҳеч нима қолмади!

Бошим ғувиллаб қолди. Тишимни тишимга қўйиб чиладим.

Рихсиев эртага-да хашарга айтди.

— Келолмайман, эртага кўпқари бор, — дедим.

Шу вақт уйдан одам келди. Паловга қарамадим, ҳадаҳалаб уйга бордим. Уйимизда чақалок инга-инга-лади.

Биродарлар, мен ота бўлдим, ота! Ўғил! Хумор холамиз ўғлимизга момочи бўлди!

Тонгни кўз юммай оқладим.

27

Эрталаб Тарлонни сувлатмадим. Емни камрок бердим. Қишлоқ маъриғидаги чимзорга бордим.

Отлар сийрак бўлди. Борлари-да ўзимизнинг отлар бўлди. Мехмон отлар тахчил бўлди.

Тарлонни тўдага солдим. Тарлон тўдага кирмади! Кейинига тисарилди. Сувлиғини чайнади, бошини сарак-сарак этди.

Тиззам билан биқинига ниқтадим, сағрисиға камчилладим.

Тарлон сесканди, Тарлон турган жойида ер депсинди.

Кўз кўрқитар учун боши узра камчи ҳаволатдим.

Тарлон урсанг ур, мана, дегандайин қулоқларини чимириб турди.

Билдим, Тарлонда кайфият йўқ, билдим!

Биродарлар, ҳар бир отнинг ўз феъли атвори, кайфияти бўлади. От кайфияти йўқ кунлари инсонга бўйин эгмайди. Ана шу кунлари инсон кўп ғашига тегса, инсон елкасидан ғарчиллатиб тишлаб олишдан-да, қовуғига тарсиллатиб тепишдан-да қайтмайди!

Бундай вақтларда айрим чавандозлар камчи дастаси билан отнинг бошига уради. Окибат, от жон аччиғида чавандозини йиқитиб қочади.

Ана шунда от инсондан безади. От инсондан қайтади! Ўзининг девлар аждодига тортади! Аждодларини кўмсайди, адирларга караб қочади. Галаларга бориб кўшилади. Айғирлари билан кўришади, биялари билан суйкашади. Аждодларининг хавосини олади! Бир-бирлари билан искашади. Инсон зотидан нолиб-нолиб бошлайди, кўнглини ёриб-ёриб бошлайди, дардини тўкиб-тўкиб бошлайди... Дев бошим билан инсонга бош эгдим, дейди, таъзим қилдим, дейди, кул бўлдим, дейди, аммо эл бўлмадим, дейди...

Йўқ, кайфияти йўқ кунлари отга индамаслик лозим бўлади, кўнглига қараш лозим бўлади!

Шу боисдан Тарлонни ошиқча зарбаламадим. Тўда теварагини айланиб юрдим. Шунчаики томошагўй бўлдим.

Чимзорда ер ёриб чиққан чўкир тошлар кўп бўлди. Шу боис, чавандозлар кўзига караб чопди. Отларини қокилиб кетишдан авайлади.

Октуёқ отлар бир четда томошагўй бўлди. Боиси, октуёқ отлар тошли ерда чополмайди. Тошлар туёғини уриб ташлайди.

Кўпқари охирида баковул жар солди:

— Чавандозлар дейман-ов, бугун от кам келди! Узоқ-якиндагилар тўйнинг икки кунидаям кўпқари бўлишини билмаган-да! Шу боисдан Қобил полвон эртага катта кўпқари беради! Армонда қолма!

Уйда Тарлонни илик сув билан ювдим. Қашилаб-қашилаб парваришладим.

Хуфтон вақти-хуфтон вақти тўйхона теварагини айлантирдим. Карнай-сурнайлар овозини эшиттирдим, тўйхона хавосини олдириб-олдириб келдим. Кейин, ҳовли этагига солқи қилиб бойладим.

Ярим кечада Тарлон кишнади.

Ташқариладим, Тарлондан хабар олдим.

Тарлон олд оёқлари билан ер тирнади. Қозикни айланиб-айланиб чопди. Пишқириб-пишқириб чопди.

Тўй хавоси Тарлонни кўзғади. Тўй хавоси Тарлонни кўпқарига чорлади!

Тарлон тушқун кайфиятдан фориг бўлди!

Эртаси куни отлар сероб бўлди. От кўплигидан бинойидай отлар-да тўдага тумшувини тиколмади.

Бир ош пиширим вақт ўтди. Улоқ ердан кимирамлади. Қимирласа-да, беш-ўн одим судралиб бориб, тагин тушиб колди.

Охири бир чўбир от энлик кўкраги билан тўдани ёриб-ёриб, улоқни олиб чиқди. Тўда четида чағир отлик бир чеккагир чавандоз улоқни пойлаб туриб эди, шу чеккагир чавандоз чағир отини чўбир ёнидан солди. Жипслашиб келди-да, улоқни юлди-кетди. Эллик-олтмиш кадамча чопиб борди.

Катта-катта кўпкариларда улоқ тўдадан сағал чикса бўлди, ҳалол бўлади. Шу боис баковул дарров қамчисини боши узра кўтарди:

— Ҳало-о-ол! Ташла, Чағир, ташла! — деди.

Биродарлар, чеккагир чавандоз ўроқда йўқ, машоқда йўқ, хирмонда ҳозир чавандоз бўлади!

Чеккагир чавандоз тўда чеккасида гир бўлиб пойлаб юради! Шу сабабли-да уларни чеккагир дейдилар. Ўзлари-да, отлари-да чеккага ўрганган бўлади. Чеккагирлар тўдадан улоқ ололмайди. Чеккада туриб, тайёр ошни пойлайди. Улоқ тўдадан чиқдими, бўлди, чеккагир улоқни тулкидай илиб кетади.

Улоқни тўдадан олиб чиққан чавандоз эса, меҳнатига куйиб қолади!

Мен минг азоб билан улоқ олиб чиқдим. Менинг улоғимни-да шу Чағир чеккагир юлиб кетди. Мен сонимга урдим, аттанглаб кола бердим.

Чағир чеккагир бошга битган бало бўлди.

Шунда мен, бир усталикни қўлладим. Улоқни олдим-да, кун тарафга қараб от солдим. Кунга юзма-юз чопдим.

Ёнимда келаётган Чағир от йўлда қолиб кетди. Бойси, Чағир отнинг кўзи кўк бўлади! Кунга қараб чополмайди! Кўзлари шафақланади!

— Тарлонники ҳалол, Тарлонники ҳалол! Тарлон, ма, ҳақинг! Чавандозлар, энди қоралик кўяман! Мана! — деди баковул.

Баковул шундай дея бир йиртим қизил матони кўз-кўз этди. Матони ярим қулочча чўп учига илдириб, байроқча килди. Байроқчани чимзор четидаги каттароқ ўчоқдай чукур лабига қадади.

— Мана шу чуқур қоралик! Кимки улоқни шу чуқурчага олиб келиб ташласа бир қўй, эллик сўм пул, бир тўн олади! Қулоғи оғирлар бўлса, қайтариб айтаман...

Қоралик — кўпкарининг энг мушуқули, энг қийиндир. Шу сабабли-да кўпқари ғуруридир, кўпқари юзидир. Қораликни ҳалоллаш чавандозга-да, отга-да фахр! Улоқни қораликка бир марта олиб бориб ташлаш, тўдадан уч марта улок айиришдан зиёд!

29

Кўпқари кизигандан-кизиди.

Шу вақт, Жўра бобо от йўрттириб келди.

— Зиёдулла чавандоз, бизнинг Тўриқниям бир кўринг, укам, — деди.

Жўра бобо шундай дея, отдан тушди. Жиловни менга узатди. Мен Тарлон жиловини унга бердим. Бобонинг қора тўриғини миндим.

Жўра бобонинг гапини ерда қолдириб бўлмайди. Жўра бобо олтмишдан ошиб қолди. Аммо фарзанди йўқ...

Икки марта уйланди. Икковида-да фарзанд бўлмади. Учинчисига уйланди. Бундан-да бўлмади. Қўйиб юборган аёллари бошқаларга тегиб-тегиб кетди. Болалик бўлиб-бўлиб кетди.

Шунда, Жўра бобонинг боши эгилиб қолди. Юзи кўксига қараб қолди. Давраларда дастурхондан кўз олмайди. Кўчаларда этиклари учига қараб юрди. Овозини қўйиб гапиролмади...

Жўра бобо бир нимага эътибор берди. Жўра бобо, деган от элдан қолди. Эл ўзини, ё, уйини кўриб, Жўра бобони эслади. Кўришиб, бардаммисиз, Жўра бобо, деди. Бу уй Жўра бобоники, деди.

Бошқаларнинг оти бўлса, ҳамиша эл оғзида бўлди. Айтайлик, ҳамсоясининг ўғли мактабга боради. Муаллим йўқлама килади. Муродов, дейди. Ҳамсоясининг ўғли сапчиб туради, мен, дейди. Синфга бир кунда олти та муаллим киради. Демак, ҳамсояси Муроднинг оти олти бор жаранглайди. Ҳамсоясининг саккиз боласи бор. Бари мактабга боради. Ҳар бирови отасининг отини кунига олти марта жаранглатади! Демак, ҳамсояси бир кунда қирқ саккиз бор эл оғзига тушади!

Яна-тагин, кўчаларда неча марталаб оти айтилади. Бу

кимнинг ўғли? Муроднинг ўғли! Бу кимнинг қизи? Муроднинг қизи!..

Жўра бобо жонига тўйди. Бир тушда қорадори еди. Устидан совук сув ичди. Ёрилиб ўлмоқчи бўлди!

Бир чинни коса сувни оғзига олиб борди. Лабларига теккизди. Шунда, бирдан айланиди. Мардона-мардона, аччиқма-аччиқ иш қилиш феъли тутди! Сувни зарда билан отиб юборди. Коса чил-чил бўлди...

Мол-қўйларини сотди. Пулига қаймоқранг “Жигули” олди. Рулни ҳамсоясининг тўнғич ўғлига берди.

— Айтган еримга миндириб бориб келсанг бўлди, — деди.

Асл мақсади бошқа бўлди. Асл мақсади — машинаси кўчани чангитиб юрсин, одамлар бу Жўра бобонинг машинаси, десин. Жўра бобонинг машинаси қаймоқранг, десин. Йўлда ГАИлар ушлаб хужжат кўрсин, Жўра бобо, деган номни ўқисин...

Жўра бобонинг бундан-да кўнгли тўлмади. Машинасини пуллади. Пулига ана шу Тўриқни олди. Фарзандлар насибасини-да, фарзандлар ризқи рўзини-да ана шу Тўриққа едирди...

Қариди, ўзи улоқ чопмади. Шундай бўлса-да, Тўриқни кўпқариларга боқди, кўпқариларга шайлади. Чавандозлар билан олислардаги кўпқариларга борди. Бировнинг оти толиб қолса ё ярамай қолса, ана шу чавандозга Тўриғини берди.

Жўра бобонинг дарди ёлғиз бўлди, дарди эзгу бўлди: Тўриғи улоқни айирсин. Баковул улоқни Жўра бобонинг оти айирди, дея жар солсин. Жўра бобонинг оти, кел, ҳақингни ол, десин. Кўпқари аҳли Жўра бобо деган номни эшитсин. Қулоғи оғирлар улоқни ким олди, дея қайта сўрасин. Шунда баковул, улоқни Жўра бобонинг оти олди, дея қайта-қайта жар солсин, Жўра бобо деган номни олам-жаҳон одам эшитсин...

Баковуллару чавандозлар Жўра бобо дилидагини дарров илғаб олди.

Кўпқариларда Жўра бобо Тўриғини марҳамат этса, чавандозлар йўқ демади. Кўнглига қаради. Жўра бобо Тўриғини берса берди, бермаса, атайин сўраб олди.

Баковуллар Жўра бобо кўнглидан борди.

Жўра бобонинг Тўриғига қораликни кўрсатиб келдим, қораликни искатиб келдим.

Хиёл ўтди, тўда гувиллаб кўзғолди. Улоқни бир Чил от олиб чиқди.

Биродарлар, Чил отнинг бир ери кўк, бир ери оқ, яна бир ери қора бўлади. Шу боисдан чил-да!

Чил йўлини чап солиб-чап солиб чопди. Чағир чеккагир Чилга яқин-да боролмади. Чеккагир армонда қолди.

Баковул камчисини боши узра силкиди.

— Бекор, Чилники бекор! Қораликка тушмади! — деди.

Чин, улоқ чуқур лабида илашиб қолди. Улоқ чуқур ичига тушсагина ҳалол бўлади.

Баковул улоқни қораликдан холисга олиб бориб ташлади.

— Чавандозлар, кўйилган зотлар жойида қолди! Ол-ха, ол! — деди.

Боянаги Чил от улоқни тағин олиб чиқаман деди. Бир ҳавасим келди, бир хайратим келди. Нимага энди факат шу Чил от олаяпти? Ҳатто чеккагирларни-да доғда қолдираяпти?

Фаросат билан қарадим. Бир талай узанги йўлдошлари Чил от теварагини ўради. Чил чавандози улоқни хотиржам узалиб олди. Тўдадан суғурила бошлади. Узанги йўлдошлари ўзга отларни Чилга йўлатмади, йўл бермади. Гўё улоққа талашаётган бўлиб, Чил отни ўраб-ўраб чопди. Чил сағрисиға камчилаб-камчилаб, мадад бериб-мадад бериб чопди.

— Дарбанд! Ҳайда, Дарбанд! Файрат қил, Дарбанд! — дейишиб чопди.

— Бос, бўш келма, Дарбанд! — дейишиб чопди.

Демак, булар дарбандлик чавандозлар бўлди. Дарбандлик чавандоз улоқни тақимиға босиб олди. Айқириб-айқириб от кўйди:

— Охо-хай, охо-хай, охо-хай! Ҳай отам, хай отам-а, хай отагинам-а! Ҳайда-я!..

Биродарлар, дарбандлик чавандоз отни отам деяпти, отам! Ахай-ахай!

Чил от бу сафар улоқни дангал ташлади.

— Ҳало-о-ол! Чил, Чил дейман-ов! Улоқни олган ерингга олиб бориб ташла! Чавандозлар, эндиги зотга

катта бир хўкиз қўйилди. Сўйсанг бир тўйни тўйдиради!
Ол, армонда қолма!

Тўда яна қораликка қараб от қўйди. Улоқ бу гал
“8-Март” колхозилик Саманда бўлди. “8-Март”ликлар
хайбаракалла қилди:

- Қўйма, “8-Март”, қўйма!
 - “8-Март”, эҳтиёт бўл, кетингдан Чағир борапти!
 - Бос, жонинг борица бос!
 - “8-Март”, отни қамчила!
- Хўкиз “8-Март”ликларда кетди.

31

Эндиги улоқни мен олиб чиқдим. Отлар олдимни олди.
Йўлимни ёпиб чопди, ёнларимни ёпиб чопди. Отлар
мени қораликка йўлатмади.

Биродарлар, ёлғиз отнинг чанги чиқмайди, чанги
чиқса-да, донғи чиқмайди!

Аламимдан хуноб бўлдим. Ўзимизнинг чавандозлар-
га бакирдим:

- Жонларинг борми?! Келинлар-да энди!

Шундагина бизнинг чавандозлар ўзига келди. Гапни
бир ерга қўйди.

Мен яна улоқка кирдим. Узалиб, улоқни ердан уз-
дим. Жўра бобонинг Тўриғи олға юрди.

Баковул жар солди:

— Улоқни Жўра бобонинг оти кўтараяпти, Жўра бо-
бонинг!

Беш-олти қўл улоқка узалди. Аммо мен куч берма-
дим. Улоқни бор кучим билан ушлаб олдим. Тўдадан
суғурилиб чиқдим.

— Улоқ Жўра бобонинг отида! Эшитмадим деманг-
лар, Жўра бобонинг отида!

Узанги йўлдошларим теварагимни олиб чопди. Ўзга
отларга йўл бермади. Жўра бобонинг Тўриғини қамчила-
ди, хайбаракалла қилди.

- Ха, бос, Жўра бобонинг оти!

— Ха, селкиллаган ёлингдан айланайин! Хайда-я, Жў-
ра бобонинг оти!

- Ий-ий-ий, ий-ий-ий!..

Дупур-дупур-дупур... Отлар пишқирди, отлар киш-
нади. Ёллар селкиллади. Думлар товус пати мисол ёйил-
ди. Туёқлар остидан чанг ўрлади. Дупур-дупур-дупур...

Жўра бобонинг оти қораликка забт билан келди.
Чуқурдан салчиб ўтди. Шунда улоқни қўйиб юбордим.

— Ҳал-о-ол! Жўра бобонинг Тўриғиники ҳалол!
Жўра бобонинг Тўриғи, кел, ҳақингни ол!

Ҳакни олиб, Жўра бобонинг олдига бордим. Жўра бобо жилмайиб, бош ирғади. Теваракка қолибона ҳам хушвақт қаради. Кўрдиларингми, улоқни бизнинг отимиз олди, деган бўлди.

32

Киш қариди.

Хавода кўклам иси анқиди. Бойчечаклар кетидан қорақошлар очилди.

Кўкламни бағримга босдим, тўйиб-тўйиб искадим.

Бир гап эшитиб, кўклам қайфиятим қиш бўлди.
Кўклам рангим синди.

— Жамики отлар гўштга топширилар эмиш.

Колхоз радиоузели шундай деди.

Бригадир уйма-уй юриб айтди. Важини сўрадим.
Бригадир елка қисди. Кўрсаткич бармоғи билан шипни кўрсатди.

— Бари юқоридан, бизда гап йўқ, — деди.

Бригадир айтган юқоридан одам келди. Идора олдида кўрдим. Ёнида иккита милиционери-да бор. Катталар уйма-уй юриб, от олди.

Эл от бермайин деса — катталар! Эл ёқалашайин деса — ёнида шапкалар!

Эл остонагача отларига эргашиб борди.

Эл қонқора қақшади.

Эл дарди ичида бўлди.

33

Ха-е, дедим, пешонада борини кўрамизда-е, дедим.

Ҳофиз қассобдан икки кило қўй гўшт олдим. Бел-боққинамга тугиб, уйга келдим. Супада чордана қуриб, гўшт нимталадим. Лаҳимни бир ёқли, суякни бирёқли қилдим. Уккағар Ҳофиз қассоб серсуяк қилиб берибди. Хийла овора бўлдим.

Шу вақт, Тарлон пишқирди.

Кўзимни гўшtdан олиб қарадим.

Тарлон жойида телбаларча ирғишлади. Ўзини уёққа

урди, буёкка урди. Тасир-тусур ер тепди. Олд оёклари орасига тумшук тикди. Корнига тумшук чўзди. Сағринига тумшук чўзди. Тумшуғи сағринларига етиб-етмади.

Думлари билан сағринларини урди, коринларини урди.

Орқа оёкларини кетига силтаб-силтаб пишкирди. Гўё бир нимани тепган бўлди.

Мен аввал-аввал, Тарлон шўхлашиб ўйнапти, деб ўйладим.

Йўк, Тарлон шўхлашиб ўйнамади.

Тарлон дингиллади! Динг-динг этди!

Шу Тарлон ё яъжуж-маъжуж кўрди, ё олабўжи кўрди, дея ўйладим.

Хадахалаб бордим. Теварак-бошни қарадим. Яъжуж-маъжуж-да кўрмадим, олабўжи-да кўрмадим.

Хайрон бўлдим. От арқонини ушладим.

— Так-так, так дейман! — дедим.

Тарлон шунда-да дингиллади. Дингиллаб, арқонини юлқиди. Дингиллаб, арқонини силқиди.

Кетимга чалқайиб оёқ тирадим. Арқонни қўшқўллаб тортдим. Шунда-да бўлмади. Далбанглаб-далбанглаб кетдим. Бор-е, дея арқонни қўйиб юбордим.

Бор эътиборим билан қарадим. Бор фаросатим билан ўйладим. Қараб-қараб топдим, ўйлаб-ўйлаб топдим.

Бизнинг Тарлонга гўбалак дориди!

Гўбалакда бингак нишидай заҳар ниш бўлади. Шу нишини от баданига суқиб-суқиб ола беради.

Гўбалак осмондан тушмайди, ердан чикмайди. Четдан-да учиб келмайди.

Унда, гўбалак қаердан келади? Гўбалак отнинг ўзида бўлади! От деб аталмиш ҳар бир жониворнинг ўз гўбалаги бўлади!

Гўбалак отнинг қаерида бино бўлади? Гўбалак отнинг думи остида бино бўлади!

Шу боис, гўбалак отпашша дейилади!

Бир қўлим билан от арқонидан маҳкам ушладим. Бир қўлим билан қалламдан телпагимни олдим. Телпагимни шайлаб турдим.

Гўбалак от думи остидан чиқди дегандан, телпагим билан тапиллатиб уриб ўлдирдим.

Жойимга қайтиб бориб ўтирдим.

Тарлон тағин қозигини айланиб-айланиб чопди. Дирк-дирк ўйнади. Ўйнаб-ўйнаб пишкирди.

Тарлон гўбалакдан халос бўлди-да! Энди, ўйнайди-да!

Тарлон думлари ёйилди, ёллари хурпайди. Ёллари бир чап бўйнида, бир ўнг бўйнида ўйнади!

Бир қўлим гўштда, бир қўлим пичокда қолди. Кўзим Тарлонда қолди! Ё, пирим-е, ё, пирим-е! Гўштга топширади? Шундай зотни-я? Шундай хушрўй зотни-я? Гўшт қиладиган бошқа жонивор қурдимми? Ўзи, қандай қилиб гўшт қилади? Мана бундайми?

Дастурхондаги гўштга тикилдим. Ана шундай-да? Тарлон хадемай шундай бўлади-да? Лахими бирёкли, суяги бирёкли бўлади-да? Эб-эй, эб-эй!

Кейин, калла-пойчаси алохида бўлади. Туёқларини итга отиб юборадилар. Итлар туёқларни ғажиб ейди. Фақат туёқдаги нағаллар қолади.

Ёллари билан думларини кўмиб ташлайдилар. Ёллар тупроқ остида чирийди. Шундай ёллар-а? Бу ёл эмас, ипак, ипак! Бу ёл эмас, дўмбира тори, дўмбира тори!

Тарлон от эмас, Жуманбулбул куйлаган “Кунтуғмиш”! Фозил Йўлдош куйлаган “Алпомиш”!

Гажак-гажак бўйинлар бўйин эмас, дўмбира, дўмбира!

“Кунтуғмиш”ни гўштга топшириб бўладими? “Алпомиш”ни гўшт қилиб бўладими?

Тарлон диркиллаб-диркиллаб ўйнади. Бирдан оёқ илди. Орқа оёқларини кенг ёйди. Бошини сарак-сарак қилди. Олд оёқларини кўтарди! Тагин, тагин-да кўтарди. Олд тиззаларини хиёл букди. Олд туёқлари ерга эгилди. Кулоқлари олға динг бўлди.

Тарлон орқа оёқларида тик турди!

Девор узра олис-олисларга қаради. Боботоғ чўккиларига қаради. Қаради-қаради... бор овози билан кишнади!

Қишлоқ узра кишнаш таралди. Хаёл қилдим, адирлардан акс садо келди. Хаёл қилдим, кишнаш Боботоккача борди.

Биродарлар, тани жоним роҳат қилди! Жоним энтикди, таним яйради! Кўнглим хўрсинди, кўнглим жўшди.

— Аҳай-аҳай! Ҳа, овозгинангдан-а! — дедим. Ўзим кулиб, ўзим айтдим!

— Ҳа, жон! — дедим.

Кишнаш эмас, рубобий мусика эшитгандай бўлдим! Дўмбира сози эшитгандай бўлдим!

Биродарлар, от — рубобий мусика, от — кўркам суврат!

Бали-е, Тарлонбой-е, бали-е!
Кўзим яна қўлимдаги гўшт билан суякка тунди...
Йўк-йўк, ўлсам-да йўл қўймайман...

34

Ярим кечаси Тарлонни жабдуқлаб миндим. Обширга от қўйдим.

Обшир қишлоғи кунботарида оқ тупроқли адирлар, тепалар мўл. Ана шу тепалар нишабида камарлар мўл. Тарлонни ана шу зимистон камарлардан бировга олиб кириб боғладим.

Кун ёйилди, олам мунаввар бўлди. Ана шунда уйга қайтиб келдим. Таътилланиб, подаётоққа бордим.

Оқшом вақти ўн кило арпа билан бир қоп сомонни аралаштирдим. Қош қорайтириб, қопни орқалаб жўнадим. Йўлда терладим. Дам олиб-дам олиб бордим. Қопни камарга суяб қўйдим. Кафтимда гугурт чакдим. Тарлон кўрсин, мени танисин дея, оловни юзимга олиб келдим. Тарлон емсираб, илтижоли пишқирди.

Тарлонни етакладим. Шу яқиндаги ариқдан сувлаб келдим. Тўрвасида ем бердим. Баданларини кашиладим. Тарлонга караб-караб кетдим.

Уйда тамадди қилдим, ёнбошладим. Оёқларимни ёздим. “Вақт” эшиттиришлари-да адо бўлди. Шунда, тўшакка ўтиб ётдим. Кўзим илинди, кўзим кетди.

Бир маҳал, аёлимиз туртди.

— Турсин, биров чакираяпти, — деди.

Уйқусираб, кўзғолдим. Чопонимни елкамга ташлаб, ташқариладим.

Олапар итимиз дарвозага тармашиб-тармашиб хурди. Олапаримизга дўқлаб-дўқлаб бордим. Олапар думини ликиллатиб-ликиллатиб, ўзини четга олди.

Дарвозани очиб қарадим. Остонада раисимиз, ундан кейин дўппили одам билан иккита милиционер бўлди.

Раисимиз боши билан дўппили одамга ишора қилди.

— Бу киши район вакили, қишлоқ хўжалик бошқармасидан, — деди.

— Бинойи, бинойи. Қани, ичкарилангизлар.

Дўппили одам ичкарилади. Кетидан бошқалари эргашди.

Катталарга синчиклаб-синчиклаб қарадим. Дўппили катта мендайин бир кал бўлди. Ўзимиздан экан, дедим.

Кал катта теваракка аланглади.

— От қани? — деди.
— Қандай от? — дедим.
— От қандай бўлади? Тўрт оёқли, икки кулоқли от-да.

— Менда ундай от йўқ, катта. Калдан тарок сўрама, дейдилар. Сиз бўлса, от сўраб ўтирибсиз.

— Топ, топ, каллани гаранг қилма! Ади-бади айтишиб ўтиришга вақт йўқ. Сенга ўхшаганларнинг сони мингта!

— Менда от нима қилади, катта. Ана, қарангизлар. Бўлса олиб кета берингизлар.

Кал катта бармоқларини ўйнатиб, милиционерларга имо қилди.

— Тинтинглар! — деди.

Милиционер билакдай хитойи фонарларини ёқди. Молхона, отхоналарни қараб келди.

— Ўзи йўқ, тезағи бор экан, — деди.

Кал катта менга юзланди.

— Ана, тезағи бор деяпти-ю? — деди.

— Мен сизга айтсам, катта, эшикли уй, меҳмонларнинг оти тезак ташлагандир-да. Ташлама деб бўлмайди, меҳмон от.

— Фамилиянг нима? Хў-ўш, Курбонов, та-а-ак, Курбонов Зиёдулла. Мана, рўйхатда турибсан, отинг бор. Гап шу, эртага яна келамиз. Отни топсанг топдинг, топмасанг, ўз ўпканг ўзинг билан бўлсин!

Кал катта дарвозага қараб юрди. Кетидан милиционерлар шахдам одимлар отиб жўнади. Раисимиз катталар кетидан пилдираб эргашди.

Шунда, ичкаридан онамиз чиқиб келди.

— Айт, улгу бериб кетсин, — деди.

Катталарни дарвоза остонасида етиб олдим.

— Катта, уйда чақаловимиз бор, отини Иброҳимбой дейдилар.

Кал катта елкаси билан гапирди.

— Нима қилай шунга?

— Чақалоқли уйга бемахалда келиб бўлмайди. Мабо-до биров билмасдан келиб қолса, ундан улгу олиб қолиш лозим.

— Қаердан оласан?

— Бизга барибир. Ўнгирингизнинг учидан майдагина бир ип бўлса-да майли. Аёллар чақалоқли уйда ипни исирикка қўшиб тутатадилар.

— Энди, шунгаям этагимни йиртайми?

— Йўқ, йиртиш даркор эмас, катта. Кийимингизга илашган бирор-бир қил бўлса-да бўлади.

Кал катта қўл силтади. Йўлига бурилиб кетди. Мен қайтиб келдим.

— Улгу бермади, — дедим.

Онамиз қарғаб-қарғаб ичкарилади. Тайпок тобоқда исириқ тутатди. Чакалоқли уйни уч айлантирди. Зиён-заҳматларни қувди.

35

Катталар хўжакўрсинга лалми дўк уриб кетди, деб ўйладим.

Йўқ, эртаси куни тагин келди.

Искаланиб-искаланиб отхонани қаради, чакалоқли уйни қаради.

Катталар қилиғи ҳамиятимга тегди. Тишимни тишимга зўрға босиб турдим.

— Хўш, қани? — деди кал катта.

— Нима қани?

— От!

— От? Катта, сиз менга қайси бозордан от олиб бериб эдингиз? Деновнинг бозориданми, ё, Шўрчининг бозориданми?

— Тишингни кўп ғижирлатма, биз сендан кўркмаймиз! Яхшиликча отни чиқар! Қўша-қўша мол, қўй, товуқ, от... бунча хайвонни нима қиласан? Ана, магазинда ҳамма нарса мухайё. Гўшт дейсанми. сут, кефир дейсанми...

— Катта...

— Нима, ё, капиталист бўлмоқчимисан? Кечириб қўясан! Биз социалистик жамиятда яшаяпмиз! Хадемай коммунизмда яшаймиз! Тўғрими, ўрток раис?

Раисимиз лаббайгўй бўлди.

— Тўғри, коммунизм сари бормоқдамиз! — деди.

— Ё, от миниб босмачи бўлмоқчимисан? Кечириб қўясан! Ўзи, аждодингда босмачи ўтмаганми? Бир текшириб кўриш керак...

— Катта, ундай деманг. Отам бечора совет тузумини деб қурбон бўлди. Отга келсам, от — йигитнинг йўлдоши, катта. Колаберса, от билан кўпкари чопамиз.

— Ия-ия, сен ўзи қайси жамиятда яшаяпсан, мия?

Шу пайтгача эшакнинг қулоғига танбур чертапманми? Кўпқари — эскилик сарқити! Кўпқари — ёввойилар ўйини!

— Катта... ўзи, кал калла — калла эмас экан-да! Бир менинг каллам шундаймикин десам, сизникиям меникидан қолишмайди!..

— Ўчир-е...

— Катта, энамни сўкманг. У бечора ичкарида исвара-сига караб ўтирибди. Сизга бундайин бепошна гаплар эп бўлмайди.

— Ўчир дейман-е...

— Эса, мен ҳам сизнинг...

Гапим охирига етмай қолди. Кал катта қулочкашлаб жағимга урди. Қўли аёлнинг қўлидай экан, жағим оғри-мади. Гапимни охиригача етказиб айтдим.

Шунда кал катта кетимга тепмоқчи бўлиб шайланди. Мен ўзимни четга олдим. Чап бериб қолдим.

Кал катта ўз шашти билан, ўз забти билан супадан учиб кетди. Чуқурга бориб тушди.

Раисимиз довдираб қолди.

— Эб-эй, эб-эй!.. — деди.

Чуқурга сакраб тушди. Кал каттани суяб олиб чиқди.

Кал катта хансираб-хансираб нафас олди. Қўли билан мени кўрсатди.

— Ушланглар, бандитни ушланглар! — деди.

Икки милиционер икки ёнимдан келди. Қўлларимни кетимга қайирди. Кетимга бир тепди. Колхоз идорасига олиб борди. Майдагина машинага босиб жўнади.

Йўлда қусиб-қусиб бордим.

Биродарлар, бензин исини ёмон кўраман! Бензин бошимни айлантиради. Кўнглимни айнитади, қустиради. Осмондан тушгандай бўлиб қоламан.

Районга келдим. Орган олдида машинадан тушдим. Кал катта кетидан чап тарафдаги ойнаванд хонага кирдим.

Телефон олдида ўтирган милиционерлар ўрнидан турди. Кал катта милиционерларга кийимларини кўрсатди, дардини айтди.

— Ҳамкасларинг билан давлатга гўшт олиш учун бориб эдик, — деди. — Мана бу типга отни бер, десам бермади. Мени тутиб сўкди. Онам ҳам қолмади, хотиним ҳам қолмади. Кейин, бир уриб чуқурга ағанатиб юборди. Мана факт — уст-бошим лой! Ҳамкасларинг жонли гувоҳ! Ана, раис ҳам бор. Тўғрими, раис?

— Тўғри! Тўғри! Чуқурга юмалатиб юборди! — маъкуллади раис.

Бир милиционер сўкиниб, олдимга келди.

— Ух, хайвон, ух, бандит! Сен ҳали раҳбарларга қўл кўтарадиган бўлдингми? — деди.

Милиционер ичимга урди. Мен ичимни ушлаб, бошим билан деворга суяндим. Кўнглим озди, кўз олдим қоронғи бўлди. Одамлар гоҳ учта, гоҳ тўртта бўлиб кўринди... Хона бир юмалаб, яна жойига келди.

Милиционер кал катта олдига қоғоз қўйди.

— Мана, рапорт ёзиб, бошлиққа олиб кириш. Буни бир тиқиб қўяйлик, кўзи очилади.

Кал катта қоғозни тўлғазиб, олиб кетди. Хиёл ўтиб, яна қайтиб келди.

— Туш олдимга! — деди.

Мен олдига тушдим. Тор йўлакдан ховлига чиқдим. Кейин яна бир хонага кирдим.

Хона тўрида бакалокли бир одам ўтирибди. Ўтиришидан катта одам кўринди. Елкасидаги юлдузлари-да катта-катта бўлди.

Кал катта қўли билан мени кўрсатди.

— Мана бандит! — деди.

Тўрдаги катта вазмин овозда сўради:

— Нега раҳбарларни урасиз, ўртоқ Қурбонов?

Мен бор гапни қўшиб-чатмай айтиб бердим. Тўрдаги катта энди нима дейсиз, деган бўлиб, кал каттага қаради. Кал катта ўрнидан туриб кетди.

— Ёлғон! У ўзини окляпти! Биз раҳбарларга ишонасизми, ё, мана шунга ўхшаган подачига ишонасизми?

— Албатта раҳбарларга ишонаман. Раҳбарлар ёлғон гапирмайди.

— Бўпти-да!

Ўпкам тўлиб-тўлиб келди. Димоғимда минғирладим:

— Катта бова, мени мелисаларингиз урди...

— Нима-нима? Урди?

— Эшик олдида урди. Ҳушдан кетиб қолдим...

— Ундай бўлиши мумкин эмас, ҳозир чакирамин.

Остонада ичимга урган милиционер қора берди.

Қўлини чеккасига теккизиб ёддайдди.

— Буйруғингизга биноан келдим, ўртоқ полковник! — деди.

— Лейтенант Исмамов, айтиш-чи, нега бу кишини урдингиз?

— Кимни? Қўлимниям теккизганим йўқ, ўртоқ полковник!

— Урди деяпти-ку.

— Соф лейтенантлик сўзим, қўл кўтарганим йўқ! Ана, сержант Халилов ҳам бор, чакириб сўрашингиз мумкин.

Ўнг қўлимни қорнимга қўйиб кўрсатдим.

— Манави еримга урди... — дедим.

Шунда кал катта гапга сукилди.

— Қўлиниям теккизгани йўқ, ўзим устида эдим! — деди.

Тўрдаги катта менга юзланди.

— Ана, эшитдингизми, ўртоқ Курбонов? — деди. — Биз урмаймиз! Совет милицияси урмайди!..

36

Бадбўй хужрада ётдим.

Хужрада кун-да бир бўлди, тун-да бир бўлди. Бир маҳал темир дарвоза шарақлаб очилиб, шарақлаб ёпилди.

Биров ичкарилади.

— Кал, қаердасан? — деди.

Ичимга урмиш милиционер овозини дарров танидим. Жойимдан турдим. Дарвоза тараф юрдим.

Милиционер ёкамдан бир қўллаб ушлади. Бир-икки силкилади.

— Нимага мени бошликка сотдинг? — деди.

— Сотмадим, биродар, бор-йўғи урганингизни айтдим, — дедим.

— Урдим? Қачон урдим?

Милиционер чотларим оралатиб тепди.

— Мен урдимми?

Милиционер созлаб тепди.

— Сени урдимми?

Милиционер ёмон тепди!

— Мен-а? Сени-я?..

Чотларим уюшиб-уюшиб оғриди. Ачишиб-ачишиб оғриди.

Кетим билан шилк этиб тушдим...

Тонг-сахарлаб бадрабхона тозаладим. Ховли супурдим. Кўча супурдим.

Онамиз билан аёлимиз хўрак олиб келди.

Онамиз йиғлаб-йиғлаб ҳол сўради.

Аёлимиз куйиб-куйиб кўнгил сўради.

Онамиз билан аёлимиз бири қўйиб, бири қарғади:

— Сенлар менинг болагинамни оёқости қилган бўлсанг, сен шапкаларни худойим худовандо оёқости қилсин!

— Худойим худовандо, болагинангнинг ўлганини кўр, сендайчикин шапкалар!

— Худоё, шу отлар билан қўшилиб, ўзинг ҳам гўшт бўлиб кет, сендайчикин шапкалар!

— Худоё, қирғиннинг олдида кирилиб кет, сендайчикин шапкалар!

— Илоҳи омин, худо бандам деса, Муҳаммад пайғамбар умматим деса, шул шапкалар элга эрмак, халққа шалок бўлсин, оллоху акбар!

Онамиз билан аёлимизга Тарлонни айтмадим. Аёл зоти оғзи бўш бўлади. Биров-яримга айтиб қўяди.

Қолаберса, Тарлонни ёлғиз ўзимга ўргатиб эдим. Шу боис, Тарлон мендан ўзгани ўзига йўлатмайди. Ўзгалар кўлидан ем-да емайди.

37

Роса ўн кунда озод бўлдим.

Йўлда кўнглимга хадик тушди. Хадик танамга-да ёйилди.

Уйим қолиб, Обширга йўл олдим.

Адирга ўрладим. Камар олдида серрайиб қолдим. Кетимга чалқайдим. Кўкрагим остида бир нима кўпириб келди. Кўзларим отилиб кетадигандай бўлди.

Камарда... камарда тўрт таёк устида бир нима турди. Жони борми, йўқми, билиб бўлмади. Иккита нима йилтиради. Кўзлар бўлдимикин?

Ичкари кирдим. Тарлон бўйнига осилиб-осилиб йиғладим. Тўйиб-тўйиб йиғладим...

Тарлонни камардан олиб чиқдим. Адирдан пастга етакладим. Тарлон охиста-охиста пастлади. Пастлаётиб, олд оёқлари букилди. Йиқилиб кетайин-йиқилиб кетайин деди.

Ариқдан сағал сувладим. Ариқ ёқалатиб етакладим. Оёқларини ёздим. Қашилаб ювдим. Яна сувладим.

Камарга қайтариб олиб келдим. Бурчакда турган қопдан тўрвада ем олиб келиб осдим.

Тарлон жонлангандай бўлди.

Биродарлар, неча-неча корабайирлар кетига қараб-қараб кетди.

Неча-неча жийронлар кишнаб-кишнаб кетди.

Неча-неча саманлар гўшт бўлиб кетди!

Қишлоқда отлар кишнамай қолди.

Сахарлари кўчаларда от туёқлари тикилламай қолди.

Окшомлари отлар тарсиллатиб ер тепинмай қолди.

Адирларда отлар дупур-дупур чопмай қолди...

Чавандозлар эмчакдоши урушдан қайтмаган бўзбола мисол мунгайиб қолди.

Келинлар отда эмас, машинада келадиган бўлди.

Оламни машина овози бузди: дут-дут-дут...

Қишлоқда от номи ўчди.

39

Ора совиди. Қишлоқ тинчиди.

Ана шунда Тарлонни уйга олиб келдим.

Чавандозлар белига пул ўраб, Обоклига йўл олди. Обоклидан от олиб келди.

От билан ажаб гапларни-да топиб келди.

Гўштга от олиш кўпга келган тўй эмас эмиш. Обокли тарафларда отлар бус-бутун эмиш, тус-тугал эмиш...

40

Бу гап қишлоқдаги беш-олти аризабоз қулоғига етди.

Аризабозлар қулоғи динг бўлди. Аризабозлар кечалари уйма-уй юрди, ариза тўплади.

Бир кеча бизникига келди. Аризабозлар султони бўлмиш Ботир мироб сирли овозда тайинлади:

— Дарвоза ичкаридан тамбалансин. Ховли чироғи ўчирилсин. Бола-чақа бу уйга яқин йўлатилмасин. Ичкари эшик зичлаб ёпилсин. Дераза пардалари туширилсин. Сўнг, каршимизга келиб ўтирилсин!

Ботир мироб айтганларини бажариб келдим. Даврага кўшилиб ўтирдим.

Аризабозлар бошимдан кечган савдони гапириб беришимни сўради.

Мен сир бермадим, талмовсирадим. Боиси, ўшанда ўн кун ётганим элга достон бўлди. Эл орасида юрувсиз

бўлдим. Мана, достоним деярли унут бўлди. Кўнгилсиз достонимни яна қўзгагим келмади.

— Ботир ака, бўлган иш бўлди, бўёғи синди. Қўйинг, шу аризабозликни, — дедим.

— Ия-ия! Хей, оғизга қараб гапирилсин! Ким аризабоз? Бизми? Биз — ёзувчимиз, билиб қўй, ёзувчи! Халқ йўлидаги, ҳақиқат йўлидаги ёзувчилармиз! Анави газал, роман... ёзувчилар яна нима ёзади, ўртоқ Хамидов?

Қабатидаги адабиёт муаллими ўз улушини қўшди:

— Поэма, баллада...

— Ҳа-ха! Поэма, баллада ёзувчиларинг ёзувчи эмас, биз ёзувчи! Мана, биз! Ёзувчиларингнинг асарларида факт йўқ, адрес йўқ! Масалан, мана ўзимизнинг Тоғай! Бўри бечоранинг ўғли! Олишни китоб қилиб ёзди. Энди кўпкариниям китоб қилаётган эмиш. Ёзишга ёзди, лекин текширтирмади, чора кўрдирмади. Халққа нафи тегмади. Халқ ёзувчиларнинг китобини пул сарф қилиб олади. Вақтини исроф қилиб, эринмай ўқийди. Кейин... қайғули асарни нима дейди, ўртоқ Хамидов? Ҳа-ха, трагедия! Трагедия бўлса таъсирланиб йиғлайди. Агар... ўртоқ Хамидов? Во-во-во, сатирик бўлса, қах-қах уриб кулади. Бари қуруқ сафсата! Халқнинг бирор-бир иш-ни битказиб бермайди. Халқнинг кам-қўсти эса ачиб ётибди. Халққа ким амалий ёрдам беради? Биз! Демак, асл ёзувчи биз! Тўғри, ёзганларимизни китоб қилиб чиқармаймиз. Асарларимиз турли идораларда қолиб кетади. Лекин китоб қилиб чиқарамиз десак, чиқарамиз. Ана, сандикда юзлаб шикоят асарларимиз нусхаси тахланиб ётибди. Иккинчи марта оғиздан аризабоз деган гап чиқарилмасин, ҳа!

— Тавба қилдим, ака, тавба қилдим.

— Шундай бўлсин! Энди гапирилсин. Бошидан бошлансин.

— Шу, бир кечаси мендан бешбаттар ийиғи чиққан бир кал келди. Ёнида иккита шапка-да бор...

— Менга қаралсин, нима, дунёнинг иши кўпкарими? Кал дейилмасин! Ўртоқ Фалончиев деб айтилсин! Шапканг ким? Милиционер? Менга қаралсин, шапка инсон эмас! Шапка — латта! Шапка — картон қоғоз! Шапкани жавобгарликка тортиб бўлмайди! Лейтенант Фалончиев, сержант Фалончиев деб айтилсин!

— Хўп. Ой ҳамсоямиз Кулмат полвоннинг тераклари учига осилиб қолганда...

— Уф-ф, мабодо шоир-поир эмасмисан? Бўлмаса нега ойдан, юлдуздан гапирасан? Ойдан пастга тушилсин! Ердан гапирилсин! Лирика сувга бориб айтилсин! Бизнинг ишимиз жиддий, халқ аҳамиятига молик иш! Судларда қатнашилганми? Йўк? Унда, колхоз ҳисобот мажлисида каминанинг нутқ сўзлагани кўрилганми? Ана, камина мажлисда қандай гапирган бўлса, ана шундай гапирилсин!

Ботир миробнинг колхоз умумий мажлисида гапиришини ёдладим. Худди миробдай қўлларимни қорнимга қовуштирдим. Бошимни тик тутдим. Киприк қокмадим. Дона-дона қилиб айтиб бердим.

Мироб олдимга қоғоз билан қалам қўйди.

— Энди қандай айтилган бўлса шундай ёзилсин. Нимага? Бешинчи синф? Маълумотинг мендан бир синф юқори бўлатуриб ёзолмайсанми? Ҳа, майли. Ўртоқ Ҳамидов, сиз ёзинг, бу киши қўл қўйиб беради.

Биродарлар, аризабозлардан Денов қолмади, Термиз қолмади, Тошкент қолмади. Идорама-идора чопди.

Аризабоз дегани ажабтовур эл бўлди. Бўлмаса, аризабозларнинг отини олмади. Аризабозларга ел-югур, деб, биров бир чақа бермади. Аризабозлар ўзлари ёнидан ўзлари чопди.

41

Бир сафаргисида мени-да эргаштириб жўнади.

— Бошингдан ўтган савдони ўз тилинг билан ўзинг айтиб берасан, — деди.

— Ўзи, қаерга бораяпмиз? — дедим.

Ботир мироб шаҳодат бармоғини лабига босди.

— Тиш-ш-ш! — деди.

Аризабозларга эргашдим. Душанбега йўл олдим. Йўлда автобус деразасидан икки марта қўсдим.

Душанбедан Москвага учдим.

Умримда биринчи марта самолётда учдим. Қани, кўрайин, қани, самолёт деган улов қандайчикин экан, дедим.

Самолёт бир пасайди, бир кўтарилди. Юрагим товошимга тушиб кетгандай бўлди.

Кейин, жойида туриб қолди. Нағмаси қўп бўлди. Одамнинг юрагини ёрди. Улов бўлсанг, сидирға юр, уққағарнинг самолёти, дедим.

Самолётдан кўнглим қолди. Уловлиги йўқ экан, ха, демадим.

Самолёт деразасидан қараб ҳайрон бўлдим. Шундайгина остимизда пахта уюлиб ётибди! Самолёт тегайин-тегайин дейди.

Қабатимдаги Ҳамидов муаллимга юзландим.

— Эҳ-хе, пахтани қаранг, пахтани! — дедим.

Ҳамидов қаради. Кейин, кетига чалқайиб кулди.

Телпагимни юлиб олди. Тақир калламга шапатилади! Калламга шапатилаб-шапатилаб кулди.

Калламни елкаларим орасига олдим. Кафтим билан бекитдим. Телпагимни тортиб олиб кийдим. Тагин деразадан қарадим. Ана энди билдим. Кўринаётган пахта эмас, оппоқ булутлар бўлди.

Москвада тушдим, аризабозлар кетидан эргашдим.

Москвада нима кўп, машина кўп бўлди. Битта-да от бўлмади!

Автобусда юрдим-юрдим, бир жойга келдим. Йўл четида турдим, ўткинчи-кеткинчи машиналарга қўл кўтардим. Ғуж-ғуж машиналардан бирови-да тўхтамади. Кўтара бериб, қўлларим чарчади. Тура бериб, оёқларим толди. Қорним кур-кур килди. Тоқатим ток бўлди.

Шунда узун бир машина жиринг-жиринг этиб келаберди. Тезлаб келаяпти-да, деб бўлмайди, охисталаб келаяпти-да, деб бўлмайди. Яқин келиб, янада охисталади. Фаросат қилдим, қўл кўтарсам, тўхтайдиган кўнгли бор.

— Ай, Ҳамидов муаллим, бу қандай машина бўлди? — дедим.

— Трамвай, — деди муаллим.

— Кўча юзида симёғочдай бўлиб турамизми? Ана шу трамвайни кира қиламиз! Харажати мендан! — дедим.

Ҳамидов муаллим кулди.

— Трамвай қиммат, — деди.

— Қиммат бўлса бўлар! Кетса, бир қўйнинг пули кетар! — дедим.

— Унда, ўзингиз кира қилинг.

Чопкиллаб бордим. Трамвай олдини олдим. Ўнг қўлимни бошим узра кўтардим.

— Ай, трамвай, остановка! — дедим.

Трамвай жиринг-жиринг этиб оёқ илди. Трамвайчи деразадан қаради. Менга ияк коқди. Ҳа, нима дейсан, деган бўлди.

Мен ўнг қўлимни олға сермадим.

— Тўғрига! — дедим. — Айтган пулингни берамиз! — дедим.

Трамвайчи бош-адоғимга қаради-каради-да, бош ирғади. Майли, деган бўлди. Бошмалдоғи билан трамвай эшигига ишора берди.

— Айда! — деди.

Шунда эшик тарақ этиб очилди. Мен лип этиб трамвайга миниб олдим. Кетимдан аризабозлар минди. Аризабозларга ҳаволаниб-ҳаволаниб қарадим. .

— Ана, бир оғиз гап! — дедим.

— Ҳа, кучингдан, Зиёдулла кал! — деди Ботир мироб.

Трамвай бир юрди, бир тўхтади. Чайкалиб-чайкалиб хийла юрди.

Бир жойда Ҳамидов муаллим:

— Ҳозир тушамиз! — деди

Биринчи бўлиб мен тушдим. Трамвай кира қилишга килдим, энди кира ҳақини тўлайин, дея қўйнимни ковладим.

Шунда Ботир мироб:

— Мен тўладим, — деди.

— Ҳа-а, бинойи, — дедим.

Шу, Ботир мироб кўпга тушиб кетди-ёв. Тўрт одамга кира ҳақи тўлашнинг ўзи бўладими. Тушса тушар! Нима, миробга мени эргаштириб кел, дедимми! Эргаштириб келдими, тўласин-да!

Аризабозлар катта бир идорага кириб кетди. Мен остонадаги қоровул олдида қолдим. Аризабозлар ўргатган гапларни ичимда бот-бот қайтариб ўтирдим.

Нихоят, аризабозлар чикиб келди. Катталар мени йўқламабди. Аризабозлар гапига ишонибди. Яхши бўлибди. Тағин катталар салобати босиб, дудукланиб қоламанми, дея қўркиб эдим.

42

Эртаси куни Душанбега учдим. Ўтирганлар шаходат бармоғини ликиллашиб, ўртада лайлакқушдай лўкиллаб юрган кизни имлади. Қиз уларга майда идишда сув олиб келди.

Менинг бошқалардан қаерим кам? Қаллам кал бўлган билан телпакнинг остида кўринмайди.

Дадил бўлдим, ўзимни бир синаб кўрмоқчи бўлдим. Шаҳодат бармоғимни ликиллашиб, қизни имладим. Сув, дея оғзимни кўрсатдим. Қиз бош ирғади, сув олиб келди. Сувни бир ютишда йўкотдим. Бошқалардай бош ирғадим.

— Ўлманг! — дедим. — Катта қиз бўлинг.

Кўкрагимни кердим, бакалоғимни шишириб ўтирдим.

Ойнадан пастга қарадим. Паст ўзимизнинг Вахши-ворсойга келбат бериб кетди. Қатор-қатор уйларни кўрдим. Майда-майда қораларни кўрдим. Ҳамидов муаллимга, шу бизнинг қўйлармикин, дегим келди. Тағин калламга шапатилашидан кўрқдим. Гапимни ичимга ютдим.

Самолёт Душанбеда гурс этиб тушди.

43

Таксида кишлокка келдим.

Мен қаерга бориб келдим? Одамлар буни биладими? Ана шуни одамларга билдиргим келди. Қаерга бордим, қаерда бўлдим, барини айтиб, мақтангим келди. Уйга бормадим. Катта кўчада оҳиста-оҳиста вазмин-вазмин қадамлар босиб юрдим. Одамларга қуюқ-қуюқ саломлар бердим. Дуч келган одам билан қалин-қалин сўрашдим. Қозон-тобоғигача қолдирмай сўрадим.

Эл оғзига махтал бўлиб қарадим. Эл, кўринмай кетдингиз, Зиёдулла чавандоз, дея сўрамади!

Кўчани тағин бир айланиб келдим. Эл ақалли, камнамосиз, Зиёдулла кал, демади! Уч кун-а, уч кун кишлоқда бўлмадим! Яхшими-ёмонми, шу элнинг молини боқаялман. Одамнинг кадрияш шундай бўладими? Қадримга куйдим. Ай, қадрим-а, бечора қадрим-а!

Элдан хафа бўлиб, уйга келдим. Чой ичиб, ёнбошладим. Ўнгимга ағдарилдим — бўлмади, чапимга ағдарилдим — тағин бўлмади! Тарс ёрилиб кетгудай бўлдим!

Москвада йўл-йўлакай бир килоча канд-курс олиб эдим. Бола-чақа қўлимга қарайди, дедим-да.

Ана шундан бир сикимини қўйнимга солдим. Тарлонни миниб, Мамат ошнализникига йўл олдим. Девордан бўйлаб овоз бердим.

— Мамат! Мамат уйдаи, келин? Уйғот, гап бор! — дедим.

Мамат ичкаридан уйқули кўзларини укалаб-укалаб келди.

Мен, теваракдаги хамсоя-қўллар эшитсин учун овозимни кўйиб гапирдим:

— Яхшимисан, димоғинг чоғми? Ма, манави қанди невараларимга бўлиб бер, есин! Мозор босиб келган-да, табаррук!

— Қаерлардан сўраймиз?

— Москва!!!

— “Москва” колхозими?

— Колхоз? Қандай колхоз? Сен ўзи, мени ким деб ўйлаяпсан? Мен унча-мунча жойларга бормаيمان! Борсам, фақат Москва шаҳри азимларга бораман, ха! Фақат Москва!!! Жуда паст кетсам, Душанбеларга шунчаки, йўл-йўлакай оёк илиб ўтаман! Менга қара, кун қиём вақти-қиём вақти уйингнинг устидан бир самолёт учиб ўтдими? Қанотларида парраги-да бор?

Мамат сергак тортди. Осмонга бир қараб олди.

— Учиб ўтгандай бўлди, нима эди?

— Ўлма! Мен сенга бир нарса айтайинми? Шу самолётнинг ичида мен бор эдим!

— Ҳа, кучингдан!

— Ўнг ёнида ўтириб учдим! Парракнинг шундай ёнида, ха!

— Во уккағар, Гагарин бўл-е!

— Ким? Эб-эй, Гагарининг ким бўпти! Осмонга лип этиб учган-да, қайтиб тушган. Мен тўрт ош пиширимдан-да кўп учдим!

— Эҳ-е-е! Ёрил-е, баччағар-е, ёрил-е!

— Кўриб турибсан, чакана одам эмасман! Энди мен билан ўйлаб гапириш!

— Бўлди, бўлди, тараф йўқ.

— Яна бир гап. Самолёт осмонда варракка ўхшаган билан майда эмас экан, ха! Ичи Обширнинг камаридай келади!

— Кир уйга, чой ичамиз.

— Йўқ, ишим зарил. Шундай ўтаётиб, бир хол-ахвол сўрашиб кетайин дедим...

Жиловни бўшатдим. Тарлон йўл олди.

Биродарлар, пардай енгил бўлдим!

44

Биродарлар, Москвадан одам келибди. Шляпаси бор эмиш!

Шляпали одам район катталарини йиғибди. Кал каттани ўртага олибди. Ана шунда масала ойдин бўлибди.

Ойдин бўлишича, ҳукумат, ҳамма ўз имкониятига яраша гўшт топширсин, дебди. Буйрук районга келибди. Район катталари кал каттани бизга вакил этиб юборибди.

Кал катта бир зина юқори ўсмоқчи бўлибди. Ўсиш учун гўшт топширишдан фойдаланмоқчи бўлибди. Қайси йўл билан бўлса-да, гўшт топширишни муддатидан олдин ошириб бажариб, катталарга яхши кўринмоқчи бўлибди, елкасига қоктирмоқчи бўлибди. Шу йўл билан кўзлаган амалига минмоқчи бўлибди.

Биродарлар, бир калнинг ҳийласи — қирк кишини чарчатади!

Кал катта ўз ниятига элни талаб эришмоқчи бўлибди, элни хўрлаб эришмоқчи бўлибди.

Шляпали катта кал каттани уришиб-уришиб, амалидан олибди. Партиядан ўчирмоқчи бўлибди.

Шунда, кал катта хўнг-хўнг йиғлаб қўя берибди. Шафқат қилибди.

— Эркак одамнинг йиғлагани — ўлгани, — дебди.

Биродарлар, Ҳақ сақласа бало йўк, Ҳақ қарғаса даво йўк!

Айни кунларда кал катта чойхонада ёнбошлаб ётар эмиш.

— Ҳақиқат йўк, бу дунёда ҳақиқат йўк... — дер эмиш.

Биродарлар, ўзинг яхши — олам яхши, ўзинг ёмон — олам ёмон!

Чойнагидаги чойи оқ эмиш! Ўзи қуйиб, ўзи ичар эмиш.

Элга эрмак, халққа шалоқ эмиш!

45

Биродарлар, шукур-шукур, аризабозларнинг бориға шукур!

Аризабозлар ноҳақликка йўл қўймайди. Ҳаромтомоқларга кун бермайди. Элнинг ҳақини бировга едирмайди.

Аризабозлар бўлмаса, катталар биз авом элни бозорда сотиб ейди! Аризабозлар бўлмаса, катталар биз авом эл оғзидаги ошни юлиб олади!

Аризабозларга меҳрим тушиб қолди!

Бозор оқшоми барча аризабозларни уйимга айтиб келдим. Боқиб ётган бир қўйимни сўйиб бердим.

Кишлоқ тағин отларга тўлди.
 Чавандозлар отларини бойловга ташлади.
 Тарлонни-да бойлаб боқдим.

Карлукда тўй бўлди.
 Шу тўйга йўл олдим. Йўлда Тарлон тезак ташлаб-
 ташлаб борди. Ажабо, бундайчикин қилиғи йўқ эди...
 Бир муаллимникига тушдим. Қозикни молхона ёнига
 қокдим.

Тарлон қулоқлари шалпайди. Боши эгилди. Девор
 ковагига мунис термулиб қолди. Ем емади. Иримига ла-
 бини-да тегизмади.

Кўнглим ҳадиксиради. Томоғимдан туз ўтмади. Тар-
 лондан кўз узмадим.

Узанги йўлдошларим-да оромини йўқотди. Қарлукда
 отни зўр биладиган бир синчи чол бўлди. Ана шу чолни
 айтиб келди.

Чол Тарлонни айланиб кўрди. Энқайиб, кўзларига
 қараб кўрди. Ўзича бош ирғади. Кейин, тирсагимдан уш-
 лади. Мени меҳмонхонага эргаштириб борди. Елкамга
 қўлини қўйди.

— Менга кара, эл чавандози, — деди. — Шу отни
 менга сотмайсанми? Йигирма қўй бераман. Гапнинг эр-
 кагини айт.

Зардам қайнади. Мен нима ғамда-ю, чол нима ғамда!

— Бова, — дедим, — эрта биров айтган экан, мен, ўз
 ғамим билан, мулла менинг... деб! Ўзи нима гап, аввал
 айтинг-да!

Чол мужмалтоб бўлди.

— Сен бўларини айт, эл чавандози. Кейин мен айта-
 ман, — деди.

— Йўқ! Қиёматда-да сотмайман! Бўлдимми?

— Ха, майли. Унда эшит, эл чавандози. Отинг, зўр
 от. Кўргандан беш кетдим. Адашмасам, яқинда оғир бир
 дардни бошидан кечирган дейман-ов?

Тарлон камарда ўн кун оч ётди, ана шу хаёлимдан
 ўтди. Аммо чолга сир бермадим.

— Ха, дардга чалиниб эди. Кейин, фориг бўлиб эди.
 Чол маҳобат қилди.

— Бали, эл чавандози, — деди. — От ҳозир шуни эс-
 лаяпти, эртага бўладиган кўпкарини ўйлаяпти. Дарддан
 аввалгидай чополаманми, йўқми, деган ғам отни ўйга со-

лаяпти. Мен буни кўзларидан билдим. Мениям айтди дерсан, эл чавандози.

Чол кетди.

Мен беаҳалгача гурунглашиб ўтирдим. Тарлоннинг қайғуси кўнглимдан кўтарилмади. Қайғу юзимга-да урди шекилли, уй хўжаси кўнглимни кўтарди.

— Кўп қайғура берманг, чол синчи, билонгич, — деди.

Кейин, чол кимлигини айтиб берди.

Эмишки, отлар бир йилда бир марта кавш қайтаради. От кавш қайтарганда ёнади! Баданлари товланади, кўзни камаштиради! Айникса, кўзлари порлаб ёнади! От — дев-да! От кавш қайтариши ҳорикулодда ерда, хорикулодда вақтда кечади. Кўз очиб, кўз юмгунча бўлиб ўтади! От кавш қайтаришини кўрган одам, ё телбанамо бўлади, ё шўрпешона бўлади, ё бахтли, ё доно, ё нуктадон бўлади!

Эмишки, чол от кавш қайтарганини кўрган эмиш...

48

Кўпкари экинсиз қисирпояда бўлди.

Мен Тарлонни кизитдим. Қисирпояни айлантириб чопдим. Тарлон хиёл ўзгарди. Бошини тик тутди, дирк-дирк ўйнади. Сувлигини шиқирлатиб-шиқирлатиб чайнади. Тарлон тўдага талпинди, Тарлон мени улоққа чорлади!

Айни қишнинг илк кўпкариси-да, от мўл йиғилди.

Демак, кўпкари яхши бўлади. Боиси, оз отли кўпкарида ердан улоқ олиш мушкул бўлади. Сабаби, бари от ўзини зўр деб билади. Оқибат, ёппасига улоққа ёпишади. Талашиб-тортишади. Улоқни на ўзи олади, на бировга беради. Бир-бирига халакит беради, бир-бирига зиён беради. Талашиб ёта беради.

От мўл бўлса, аксинча бўлади. Бунда зўрлар зўри, отлар оти улоққа талпинади. Бундайроқ отлар тўда четида томошагўй бўлади. Борди-ю, улоққа интилса, тўдадаги зўр отлар йўл бермайди, кетига суриб юборади.

Шу боисдан мўл отли кўпкарида тўдадан улоқ олиб чиқиш осон бўлади.

Улок келди.

Тарлонни гижинглатиб-гижинглатиб бордим. Улоқни искатиб-искатиб олдим. Улоқ бутидан кўтариб-кўтариб кўрдим. Улок бир тана бўлди. Эллик-олтмиш килолар келди. Улок жикқа ҳўл бўлди. Боиси, кечаси билан сувга пишиб қўйилган бўлди. Бунинг нафи — улоқ зилдай оғир бўлди. Ана энди торта-тортда улоқ териси айрилмайди, бўлак-бўлак бўлиб кетмайди. Бўлмаса, торта-тортда улоқ бутун қоладими?

Баковул зотларни айтди:

— Бир жуфт калиш, ўн сўм пули бор! Ол!

Тўда улоққа талпинди. Улоқни бир жийрон олиб чиқиб кетди.

Кейинги зот қўйилди:

— Бунисида бир қўй, бир тўн, ўн сўм пули бор! Зот каттарди, армонда қолма!

Тарлонни улоққа солдим. Тарлон пишқириб-пишқириб қимтинди. Улоққа мен ўйлаган, мен хоҳлаганданда вақтлирок, осонроқ борди. Одатича улоқни бир айланди. Улок бошида оёқ илди.

Бир чавандоз Тарлон ўктамлигидан ғашланди. Тарлон сағрисиға қамчи урди.

Тарлон бир сесканди. Лекин жойидан кимирламади. Икки кўзи улоқда бўлди.

Мен улоққа тескари ёқдаги товонимни узангидан олмай, эгар корсонига илдирдим. Улоқ тараф узангидаги оёғимни букдим. Тиззамни Тарлон биқинига босдим.

Тарлон менга кифт берди, кифт!

Мен энкайдим, улоқни бир қўллаб ушладим. Коматимни кўтараётиб, букилган оёғимни узангига тик тирадим. Бор қийинчилик, шу оёғимга тушди. Бусиз улоқни кўтариб бўлмайди.

Шунда, бир муғамбир от улоқни туёқлари билан босиб қолди.

Мен тагин улоқ бутидан ушладим. Тагин от тиззаси баравар кўтардим.

Тарлон улоққа қараб-қараб олға юрди.

Улоқни атайин ерда судраб бордим. Бирдан кўтарсам бўлмайди, пойлаб турганлар ёпишади.

— Улоқ кўтарилаяпти, улоқ кўтарилаяпти!

Сағал очикқа келдим. Улоқни даст кўтаришга шайландим.

— Улок Тарлонда кетаяпти, Тарлонда!

Улокни зарб билан кўтариб олдим. Кўтараётганимда Тарлон созлаб бир силкинди. Мадад берди, кўтаришиб юборди!

Тарлон билан олға чопдим. Отлар кейинда қолиб кетди. Аммо бир тўрик қолмади. Чавандози улок бутидан ушлаб, биз билан барабар чопди.

— Йўқ, улок Тарлон билан Тўрикда кетаяпти! Улок Тарлон билан Тўрикда!

Улокни тақимимга босиб олдим. Ёнимга чалкайдим. Жиловни қўйиб юбордим. Улокни қўшқўллаб ушлаб олдим.

Қўп отлар аввал-аввал, аста-аста чопади. Кейин-кейин тезлаб чопади.

Бизнинг Тарлон бўлса турган жойидан забт олади. Биринчи кадамиданоқ шиддат билан, бирдан отилиб чопади. Ўзга отлар бундайин забтли шиддатга ҳозирланмаган бўлади. Окибат, ўзга отлар ўзларини ўнглаб олгунларича, Тарлон ўзиб кетади. Ҳозир-да шундай бўлди.

Тарлонда яна бир фазилат бор. Борди-ю, бирор-бир от етиб олса, Тарлон шу от билан барабар чопади. Ўзиб-да кетмайди, кейинда қолиб-да кетмайди. Гўё, охирги холи шудай, бир меъёрда чопади. Қабатидаги от шу меъёрга кўникади. Барабар чопиб бораётгани билан каноатланади. Шунда, Тарлон бирдан забт олади, шиддат олади! Бундай бўлишини хаёлига-да келтирмаган қабатидаги от кейинда қолиб кетади.

Айни шу вазиятда чопаяпмиз! Мендан Тарлон учун бир сўз кифоя бўлди.

— Ҳа-а!

Тарлон, тарлонлигини қилди, хорикулодда юлқинди, забтини бирдан оширди.

Қабатида келаётган тўрик чавандознинг қўли улоқдан узилди. Тўрик кейинда қолиб кетди.

Мен жўшиб кетдим:

— Ху-у-уй, ху-у-уй, ху-у-уй!...

Тарлон юлдуз учгандай чопди!

— Ҳало-о-ол. Тарлонники ҳалол! Ташла, Тарлон, ташла!

Эллик-олтмиш килолик улокни ердан қандай қилиб кўтариб олдим? Белим баробар деворда ўтириб, эллик кило юкни ердан бир қўллаб кўтариб ололмайман. Эллик кило юкни қўшқўллаб кўтариб, отга кучана-кучана

ортаман. Кўпкарида бўлса, отда энкайиб, эллик кило улоқни бир қўллаб кўтариб оламан! Бунинг сири ни-мада?

Биродарлар, отнинг шамоли бор! Улоқни ана шу ша-мол олиб кетади! Эътибор этган бўлсангиз, от улоқдан кўз узмади! От менга кифт берди! Атайин, мен учун қулайлик яратди! Улоқни кўтараётганимда эса, елкасига юк олаётган одамдайин бир силкинди! Ана шунда мен улоқни ерга ташлаб юбормасам бўлди, бировга бериб юбормасам бўлди. Чавандозлигимни қилсам бўлди. От — отлигини қилади!

Билаяпсиз, кўпкарининг саксон-тўқсон фоизи от бўйнида бўлаяпти. Шу боисдан-да кўпкарида чавандоз эмас, от номи айтилади! Кўпкари бошидан-адоғигача от номи жаранглайди! От номи шарафланади! От номи улуғланади!

Тарлон эллик-олтмиш килолик улоқ билан, яна-тагин мен билан қандай қилиб чопди? Атайин, отга олтмиш ки-ло буғдой ортиб олдим, дейин. Яна-тагин, ўзим-да миниб олдим, дейин. Ана шундан кейин от ана шундай шиддат билан чополадими? Чополмайди! Улоққа келганда эса, қуюндай учади!

Биродарлар, улоқнинг хавоси бор! Отга ана шу хаво қувват беради, қанот беради!

Тарлон ғайрат қилди. Яна икки марта улоқ айирдим.

Шунда, ғуж одамлар орасидан кимдир биров овоз берди.

— Тарлон, буёкка бир қаранг! — деди.

Бордим, овоз берган кечаги чол бўлди. Чол кафтини қошига қўйиб қаради. Бошини ирғаб-ирғаб қаради. Ку-лимсиб-кулимсиб қаради.

— Энди қандайсиз, эл чавандози? — деди.

— Куллуқ, куллуқ.

— Энди менга қаранг, эл чавандози, отга дам беринг, ха. Бўлмаса, кўзиктириб қўясиз...

Тарлон ҳалоллаган тўнлар билан пулларни чолга узатдим.

— Олмайман, йўк, олмайман!.. — деди чол.

Қўярда-қўймай бердим. Кейин, жабдуқлар тарафга юрдим.

Биродарлар, ҳамсоямиз Қулмат полвон бозорлаб келди. Майиз сотиб келди.

Деворимиздан авайлаб бўйладим. Нарх-навони сўрадим.

— Қани, полвон, — дедим, — майиз қанчадан бўлди?

Полвон қўлларини кўкси баробар қилди. Кафтларини катта-катта очди. Ўнта бармоғини ёйиб кўрсатди. Оғзини тўлдириб:

— Ўн сўм! — деди.

— Йўр-е?

— Чиним, ўн сўмдан бўлди. Майизингиз бўлса, армонда қолманг!

Майиз бизда бор-да! Олти унхалта! Саратондай сарик майиз!

Қўчқордай-қўчқордай ўғилларим бор! Катта бўлса отнинг Тарлонини минаман деяпти! Майизни шуларнинг тўйига босиб ётибман! Бу қиш кучим етмайди, келаси қишда катта тўй бераман! Насиб бўлса!

Шанба окшоми — омбордан бир халта майиз судраб чиқдим. Супадаги гиламга ёйдим. Ғалвирда элаб-элаб, чангдан покиза этдим.

Субҳи содиқда Тарлон билан бозорладим.

Қизилсувга дохил бўлдим. Дарёдан кечиб ўтиб, юқориладим.

Мол бозори олдида тевараги сим билан ўралган ер бўлади. Бозорлаб келувчилар от-уловларини ана шу ерга боғлаб қўяди. Тарлонни-да шу ерга боғлаб қўйдим.

Майизимни оркалаб, бозор ораладим.

Димоғим манти ҳидини туйди.

Букилиб-букилиб юрдим.

— Пўшт-пўшт! — деб юрдим.

Бозорчилар қаторидан жой олдим. Майиз халтамни очдим. Майизимни мактаб-мактаб ўтирдим. Ўн сўмдан пастга тушмадим!

Чипор галстукли бир одам майизимни кафтига олиб кўрди. Салмоқлаб-салмоқлаб кўрди.

— Сал тушинг, деҳқонсиз-ку! — деди.

— Нима, деҳқон майизни кўчадан топиб оладими? — дедим.

— Ток тугган ноз-неъматни ўн сўм деб ўтирибсиз-а!

— Ноз-неъмат дегани деҳқоннинг пешона тери дегани!

— Кўп миннат қилманг! Шусиз ҳам ой битсаям, кун битсаям, деҳқонга битиб ётибди!

— Битади-да! Уст-бошларингдан тортиб, еган-ичганларинггача деҳқоннинг пешона теридан келаяпти! Идорада ўтириб қоғоз коралаганларинг билан осмондан ейдиган, ё, киядиган бирор нима тушмайди! Деҳқон топганининг тўқсон фоизини сизларга жўнатиб, қолган ўн фоизинигина ўзи ейди!..

Чипор галстукли одам ундай деса, бундай дедим, бундай деса, ундай дедим. Ишқилиб, галстуклидан қолишмадим!

Биродарлар, сочим бўлмаса-да тароғим тиллодан!

Қарадим-қарадим, савдонинг маъкули бўлмади.

— Бор-е, етти сўмдан бўлди! — деб юбордим.

Шу захотиёқ бир майизжаллоб диконглаб келди. Кўтарасавдо қилиб олиб кетди.

Халтамни тиззамга уриб қоқдим. Буклаб-буклаб қўлтиғимга қисдим.

Бозор оралаб, бозорлик қилдим. Ноз-неъматлар олдим. Жийдага бошқоронғи аёлимизга Хоразм жийдаси олдим. Ўғилларимизга хўрозқанд, қоғозида кучуги бор қанд, тешиккулча олдим. Барини халтамга солиб, чойхонага йўл олдим.

51

Остонадан ичкари мўраладим.

Чойхона тўла одам бўлди.

Чойхона ҳавоси дим бўлди. Нафасим қайтиб кетди.

Ташкари сўриларда-да одам мўл бўлди. Бировлаб санаса юзлар бўлди. Халтамни сўри устунига суяб қўйдим. Бўш жой изладим. Бир одам туриб кетди, жойи бўшаб қолди. Халтамни олдим. Яқинимдаги одамга:

— Сўраганларга бу жой эгалик денг, — дедим.

Чой билан кулча олиб келдим. Кўчанинг нариги юзида бир сермўйлов одам катта қозонда балиқ қовурди. Ана шу мўйловдан икки кило балиқ олиб келдим.

Чордана қуриб, балиқ туширдим. Балиқ серқилтик бўлди, хўп хуноб қилди.

Шунда, бурчак сўрида иккита милиционер пайдо бўлди.

Оғзимдаги оғзимда, бўғзимдаги бўғзимда қолди.

Кўнглим айниди, иштахам бузилди.

Кўрмайин-да, куймайин-да, дедим. Чаппа бурилиб ўтириб олдим. Тагин, ўшалар бўлса-я, дея ҳадиксирадим. Кўз қирим билан қараб-қараб олдим. Йўқ, улар эмас, бошқалар бўлди.

52

Шу вақт, бозор дарвозаси тарафдан овозлар келди.

— Ушла, ўғрини, ушла! — деди овозлар.

Ғуж-ғуж одамлар орасидан бир бола чоғиб чиқди. Кетидан бир беқасам чопонлик одам қуғиб келди.

Бола кўчани кесиб чоғди. Юқоридан келаётган қизил машинага бел бўлди. Машина “шиғғ” этиб, тойиб келиб тўхтади. Бола ўзини йўлнинг бериги бетига отди. Қоп-қора сувли ариққа шалоқлаб тушди. Лой бўлмаган ери қолмади.

Қуғиб келаётган одам машина кетидан ўтди. Боланинг лой ёқасидан жуфтлаб ушлади. Бола типирчилади, аммо беқасам чопонлик қанғалидан чиқолмади. Беқасам чопонлик, боланинг оёқларига қўшиб, қоғиб, ерга юмалатди.

— Пулни чиқар! Қани пул? — деди беқасам чопонлик.

— Мен эмас! — деди бола.

— Сен! Қўлингни қиссамда ушладим-ку! Яхшиликча чиқар, бўлмаса энангни Учқўрғондан кўрсатаман!

— Мен эмас деярман-ку!

— Унда ўзим топаман! Торт қўлингни! Манави қиссангни кўрсат!

Йўлдан ўткинчи-кеткинчилар оёқ илди. Чойхонадагилар бориб қаради. Тумонат одам бўлди.

Мен сўрида тик туриб қардим.

Беқасам чопонлик боланинг қиссасини қовлади. Қўйнига қўлини тикди. Қўйнидан бир даста пул олди. Боланинг тумшугига олиб борди.

— Бу нима, энангнинг қалиними? — деди.

Бола бошини елкалари ичига олди. Юзини лой қафтлари билан пана қилди.

Беқасам чопонлик боланинг қулоқ-чаққасига қулоқ-кашлаб солди. Бола балчиқ сувга шалоқ этиб тушди.

Беқасам чопонлик боланинг ёқасидан жуфтлаб ушлади. Сувнинг оқишига қараб судради.

— Сенга қиссавурлик қилишни кўрсатиб қўяман! Юр меласага!

Бола оёқларини тиради, гавдасини орқасига ташлади.

Шу вақт, оломон орасидан иккита новча бўзбола суғурилиб келди. Икковининг-да сочлари елкасида бўлди. Уст-бошлари баданларига чиппа ёпишиб турди. Ботинкалари товони от туёғидай-от туёғидай калин-калин бўлди.

Бўзболалар беқасам чопонлик кетидан келди. Бир бўзбола беқасам чопонлик тирсагидан ушлади. Беқасам чопонлик болани кўйиб юборди. Кетига қайрилиб қаради. Шунда, бўзбола беқасам чопонлик иягига қулочкаш-лаб бир урди.

Беқасам чопонлик зуваласи пишиқлардан бўлди. Кетига гандираклаб-гандираклаб борди. Аммо йиқилмади.

Оломон хайбаракаллачи бўлди:

— Ур! Сол, тумшуғига!

— Ур! Мушт турганда муомала нима керак!

Беқасам чопонлик бир бўзболани кўшқўллаб бир урди. Бўзбола чалпак бўлиб тушди.

Омон турган бўзбола беқасам чопонлик кетидан келди. Биқинига созлаб бир тепди.

Беқасам чопонлик энкайди. Биқинини ушлаб-ушлаб, энкайиб қолди.

Оломон хайбаракаллачи бўлди:

— Ур! Калла қил, калла!

Шунда, майдагина бир қора кучук вангиллаб-вангиллаб чопиб келди. Келди-ю, беқасам чопонликни ураётган бўзбола бутига ёпишди. Бўзбола кучукка оёғини сермади.

Кучук кетидан сермўйлов балиқпаз чопкиллаб келди. Кучугини уришиб-уришиб, олдига солиб хайдаб кетди.

Чалпак бўлиб йиқилган бўзбола жойидан салчиб турди. Беқасам чопонликни тепа кетди. Лойга белангани-да кўшилиб тепди. Бўзболалар кўзларига карамай тепди. Беқасам чопонлик юзлари буришди. Бир ичини, бир биқинини ушлади. Кейин, ерга чўк тушди.

Мен олазарак бўлдим. Теварак-атрофимга алангладим. Бурчакда ўтирган милиционерларга қарадим.

— Ай, анавиларни орача қилинглар-ай! — дедим.

Милиционерлар парвойи фалак бўлди. Беғам-беғам чой ичди. Бошларини сарак-сарак этди.

— Бизга алоқаси йўқ! — деди.

— Бу ер бошқа бировнинг участкаси! Бизнинг участкамиз винзавод тарафда! — деди.

Оломон якун ясади:

— Тамом, нокдаун!

Йўқ, тамом бўлмади.

Беқасам чопонлик чўккалаб ўтирди-ўтирди-да, бирдан сапчиб турди. Бикинига тепган бўзбола юзига калла килди.

Бўзбола юзларини кафтлари билан ёпди. Хиёл энкайди. Бармоқлари орасидан қон сизиб чиқди.

Шунда, бирови, кафтига бир қора нима қўйди. Шу қора нима билан беқасам чопонликнинг пешонасига қулочкашлаб бир урди.

Беқасам чопонлик:

— Воҳ, ўлдим-а! — дея бақирди.

Пешонасини ушлади. Талтанглади, гандираклади. Ана йиқиламан, мана йиқиламан деди.

Калла еган бўзбола турган жойида сапчиб, беқасам чопонликнинг кўкрагига тепди.

Беқасам чопонлик баргдай учиб тушди. Қўлларини ёнларига ёйиб, кимирламай қолди.

Бўзболалар беқасам чопонликни ўртага олиб тепди. Оёқлари остига олиб тепди. Кўзларига қарамай тепди.

Биродарлар, эзилиб кетдим, ич-ичимдан эзилиб кетдим! Жоним ҳалқумимга келди!

Алам ҳам армон билан бурчакка қарадим. Йўқ, милиционер йўқ. Теварак-атрофга алангладим. Милиционерлар олдинма-кейин бўлиб, чойхона ёналаб писиб-писиб кетаяпти.

Қаҳр билан, нафрат билан сўридан таппа ташладим. Беқасам чопонлик билан бўзболаларни орача қилайин, дедим. Оломонни қулочларим билан ёриб, ўртага кириб бордим.

Бир бўзболани билагидан қўшқўллаб ушладим. Кети-га сермаб юбордим. Бир бўзболани сочларидан гижимлаб ушладим. Сочларидан четга тортдим.

— Имонинг куйгурлар! Бир мўмин бандани ўлдира-санми! — дедим.

Сочларини гижимлаб турганим, юлкинди. Бўлмади. Тагин юлкинди. Яна бўлмади. Кейин, чотларим орасига ўхшатиб бир тепди.

Биродарлар, орачига — олти таёқ!

Эсанкираб қолдим, довдираб қолдим. Жон ширин-да! Жон аччиғида қўлим юзаси билан бўзбола кўзларини оралатиб бир солдим.

Бўзбола чинқириб юборди.

Шу вақт, машина овози эшитилди. Катта кўчадан беморхона машинаси келди.

Оломон ўзини четга олди. Кўча юзида тўп бўлди.

Машинада ўтирган оқ кийимлик одам кўзойнаги устидан қаради. Сулайиб ётган бекасам чопонликни кўрди.

— Нима бўлди бунга? — деди.

Хўрлигим келиб... йиғлаб юбордим...

— Бечорани қаранг... Улар учов бўлса, бу бечора биров бўлса! — дедим.

— Тушунарли! Дам олиш куни деб, ўзидан кетиб қолмай, камроқ ичсин!

— Буни олиб кетинг, биродар, ўлиб қолади...

— Бизнинг заказимиз бор! Бошқа “Скорий помощь” чақиринглар! Кетдик, ҳайданг!

Беморхона машинаси шундай олдимдан ўтиб кетди. Кетидан қараб қолдим. Кейин, қонига беланиб ётган бекасам чопонликка қарадим. Қарадим-қарадим...

Биродарлар, ўпкам тўлиб келди. Тўлиб-тўлиб келди... Енгларимга йиғладим, чопонимнинг ёқаларига йиғладим, ўнгирларимга йиғладим...

Оломонга алангладим.

— Ай, биродарлар, бир бечора инсон шундай ўлиб кета берса яхшими? Уйида бола-бақраси бордир! — дедим.

Биров овоз берди:

— Танишингиз бўлса, олиб кетинг! — деди.

Шундай кўча юзида турган майдагина машина хўжасига эландим. Бир амаллаб кўндирдим.

Бекасам чопонликни елкасидан судраб келдим. Кучоқлаб кўтариб, машинага солдим. Ерда шалвираб қолган оёқларини ичкари олдим. Ўзим қабатида ўтирдим. Бир қўлим билан билагидан ушлаб олдим.

Биров энди келиб, шу ердагилардан сўради:

— Нима бўлди-а, нима бўлди? — деди.

— Зўр томоша бўлди! Учаласи биттасини шунақанги солди! Пақ-пақ! Нокдаун!

53

Бекасам чопонликни беморхонага олиб жўнадим. Беморхона бекасам чопонликни олмади. Оппоқ кийимлик бир аёл:

— Бу судебний иш! — деди.

Милицияга сим қоқди.

Бир милиционер келиб, бекасам чопонликни айлантириб кўрди. Суратга туширди. Дафтар тўлдирди.

Кейин, мени сўроқ қилди. Зот-маконини сўради. Ўзимни айтиб бердим. Милиционер ёзиб олди. Ундан кейин, нима бўлди, деб сўради. Мен оқизмай-томизмай айтиб турдим. Милиционер ёзиб борди.

— Хозирча бўшсиз, кейинчалик участкавойингиз орқали чакирамиз! — деди.

Машина хўжасига уч сўм узатдим. У олмади.

— Куллуқ, куллуқ! — деб кетди.

54

Чойхонага қайтиб бордим. Бозорлик халтамни қарадим. Йўқ. Сўри остини қарадим. Йўқ, бозорлик халтам йўқ.

Чойхоначидан сўраб-суриштирдим.

— Мабодо, бизнинг халтамингга кўзингиз тушмадими? — дедим.

— Йўғ-а, кўзим тушмади-я! — деди чойхоначи. — Шунга кўзим тушмади-я! Қандай, бекасам чопонлик ош-нагинангиз қандай?

— Бир бало қилиб жойлаштириб келдик...

— Ия-ия...

Чойхоначи анграйиб қолди. Юзлари бўзарди. Қўлларини этагига артди. Фотиҳа ўқимокчидай, кафтларини хозирлай бошлади.

— Бандачилик қилдим-а, — деди. — Вой, бечора-е, вой, бечора-е...

— Йўғ-е, беморхонага жойлаштириб келдик, деяпман.

— Э, ха-а, шундай денг...

Бозор оралаб, бошқатдан бозорлик қилдим. Барини белбоғимга тугиб олдим.

Тарлонимиз олдига бордим. Тугунимни эгар қошига илиб олдим. Дарвоза олдида ўтирган чолга бир сўм узатдим. Ўзимга ўзим оқ фотиҳа бердим. Отланиб, бозордан кайтдим.

Биродарлар, осмондан тушгандай бўлиб қолдим, дунёни энди кўраётгандай бўлиб қолдим...

Во дарифо, шундай кунлар-да бўлади!

Босган қадамимиз кетимизга кетади. Жамики ишларимиз чаппасига юради. Омад деганлари саломини-да бермайди. Оғзимиздаги ошимизни-да олдириб қўямиз.

Биродарлар, насиб этса, келар Шому Ироқдан, насиб йитса, кетар кошу қабокдан!

Хуррам солиқчининг кўпкарисида шундай бўлди. Тўдага киролмадим, кирсам, улоқни ололмадим. Борди-ю, олсам, биров ё, қўлимдан юлиб кетди, ё ерга тушиб кетди. Тақимимдаги улоқларни-да олдириб қўйдим.

Биродарлар, давлат-да эгиз-эгиз, меҳнат-да эгиз-эгиз!

Тарлон мендан хайрон бўлди, мен Тарлондан хайрон бўлдим.

Ундай қилдим, бўлмади, бундай қилдим, бўлмади. Пуф сассик, дея кетиб қолмоқчи-да бўлдим. Яна-тагин шайтонга хай бердим. Эланқаран келдим, энди кетмайин, дедим.

Тарлонни камчилаб-камчилаб тўдага солдим.

Отлар гиж-гиж бўлди. Осмондан телпак ташласа ерга тушмади.

Тўдани ёриб, улоққа келдим. Улоққа ҳар алвонда узалдим. Қўлим етмади. Янада узалгани, отлар қўймади.

Куюқ чангда кўриб турдим, бир қўл улоқни ушлади. Шунда, Тарлон улоқни ўнг туёғи билан таппа босиб қолди. Тарлон буни илкисдан қилмади. Йўқ, билиб-кўриб қилди. Улоқни бергиси келмади!

Улоққа ҳавойиларча ёпиша бериш Тарлонимиз жонига тегди. Тарлон улоққа ташна бўлди!

Мен қамчи сопида тишладим. Тарлон қопқоғига шатаиладим. Тарлон бошини сарак-сарак этди. Теварагидаги отлар бошини ўзидан холислатди. Ўзига кенглик яратди, эркинлик яратди.

Кейин, Тарлон олд тиззаларини букди. Улоқ олдида чўк тушди! Тарлон улоқ олдида чўккалади!

Куюқ чангда кўзларимни аранг очдим. Тарлон кўкраги олдида ётган улоқни кўшқўллаб ушладим. Панжаларимни ботириб ушладим,

Тарлон кўз кири билан қараб турди. Барини кўриб турди, билиб турди. Улоқни маҳкамлаб ушлаганимга амин бўлди.

Шундан кейин, бир силкиниб, тиззаларидан турди. Сонсиз отлар пойлаб турган олдига эмас, йўқ, кетига тисарилди. Кетига тис бўлиб, тўдадан суғурилди. Очиқликка чиқиб олиб, бирдан олдига бурилди. Жойидан зарб билан учди, елдай учди! Кўрганлар кўриб қолди, кўрмаганлар армонда қолди!

Тарлон қоралик чуқурчани ёнлаб келди. Улоқни тақимимдан ташлаб юбордим. Қўлларимни кўтариб чопиб кетдим.

Аммо баковул овозидан дарак бўлмади. Хайрон бўлдим.

Қоралик жойга қайтиб келдим. Чуқурчага қараб... тарс этказиб тиззамга урдим. Улоқ чуқур ичига эмас... лабига тушибди!

Аламимдан, аразлагим келди!

Барчага, инчунун, баковулга эшиттириб айтдим:

— Биз кетдик! Бизга қачон ҳақ берилиб эди-да, энди берилади! — дедим ўзимча, кўпқарига қўл силтаб жўнадим. Тарлонни тарс-тарс қамчиладим.

— Кетдик, Тарлон, кетдик, одамлар биз сағирларга қайишмайди! — дедим.

Тўдадан олислаб бордим. Тарлонни тағин тарс-тарс қамчиладим.

— Кетдик, Тарлон, кетдик, бизнинг қалламиз қал! Биз қалларга ҳақ йўқ! — дедим.

Кетимга қайрилиб қарадим. Узанги йўлдошларим йўлдан қайирар, дея умидландим. Тарлонни имиллатдим. Тағин ўгирилиб қарадим. Изимдан биров-да келмади!

Деворда тизилиб ўтирган томошагўйларни ёнлаб юрдим. Бирови йўлдан қайирар, дея ўйладим. Шунча одам олдидан ўтдим, қани энди бировгинаси миқ этса! Ақалли, йўл бўлсин, Зиёдулла чавандоз, демади! Шулар ҳам одам бўлди-ю! Суф-е!..

Энди томошагўйлардан аразладим!

— Кўр бўлиб кўпқарини томоша қилиб ўтира беринглар, мен уйга бориб, маза қилиб ётаман, — дея пичирладим.

Қишлоққа олиб борадиган йўлдан юрдим. Йўлни кесиб ўтадиган ариқ бўйида оёқ илдим.

Тарлон сувга талпинди. Сув ичирмадим. Шокиркулнинг тоmidан чиқиб турган дастак учига боғладим.

Уст-бошларимни қокдим. Юзларимни ювдим.

Кўшховучлаб-қўшховучлаб сув ичдим. Энтикиб-энтикиб сувга термудим.

Шунда, арик бўйида сувга кулча ботириб еб ўтирган болага кўзим тушди. Эътибор бериб қарадим. Иштони хўл.

— Кимнинг ули бўласан? — дедим.

— Отамнинг.

— Отанг ким?

— Шокиркул.

— Ха-а, отинг нима? Карим? Ўлма! Бу, иштон хўл-ку, Каримбой?

— Энам тўйда.

— Ха-а, ўзим киёлмайман денг. Биздан сўрасангиз, Каримбой, биз кўпкаридан қайтдик, ха! Кўпкарида адолат колмади, Каримбой. Бари ошна-оғайнигарчилик бўлиб кетди!

— Кўпкари тамом бўлдимиз?

— Йўк, хали бўлаяпти.

— Унда, боринг-да.

Мен сергак бўлдим. Болага эътибор бериб қарадим.

— Бир нима дегандай бўлдингизми, Каримбой?

— Сув ичиб бўлдингиз-ку.

— Ха, сув ичиб бўлдим, Каримбой. Энди нима қил дейсиз, Каримбой?

— Кўпкарига боринг.

— Бормасам деган эдим, Каримбой. Бизга ҳақ йўк!

— Бормасангиз адо бўлади.

— Кўп қўймадингиз-қўймадингиз-да, Каримбой. Борсам борайин, садқаи суҳанингиз.

Тарлонни ечиб, тагин отландим.

— Каримбой, сизнинг сўзингиздан ўтолмай қайтаяпман. Бўлмаса қайтмас эдим, — дедим.

Қайтишимда томошагўйларни қоралаб юрдим. Томошагўйларга хўмрайиб-хўмрайиб қарадим.

— Сенлар ҳам одам бўлдинг-у, ана, ҳақиқий одам Каримбой экан, — дея пичирладим.

Тўда четига бориб турдим. Баковул менга ажабланиб қаради. Билдим.

Баковул менга қараб-қараб қўйди. Кейин, ёнида турган чавандозга бир нима деди.

— Итга ўхшаб, ўзи кетиб, ўзи келди. — Билдим, шундай деди. Бошқалар-да шундай деди.

Энди, мен нима десам экан?

Каримбой қайтарди десам, қайси Каримбой десалар-а? Шокиркулнинг иштони хўл ўғли дейманми? Ха, йўғ-е... суриштириб бораяптими. Борди-ю, суриштирсалар, Карим муаллим, дейман...

Самад чавандоз узанги йўлдошимга айтдим, барча-барчага эшиттириб айтдим:

— Йўлда Каримбой жilовни ушлади! Кайтинг-чи кайтинг, деб қўймади! Одамнинг юзи иссиқ-да, юзидан ўтолмадим!..

56

Отар адирда ёйилиб ўтлади.

Тўдалагунимча кеч бўлди. Уйга қош қорайганда келдим.

Участка милиционеримиз бир парча қоғоз ташлаб кетибди. Аёлимизга қайта-қайта тайинлабди.

— Эртага соат ўнда органда бўлсин, — дебди.

Шеригимизникига бориб, узримни айтдим.

— Эртага қўйни сен бок, зарил ишим чикиб қолди, бирор кун қайтарарман, — дедим.

Сахар-мардонда Тарлон билан шаҳар жўнадим.

Эшик олдида ўтирган милиционерга қўйнимдаги қоғозни олиб кўрсатдим. Милиционер мени эшиги филофли хонага киритиб борди.

Тўрда ўтирган йигит ўрнидан турди.

— Келинг, келинг, — деди.

Мен билан қўл бериб кўришди. Ўзини капитан Рўзиев, деди.

Капитан катта бахмал пардани тушириб қўйди, кўрсатди. Мен капитан катта кўрсатган жойга ўтирдим.

— Хўш, фамилиянгиз Қурбонов-а? Нега кечикиб юрибсиз, ака? Соат ўн икки бўлди-ю? — деди капитан катта.

— Мен сизга айтсам, капитан катта, Тарлоннинг оёғига қарадим.

— Хўш, Тарлонингиз ким?

— Бизнинг отимиз-да, капитан катта.

— Хўш, хали отда келдингизми? Шунча техника туриб-а!

— Эса-чи, капитан катта. Техника бизга бўлмайди, капитан катта. Бензин исини хуш кўрмайман, капитан катта.

— Хўш, бандитларни излаяпмиз, ака. Шубҳали типларни жабрланувчига юзма-юз қилдик. Булар эмас, деди. Сиз эса келмадингиз. Энди бошқа кун чақирамиз.

Тарлон билан қишлоққа қайтдим.

57

Кечкурун телевизорга караб ўтириб эдим, Рихсиев келди. Болишни буклаб ёнбошлади, дамини узун олди.

— Радиоузел орқали ўкиган докладимни эшитдингизми, ўртоқ Қурбонов? — деди.

— Йўк, қачон ўкидингиз?

— Ана холос, хозиргина ўкидим-ку. Йигирма минут, қирк секунд!

— Мен телевизорга караб қолибман. Нима деб ўкидингиз?

— Халқаро ахвол хусусида!

— Ҳа-а, оламда нима гап экан?

— Аҳа, халқаро ахвол чаток, ўртоқ Қурбонов, жуда чаток. Вазият тобора кескинлашиб бораёпти. НАТО мамлакатлари Европада қанотли ракета жойлаштираяпти. Сальвадорда қонли жанг бўлаяпти, Никарагуада вазият тобора мураккаблашаяпти, Фаластин халқининг ахvoli аянчли. Аҳа, ҳаммасига АҚШ империалистлари айбдор, ўртоқ Қурбонов. Империализм провокация билан шуғулланаяпти. Аҳа, масалан, АҚШ империалистлари Польша давлатида диверсия-провокация ташкил қилди. Халқни мафкуравий захарлади, аҳа. Польшада социалистик жамиятни кўпориб ташламокчи бўлди. Лекин империалистларнинг ёвуз планлари фош бўлди. Польша Бирлашган Ишчи партияси социализмни химоя қилди...

Гапининг бировига-да тушунмадим. Телевизорга караб, ҳа-ха, деб ўтирдим.

58

Икки кун деганда участка милиционеримиз тагин қовоз олиб келди.

Тарлон билан азонда йўл олдим. Бу сафар Тарлонни қичаб ҳайдадим. Вактида етиб келдим.

Капитан катта тўртта бўзболани рўпарў қилди.

— Йўк, булар эмас эди, — дедим. — Уларнинг сочи узун-узун эди, — дедим.

Капитан катта кулди.

— Хўш, эслай олмайсизми, ака, уларнинг юзида бирон жароҳат изи йўқмиди?

— Эса-чи, капитан катта. Изиям гапми, яранинг ўзи бор эди, капитан катта.

— Хўш, қанақа жароҳат?

— Икковининг юзидан қон оқди. Беқасам чопонлик калла қилиб эди-да.

— Э-э-э, шуни эртароқ айтмайсизми, ака. Ана бу бошқа гап!

— Кейин, бир майдароғининг уст-боши лой бўлди, капитан катта.

Капитан катта ёза-ёза, бош чайқаб кулди. Нимага кулди — фаросатим етмади.

— Хўш, айтинг-чи, ака, шу воқеани кўрганлардан ақалли биронтасини танийсизми?

— Мен сизга айтсам, капитан катта, лоф бўлса-да, юздан ошиқ одам бор эди. Қайси бирини танийман. Хатто иккита мелиса-да бор эди.

— Ким-ким? Мелиса? Хўш, формадами?

— Эса-чи, капитан катта. Мелисалар шундай бурчак-да ўтириб чой ичди.

— Хўш, улар шу воқеани кўрдими?

— Эса-чи, капитан катта. Барини кўриб турди, капитан катта.

— Хўш-хўш!

Капитан катта темир сандиғидан бир калин қоғоз олиб ёйди. Ичи тўла гиж-гиж сурат бўлди.

— Қаранг-чи, ака, шунинг ичида сиз кўрган мелисалар борми?

Суратларга бармоғимни югуртириб қарадим. Охири, кўрганларимдан бировини танидим. Пешонасига бармоғимни нуқиб турдим.

— Ҳайла, анави! — дедим.

Капитан катта энкайиб қараб, бош ирғади. Суратларни тахлаб, яна сандиғига солди. Ташқарилаб қайтди.

— Хўш, сиз, ака, мана бу хонага кириб туринг. Ўзим чақираман.

Ён хонага кириб ўтирдим. Хона эшиксиз бўлди.

Капитан катта бахмал пардани тушириб кўйди. Ўзи, ўз хонасида қолди.

Хиёлдан кейин капитан катта олдига биров кириб келди. Капитан катта ундан сўради.

— Хўш, сиз йигирма тўртинчи январь якшанба куни соат ўн иккиларда қаерда эдингиз? — деди.

— Қайси январь, бу йилги январми? Участкада эдим, — деди келган одам,

— Хўш, аниқроқ айтинг!

— Винзавод атрофини назорат қилиб юрган эдим!

— Хўш, демак, заводда?

— Ҳа, заводда!

— Хўш, шу куни чойхона олдида бўлган воқеадан хабарингиз бўлмадими?

— Қанақа воқеадан?

— Ўша ерда бўлган тўполондан?

— Ўлимдан хабарим бор, бундан хабарим йўқ!

— Хўш, буёққа бир қаранг, Қурбонов ака!

Капитан катта олдига қайтиб чиқдим. Келган одам худди ўша милиционерларнинг бирови бўлди. У мени кўрди-ю, ранги оқариб жўнади. Капитан катта мени кўрсатиб сўради:

— Шу одамни бирон марта кўрганмисиз?

Милиционер менга тикилиб турди-турди-да, елкасини қисди.

— Эслаёлмаяпман, — деди.

Кулгим келди. Балки танир, дея чойхонани эслатдим. Милиционер шипга қараб ўйлаб-ўйлаб, кўрсаткич бармоғини чаккасига нуқиди.

— Э, ха! Бўлди, бўлди! Энди эсладим. Ўша ердан участкамга ўтиб кетаётган эдим. Кўчада одамлар тўпланиб турган экан. Бирон нима сотаётган бўлса керак, деб ўйладим.

— Эб-эй, икковимиз гапиришдик-ку, иним! Мен сизга...

— Мен билан-а? Бекорни айтибсиз! Тухмат! Соқолингиз бор, оғзингизга қараб гапиринг! Сиз мени бошқа одамга адаштираяпсиз!

Капитан катта бахмал пардани тушириб қўйди.

— Ана, бўлмаганман деяпман-ку? — деди.

Мен ёкамни ушладим.

— Ё тавба, ё тавба! — дедим.

— Хўш, яна бирон кишини эслай олмайсизми, ака?

— Эса-чи, капитан катта. Шу гапларни чойхоначи-да кўрди.

— Чойхоначи? Яна?

— Кейин, балиқпаз-да билади.

— Хўш, чойхоначи, баликпаз... Бугунча бўлди, ака, қолганини бошқа кун гаплашамиз.

59

Эндиги қороз келишида бормадим.

Боиси, Доно момо бандалик килди. Жанозасига бордим. Момони ўраб-чирмаб, йиғлаб-йиғлаб қўйиб келдим.

Уйда азали кайфиятда ёнбошлаб ётиб эдим, Рихсиев келиб қолди.

— Аҳай, чой қўйинглар! — дедим аёлимизга.

— Кайфиятингиз йўқ, ўртоқ Курбонов? — деди Рихсиев.

— Доно момони қўйиб келдик, — дедим.

— Қаёққа қўйиб келдингиз?

Шунда, Рихсиев жанозада бўлмаганини билдим.

— Доно момо оламдан ўтди, шуни айтаяпман, — дедим.

— Аҳа, дафн қилдик денг. Қўйиб келдик деганингизга бирор нимани қўйиб келибдими дебман.

Юзимни ўгириб, кўзларимни юмдим. Ўзимни босолмадим. Тагин ўнг бўлдим. Кўнглимга қай бир гаплар келди. Гап келганда гапирмаса, шу гап ўлдим, деб кетади. Шу боис, умримда биринчи марта Рихсиевга оксоколчилик қилишга журъат этдим:

— Рихсиев ака, — дедим, — сиз ўқиган одамсиз, оламдаги бор гапни биласиз. Сизга ўргатиб бўлмайди. Ҳеч қачон элдан қолманг, ака. Хусусан, икки вақт элнинг ёнида бўлинг. Бири — тўйида. Элнинг тўйини белингизни беш жойидан бойлаб хизмат қилиб, ўйнаб-кулиб, хуш-хушвақт ўтказиб беринг. Тўй қўпники, ҳа. Яна бири — азасида. Йиғлаб-сиқтаб элнинг қайғусига ҳамдари бўлинг. Ўлим қайғусини бир одам кўтаролмайди. Оғирлик қилади. Шунда сиз ёнида бўлиб, қайғусига шерик бўлинг. Одам ана шу икки вақтда одамлигини билдиради.

— Мен ундай момони танайман, у ким?

— Ўзимиздай одам. Факиргина бир момо эди. Умри қолхозда ишлаб ўтди. Қариган чоғида магазинда қоровул бўлди. На қизи бор, на ули бор эди. Бечораҳол момо эди. Йиғлайдиганлари-да бўлмади. Ўзимиз момолаб, холамлаб йиғлаб жўнатдик. Эл кўмди...

— Аха, қулогимга бир чалингандай бўлди. Мактабга дарсга кетаётган эдим, кимдир, биров ўлибди, деди. Эътибор бермабман.

— Ана шу-да. Шу сабабли-да жанозада одам тахчил бўлди. Кўнглим ярим бўлиб қайтдим. Одамзотнинг қадри энди шу бўлдим, дедим. Рихсиев ака, бир кун келиб биз ҳам кетамиз. Ўлим баримизнинг бошимизда бор савдо. Шундай кунда бир-бировимизнинг кунимизга ярама-сак, одам бўлиб нима қилиб юрибмиз...

Рихсиев гапимни оғзи билан эшитди.

— Ҳамманинг бориши шартми, ўртоқ Қурбонов, — деди. — Кариндош-уруғидан тўрт киши борса бўлди-да. Тобутнинг тўрт ёғочидан ушлаб кўтариб боради. Тўрт кишидан ортиғи ортиклик қилади. Аха, хўп, олти киши ҳам бўлсин. Иккитаси гўр казиб туради.

— Рихсиев ака, одам ит бўлса экан, оёғидан судраб олиб бориб, чуқурга ташлаб кела берса. Одам ўз номи ўзи билан одам. Одамдан улуғ жонзот борми...

Рихсиев гапимни оғзи билан эшитди.

— Ха, энди, бир кампир экан-да. Бор-йўғи қоровул! — деди. — Халқаро аҳамиятга, ақалли маҳаллий аҳамиятга молик шахс бўлса экан, билагимизга қора лента тақиб фахрий қоровулликда турсак! Мотам тутсак, нутқ сўзласак!

— Рихсиев ака, одамнинг катта-кичиги бўлмайти. Бариям одам. Бир одам яхшими-ёмонми бир умр яшади. Қўлидан келганча тирикчилик қилиб, ўзини одам санаб юрди. Биз билан бетма-бет бўлди, елкама-елка бўлди, даврма-давр бўлди. Энди қайтмас бўлиб кетаяпти. Одам қайтмас бўлиб кетаётганда бормаган одам одамми...

Рихсиев гапимни оғзи билан эшитди.

— Кампирларнинг ўлими маҳаллий гап, ўртоқ Қурбонов, — деди. — Эътиборга молик эмас. Ана, халқаро аренада қанчадан-қанча трагедиялар содир бўлмоқда. Эрон шоҳи Паҳлавий яширин буйруқ бериб, бир кинотеатрни ёқиб юборибди. Ичида беш юз инсон бор экан. Аха, трагедия деб бунни айтади! Дахшат! Мен Эрон халқига чуқур таъзия билдираман. Мен халқаро аҳволдан ташвишдаман, ўртоқ Қурбонов, қаттиқ ташвишдаман! Халқаро вазият кун сайин кескинлашиб бормоқда...

Эртаси эрталаб участка милиционеримиз келди.

Салом йўк, алик йўк, остонада туриб сиёсат қилди:

— Совет органи сизга ўйинчоқми? — деди.

— Эб-эй, биз нима қилдик? — дедим.

— Нега чакирган вақтда бормайсиз?

Зардам қайнаб кетди:

— Боргим келмади! Аёлимиз билан кинога бордик! Бўлдимиз? — дедим.

— Машинага чиқинг!

Хайрон бўлиб, девордан бўйладим. Эб-э-эб-э! Дарвозамиз олдида милиция машинаси турибди! Сап-сарик!

Кўнглим “шиғ” этди. Этларим увишди. Ичимда нимадир, бир нима ўпирилиб тушди.

— Участковой биродар, — дедим, — бу ишинг бўлмайди! Машинангни тез эшикдан ол!

— Нима, машинани елкангизда кўтариб турибсизми?

— Биродар, ҳеч банданинг эшигига дўхтирнинг машинаси билан мелисанинг машинаси келгулик қилмасин! Тез кет, биров кўрмасин!

— Бўлинг, бўлинг, фалсафа сотманг!

Милиционер тумшуғи остига тикилиб бордим.

Юз-кўзларига ўқрайиб-ўқрайиб қарадим. Милиционер нияти қатъий бўлди.

Ўқрайиб турдим-турдим, кейин, чопоним ёқаларини очдим. Милиционерга кўкрагимни тутдим.

— Мана, отиб ташла! Лекин мелисанинг машинасига чиқмайман! Жуда зарил бўлса, автобусда бораман! — дедим.

— Унда, тез изимиздан етиб боринг!

Тағин, милиция машинасини биров-ярим кўриб қолган бўлса-я, деган хадикда девордан кўчага қарадим. Бовужуд, кўчада одам бўлмади.

Автобусда район жўнадим. Йўлда деразадан қусиб-қусиб бордим.

Ўша филофли эшикни очдим. Капитан каттага Доно момони айтиб бердим. Капитан катта бош ирғаб, ҳамдардлик билдирди.

Хонага бир милиционер кириб келди. Капитан катта олдига борди.

— Айримлар, Фуркат кўчасида турадиган Мўминдан кўраяпти, ўртоқ капитан, — деди.

— Хўш, қаерда экан шу бола?

— Кўринмаяпти. Билдирмай, ҳамсояларидан суриштирдим. Уйида юзларига дори суртиб ётган эмиш.

— Унда, ҳозирча кўз-кулоқ бўлиб тулинг, хидланмасин. Мен айтганда олиб келасиз. Ҳозир бориб бозорнинг оғзидаги чойхоначи билан балиқпазни олиб келинг.

Хиёл ўтиб, милиционер қайтиб келди.

— Олиб келдим, ўртоқ капитан, кирсинми? — деди.

— Олиб кириг.

Остонада чойхоначи билан балиқпаз кўринди. Чойхоначи эгилиб салом берди.

Капитан катта қалами учини чойхоначига ниш қилди.

— Аввал сиз кириг. Сиз эса коридорда ўтириб тулинг, — деди.

Чойхоначи қўллари кўксида гиламдан юриб келди. Капитан катта билан кўришмоқчи бўлди.

Аммо капитан катта қоғоздан бошини кўтармади. Қалами учи билан чойхоначига жой кўрсатди.

Чойхоначи довдираб, қаламни қўшқўллаб ушлаб олишига бир баҳя қолди. Қўллари тез тортиб олиб, қалам учи тарафга ўтирди. Менга рўпарў бўлди. Мен билан бош ирғаб сўрашди.

Капитан катта бир даста қоғознинг уёғига қаради, буёғига қаради. Кейин, чойхоначига юзланди. Чойхоначининг кимлигини ёзиб олди.

— Хўш, энди бизга чойхонангизда бўлган урушни гапириб беринг, Сатторов ака, — деди.

— Уруш? Қанақа уруш?

— Йигирма тўртинчи январь, якшанба куни бўлган урушни.

— Қанақа уруш? Туш маҳали? Э, ха-а, бўлди, бўлди! Бу бизнинг чойхонада эмас, кўчада бўлган, капитан ука.

— Ишқилиб, чойхонангиз олдида бўлган-да.

— Энди, капитан ука, бозор куни одам кўп бўлади. Қўлим қўлимга тегмайди. Ҳатто қулоғим эшитмайди...

— Хўш, оддий чойхона шовқини билан ур-тўполон шовқинининг фарқига борарсиз?

— Бормайман, капитан ука, бормайман. Ҳамма гап шунда! Мана шу кулоқларим ости "ғувв-ғувв" этади. Ким гапираяпти, нимани гапираяпти, фарқига бормайман. Сизга ёлғон, менга чин. Манави бармоқларим билан

санаб айтаман: овозларнинг ичида чолникиям бор — бир! Ёшникиям бор — икки! Момоникиям бор — уч! Қизникиям бор — тўрт! Чакалокникиям бор — беш! Хў-ўш, бешта бўлдимиз? Энди бошқалариниям санаймиз. Булардан бошқа кўчадан ўтаётган “Жигули”никиям бор — бир! Бозордан қайтган сигирникиям бор — икки...

— Бўлди, бўлди. Сиз менга кўрган воқеангизни гапириб беринг!

— Ия, эшитмагандан кейин қандай қилиб кўраман, капитан ука?

— Кўзингиз бор-ку, ана-ку.

— Тўғри, кўзим бор. Яратганнинг ўзи бизгайм кўз берган, кўриб турибсиз. Лекин биласизми, капитан ука, чойхонамизнинг бир пиёла чойи насиб этганда кўзингиз тушгандир, самовар чойхонанинг ичида, ха! Майдагина туйнуғи бор. Мана шунча! Шу туйнукдан чой бераман. Туйнук кўкрагим барабар келади. Мана бундай энкайиб қарамасам, ташқарини кўрмайман. Эгила бериб-эгила бериб, белларим оғриб кетади, капитан ука.

— Хўш, шу воқеадан сал бўлсаям хабарингиз бордир?

— Бор, капитан ука, бор. Бир эгилиб қараб, кўча юзида одамлар тўдалашиб турганини кўрдим. Бошқа ҳеч нимани кўрмадим.

— Бўпти, боринг. Зарил бўлса, яна чакирамиз. Ҳамрохингизга айтинг, кирсин.

Чойхоначи қўллари кўксига капитан каттага бош ирғади. Гўё биров қувиб келаётгандай пилдираб, эшикка қараб юрди.

Балиқпаз кириб келди.

Капитан катта балиқпазнинг-да кимлигини ёзиб олди.

Балиқпаз ёйилиб ўтириши, эшитамиз, дегандай капитан каттага қошларини чимириб қарашидан димоғдор, кўпни кўрган одам бўлди.

Биродарлар, мен шу одамдан умид қилдим!

— Хўш, энди сиздан эшитамиз, Шукуров ака?

Балиқпаз пинагини-да бузмади. Миждасини-да қокмади.

— Нимани эшитасиз? — деди.

— Хў-ў-ўш...

— Эшитдим, участкавой айтди. Мен ҳеч нимани кўрганим йўқ. Шу! Ёзиб беришим ҳам мумкин. Шу! Қетсам майлими? Уёғда иш қолиб кетаяпти. Шу!

— Гап энди бошланди, шошилманг. Ўрнингизга одам кўйиб келгандирсиз.

— Ўғлим қолди. У ҳали ёш, хўрандаларни ранжитиб кўйиши мумкин. Шу!

— Хўш, кўп шушуламанг! Гапга жавоб беринг! Бир инсон тақдири хал бўлаяпти! Тушундингизми?

— Сиз ҳам мансаб столингиздан фойдаланиб, халққа бақирманг! Шу!

— Мен халққа эмас, сизга гапираяпман!

— Халқ бир кишидан бошланади! Шу! Мен халқнинг бир бўғиниман, шундай экан, менга кўп бақирманг! Шу!

— Бакираётганим йўқ, гапираяпман.

— Бакираяпсиз! Шу!

— Хўш, ана, бақирмадик. Ўзи бугун чап ёғингиз билан турганга ўхшайсиз, Шукуров ака. Боринг, сизга рухсат, яна чақирамиз.

— Ихтиёрингиз! Барибир, шу гапим гап! Шу!

Балиқпаз ғўддайиб чиқиб кетди.

Капитан катта менга-да жавоб берди.

— Яна келасиз, — деди.

— Капитан катта, уйда ишларим қўқиб ётибди. Бўёғи кўпқарилардан қолиб кетаяпман. Бошимни қашигани фурсатим йўқ...

— Хўш, мен нима қилай, ака? Бу ишга ўзи гувоҳнинг кераги йўқ, ана медицина хулосаси бор. Сизлар фақат жиноятчиларни аниқлашга ёрдам берсаларингиз бўлди. Ҳалиги балиқпаз билан чойхоначи жиноятчиларни танийди. Уларнинг гапини эса эшитдингиз...

62

Йўл четидан юрдим. Шу гап бўлган ердан ўтдим.

Бир маҳал оқ халатли бир одам йўлимни тўсди. Бу ўша балиқпаз бўлди. Балиқпаз тирсагимдан ушлаб, мени балиқхонасига етаклади. Қозондан холисроқ бир жойга ўтирғизди. Тиззамга кафтини кўйиб сўради:

— Мени сиз чақдингизми, ака?

— Чаққаним йўқ.

— Чақибсиз-да! Шу! Чақиш бундан зиёд бўладими?

— Мен кўрганимни айтдим, биродар.

— Ака, чақиш — аёлнинг иши! Шу! Сиз бинойидай эркаксиз-ку! Кўрганимни айтдим, дейсиз. Нимани кўрдингиз? Хўш, қани?

— Энди, биродар, мен сизга айтсам, ўзингиздан ҳам ўтди-да. Кўриб туриб бормадингиз-а. Ит боши билан кучугингиз чопиб келди.

— Энди у — ит! Шу! Ўз оти ўзи билан — ит! Бўлган-бўлмаганга аралашиб, хуриб ётади! Бўлмаса, биров билан нима ишчи бор? Ўзини билиб ётмайдими? Ит — ит-да! Итлигига боради-да! Ахир, сиз билан биз одаммиз-ку, одам! Келиб-келиб, итга тенг бўлиб ўтирамизми! Итга тенг бўлмаслигимиз керак! Шу! Ўзи, қариндошингиз ажаб одам экан. Болалар уриб йикитади, яна туради, яна йикитади, яна гандираклаб туради.

— Нима қилсин бўлмаса?

— Ёта берсин! Шу! Уч йигитга ёлғиз ўзи бас келармиди! Мен бўлганимда биринчи мушт келиб тушдими, бўлди, ўзимни ерга таппа ташлардим. Қайтиб жойимдан турмасдим! Шу! Турсам, барибир, яна уради-да! Улар кетгунча ўзимни беҳушликка олиб ётардим. Қарабсизки, бир мушт билан қутулиб қолардим! Бирон ерим ҳам шикаст емасди! Шу! Ана, оқибат, қариндошингиз чалажон бўлиб, касалхонага кетди! Шу! Ҳолидан хабар олиб турибсизми? Қалай энди?

— Борганим йўқ!

— Ия, нега?

— Мен уни танимасам, билмасам...

— Ия, хали танимайсизми?

— Эса-да.

Балиқпаз юзимга энкайиб қаради. Гапим жиддийлигини билиб, тиззасига уриб кулди.

— Э, ака-е, ака-е! Афанди экансиз-ку!

Балиқпаз ёғоч панжара олдида ётган кучугига қаради. Ўзича бошини чайкади. Тагин кулди.

— Э, ака-е, э, ака-е! Қариндошингиз бўлмаса, ақалли танишингиз бўлмаса, сизга нима? Қип-қизил Афанди экансиз! Шу! Ё, ундан бирон нима ундирдингизми?!

— Нима ундирардим, биродар...

Балиқпаз бармоқларини бир-бирига ишқаб кўрсатди.

— Пулми? Ундай деманг, биродар, ундай деманг...

— Бўлмаса нимага бунча куйиб-пишасиз? Э, ака-е! Афанди! Шу! Хали яна борасизми? Унда, бундай, ака, сиз мени кўрганингиз йўқ, мен сизни кўрганим йўқ. Агар яна чаксангиз, қаттиқ хафалашамиз! Шу!

Автобусга ўтирдим. Кўзим илиниб-илиниб кетди. Биродарлар, бошим оғрияпти, бошим...

Назир жувозкаш кўпкарига Олмакўз байталини миниб келди.

Ўзиям, байтали Олмакўзмисан, Олмакўз бўлди-да! Кўзлари бўталоқ кўзларидай катта-катта, дум-думалоқ, олмадай-олмадай келади! Яна-тагин, чуқур. Чуқур, коп-қора! Сағринлари энлик-энлик! Сағринлари лўмбиллайди, билқ-билқ этади!

Тарлонимиз кўзи ана шу Олмакўзга тушди! Тарлонимиз бир бошқа бўлиб қолди! Тарлонни улоққа солдим — Тарлон Олмакўз тарафга юрди. Жилонни тортдим — Тарлон Олмакўзга караб талпинди. Тарлонни улоқли от кетидан қўйдим — Тарлон Олмакўз тарафдан чопди! Нима қилишимни билмадим.

Назир жувозкашга айтгичимни айтдим:

— Ай биродар, шу байталингизни кўздан пана қилинг, барака топинг!

Чавандозлар хингир-хингир кулди. Шўхчан-шўхчан гаплар отди.

Назир жувозкаш кўпкаридан кетди.

Шукур қилиб, Тарлонни улоққа солдим. Тарлон тагин тайсаллади. Бўлмаса, кайфияти бинойидай бўлди.

Токатим тоқ бўлди. Зардам қайнади. Қамчи дастаси билан Тарлон бошига солдим,

— Падарингга лаънат, мана сенга, мана! — дедим.

Тарлон олд оёқларини кўтариб-кўтариб фалакка сапчиди. Бўғилиб-бўғилиб пишқирди. Олисларни айланиб чопди. Фарқ терга ботди. Пешонасидан терлар оқди. Балиқ оғзидай каппа-каппа очилиб-ёпилаётган бурнига сиғиб тушди.

Чоти аралаш камчи солиб-солиб, тагин улоққа қўйдим. Тарлон тагин ўзини кейинига олди!

Бу сафар камчи дастаси билан қулоқлари орасига урдим, юзларига урдим...

— Хали камми? Мана бўлмаса, мана! Еганинг бурнингдан чиққур! — дедим.

Тарлондан эгар-абзалини, юганини шилиб олдим. Калласига бир урдим.

— Кет, ҳайвон, кет! Қазисан, қартасан, асли наслингга тортасан! Тортдинг аслингга! Кет! — дедим.

Тарлон ёллари селкиллаб-селкиллаб кочиб қўя берди.

Биродарлар, жажл келганда ақл кетади, деганлари шу-да!

Кўпкари охирини карамадим. Эгар-абзалларни қўлтиқлаб, уйимизга жўнадим.

Аёлимиз алағда бўлиб, Тарлонни сўради.

— Сўрама, аёл, сўрама, — дедим. — Термиздан артистлар келиб, клубда театр қўйгани эсингдами? Ўша театрда Алишер Навоий нима деб эди? Хайвонни қанча тарбия қилма, ит бўлади, эшак бўлади, асло одам бўлмайди, деб эди! Навоий ҳақ экан, аёл! Бекорга Навоий, Навоий, демас эканлар! Кўкайим қуриб от боқдим. Ўзимни сен дедим, Тарлонни сиз дедим. Ўзим емадим, Тарлонга едирдим, ўзим ичмадим, Тарлонга ичирдим. Болалар ризқидан-да уриб, Тарлонга едирдим. Тарлон барибир одам бўлмади! Уриб-уриб хайдаб юбордим! Бахридан ўтдим! Тарлон кўр бўлади, Тарлонни тузим кўр қилади...

— Бекор қилибсиз-да, кўп пуллик мол эди, — деди аёлимиз.

— Э-э, пули бошимдан садақа! Аёл зоти бошдан-адок зарга ўралган билан, шойи-шомилага беланган билан, ўзи ёмон бўлса, ундай аёлнинг кимга кераги бор? Ундай аёлни зари билан қўшиб, шойи-шомиласи билан қўшиб, уч талок қўймоқ лозим! От ҳам шу-да! Ёмон от — ёмон аёлдай гап! Эркакни эл орасида шарманда қилади! Мана, Тарлон юзлаб чавандозлар олдида юзимни ерга қаратди!

Шундай дейишга дедим. Ана, дедим. Аммо кўнглим туб-тубида нимадир... нимадир бир нима майда-майда ушок бўлиб-бўлиб кетди. Тарлон учун ич-ичимдан раҳмим келиб-келиб кетди...

64

Кечаси бир маҳалда катта дарвоза дўк-дўк этди. Елкамга чопонимни ташлаб, ташқариладим.

— Ким у беаҳалда келган? — дедим.

Ташқаридан овоз бўлмади. Дарвоза занжири шилдир-шилдир этди. Ошиқ-мошиғи ғийқ-ғийқ қилди.

— Ҳозир, мана ҳозир! — дедим.

Бориб, дарвоза тамбасини олдим. Занжирини ечдим. Дарвозани ланг очдим.

— Эб-эй-эб-эй!

Остонада ўзимизнинг Тарлон турибди! Бир ўзи!

Камбағал илтижоли пишқирди, камбағал тумшувини чўзди, камбағал мўлтайиб қаради.

Нима дейишимни билмадим, нима қилишимни билмадим.

— Келибсан-да... Келмасанг, ок бутум қора куярми-ди... — дея тўнғилладим.

Тарлон билан гап қўшмадим. Юзига-да қарамадим. Юзимни тескари бурдим.

— Сен ҳам одам бўлдинг-у... — дея тўнғилладим.

Биродарлар, эшикдан келган одамни кет, деб бўлади-ми? Бўлмайди, бўлмайди!

Шу боис, миқ этмадим. Гапсиз-сўзсиз ичкари юрдим.

Тарлон кетимдан эргашиб келди.

Бориб, отхона эшигини очиб турдим.

Тарлон мўмингина бўлиб келиб, отхонага кириб олди. Ичкари кириб олиб, пишқирди. Эндиги пишқиришида кўнгли тўқлик бўлди.

Устидан занжирлаб келдим.

65

Эртаси эрталаб Назир жувозкаш келди. Девордан бўйлаб овоз берди.

— Зиёдулла чавандоз, берман бир қаранг! — деди. Бир-бир босиб бордим. Девордан қўл узатдим. Кўришиб-сўрашдим.

Назир жувозкаш бола-бақрани сўради, томи тошни сўради. Кейин, мол-холга ўтди.

— Ха-а, — деди. — Бизнинг куёв қандай? Хўп дам-лигинами?

Ўйлаб турдим-турдим. Назир жувозкаш нима деди, тушунмадим.

— Қандай куёв? — дедим.

— Қандай куёв бўларди, Тарлон куёвимиз-да.

— Э, ха, Тарлонми? Шукур, шукур.

— Ўзи, куёв келдими?

— Келди, ха, келди. Нима эди?

— Шундай, алағда бўлиб сўраяпман-да.

Назир жувозкаш бўлиб ўтмиш гапни бир бошидан айтиб берди.

Эмишки, бизнинг Тарлон ўша кетишида тўғри Назир жувозкашникига борибди. Дарвозадан кишнаб-кишнаб кирибди.

Бу вақтда Назир жувозкаш Олмакўзини яланғочлаёт-

ган бўлибди. Тарлонни кўриб, хайрондан-хайрон қолибди. Нима қилишини билмабди, нима дейишини билмабди.

Назир жувозкаш нима-да қилади, нима-да дейди? Куёв ўз оёғи билан ўзи кириб келди. Эшикдан эгилиб келиб турган куёвга бир нима деб бўладими? Бўлмайди, бўлмайди!

Назир жувозкаш ўйлаб қолибди. Куёв-ку уялмади, куёв-ку, ор қилмади. Энди мен уялайин дебди, энди мен ор қилайин, дебди. Чопони ёқаси билан юзларини берки-тибди, ерга қараб-қараб, уйига кириб кетибди.

Биродарлар, куёвни пайғамбарлар-да сийлаган! Аҳай-аҳай!

Мен деворга тирсакларим билан суяниб эшитдим. Бошимни сарак-сарак этиб эшитдим.

Тарлон Олмакўзга бўй бериб-бўй бериб борибди.

Олмакўз хурпайибди, кулоқларини диккайтирибди, ёлларини хурпайтирибди, думларини тикрайтирибди. Тўлғониб-тўлғониб кишнабди. Орқа оёқларини сермабди. Тепиб юбораман-тепиб юбораман, дебди.

Тарлон бир сапчиб четланибди. Олмакўзни айланиб чопибди. Дирк-дирк ўйнабди. Олмакўз теварагида доира ясабди.

Тарлон Олмакўзга кифт бериб-кифт бериб борибди.

Олмакўз зинкийиб-зинкийиб пишқирибди. Тишларини иржайтириб-иржайтириб ғижирлатибди. Тишлаб оламан-тишлаб оламан, дебди.

Тарлон эпчиллик билан четланибди. Олмакўзни айланиб чопибди. Дирк-дирк ўйнабди. Олмакўз теварагида доира ясабди.

Тарлон Олмакўз билан юзма-юз борибди. Юзларини юзларига теккизибди.

Олмакўз пишқириб-пишқириб, юзларини четга бурибди. Юзларини олиб қочибди.

Тарлон Олмакўзни айланиб чопибди. Дирк-дирк ўйнабди. Олмакўз теварагида доира ясабди.

Тарлон Олмакўз билан тумшукма-тумшук келибди. Олмакўз билан тумшукларини теккизиб-теккизиб искашибди. Пишқириб-пишқириб искашибди. Олмакўзнинг оғзига пишқириб искашибди, бурнига пишқириб искашибди. Олмакўзга бир нималар дебди, бир нималар айтибди. Нималар дебди, нималар айтибди — унисини ёлғиз ўзи билибди, ёлғиз Олмакўз билибди...

Тарлон кўнгил берибди, Олмакўз кўнгил олибди!
Ахай-ахай!

Охир-окибат... Олмакўз дилдорлик берибди!..

— Йўғ-е? — дедим.

— Ха-да! Энди куда бўлдик, Зиёдулла чавандоз, қуда-кудағай бўлдик!

— Ҳазиллашманг-е, жувозкаш, ҳазиллашманг-е!

— Беҳазил, куда, беҳазил! Ўзиям қайлик ўйинимисан, қайлик ўйини бўлди-да... О-о-о!.. Куёвни нима бериб боққансиз, Зиёдулла чавандоз?

Бошимни чайқаб-чайқаб кулдим. Қўлимни силтаб-силтаб кулдим.

— Гапингиз курсин-е, жувозкаш-е, гапингиз курсин-е!

— Э-бо-э, ана қайлик ўйини, мана қайлик ўйини... О-о-о!..

Юзларимни ушлаб-ушлаб кулдим, юзларимни берки-тиб-берки-тиб кулдим.

— Бўлди-е, жувозкаш-е, бўлди-е!

— Эбо-э... Қаранг-а! Эбо-э... қаранг-а!

— Астароғ-е, аёл эшитади-е!

— Эбо-э... Қаранг-а! Биз ҳам юрган эканмиз-да... О-о-о, ана, мана..!

— Қандай-қандай?... Бўлди-е, аёл эшитади-е!

— Сиз билан биз ҳам... юрган эканмиз-да, Зиёдулла чавандоз! О-о-о, ана... мана..!

— Астароқ дейман-е, аёл эшитади-е!

— О-о-о, ҳалолинг бўл-е, куёв-е, ҳалолинг бўл-е!..

Хандон-хандон отиб кулдим.

— Э, тавба-е, э, тавбангдан-е! Шўхлашманг-е, жувозкаш-е, шўхлашманг-е!

— Бешўхи, куда, бешўхи! Ана куёв, мана куёв! О-о-о, ана... мана..!

Қаҳ-қаҳ уриб кулдим.

— Бўлди-е... Бизнинг Тарлон шўх экан-да, а, шўх экан-да?

— Ха-да! Эгасига тортганми, билмайман! Мол эгасига ўхшайди, дейди-ку...

Кетимга чалқайиб-чалқайиб кулдим.

— Нима-нима? — дедим.

— Мол эгасига ўхшамаса, харом ўлади...

Девордан бундойдай кесак олиб, Назир жувозкашга отган бўлдим. Жувозкаш билаги билан бетини пана қилган бўлди.

— Астароғ-е, аёл эшитади, астароғ-е! — дедим.

Кафтларимни кафтларимга қарс-қарс уриб кулдим.

— Бизнинг Тарлон шўх эканми-а, шунчалик шўх эканми? Ай, Тарлон-е, ай, Тарлони тушмагур-е!

Қўлларимни бир-бирига ишқаб-ишқаб кулдим.

— Бизнинг Тарлон шўх-да, шўх! Бир шўхлашибди-да! Ўтадиган дунёда бир шўхлашайин, дебди-да! — Кула бериб-кула бериб, ичларим оғриб қолди. Кула бериб-кула бериб, кўзларим ёшланиб қолди.

— Мол эгасига ўхшайди, дейсиз-да? Ай, улкағарнинг кудаси-е! — дедим. — Айникса, от эгасига ўхшайди, дейсиз-да? Ай, улкағарнинг кудаси-е!..

Гарчи қўлимга бир нима илашмаса-да, девордан кесак олиб отган бўлдим. Гарчи бир нима отилиб бормаса-да, жувозкаш пусиб қолган бўлди.

— Ай, кучингдан Тарлон-е, кучгинангдан-е! — дедим.

Мириқиб кулдим, хузувланиб кулдим, маза қилиб кулдим!

Бир амаллаб ўзимни босиб олдим. Юз-кўзларимни артдим.

— Ха-е, шундай-шундай бўлади-да-е! Иссиқ жонда-е, иссиқ жон! — дедим. — Қани, ичкариланг, куда, чой ичамиз?

— Йўғ-е, куда, йўғ-е. Эсимнинг борида жувозхонамга кетайин. Бўлмаса, куёв бўлмиш келинни кўриб қолади-да, тагин хиқиллаб ёпишади!

— Шундайми, унда, майлингиз. Ўзи, келин қаерда, куда?

— Ана келин, ана!

Девордан узашиб қарадим.

Назир жувозкаш остидаги отини кўрсатди.

66

Самад чавандоз кўпкарининг олган-олганини — охи-рини олди.

Қайтишимизда баримизни уйига айтди. Самад чавандоз уйи олдига келганимизда ўйланиб қолдим. Мендан бўлак чавандозлар уйи яқин бўлди. Чавандозлар отларини боғлайди-ю, келади.

Бизники хийла олисда бўлди. Тарлонни уйимизга боғлаб келаман дегунимча, қозон икки қайнайди. Чавандозлар менинг йўлимга қараб ўтирмайди. Гўштни ейди-кўяди!

Яна-тагин, эриниб, келолмаслигим-да бор.

Ўйлаб-ўйлаб, қоладиган бўлдим. Нафс курғур ёмон-да!

Тарлонни дарвоза устунига боғладим. Кўпкаридан олган гилам, тўнларни эгардан олдим.

Шунда, кўчадан кенжа қайнимиз Қоракул ўтди.

— Йўл бўлсин? — дедим.

— Сизникига, — деди қайним.

— Ма, Тарлонни-да ола кет, — дедим.

Қайнимни оёғидан олиб, отга миндириб юбордим.

Самад чавандозникида ёнбошлаб олиб, тана илик сўрдим.

Чавандозлар бўлиб ўтмиш кўпкари гурунгини қилди. Отларга таъриф берди. Ўзларидан ўтган хатоликларни бетларига айтди. Яхшиликларини ёдлади. Бир-бирлари елкаларига қоқди, тиззаларига шапатилади.

— Ай, яша-е, яша! — деди.

Чавандозлар ҳамроз бўлди. Бир-бирига ақл бўлди.

Самад чавандоз михда осирлиқ дўмбирасини олди. Тинқиллатиб-тинқиллатиб созлади. Чертиб-чертиб бошлади.

Хаёлларга ғарқоб бўлиб ёнбошлаб ётиб эдим, гал менга келди. Мен чордана қуриб ўтириб олдим. Билакларимни турдим. Дўмбирани созимга солдим. Ҳақкалабосим-ҳақкалабосим нағмалардан чалдим. Чавандозлар кўнглини китикладим.

Самад чавандоз ўтирган ерида елкаларини қокиб-қокиб ўйнаб қўя берди!

— Ҳа, гардкам! — деди.

Сўзни сўзга чўқиштирдим, гапни гапга уриштирдим, отларни нағмаларга солдим. Отлар ашула бўлди! Ахай-ахай!

*Бул сағринга қарайман
Куёвли қиз ётгудай,
Бурнингдан чиққан дамингга
Каррак босса ёнгудай,
Қулоқларинг орасидан
Қўштегирмон сув ўтгудай!..*

Биродарлар, ашула ичидаги от бор-ку? Ўша ўзимизнинг Тарлон, ха!

Ана, Тарлон дирк-дирк ўйнади. Бепоеъ Вахшивор адирларига қараб кишнади. Залворли адирлардан акс садо келди...

Ё, сизнинг отингиз-да бизнинг Тарлондайми? Бизнинг Тарлонга келбат берадими? Унда, сизнинг отингиз-да ашула бўлибди-да? Аҳай-аҳай!

Хадеб отни ашула қила бериш бўлмас! Энди чавандозларга-да ўтайин! Кимни ашулага солсам экан? Шу бурчакда ўй суриб ўтирган Одина чавандозни ашулага солсаммикин? Уттизни уриб қўйди, хали-да уйланмади! Бир китиғига тегайин! Зора, йигитлик гурури ваража қилса! Аҳай-аҳай!

*Қидириб чопсанг бирор кун
Кенг Кўнгейротнинг тўйини,
Олиб ётсанг, жўражон,
Қора уйнинг тўйини,
Олиб қучсанг найлайин
Бурни кулган бир парини,
Шу чиқарар куйган юрак черини!*

— Ха, дў-ў-ўст!

— Қўйма, Зиёдулла чавандоз, қўйма!

Чавандозлар гап қаёққа бораётганини билди. Гап эгаси-да ўзини билди, ўзини таниди. Кўзлари пир-пир этди. Кўзлари ерга кадалди.

Биродарлар, бўйдоқнинг ақли икки кўзида бўлади!

Мен эндиги гапимни нағмаларсиз айтдим:

— Одина чавандоз дейман-ов! Йигитнинг боши иккита бўлмагунича, моли иккита бўлмайди! Уйлан-да энди, биродар! Оғзингга толкон солгандай миқ этмай юрасан! Айт-да, ўзи нима гап? Биз сенинг узанги йўлдошларингмиз! Яхши кунингга-да, ёмон кунингга яраймиз!

Чавандозлар гапимни қувватлаб турди, маъқуллаб турди.

Охири, Одина чавандоздан садо чикди! Одинаси курғур, бизнинг қайнсинглимизни кўз остига босиб юрибди экан! Ана, гап! Бир сафар совчи-да қўйибди, аммо қайнонамиз йўқ, дебди! Ана!

— Одина чавандоз-ов, ёш йигит кўзи билан қиз олма, дейдилар. Бизнинг қайнсинглимиздан бошқаси бўлмайдами? — дедим.

— Йўқ, бўлмайди! — деди Одина.

Одина чавандоз оламда бизнинг қайнсинглимиздан ўзгасини тан олмас эмиш! Қайнсинглимиз оламда яккаю ягона эмиш!

— Йўғ-е? — дедим.

- Ха! — деди.
- Чинингни айт? — дедим.
- Чиним! — деди.

Биродарлар, дил кетган эмиш, дил! Аҳай-аҳай!

— Ай, Одина чавандоз, унда, қўлни бер, ўзим совчи бўламан! — дедим. — Қайнсинглимни сенга олиб бериб, сен билан божа бўлмасам, Зиёдулла чавандоз отимни бошқа қўяман! Шу кундан эътиборан, икковимиз божа! Ай, Одина чавандоз-ов, нарирок ўтир, божа божани кўрса... — дедим.

67

Биродарлар, ёш болага иш буюр-у, изидан ўзинг югур, дегани хаккост чин бўлди!

Қайнимиз нима қилибди денг? Қайнимиз уйимиз олдидан оқадиган арикка келиб, Тарлонни сувга қўйибди. Фарк терга ботиб турган Тарлон тўйиб-тўйиб сув ичибди. Кейин, Тарлонни отхонага олиб кириб боғлаб қўйибди...

Эрталаб Тарлонни отхонадан етаклаб чиқдим. Айлан-тириб қарадим. Корин этлари дир-дир учди, пир-пир учди!

Биродарлар, отга сув тушса ана шундай бўлади! Тарлонга сув тушибди!

Ай, қайним-е, ай, калла-е! Энди сенга нима дейин? От фарк терга ботса, сув ичириб отхонага боғлаб бўлмайди, дейинми? Мабодо ичирса, хийла йўл юриш лозим бўлади, бўлмаса, отга сув тушади, дейинми? Кейин, от кўпқарига ярамай қолади, дейинми! Мактабда комсомоллар каттаси бўласан-да, шуни-да билмайсанми, дейинми? Битта-да тўрти йўқ аълочи Қодиров Қоракул бўлатуриб, шунга-да фаросатинг етмадими, дейинми? Омон сурнайчининг қизи билан партанинг остидан хат олишиб-хат беришиб туришга етган ақлинг шунга етмай қолдими, дейинми? Мендайин бир кал бўлсанг экан, ақли сочи билан қўшилиб тўкилиб кетган десам, дейинми? Калланг тўла жун бўлса, дейинми?

Демайин, демайин! Қайнига илкис гапириб бўладими...

Опаси бизда!

Тарлонни миндим, сувини тушириш билан машғул бўлдим.

Кўпқариларга миниб бормадим.

Борсам-да, чопмадим. Бировлар отида чопдим.

Вахшивордаги бир кўпқарида-да шундай бўлди.

Мағрибдаги оппоқ тоғ Керагатоғ бўлди. Керагатоғ Хисор тоғлари давоми.

Керагатоғни якин деб бўлмайди. Пурвиқорлигидан бир қадам бўлиб кўринади. Керагатоғдаги майда-майда олачипорлар арча бўлди. Аслида арчалар-да майда эмас. Олисдан майда кўринади. Арчалар улкан-улкан, бўйи кайрағочдай келади. Бели одам белидай келади.

Қирлар, адирлар қор бўлди. Адирлар ўнгиридаги Қорбосди дашти-да қор бўлди. Этик кўмар қор бўлди.

Қорда жониворлар изи бўлди. Излар теварагида товуқ патлари сочилиб ётди. Булар тулқилар иши бўлди. Беш панжали излар бўриники бўлди.

Осмон юзи покиза бўлди.

Бошимизда кун ёнди. Кун бетига қараб бўлмади. Ба-лиқ тангасидай-балиқ тангасидай қор учқунлари йилт-йилт этди, кўздан ёш оқизди.

Теварак моякдаин равон, сурпдаин оқ бўлди. Қаер чуқур, қаер ўр, билиб бўлмади.

Кўнглимга ҳадик тушди. Улоққа оёғим тортмади. Келишга-ку келдим, энди чопайин, дедим. Чопадиган бўлдим.

Жўра бобонинг отида чопишни азм этдим.

— Кўзингга қараб чоп! — деди Жўра бобо.

Кўнглимга янада ҳадик тушди. Телпагимни қошимга-ча бостириб, кўзимни кундан пана этдим. Ичимда калима қайтардим. Сурпдай оппоқ даштда уймалашаётган қоп-қора тўдага қараб юрдим.

Чавандозлар билан отлар нафаси буғланиб-буғланиб ёйилди. Отлар чопишини кўриб, отларга раҳмим-да келди, кулгим-да келди. Отлар оёғини қордан зўрға олди. Тор-тор одим отди. Йўртиб юраётгандай бўлди. Забтли-забтли чополмади. Оёғи қорга ботиб-ботиб қолди.

Қор, от кўзини шафақлатди, от кўзини олди.

Улоққа кўнглим чопмади. Четрокда томошагўй бўлиб турдим.

Шунда, ажаб бир чавандоз кўрдим. Кўлимни қошим устига қўйиб кўрдим.

Чавандоз остидаги от майдагина, ермитти от бўлди. Сарик жунлари бузокникидай узун-узун бўлди.

Узангисиз шекилли, чавандоз оёғи қорга шалвираб-шалвираб турди.

Кулгим келди. Бу чавандоз ким бўлди экан, дея яқинроқ бориб қарадим. Чавандоз бетига қараб, анграйиб қолдим. Кулгим қочиб кетди. Бу чавандоз... ўша қатрон кал бўлди! Қатрон кал буёқларда нима қилиб юрибди?

Тўда нарёғида турган Жўра бобо олдига бордим. Жўра бободан сўрадим.

Жўра бобо қўл силтаб жавоб берди.

— Бир яхшига бир ёмон ҳар ерда бор. Дарров танидингми? — деди.

— Калладош бўлгандан кейин таниймиз-да... — дедим.

Қабатимдаги биров гапга аралашди:

— Шу, бошқарманинг эски бошлиғими? Ўзим ҳам айтдим-а, бир гап бор деб.

— Нима бўпти?

— Кал деганимни кўнглингизга олманг-у, Зиёдулла чавандоз, бу калнинг юзи қурсин! Ана, халқнинг қарғиши урди!

— Индамагин калга — ўзи келар ҳолга, дейдилар.

— Отангизга раҳмат. Ана, кўчада итдай тентираб қолди.

— Нима, сизларга-да келиб эдими?

— Эҳа, сиз сўраманг, мен айтмайин! Отларни қийратиб кетди! Шу тўй хўжаси ошнаси бўлади, буниямоти қолмади! Бечора ўшанда оти кетидан йиғлаб қолди! Кал энди тўйига келиб ўтирибди! Билмайман, қайси юз билан келди. Ўзи, калласи билан юзининг фарқи йўқ экан...

— Унга ўзи отни ким берди?

— Ўзи сўради. Ўзи дир-дир калтирайди, ботинкасини ботинкасига уради. Фирт маст! Ҳожиқулбой ҳам боплади! Ҳурмат қилган бўлиб, бир эшакдай отни ўнглади.

Сиз каттасиз, яқинроқдан бориб кўпкарини назорат қилиб тулинг, деди. Бечора ишониб, кўпкарига раҳбарлик қилгани келди.

— Отдан тушса ҳам, эгардан тушмайди...

Чавандозлар отини зўр бериб никтади, сағрисига камчи босди. Хайкириқлар бериб, улоққа чорлади.

Баковул тўдани айланиб, хайбаракаллачи бўлди:

— От кўй! Ҳа, от кўй!

Қатрон кал, хайкириб чорлаётган чавандозларни тартибга чакириб турди:

— Шовқин, ўртоқлар, шовқин! Шовқин камрок бўлсин! — деди.

Бир чавандоз оти улоққа бора бермади. Шунда чавандоз отини камчи остига олди.

— Ҳе, падар лаънати! Мана, бўлмаса, мана! — деди.

Қатрон кал чавандозга огоҳлантириш берди:

— Сўкинманг, ўртоқ чавандоз! Бу ер жамоат жойи! — деди.

Чавандоз эшитмади.

Аммо баковул эшитди. Қатрон калга хўмрайиб-хўмрайиб каради.

— Кал ўзини овутар — қўлтиғини совутар, дегани шу-да, — дея тўнғиллади.

71

Биродарлар, кўнглимда армон болалади!

Тарлон яхши бўлса эди, улоққа солардим... Қатрон калга бир кўрсатиб қўярдим...

Жўра бобонинг Тўриғи гижинглади. Жиловни силкиб, улоққа талпинди. Тўрик улоқ айиргиси келди! Бундай вақтда отни йўлдан қайириш инсофдан бўлмайди. Отни сувга олиб бориб, қуруқ қайтариб келиш бўлади. Оқибат, от ёмон ўрганади. Улоқдан, чавандоздан кўнгли қолади.

Жўра бобонинг Тўриғи жиловни тағин силкиди. Шунда, тўдага солдим.

Улоқни бир саман Бурноч билан баравар олиб чиқдим! Саман Бурноч абжирроқ бўлди, йўлини буриб солди.

Улоққа ушлашиб бора бердим. Бир маҳал қўлим совуққа қотиб, улоқдан чиқиб кетди.

Шундай бўлса-да, Жўра бобонинг оти Бурночдан

қолмай чопди. Улок билан орамиз бир қулочча бўлди. Кетимиздан отлар чопиб келди. Бундай вазиятда улоққа узалиш қалтис бўлади. Боиси, кетимиздан келаётган отлар абжирроғи орамизга ёриб киради, узалган қўлни синдириб юборади...

Шу боисдан улоққа қўл узатмадим. Жўра бобонинг отини буриб кетдим.

Мен энди қизиб бошладим. Баданим жимираб, ваража қилди. Файратим келди.

Улоқни бир Буйра от кўтарди.

Жунлари қўзичок жунларидай жингала-жингала, кўзлари олакўз-олакўз отни кўриб эдингизми? Ўлманг! Буйра от ана шу! Буйра от олакўз бўлади!

Бу сафар Жўра бобонинг оти улоққа жипсрок чопди. Улоқдан бир кадамча кейинда, Чил от сағриси барабар чопдим.

Бундай вазиятда улоққа узалиш ўта, ўта қалтис бўлади! Боиси, борди-ю, улоқни юлиб олсам, улоқ келиб отимнинг кўкрагига, ундан кейин тиззаларига забтли келиб урилади. Оқибат, от қоқилиб йиқилади!

Бундай улоқни олишнинг яхши йўли бор. Ўзиб ўтаётиб, ха-ха, ўзиб ўтаётиб, улоқни юлиб олиб кетиш лозим бўлади.

Шундай қилмоқчи бўлдим. Улоқни узашиб ушлаб, Жўра бобонинг отига қамчи босдим. Аммо Жўра бобонинг оти бизнинг Тарлондайин олға эмас, ёнига буриб солди.

Улок менинг қўлимга ўтди. Улоқни даст кўтариб ололмадим. Улок Жўра бобонинг оти кўкракларига, ундан ўтиб, олд оёқларига забтли келиб урилди. Жўра бобонинг оти бир мункиди. Эндиги мункишида олдига эгилди.

Қўлимда улок билан от бошидан ошдим...

72

Ғўнғир-ғўнғир овоз эшитдим.

Кўзимни очиб, осмонранг оламини кўрдим. Яхшилаб қарадим, кўраётганим осмоннинг ўзи бўлди.

Хайрон бўлиб, теварагимга алангладим. Теварагимда Жўра бобо билан беш-олти узанги йўлдошларим турибди. Оёғим тарафда отлар турибди.

Узанги йўлдошларим жонланди.

- Кўзини очди, хайрият-е, — деди.
- Ўзига келди, бетига яна қор суртинглар.
- Зиёдулла чавандоз, қалай, суяклар енгилми?

Шундагина нима гаплигини билдим. Жойимдан турмоқчи бўлдим. Улоқ ушлаган ўнг қўлим кимирамлади. Гўё жони йўқдай бўлди. Бор кучим билан интилдим. Ўнг қўлим зириллаб оғриди. Кўз олдим хира бўлди. Оппок қор, қоп-қорайиб қолди...

- Тураман деяпти, турғизинглар.

Ўзимга келиб, кўзимни очдим. Оёқ тарафимдаги отликлардан бирови Қатрон каллигини билдим. Қатрон кал бетига синчиклаброқ қарадим. Кал юзларида хушвақтлик бўлди, табассум бўлди. Кал — калга кулди!

Қатрон кал теварақдагиларга қараб гапирди:

— Мен бундан кўп йиллар мукаддам айтганман, кўпқари эскилик сарқити, саломатлик душмани, ҳаёт учун хавfli деб! Мана исботи! — деди. — Мана шу отини гўштга бермай, мен билан қонунлашган! Мана оқибати! Гўштга топшириб юборганида бундай фалокат бўлмас эди! Ана энди майиб-мажруҳ бўлиб қолади, тамом!

- Яхши отдан йиқилса, ёмон таъначи бўлади!

Бу гапни Жўра бобо айтди. Бобо бир ўқ билан икки куённи урди!

Мен оғзимда қўланса бир нима туйдим. Жағларимни кимирамлатдим. Бир нима ғижирлади. Тилим учи тишларим орасига кирди. Бармоғимни оғзимга солиб кўрдим. Бармоғим қон бўлди. Ёнимга яшириб, ўнгиримга артдим. Билдим, оғзимдаги қўланса ис қон бўлди. Лунжларимда ғижирлаб ўйнаётган тишим бўлди. Тилим учи кириб чиқаётган ковак тишим жойи бўлди.

Кўнглимда нимадир бир нима кўзғолди. Кучаниб-кучаниб, бор вужудимни таранг этдим. Ўнг қўлим зир-зир оғриди. Чап тирсагимга суяниб кўзғолдим.

Узанги йўлдошларим қўлтиғимдан олди.

Бир амаллаб жойимдан турдим. Бошим айланиб-айланиб кетди. Кўз олдим зим-зиёланди. Тишимни тишимга қўйиб кучандим. Тош бўлдим! Олам яна аслига келди.

Оғзим лиммо-лим қон бўлди. Сағал хаёлладим, оғзимдан отилиб кетаман-отилиб кетаман, деди. Қаерга тупуришимни билмадим. Теварақ оппоқ, тупурсам, қор кип-қизил бўлади. Кейин, Қатрон кал қонни кўради...

Менинг кўзим Катрон калда, Катрон кал кўзи менда бўлди!

Бўлмади, бўлмади! Оғзимдаги қонни тишим билан қўшиб, ичимга ютиб юбордим! Яна бир ютиниб, қолган қонларни-да ютдим!

73

Киприк қокмай, алп-алп одим отиб, Жўра бобонинг оти олдига бордим. Чап қўлим билан эгар қошидан олиб отландим. Шунда, ўнг қўлим ёмон оғриди...

Жиловни чап қўллаб ушлаб, тўдага юрдим. Ўнг қўлимни қимирлатмадим.

Улоғини бериб қўйган чавандоз кўнгил сўради.

— Қалай, чавандоз, бирон ерингиз лат емадими? — деди.

Кулимсираб, соғ қўлимни силтадим.

— Мижжамга-да келмади. Уст-бошимга сағал қор илашди, — дедим.

Хамон анграйиб қараб турган Катрон кал гапларимни-да анграйиб эшитди!

Зирк, зирк! Ух қўлим-а, қўлгинам-а!..

Ўнг қўлимни авайлаб, қўйнимга солдим. Бир оз ором олдим.

Улоқ кўтарилди. Тўда кетидан чопдим. Беихтиёр қўлимни қўйнимдан олдим.

Зирк, зирк! Ух!..

Улоқ кимда кетди, билмадим. Отлар кетидан шунчаки чопиб бордим.

Қўлимни яна қўйнимга солдим. Жўра бобонинг отини улоққа ниқтадим. Тўриқ зор бўлиб турган экан шекилли, тўдани ёриб кирди-қўйди! Ич-ичимдан зил кетди! Энди улоқни қандай кўтараман?

Нима қилишимни билмай, гангиб қолдим. Бовужуд, бир Саман йўлимизни ёпиб олди. Жўра бобонинг оти улоққа боролмай қолди.

Шундагина кўнглим тинчиди. Енгил нафас олдим. Саманга қараб, борингга шукур-е, дедим.

Зирк, зирк!..

Бошқа вақтлари ана шундай қараб турсам, улоқ мен тарафга келмайди. Келиб-келиб, улоқ айна шундай вақтда менга қараб юрса бўладими! Мен улоққа зормидим, дардим улоқмиди...

Ана, улок келди! Барча қараб турибди. Айникса Катрон кал!

Мен тишимни тишимга қўйдим. Оғрик қўлимни улоққа узатдим. Бор кучим билан бутидан чангаллаб ушлаган бўлдим. Аслида, бармоқларимни улок жунларига шунчаки тегизиб турдим!

Зирк, зирк!..

Гўё улоқни олиб кетмоқчидай бўлдим. Жўра бобонинг отига айқириб қамчи босдим.

— Ха, жонивор-а! — дедим.

Жўра бобонинг оти улоқдан кейинда қолиб кетди.

Мен хўжакўрсинга бош ирғадим! Қамчили қўлимни аламли силтадим. Гўё, хай, аттанг-а, омад кулиб боқмади, дедим. Омаддан нолиган бўлдим.

Зирк, зирк!..

Хайрият, хайрият-е, кўпкари соб бўлди!

74

Ўзимизнинг Тарлонни миниб, уйга келдим.

— Чопиб бориб, дўхтирни айтиб келинглар! — дедим.

Худойқул дўхтир бир қутича кўтариб келди. Оғрик қўлим енгини силкиб тортди.

Мен инграб юбордим!

Зирк, зирк!..

Енгим ҳадеганда суғурила бермади. Шунда, Худойқул дўхтирга пичоғимга олиб узатдим.

Дўхтир енгимни пичоқ солиб айирди.

Тирсагим йўғонлиги соғ тирсагимдан учов келди! Тирсагим тирсиллаган шиш бўлди!

Худойқул дўхтир бош чайқаб-бош чайқаб, мени машинасига солди. “Хазорбоғ” совхози беморхонасига олиб борди.

Дўхтирлар шишган қўлимни бир аппарат остига қўйиб кўрди.

— Кўркманг, тирсакдан чикибди, холос, — деди.

Кўркармидим-е, кўркармидим! Қўлим чикканини одан йиқилибоқ билиб эдим!

Биродарлар, оғзинг кора кон бўлса-да, ғаниминг олдида тупурма!

Шу ётишимда йигирма кундан кўп ётдим.

Нихоят, дўхтирлар гипсни олди, уйга жавоб берди.

Кўнгил сўраб келувчиларга қўлимни яланғочлаб кўрсатдим. Хасан бобо қўлимни айлантириб кўрди.

— Эб-эй, қийшиқ-ку! — деди Хасан бобо.

Эътибор бериб қарадим, қўлим чиндан-да тирсагимдан қийшиқ бўлди.

— Қурбон табибга бор, нима гаплигини айтади, — деди Хасан бобо.

Эрталаб Тарлонни миндим. Қорахонга йўл олдим.

Бир вақтлари Қорахонда Хидир дегич бўлди. Одамлар уни Хидир мироб, деди. Ўзи, мироблик қиларди-да!

Ана шу Хидир мироб чиққан суякларни жойига солди, синган суякларни даволади.

Шу одам кетди! Қаёққа? Қаёққа бўларди, киёматга-да!

Шундай одам-да кетди-я! Хеч ишонгим келмайди! Мен, бундай одамлар дунё тургунича туради, деб ўйладим. Кейин-кейин билсам, биров-да бу дунёга устун бўлолмас экан...

Шу одамдан Қурбонназар деган ўғил қолди. Қурбонназар отасининг қўлини олиб қолди. Отаси оғзига тупурган бўлса ажаб эмас!

Ўзи, раис! Лекин мен раисман, демайди! Каттага-да бир, кичикка-да бир!

Шу одамнинг дарвозасини камчи дастаси билан тақ-тақ урдим. Ичкаридан бир заифа чиқди.

— У киши ишдалар. Кириб ўтириб тулинг, хализамот келиб қоладилар, — деди заифа.

Қурбонназар меҳмонхонасига салом бериб кирдим. Заифа дастурхон ёзиб кетди.

Чойни ўзим қуйиб, ўзим ичиб ўтирдим.

Қурбонназар укамиз келди.

Қучоқлашиб кўришдим. Таомлардан кейин дардимни айтдим.

Қурбонназар дастурхон четини қайириб қўйди. Олдимга силжиб келди.

— Қани, ечинг қани, — деди.

Қўлимни яланғочлаб тутдим. Қурбонназар қўлимни айлантириб кўрди, уёқ-буёғини кўрди. Елкамдан бармоқларим учигача силади. Бўғинларим қўшилиш ерида сабр қилди. Айниқса, тирсагимда кўп сабр қилди. Кўзларини юмиб турди.

Хаёлимда, Қурбонназар тирсагимдан бир нималарни эшитди. Ўзича бош ирғади. Яна эшитди. Кўзларини юмиб эшитди.

Хайрон бўлиб қолдим. Авваламбор, тирсагим нағма чалаётган радио эмас, телевизор-да эмас! Бор-йўғи эт билан суяк! Яна айтсам, эшитган одам қулоғи билан эшитади-да! Нима, қўли билан эшитадими?

Лекин бу гапларни Қурбонназарга айтмадим. Ичимда айтдим. Қани, нима деяр экан, деб сабр қилдим.

— Бекор овора бўлибсиз-да. Сағал лат еган экан, яхши бўп кетибди. Дўхтирларнинг гипси тузатибди, — деди Қурбонназар.

— Мен сизга айтсам, келмас эдим, Ҳасан бобо қўймади, бор-чи бор, деб.

— Ҳа, майли. Келганингиз яхши бўпти. Шу бахона бир меҳмон бўп кетасиз. Қани, ётинг, бир муолажа қилиб қўяйин. Яна қайтиб лат емайдиган бўлади.

Мен кўрпачага чўзилдим, ёстикка бош қўйдим. Қурбонназарга қўлимни бериб, шипга қараб ётдим.

Қурбонназар бармоқларим учидан бошлаб укалади.

— Кўзингизни юминг, яхши бўлади, — деди Қурбонназар. — Ҳа, ана шундай! Энди, пинакка кетинг! Гўё ухлаётган бўлинг. Қўлингиз пишиқ суякли экан. Илгарилариям отдан йикилиб, лат еганмисиз?

— Йўқ, — дедим.

— Нимага келиб-келиб, энди шундай бўлди?

— От ўзимники эмас эди. Жўра бобонинг оти менга тушунмади, мен отга тушунмадим. Оқибати мана шундай бўлди.

— Ҳа-а, ўзингизнинг отингиз қаерда эди?

— Бизнинг Тарлонга сув тушиб эди.

— Отга сув тушишини-ку, биламан. От оёғига ем тушди, дегани нима дегани?

— От оёғига ем тушса, оёғи қотиб қолади. Пайлари дириллаб-дириллаб учади.

— Ҳа-а, ҳар икковидаям кўпқарига чопиб бўлмайди-я?

— Эса-чи.

— Қора от яхши бўладими, ёмон бўладими?
— Ёмон бўлади. Қора от ўжар, сержахл бўлади.
— Ҳа-а. Сетон-Томпсон ҳам шундай ёзган. Демак, чин экан-да.

— У чавандоз каердан?
— У чавандоз эмас, канадалик ёзувчи. Ўзининг “Ёввойи йўрға” деган китобида шундай ёзган.

— Ким бўлса-да, отни билар экан.
— От хомлаб қолди, дейди, у нима дегани?
— Унда, от мой ташлайди. Кейин, кўпқарига ярамай қолади. Боқилган отни билиб-билмай чопиб қўйсангиз, от ичида мой тўлиб қолади. Бундай отни-да бир йилгача кўпқарида чопиб бўлмайди.

— Ҳа-а. От одамни босмайди, нимага шундай?
— Боиси, от одамзотни улуғлайди. Одамзотга вафо қилади. Ҳайвонлар ичида от билан ит шундай. Пишакни-да шундай дейишади. Мен бу гапга қўшилмайман. Пишак суюқоёқ аёлдай гап. Ким қорнини тўйғазса бўлди, пиш-пиш, дея бошини силаса бўлди, кетидан эргашиб кета беради. Эшак эгасини танимайди, пишак бекасини танимайди. Кейин, от жойида такқа тўхтай олади. Энг яхши машина қайси машина? Ўлманг! От тормози, ана шу “Чайка” тормозидан-да яхши ишлайди. Олдида одам борлигини кўрдими, бўлди, такқа тўхтайди. Борди-ю, довдираб қолса, одам устидан ошиб ўтади.

— Ҳа-а. Айтишларича, аёл боққан от яхши бўлар эмиш. Шу чинми?

— Эса-чи. Боиси, от сағали кам одамдай бўлади. Қонида пичагина девнинг қони бор, холос. Отга ем бергани борсак, у ҳамиша бизга суйканади, эркалик қилгиси келади. Бизни искайди, думи билан елкамизга уради. Шунда биз уни тек ўтир-е, сабил қолгур, деб қамчилаймиз. Бу қилиғимиз отга малол келади. Аёл бизга нозланиб суйқалса, шунда уни жеркиб ташласак, аёлга қандай малол келади? От ҳам шундай-да! От қўнгли аёл қўнглидай нозик бўлади. Аёллар бўлса, отни урмайди, отнинг эркасини кўтаради. Аёлнинг мулойим табиаоти отга хуш келиб қолади. Аёл боққан отнинг яхши бўлишига яна бир сабаб, аёл ҳамиша уйда бўлади. Аёл ичкари қиради, ташқари чиқади. Отнинг кўзи эртадан-кечгача аёлга тушиб туради. Аёл от кишнаганда дарров емини бе-

ради, сувини беради. Биз эркакларнинг бўлса, уйда борлигимиздан, уйда йўқлигимиз кўп бўлади. А-а-ай, ўлдим-е!..

Тирсагимда бир нима кирс этди. Вужудим кизиди, пешонамдан тер чикди. Қурбонназарга қарадим. Қурбонназар кулимсиб турибди.

— Ана энди қўлингиз яхши бўлди, — деди Қурбонназар.

Ана шундагина Қурбонназар мени жўрттага гапга солиб, мени гап билан алаҳситганини билдим.

Мени алдаб-авраганини билдим...

Хийла ётдим. Оғриқ тинди. Шундан кейин жойимдан турдим.

Қурбонназар қўлимни ипга солиб, бўйнимга осиб қўйди. Дори-да ичирмади, игна-да сукмади, расмга-да туширмади.

— Врачлар қўлингиз чикканини кўриб-билиб гипсга солган, — деди. — Врачлар ҳамиша шундай қилади. Китобларида шундай ёзилган-да. Агар келмаганингизда қўлингиз ҳадеб қўзғала бериб-қўзғала бериб, ўйнама бўлиб қоларди. Энди бутунлай битиб, аслидай бўлади. Оз-оздан мўмиё танаввул қилиб тулинг, суякка мадад бўлади...

Оқшом кўнгунча гурунглашиб ўтирдим.

Кейин, отланиб қайтдим. Қайтаётганимда Қурбонназар бот-бот тайинлади:

— Тагин, қўлингизни солганимни бировга айтиб юрманг. Яхши бор, ёмон бор... — деди.

Уйга боргунимча ўйлаб бордим. Ай, дўхтирлар-е, нимага қўлим чикканини кўра-била туриб гипсга солдинг? Кўра-била туриб қотириб ташладинг? Биласан, чиккан суяк жойига тушмаса, ҳадеб қўзғала беради! Одамни яримжон қилиб қўяди! Умр бўйи қийнайди! Билмасанг, Қурбонназардан сўраб бил! Ё Қурбонназар табибга бор, де! Чопиб кела бераман!

Бовужуд, Қурбонназарлар бор... Ҳали-ҳали Қурбонназарлар бор, кейин-кейин нима қиламиз?..

77

Биродарлар, участка милиционеримиз одам бўлиб қолди!

Ха, одам бўлиб муомала қилди, одам бўлиб гапирди.

— Қандай, жиянлар катта бўлаяптими, суяклар енгилми, ака?.. — деди.

— Шукур, шукур, — дедим.

— Икки марта келиб кетдим...

— Аёлимиз айтди, йўклади, деди.

— Чавандозчиликда шундай-шундай бўлади-да, ака. Одамлар самолётдан тушиб кетаяпти. Сиз йиқилсангиз, отдан йиқилибсиз-да.

— Шундай, шундай.

— Қалай, энди тузук бўп кетдингизми, ака?

— Шукур, шукур.

— Унда, райондан бир хабар олинг, ака. Капитан кўп сўради, ака.

— Майлингиз, иним, майлингиз.

Энди, бир душман кўзи қилайин, дедим. Қўлимдан ипни олиб ташладим. Қўлимни қўйнимга солиб олдим.

Отланиб, район бордим.

Капитан катта эшигидан ичкариладим. Ичкарида ўша беқасам чопонлик одамни кўрдим. Бечора, юзлари яраси ҳали-да битмабди, бечора...

Беқасам чопонлик мени танимади. Капитан катта танитдириди.

Шунда, беқасам чопонлик мени бот-бот бағрига босди. Киприклари нам бўлди...

Биқинма-биқин ўтириб дардлашдим. Зот-боборакотини, мазгилини сўрадим. Беқасам чопонлик “Навоий” колхозидан бўлди, оти Раҳмон бўлди.

Раҳмонбойнинг кўнгли бузилди. Овози қалтираб чиқди:

— Ўла-ўлгунимча сизга қуллуқ қилиб ўтаман, мана кўрасиз, — деди.

— Ундай деманг-е, нима каромат кўрсатдимки, менга қуллуқ қиласиз, — дедим.

Капитан катта ишларини айтиб берди. Ишлар деярли хал бўлибди. Безориларни ушлаб, Раҳмонбойга юзма-юз қилибди. Раҳмонбой шулар эди, дебди. Лекин безорилар тонибди, айбини бўйнига олмабди.

Гап менда қолибди.

— Ҳозир олиб келади, — деди капитан катта.

Айтганидай, бир милиционер бўзболаларни хайдаб келди. Бирови ўтирмокчи бўлди.

Капитан катта:

— Тур, тур дейман! — дея бақириб берди.

Бўзбола қўлларини ковуштириб қотиб қолди.

— Манави одамни танийсанми?! — деди капитан катта.

Бўзболалар мен тарафга сигиркараш қилди.

— Танаймаймиз, — деди.

Капитан катта менга юзланди.

— Шуларми? — деди.

— Шулар, ҳа, шулар, — дедим.

— Олиб кетинг буларни! — деди капитан катта.

Милиционер бўзболаларни ҳайдаб кетди.

Капитан катта менга жавоб бериб юборди.

— Хўш, сизга катта раҳмат, ака. Тергов тугагач, делони судга оширамиз. Суд куни бордию чакирсалар, бир келиб кетинг.

— Мен сизга айтсам, капитан катта, шунча кун мазам бўлмади. Шеригим менинг навбатимда-да қўй боқди. Одамнинг юзи чидамаяпти...

— Хўш, тушунаман, ака, тушунаман. Сиз судда бўлмасангиз ҳам бўлади. Лекин анави тирриклар кўп ишларни бўйнига олмаслиги мумкин. Иш яна ланж бўлади. Сиз судда савол туғилганда ҳа ё йўқ, деб турсангиз бўлди. Сиздан бошқа жонли гувоҳ йўқ. Мана шу биродарингиз учун яна бир келасиз, энди.

Биродарлар, капитан катта жон жойимдан ушлади! Билибми, билмайми, ишқилиб, биродарингиз учун, деди! Шу гап кўнглимни олди! Раҳмонбой биродаримизни деб, йўқ демадим.

Раҳмонбой биродаримиз мени уйига етаклади.

— Мазам йўқрок, бошқа вақт борарман, биродар, — дедим.

— Унда бирор кун ўзим уйингизга бораман, тўн ёпишиб, оға-ини бўламиз, — деди.

— Шундай-да оға-ини, биродаримиз, — дедим.

78

Милиция машинаси эшигимизга келганини эл билди.

Биродарлар, элнинг қулоғи элликта!

Эл ажабланди, эл ҳадиксиради...

Дув-дув гап бўлди...

Биродарлар, ёмон гап, ракетадан олдин юради, яхши гап, тошбакадан кейин юради!

Хуфтон вақти-хуфтон вақти узанги йўлдошларим билан ҳамсоямиз Рихсиев кўнгил сўраб келди.

Аёлимиз дастурхон ёзди.

Бўлғуси божамиз Одина чавандоз аёлимиздан нам тортиб, ерга караб ўтирди.

Узанги йўлдошларим гапни нимадан бошлашини билмади. Истиҳола қилди.

Шунда, Рихсиев гапни индаллосидан бошлади:

— Сизни милиция машинаси уйингиздан олиб кетиб-дими, ўртоқ Қурбонов? — деди.

— Бекор гап-е! — дедим.

— Ана, ҳамма шундай деяпти-ю?

— Олиб кетган йўқ, айтиб кетди. Мен автобусда бордим, — дедим.

Фаросат этсам, эл оғзида кўп гап бўлибман. Элга бир гап тегмасин. Чибиндай гапни туядай қилиб гапиради. Эл оғзига элак тутиб бўлмайди. Энди бор гапни айттайин...

Айтиб-айтиб бердим. Бир гапни-да қолдирмадим!

Узанги йўлдошларим дилдўз сўзлар айтди, дилдўз гаплар айтди.

— Хўп жувонмардлик бўпти-да! — деди.

Рихсиев болишдан тирсагини олди. Чавандозларга сигирқараш қилди.

— Катализаторлар! — деди. — Бу саргардонлик-ку, саргардонлик!

— Саргардонлиги бўптими, шу баҳона Тарлон икковимиз шаҳарни сайил қилиб келаяпмиз, — дедим.

— Аҳа, у фалсафангизни бошқаларга ўқинг, ўртоқ Қурбонов. Сайил эмиш! Бундай ишлар турган-битгани қалва, саргардонлик!

— Сайил-да — сайил, саргардонлик-да — сайил.

— Сиз энди кўраётгандирсиз-да? Аҳа, мен шаҳарда яшаётганимда бундай ишларнинг бир нечтасига дуч келганман. Сиздан яхши биламан оқибати нима бўлишини! Бир дам олишда бизни пахтага олиб борди. Ўзингиз биласиз, бир кунликка борган хашарчилар пахта термайди. Ичиб, кайф-сафо қилиб қайтиб келади. Мен ҳам тагимга қўйиш учун икки килоча пахта териб, этагимдаги пахтага ёнбошладим, мудраб ётдим. Шундай пастимдан бир дарё лойқа сув оқаяпти. Шунда, дарё бўйида икки-учта қора кўринди. Кўзимни каттарок очиб қарадим. Бизнинг хашарчилар эмас, шу ернинг йигитларига ўхшади. Ўзларича бир-бирларини турткилади. Ҳазиллашаяпти, деб ўйладим. Асли-

да уришаяпти экан. Иккитаси биттасини ўртага олиб урди. Таёк еяётгани дарё ёкалаб қочди. Дарё устидан бир ингичкагина труба ўтар эди, шу трубадан қочди. Труба ўрталарида мувозанатини йўқотди. Гох ўнг, гох чап қўлини кўтариб-кўтариб, сувга тушиб кетди. Бошқалари қочди. Бола сув юзида гох кўриниб, гох йўқолиб окди. Боши кўринганда додлаб бақирди.

— Сиз кўриб турдингизми? — дедим.

— Бўлмасам-чи! Шундай оёғим остидан окиб ўтди! Сузишни билмас экан-да, бўлмаса, сув секин эди, бемалол-сузиб чикса бўларди. А? Йўқ, пастроқда бир оператор йигитимиз овозини эшитиб қолиб, ўзини сувга ташлади. Судраб олиб чиқиб, оёғини осмонга кўтарди. Барибир кеч бўлди, бола ўлиб қолди... Ишонасизми, шу оператор йигитимиз бир ойдан ортиқ органга қатнаб, сўроқ берди! Она сути оғзига келди! Кўр бўл, дедим, ўзини билмаганининг куни — шундай бўлади, дедим. Дунё шундай, ўртоқ Қурбонов, ўзингизни билинг, ўзгаларни кўйинг!

— Ҳа-е, тақдир-пешона экан-да. Оламда нима гап?

— Оламда гап кўп, ўртоқ Қурбонов. Халқаро вазият тобора кескинлашиб бораёпти. Тинчлик хавф остида...

— Ким хавф солаяпти?

— АҚШ империалистлари! Буни “Халқаро панорама”да ўртоқ Зорин ҳам айтиб ўтди, Аха, “За рубежом”да ҳам ёзибди. Мана, фактларга мурожаат қиламиз. АҚШ маъмурияти 1983 йилда 810 миллион доллар миқдорида химия-бактериология қуроли ишлаб чиқаришни планлаштирибди.

— У қандай милтиқ?

— Аха, милтиқ эмас, заҳарли ингредиент.

— Ўзимизнинг деҳқончасига гапиринг. Биз бир ийиғи чиққан кал бўлсак, ундай гапларни қаердан биламиз.

— Аха, ингредиент бу, икки хил суюқ моддадан ташкил топган заҳарли дори. Мияни шол қилиб ташлайди. Аха, ўн-ўн беш дақиқа ичида вафот этасиз!

— Шунинг инсон ўйлаб топдими? Одамзотни қириш учунми? Ё, тавба! Бизникилар нима деяпти?

— Аха, бизнинг ҳукуматимиз тинчлик посбони бўлиб келди, бундан кейин ҳам шундай бўлиб қолади!

Узанги йўлдошларим уй-уйига кетди.

Аёлимиз дастурхон йиғиштирди.

Кенжамизни кўлимга берди.

— Манавини пича ушлаб турсин, қозон-тобоғимни ювиб олайин, — деди.

Кенжамизни тиззамга олдим.

Кенжамиз дастурхон олиб кетаётган онасига жимит қўлларини чўзиб ингиллади.

— Инг-инг-инг!.. — деди.

— Бўлди, эна ҳозир келади! — дедим. — Ҳай, анави суратдаги ким? Ака-я? Ака де, ака!

Кенжамиз овунмади. Ингиллай берди.

Шунда кенжамизни тиззамда тебратиб суйдим:

Келгин, болам, тиззамга

Ёл бўларсан ўзимга.

Қулоқ солгин сўзимга

Хуйё, болам, хуйё!..

Биродарлар, куйган — ўланчи бўлади, суйган — лапарчи бўлади!

Ўз-ўзимдан куйиб-куйиб, ич-ичимдан куйиб-куйиб, кенжамизни суйиб-суйиб, ўланимни айтиб қўя бердим:

Жоним болам от чопсин,

Отига бахмал ёпсин.

Хуйя солсин отаси,

Орқасидан ёл топсин

Хуйё, болам, хуйё!..

— Ай, энаси-я, кел, улимга мамма бер! Улим мамма-сираб қопти. Ана, айтдим, эна ҳозир келади, мамма беради!

Болам, сен ҳам ботириш

Чопиб келаётириш.

Чўпон бўлсанг қўйларга,

Боқарсан ўтлоқ, сойларга

Хуйё, болам, хуйё!..

— Бўлди-е, энағар! Оғзим бор деб ингиллай берасанми! Оғиз бир сенда борми? Мана, бизда-да бор! Нимага биз ингилламаймиз? Иззатингни бил-да! Ё, ўзингдан ке-

таяпсанми? Қани ўша отларинг, қўйларинг? Ховлидагиларни айтяпсанми? Эб-эй, эб-эй, улар сенинг бовангдан қолдими? Улар менинг отамдан қолди! Улар меники, билдингми?

*Хуйё-хуйё, хуйёнг қани?
Бованг берган туянг қани?
Бованг берган туянг бўлса,
Боқиб юрганларинг қани?
Боқиб юрган туянг бўлса,
Адир ҳам чўлларинг қани?*

— Ана, бўлмаса, уккағарнинг кенжаси! Мард бўлсанг жавоб бер, уккағарнинг кенжаси! Ана сасинг чикмай қолди-ку! Ингиллайсан-а, ингиллайсан! Ха? Ха-ха-ха! Шўхлашдим, уккағарнинг кенжаси, шўхлашдим! Шўхлашишни-да билмайсанми. Улим, манави уйлар-да, қўтондаги қўйлар-да, осмондаги ойлар-да, кўпчиб ётган ерлар-да, бари-бари сеники! Бор-е, Тарлонни-да бердим, бор-е! Ол-е, уккағарнинг кенжаси-е, ол-е!..

*Хуйё қилай, хуйдада
Отинг солгин тўдага
Хуйё қилсам ухлагин,
Отанг сендан садага
Хуйё, болам, хуйё-и-и-и!..*

— Улим, бир нима эсингда бўлсин. Гагариндай бошинг осмонга етса-да, олим бўлиб етти иқлимни сўрасанг-да, сен авваламбор Зиёдулла чавандознинг ули бўл! Менинг улим бўл! Мендай бўл, мендай! Мендай бўласан-а, айт, мендай бўласан-а?

80

Суддан қоғоз келди.

Оёғим тагин узангида бўлди, орган йўлида бўлди.

Бора-боргунимча Яратганнинг ўзига сизиниб бордим. Шу юришимни бўлди қил энди, мени бунчалар жонҳадак қилма энди, деб бордим.

Судда одам сероб бўлди.

Бир тарафда урган бўзболалар, бир тарафда Рахмон биродаримиз ўтирди.

Катталар юкорида бўлди.

Бўлди сўрок, бўлди жавоб!

Урган бўзболалар айбини бўйнига олмади. Бир-бирларига тўнкаб туриб олди.

Шунда, юкорида ўтирган катталар мендан сўради. Даъволарини мендан маъқуллашиб олди. Мен аскотиб турдим.

Бир катта Раҳмон биродаримизни сўрокка тутди:

— Айтинг-чи, нега вояга етмаган болани урдигиз? — деди.

— Урганим йўқ, калла килдим, — деди Раҳмон биродаримиз.

— Барибир, урган хисобланади. Юзида жароҳат бор. Пулингизни ўғирлаган экан, яна-тагин ушлаб олибсиз экан, милицияга топшириш керак эди!

— Кучим етмади.

— Уришга етган кучингиз, милицияга етаклаб боришга етмадими?

— Уч бирдай йигитга қандай қилиб кучим етади?

— Унда милицияга телефон қилинг эди. Ёки одамларни ёрдамга чақиринг эди. Ана, кўча тўла одам!

— Одам? Қандай одам? Қани одам...

Раҳмон биродаримиз гапиролмади. Димоғи тўлиб келди. Овози ичига тушиб кетди. Енги билан кўзларини артиб-артиб олди.

— Бир соат танаффус! — деди катталар.

Ўтириб-ўтириб, қорним очқади. Чойхонага қараб юрдим.

Мен чой ичиб қайта бердим, одамлар суддан чикиб кела берди.

Демак, суд соб бўпти, энди суд оқибатини сўрайин, дедим. Раҳмон биродаримизни кидирдим.

Шунда, бир тўда момолар билан аёлларга рўнару келдим. Момолар сел-себор йиғлади. Пешоналарига уриб-уриб йиғлади. Тиззаларига муштлаб-муштлаб йиғлади...

Билдим, булар ана шу бўзболалар момоси бўлди, ана шу бўзболалар онаси бўлди.

Мен ана шу кўз ёшлар оқиши учун ўзимни айбдор деб билдим. Ёшлар тўла кўзларга, ёшларга беланган юзларга қараб туролмадим...

Биродарлар, бармоғимнинг қайси бирини тишласам-да, оғрийди!

Оҳиста-оҳиста кетимга қайрилдим.

Тарлонимиз олдига бордим. Отланиб, кишлокка қайтдим. "8-Март" колхозидан ўтиб, Хайрондарага дохил бўлдим.

Теварак майда-майда адирлар бўлди. Аргамчидай йўл бир юқорилади, бир адоқлади.

81

Оқшом вақти бўлди.

Оламга-да оқшом қўнди, қўнглимга-да оқшом қўнди. Қўнглим оқшомдай маҳзун бўлди.

Беихтиёр кетимга қайрилиб қарадим. Бир қизил машинани кўрдим. Эътибор бермадим.

Адирга ўрладим. Адир қоқ устида тагин кетимга қайрилиб қарадим. Машина қорама-қора келди.

Адирдан эниб бошладим. Адир тиккалигидан Тарлон ўзини кетига ташлаб-ташлаб юрди. Олд оёқларини оғир-оғир босди.

Адир адоғига тушдим. Машина адир устида имиллаб қолди. Хайрон бўлдим. Машина дегани тезюрар бўларди, бу машина хийладан буён бир отдан ўтолмайди. Ё, бирон ери носозмикин?

Йўлни кесиб ўтадиган арикка келдим. Арикдан лойка сув оқибди. Ичи кип-қизил лой бўлибди. Лой от тиззасига келади.

Шу боис, Тарлони арикка солмадим. Арикдан хатлаттирмоқчи бўлдим. Аммо бу ниятимдан-да қайтдим. Важи, арик ёқалари-да лой. Тарлон тойиб кетади.

Арик ёқалаб, юқориладим. Саёзроқ ер кидирдим.

Машина-да қуйига энди. Арик бўйида оёқ илди. Ўтолмаслигини билди шекилли, бизнинг изимиздан юрди.

Бизнинг Тарлон торроқ бир ердан чўчиб ўтди.

Машина Тарлон хатлаган ерда оёқ илди.

Машинадагиларга қамчи сопи билан юқорини кўрсатдим.

— Яна сағал юрсаларинг юқорида ёйилма бор! Ўшандан машина ўтади!

Шундай дея йўлимга бурилдим.

Шунда, кетимдан овоз келди:

— Ў, шеф! Тормоз!

Овозни танимадим. Нима деяпти, тушунмадим. Ким бўлса-да, бир инсон овоз бераёпти, борайин, дедим. Арик ёқалаб бордим.

Машинадан тўрт одам тушди. Иккови олисроқдан чопиб келиб, ариқдан хатлаб ўтди.

Тарлон хуркиб, кейинига тисарилди.

Кейин, қолган иккови-да келди. Барининг кўзида қора кўзойнаги бўлди. Кўзлари кўринмади. Сочлари елкасига тушди, қулоқлари сочи остида бўлди. Кийимлари ажабтовур бўлди. Бировининг соқоли-да бўлди. Ўзимиздай ўрта ёшли одаммикин, дея синчиклаб қарадим. Йўқ, у ўттизларда бўлди.

— Чақиргандай бўлдиларингизми, биродарлар? — дедим.

Улар миқ этмади. Соқолдори олдин юрди.

— Отдан тушинг-чи, шеф! — деди.

— Айта беринглар, қулоғим қар эмас, — дедим.

— Туш дегандан кейин, туш!

Уларнинг сенсираши кўнглимга тегди. Туша-туша, кўнглимни айтдим.

— Сенсираманг, биродар, салкам отангиз қатори-ман-а, — дедим.

— Ҳе, сендай отам қаторининг...

Қўлимда жилов, серрайиб қолдим. Қаҳрим келди. Қамчи сопини маҳкам ушладим.

— Отингни боғлаб, буёққа юр!

— Нима гапингиз бор, биродар, шу ерда айта беринг.

— Юр, дегандан кейин, юр!

Улар ариқ ёқалаб юқорилади. Бирови-да кўзойнагани олмади.

82

Жиловни эгар қошига кистирдим.

Тарлонни бўш қолдирдим.

Кейин, улар олдига бордим.

— Ўзи кимсизлар? Кимнинг боласи бўласизлар? Ўзларингни танитинглар-да ахир, биродарлар, — дедим.

Улар мени ўраб олди. Гўё ёввойи одамни томоша қилаётгандай бўлди. Бирови ўз-ўзидан тўнғиллади.

— Ҳали танишиб қўямиз! — деди.

Тавба, буларнинг менда нима иши бор экан? Эртароқ айтмайдими, кеч бўлаяпти...

— Ай, биродарлар, зарил гапларинг бўлса айтинглар. Бўлмаса кетайин, бола-бақра алағда бўлади, — дедим.

— Кетасан, кетасан, шошилма. Қайтмайдиган бўлиб кетасан...

Зардам кайнади, кетимга бурилдим.

Шунда, улардан бирови йўлимга ғов бўлди. Бирови чапимга ўтди. Иккови оралиғидан ўтиб кетмокчи бўлдим.

Шунда, ўнгимдагиси елкамдан ғижимлаб ушлаб олди. Мен қўлини шартиллатиб уриб ташладим.

— Қўлингизни олинг, биродар! — дедим.

Шунда, у иягим остига ўхшатиб-да бир урди!

Кетимга гандираклаб-гандираклаб бориб, ўтириб қолдим. Ногирон қўлим зирқираб оғриди.

Қамчи ўримини қўлимга ўраб-ўраб жойимдан қўзғолдим. Шу урганнинг бўйин томирини мўлжаллаб қулочкашладим.

Кетимдагиси камчини ушлаб қолди.

Яна ўтириб қолдим. Энди камчини ушлаб қолганига қараб, қўзғолдим.

Шунда бирови кетимдан келди, белимга тепди.

Мен юзтубан йиқилдим. Ногирон қўлим зирқираб-зирқираб оғриди. Туриб ўтирдим. Теваракка алангладим. Район ўнг ёғимдаги адир ортида бўлди. Кўринмади. Қишлоқ чап ёғимдаги адир ортида бўлди. Қишлоқ-да кўринмади. Осмон бошимда бўлди. Бари-бари олисда бўлди.

Хўрлигим келди: ай, ёлғизлиги курсин-а!

Кўнглим бузилди: ай, ногиронлиги курсин-а!

Ўпкам тўлиб келди. Қўйнимдаги ногирон қўлимни ташқари чикардим.

— Биродарлар, Жўра бобонинг отидан йиқилиб, қўлим чиқиб эди, мана... мана... — дедим.

Улар хохолаб-хохолаб кулди. Ўзаро гапиришди:

— Бу ўзи унга ким бўлади?

— Хеч ким!

— Хеч ким? Йўғ-е?

— Демак, бу ўзича рицарлик қилмокчи бўлибди-да?

— О, рицарь! XX аср рицари!

— Дон Кихот!

— Дон Кихот! XX аср Дон Кихоти!

Мен шундагина улар кимлигини билдим. Қўлим ногиронлигини айтиб, йиғламсираганларимга минг-минг пушаймон бўлдим...

Ерга қарадим. Қўлимни қўйнимга солмадим. Соғлом қўлимдайин ерга тирадим.

Ногирон қўлим зирқиллаб оғриди. Тишимни тишимга босдим. Юзларим ловуллаб ёнди...

Бир бало қилиб, жойимдан турдим. Оёқларимда тик турдим.

Шунда бирови жағимга урди.

Мен кетимга тисарилиб-тисарилиб, бунисига бориб урилдим.

Буниси елкамдан суяб қолиб, хароммағизимга урди.

Гандираклаб-гандираклаб, унисига бордим.

Унисидан иягимга едим.

Бир айланиб тушдим. Осмон гир-гир айланди. Осмон коп-кора бўлди.

Тағин турдим. Далбанглаб-далбанглаб бордим. Бировининг бўйнига осилдим.

— Биродарлар, мен сизларга нима қилдим... — дедим.

Уни жонимнинг бориचा қучоклаб турдим.

У, ичимга кўр мушт урди.

Нафасим ҳиқиллаб бўлинди. Ичимда бир нима эзилди. Қўлларим бўшашиб, елкасидан сидирилиб тушди.

Оёғимда мажолим қолмади. Ўзимни ерга чалқанча ташладим...

— Биродарлар, айбимни айтинг, айбимни... — дея инграндим.

Белимга учли бир нима зарб билан тегди. Кейин биқинимга тегди. Зарб ҳар текканда жоним ҳалқумимга келиб кетди.

— Биродарлар, мен ҳам одам-ку... — дея инграндим.

83

Шунда... шунда, от кишнади.

Умрим от билан ўтди. Хай бир отларни кўрдим, хай бир кишнашларни эшитдим.

От сувсаб кишнади, от очқаб кишнади. Шунда от кўнглини сув бериб олдим, от кўнглини ем бериб олдим.

От авлод-аждодларини қўмсаб кишнади, от улпи-томирларини йўқлаб кишнади. Отлар овозини эшитиб кишнади, байталлар хавосини олиб кишнади.

Шунда, отни эгарладим, дашту далаларни айлантирдим, от оёғини ёздим. Отни совутдим, отни юпатдим.

От илон шарпасини олиб кишнади. Уйдан отилиб келдим. От ёнини олдим, бўйинларини уқаладим. Отга йўлдош бўлдим.

От бўри хидини олиб кишнади. Ха, жонивор, ха, дея овоз бериб чопдим. От бўйнига қўлимни қўйдим, от ёлларини силадим. От олдида бўлдим. Отга гапириб-гапириб турдим, биродар бўлиб-бўлиб турдим.

Кишнаш кўрдим, кишнашлар кўрдим, аммо ушбу окшомдагидайини кўрмадим.

Во дариғо, бу қандайчикин кишнаш бўлди? Кишнаш кўнгил-кўнглимни ўйиб юборди, вужуд-вужудимни қакшатиб юборди. Танамдаги оғриқлар-да билинмай қолди.

Бизнинг Тарлонга нима бўлди, биродарлар? Нима бўлса-да, ёмон бўлди! Бизнинг Тарлон нима кўрди, биродарлар? Нима кўрса-да, ёмон кўрди!

Бизнинг Тарлон илон кўрдимикин? Йўқ, бизнинг Тарлон илон кўрса бундайин кишнамайди. Бизнинг Тарлон бўри кўрдимикин? Йўқ, бизнинг Тарлон бўри кўрса-да, бундайин кишнамайди.

Бизнинг Тарлон илондан-да ёмонини кўрди, бизнинг Тарлон бўридан-да ёмонини кўрди!

Тарлонни йўқлаб қарайин дедим. Бошимни қўтарайин дедим. Бўлмади, бўлмади!

Кўзим осмондалигича қолди. Осмон олис, ер қаттиқ бўлди...

От узиб-узиб кишнади.

Кўзларим тинди. Бепоеъ осмон, беғубор осмон қопқора қозон бўлди!

Юзимни чапимга бурдим. Аввал-аввал бир нима-да кўрмадим. Кейин-кейин оқ билан қорани фахмладим. Ана шунда Тарлонни кўрдим.

Тарлон бўйнини гажак-гажак қилди.

Тоғларга қаради, зорланиб-зорланиб кишнади.

Тарлон думлари ёйилиб-ёйилиб кишнади, ёллари хурпайиб-хурпайиб кишнади.

Адирларга қаради, чорлаб-чорлаб кишнади.

Тарлон кулоқлари чимирилиб-чимирилиб кишнади, пишқириб-пишқириб кишнади.

Қишлоққа қаради, ёлвориб-ёлвориб кишнади, зор-зор кишнади.

Тарлон жоловини силкиб-силкиб кишнади, юлкиб-юлкиб кишнади.

Кейин, мен сари юзланди. Оёқларини катта-катта ёйди. Бўйнини чўзди, тумшугини чўзди. Кулоқларини чимирди.

Тарлон зинкийди!

Олд туёқлари билан тарсиллатиб-тарсиллатиб ер тирнади. Кесаклаб-кесаклаб ер отди. Туёқлари ости чангиди.

Тарлон қаҳр ҳам изтироб билан кишнади. Оқшом, кишнашдан зир титради.

Оқшом, Тарлон кишнашидан, Тарлон кишнаши, оқшомдан-да мунгли бўлди, оқшомдан-да аянчли бўлди.

Учли зарб, чап тиззам кўзига келиб тегди.

Чинқириб юбордим. Кўз олдим коп-қора бўлди...

— Тепиб ўтирасанми, бикинига тикиб ол!..

— Э-э-э, от!

— Қоч, от келаяпти!

Шунда, тагин хушимга келдим. Охиста кўзимни очдим.

Тарлон тумшуғини чўзиб зинкийиб, уларни қувди. Бирини қўйиб, бирини қувди.

Улар ариқдан ҳатлаб қочди. Бирин-кетин машинаси-га кирди.

Аммо бирови Тарлондан қочиб қутулолмади. Уёкка буриб солди, бўлмади, буёкка буриб солди, бўлмади. Нима қилишини билмади. Охири ердан нимадир бир нима олиб, Тарлонни бошига бир урди.

Тарлон бошини силкиб-силкиб охисталади.

Униси-да ариқдан ҳатлаб ўтди.

Тарлон-да ариқдан ўтди. Машина олдига келди. Олд туёқлари билан ер тирнаб-ер тирнаб кишнади.

Машина ғизиллаб жўнади.

Тарлон машина кетидан хийла йўлгача чошиб борди. Кейин, изига қайтиб келди.

Ариқдан ўтиб, бошимга келди. Юзларимга тумшуғини теккизиб-теккизиб кўрди. Юзларимни искаб-искаб кўрди.

Мен Тарлон нафасини туйдим. Тумшуғини қўш-қўллаб қучоқладим. Жағлари, пешонасини силадим.

Шунда, кафтим ҳўл бўлди. Тер, от тери деб ўйладим. Кафтимни кўзларимга олиб келиб қарадим. Кейин, Тарлонга тикилиброк қарадим.

Тарлон пешонасидан қон сизди...

Ҳўнграб йиғлаб юбордим. Ўпкамни босайин дедим, босолмадим...

Кош қорайди.

Одам одамни танитайдиган бўлди.

Бир амаллаб чап ёнбош бўлдим. Тарлон оёғини кучоқладим. Тиззасига пешонамни қўйдим. Узалиб, олд қопқоғига шапатилладим.

Тарлон елкаларимни искади. Кейин, олд оёқларини аста-аста букди. Тарлон тиззалади!

Мен чап қўлим билан эгар қошидан олдим. Эгарга кўкрагимни бердим. Тимталаниб-тимталаниб эгарга бел бўлиб ётдим. Нафасимни ростлаб олдим. Тагин қимти-ниб, оёғимни эгардан оширдим. Тарлонни кучоқлаб олдим. Тарлон кадини ростлади.

Шамол бошимни ялаб ўтди. Шунда, бош яланглигимни билдим. Телпагим ерда қолибди.

Тушайин дедим, тагин, мишишимни ўйладим. Телпагимга қўл силтадим. Белбоғимни ечиб, бошимни танғиб боғлаб олдим.

Катта йўл четидан юрдим.

Бор бўйича қоронғи тушди. Адирлар қоп-қора соядай бўлди.

Эгарда чайқалиб-чайқалиб, кўнглим шу кечадай зим-зиё бўлиб-бўлиб, ўксиб-ўксиб бордим...

85

Тарлон-ай, нима кунларга қолдиг-а?..

Тушда бўлаяптими ё ўнгда бўлаяптими?

Сен фарқламасанг, мен фарқлай олмай қолдим, Тарлон...

Ҳалигилар қандай жонзот эди, Тарлон? Син-симбати одамга келбат беради. Уст-бошлари-да бор. Одамга майзаб гапиреди, одамга майзаб кулади...

Билмадим, Тарлон, билмадим. Сен билмасанг, мен билмадим. Мен сени биламан, Тарлон. Улар мен учун бегона, Тарлон...

Аё Тарлон, сен менинг укамсан, укам.

Бўлди, мен энди уларни укам демайман. Менинг укам сенсан. Сен менинг укамсан, Тарлон. Ўзи менга ўхшайсан, Тарлон, менга. Укаси акасига ўхшайди-да, Тарлон...

Тарлон укам-ов, энди нима қиламиз? Энди, болачақага бориб нима деймиз? Эл сўраса нима деймиз?..

Аё Тарлон, сен менинг жиянимсан, жияним.

Бўлди, мен энди уларни жияним демайман. Менинг жияним сенсан, Тарлон. Сен менга тортдинг, Тарлон. Жиян тоғасига тортмаса, кимга тортади, Тарлон...

Тарлон жияним-ов, ё йўлда йиқилдик, деймизми? Кўзларинг бор эди-ку, десалар-чи? Арик, лой экан, тойиб кетдик, деймиз. Бинойими, Тарлон жияним? Бўлмаса, элга эрмак, халққа шалок бўламиз...

Аё Тарлон, сен менинг акамсан, акам. Бўлди, мен энди уларни акам демайман. Менинг акам сенсан, Тарлон. Ука деса дегулик, мендайин уканг бор, ака деса дегулик, сендайин акам бор, нима ғамим бор, Тарлон...

Аё Тарлон, сен менинг биродаримсан, биродарим.

Бўлди, мен энди уларни биродарим демайман. Менинг биродарим сенсан, Тарлон...

Аё Тарлон, сен менинг қиёматлик биродаримсан, қиёматлик биродарим...

ОЙДИНДА ЮРГАН ОДАМЛАР

I

— Қулоқ сол, момоси, қулоқ сол. Қаердандир одам овози келяпти...

Сайрак адирда ёнбошлаб ётмиш бобомиз, момомизга шундай дедилар.

Бобомиз огизларини анграйганнамо очдилар. Ўнг қулоқларини еллар елмиш тарафга тутдилар.

Еллар, овозларни ёрқин олиб келмадилар.

Бобомиз ўнг кафтларини қулоқлари сиртига тутдилар. Елпана қилдилар. Нафас олмадилар. Бор вуждларини бериб қулоқ солдилар.

Бобомиз шунда-да бир нимани эшитмадилар. Чуқур тин олдилар.

Бобомиз ойдинга тикилдилар.

— Манови ёқдан шекилли... — дедилар. — Ўзи, вақтинг хушми, момоси? Эсон-омон юрибсанми? Тўрт мучалинг бутми?..

1

Совчилар қадами қизлик эшикка шараф!

Совчилар оқшом вақти келди.

Уй бекаси дастурхон ёйди. Хўжаси мезбонлик қилди.

— Хуш кўрдик, хуш кўрдик, — деди.

— Хушвакт бўл, қассоб, хушвакт бўл, — деди совчилар. — Қани, илоҳи омин, шу уйда катта-катта тўйлар бўлсин, оллоҳ акбар!

— Оллоҳ акбар! Айтганингиз келсин!

Паловдан кейин тарвуз сўйилди.

Совчилар одатлари бўйича уёқ-буёқдан гапиришиб ўтирди.

Эсон қассобни хаминкадар элади: Кейин, мақсадга ўтди.

— Синглингнинг бошига бахт куши кўниб турибди, қассоб, учириб юбормасанг бўлди, — деди.

— Аслини билмай, сўз демаслар, наслини билмай, киз бермаслар, — деди қассоб. — Ким экан у?

Кишлокда бир бўзбола бўлади.

Бўзбола елкадор, пишиқ қоматлик бўлади. Кулча юзларида чуқур-чуқур кулдиргичлари бўлади. Қўй кўзлик, сийрак кошлик бўлади.

Бўзбола қоматини ғоз тутлади. Жойида тик туради. Қўлларини кўкрагига қовуштиради, ё, белига тирайди. Бир нуктага тикилади. Қаерга тикилади, нимага тикилади?

Билмаймиз, биз билмаймиз.

Инчунин, ўзи-да билмайди.

Бўзболани илк бор кўрамиз.

Шунда, бу бола ё каттиқ кайғуда, ё бир нимани ўйлаб ўйига етолмаяпти, деймиз.

Юриш-туришидан... кеккаяди, ўзидан ўзгани оёғи билан кўрсатади, деймиз. Шоҳу бутоғинг борми, мунча кериласан, деймиз.

У мижози хуш кўрмиш одамлар билан салом-алик қилади. Борди-келди қилади. Чин дилдан гапиришади. Очилиб гурунглашади.

Кўнглига ўтирмайдиганлар билан саломлашгиси-да келмайди!

Оқибат, бўзбола бизни назарга илмайди, деймиз.

Оқибат, бўзболани бировимиз хуш кўрамиз, бировимиз нохуш кўрамиз.

У ўзини биз учун дил-дилдан ошно билади.

Бизга содиқ меҳр қўяди. Биз билан ҳамиша хайрихоҳ, ҳамдард бўлади. Бир қориндан талашиб чиққанлардайин бўлсам, дейди.

Ақалли, бир, бир ёмонлигимизни кўрса бўлди!

Биздан қўлини ювиб қўлтиққа уради. Биз билан салом-алик қилмаслик пайида бўлади.

Биздан қайтганини бизга-да, бировга-да айтмайди.

Қобок-тумшук қилади. Ичимдан топ, деб юради.

У одамови!

У олислардан кўз узмайди, киприклар-да пирпиратмайди.

Биз у тикилмиш тарафга қараймиз. Зангори уфқ. Шу! Ақалли булутлар-да йўқ.

У бизни хайрон қолдириб-қолдириб яшайди!

Бир ниманн сўрасак, ха, ё, йўқ, деб қўя қолади.

Қўлига сув берамиз. Сувни гўё биринчи кўраётгандай тикилади. Ўзича бош ирғаб қўя қолади.

Биз оғринамиз. Миннатдорчиликни тилаб оламиз.

“Сен ҳам одамга ўхшаб бирор нима де”.

“Нима дейин?”

“Хеч бўлмаса, барака топинг, де”.

Шунда у тиззаларини кучоклайди. Олис-олисларга — Боботов чўккиларига ўйчан-ўйчан термулади. Боботокка термулиб-термулиб айтади:

“Чин гаплар кўнгилда бўлади. Тилга чиқса, ёлғон бўлади-колади”.

У ёлғиз бир ашуланини ашулачи деб билади. Бу ашуланини Юнус Ражабий, дейди.

У Юнус Ражабий ашула айтганда сўзлашувчи ё йўталувчи одамни кўришга кўзи бўлмайди.

У Юнус Ражабий ашула айтганда илжаювчи одамни отишга ўқи бўлмайди.

У Юнус Ражабий ашулаларини бош эгиб эшитади, музтар бўлиб эшитади.

У... кўшиқ айтади!

Адирга ўтга боради. Ўт ўриб-ўриб, теваракка аланглайди. Ёлғиз ўзи бўлади.

Кейин, ўтни болиш килади. Қўлларини боши остига чалиштиради. Олис-олисларга — пахта хирмони мисол оппоқ булутлар, хаволанмиш чумчуқлар галасига термулиб-термулиб... димоғида кўшиқ айтади.

Бора-бора лаблари-да кимирлайди...

Совчи ана шу бўзболадан бўлади!

3

Эсон кассоб гапни чўрт кесди:

— Қоплонми? Бўлмайди!

— Кассоб, оғир бўл, сомондай оғир бўл.

— Оғир бўлсам-бўлмасам! Унингиз на саломни билади, на алиқни билади!

— Кассоб, кўнглинг билан эшит — кулоқ алдайди, ақлинг билан кўр — кўз алдайди.

— Унингиз одамга ўхшамайди!

Шунда совчилар ўз санъатларини қўллади. Бири қўйиб бири, кассоб отаси борасида ҳамду санолар айтди:

— Раҳматлик отаси кўп яхши одам эди-да...

— Кўп мард эди...

— Кўп танти эди...

— Эсонбой отасига тортмабди...

— Ношукур бўлманг, Эсонбой отасига қуйиб қўйгандай тортади...

— Кани, каникайин?..

— Ана, анакайин. Мусулмончилик аста-аста-да...

Совчилар гап охирини ана шундай отадан қолмиш ана шундай ўилга олиб келиб улади. Эсон қассоб охир-оқибат ён берди.

— Мен бир нима деёлмайман, — деди. — Оғайни-жамоа бор, қиз боққан янгаси бор. Яна бир келинлар, маслаҳатлашиб олайлик.

4

Кенжа зурриёт бўлмиш қиз беш яшарлигида ота-онадан сағир қолди.

Акаси қўлида қолди.

Янга бўлмиш қобок-тумшуғига қараб кун кўрди.

Янга бўлмиш қобок уйди...

Шунда... шунда, сағир нафас олмади! Сағир кўзлари пир-пир этди. Сағир кўзлари олма терди.

Сағир ҳадаҳалаб борди. Жияни бешигини кўшқўллаб ушлади. Сағир жон-жаҳди билан бешик тебратди.

“Бешик тебратсам, янгам қобоғи очилади, кейин, мени уришмайди”.

Сағир ана шундай умидга борди!

Сағир қорни очди. Сағир бармоғини сўрди. Аммо мик этмади.

Янга дастурхон ёйди. Сағирни дастурхонга имлади.

Сағир дастурхон олдиға силжиб келди. Сағир бармоғини сўриб, янгага мўлтиради. Сағир бармоғини сўриб, дастурхонга мўлтиради.

Кейин, оғзидаги бармоғини дастурхонга узатди. Бармоғини аввал дастурхон бурчига тегизди. Ундан дастурхон ўртаси сари охиста-оҳиста ўрмалагиб борди. Кейин, нон четига тегизиб турди.

Сағир бир тишламгина нон синдириб олди.

Сағир, янгага қараб-қараб нон тишлади, мўлтираб-мўлтираб нон чайнади.

Сағир, янгамга яхши кўринайин дея, ўзидай-ўзидай сатилларда сув ташиди.

Чин, акаси-да, янгаси-да сағирни ўз боласидан кам кўрмади. Шундай бўлса-да, сағир ушбу хонадонда жиянлари билан ўзи орасида катта тафовут борлигини ич-ичидан хис этиб-этиб кун кўрди.

Сағир мунис-да бўлди, ғамгин-да бўлди.

Сағир сертамиз бўлди.

Хаётда бўлмиш илкис қилиқлар, иринг гапларни
дархол илғаб олди. Энг ёмони, кўнглига олди!

Сағир зийрак бўлди.

Зарра бошидан ҳаётга катталар кўзи билан қаради.

Сағир таъсирчан қиз бўлди.

Бари сағирлик иши бўлди!

Сағир бир қиз бўлди, бир қиз бўлди-е!

Сарвақд бўлди!

Сулув юзларини оппоқ десак, бизнинг ҳақимиз кета-
ди. Қорачадан келган десак, қизнинг ҳақи кетади.

Буғдойранг бўлди!

Барчин юзли бўлди, саратон юлдузли бўлди, пари-
шон зулфли бўлди.

Ўрим-ўрим сочлари бировга, кимгадир бировга тал-
пинди.

Бўлмаса, шунчалар тақим уриб-тақим уриб тўлғонар-
миди?

Қоп-кора холи ингичка лаблари бурчида бўлса
бўлмасмиди? Иягидаги чуқурчаси ичида бўлса бўлмас-
миди?

Келиб-келиб, ўнг ёноғи қоқ учида-да бўладими!

5

Акаси хўп бинойи гап айтди.

Бундай қиз тақдирини оғайни-жамоа жамлигида ҳал
этмоқ маъқул бўлади.

6

Совчилар тағин келди.

Орадан икки кун ўтди.

Оғайни-жамоалар бирови у деди, бирови бу деди.

Бирови аразлаб кетди.

Бари ўз гапини маъқуллаштириш пайида бўлди.

Ака бўлмиш барига бирдай бўлиб ўтира берди.

Бўлар гап қизда қолди.

Янга бўлмиш ошхонага йўл олди.

7

Кенжа жиянига қатиқ ялатиб ўтирмиш Оймомо янга-
сидан орланди. Ўзига қараган бўлди: елкасига сирғаниб
тушмиш ироқи рўмолини ёпинди. Юқорига йиғилиб қол-
миш кўйлаги барини тортди, тиззаларини ёпди.

Жияни қулочини очди, онасига талпинди.

Онаси кенжасини бағрига олди.

Қайнсинглисига тикилди-тикилди, мийиғида кулди-кулди.

Кейин, қайнсинглиси кўнглига қўл солди:

- Сен нима дейсан?
- Нимани нима дейман?
- Талмовсирама, бирор нима де. Совчи кепти.
- Кимга?
- Менга бўлармиди, сенга-да.
- Эб-ей, мен сизга нима қилдим? Боринг-е!

Оймомо терс бўлди. Билқ-билқ қайнамиш қозонга юз бурди.

Косов билан ўчоқ ковлади.

Олов хур-хур ёнди.

Кенжа, онаси ёқасини таталади.

— Эна, мамма! Мамма бер! — деди.

Онаси ўғлига эмчак берди.

— Уялсанг-уялмасанг, бу баримизнинг бошимизда бор савдо, — деди янга бўлмиш. — Биз ҳам сендайин уялиб эдик. Мана оқибати, жиянинг шўрпиллатиб-шўрпиллатиб эмиб ўтирибди...

— Эрга тегаман деб, ўлиб ўтирганим йўқ...

Янга бўлмиш кетига чалқайиб-чалқайиб кулди.

Кўкраги кенжаси оғзидан чиқиб кетди.

— Мен сени ўлиб ўтирибди, деб ўйлабман, — деди. — Менга кара, бугун, бугун бўлмаса эртага барибир келин бўласан...

Кенжа, мимит қўлларини чўза берди-чўза берди.

Онаси кўкрагини тағин оғзига солди.

— Жойи чиқиб турибди, хўп дея бер. Қоплон икки елкасига уй тикса бўладиган йигит.

— Мен ундайчикин одамни билмайман...

— Энди биласан-да. Айтганимдан қолма. Чиройинг борида чинорингни топ!

Оймомо чўққа тикилмиш кўйи ўтира берди. Чўғ Оймомо юзларидан, Оймомо юзлари чўғдан қолишмади.

Янга бўлмиш кенжасини Оймомога берди.

— Бўлди, сукут — аломати ризо, — деди.

8

Янга бўлмиш оғайни-жамоа қошига борди. Оймомо сукутини айтди.

Совчилар дастурхонга ўралмиш нонни ўртага қўйди.

Қалин айтиш бошланди.

— Хў-ўш...

— Элга караб айтинг-да.
— Хў-ўп...
— Бўлди-е, ҳеч ким қиз узатиб бойиган эмас.
— Ўнта қўй... шуларга розимисизлар?
— Қани, илоҳи омин, икки ёш қўша карисин, оллох-
акбар!

Янгаси қиз онаси ўрнида фотиҳа ўкиди.

Нон синдирилди.

Совчилар охорли белкарс ўраб кетди.

9

Куёв тарафдан фотиҳа тўй келди.

Фотиҳа тўйида қўй, зиғир мой, гуруч, майиз...
бўлди.

Келин-куёвлик даври бошланди.

Куёв, келин кариндош-уруғлари олдидан ерга караб
ўтди. Кўзларига тик карамади. Давраларда юзма-юз
ўтирмади.

10

Ой ўтди.

Келинникига кўрпа-тўшак матолари билан пахта кел-
ди...

Бу, тўккиз деб аталди.

11

Бир окшом куёвтўра келин акаси бир ёққа сафарлаб
кетди, дея эшитди.

Ошналари билан қайлиқлаб борди.

Ошналар охиста-охиста дераза чертди.

Деразадан янга бўлмиш каради.

— Куёв қайлиғи билан кўришсам дейди... — деди
ошналари.

Янга бўлмиш йўл бермади.

— Кўришгиси келса тўй қилсин, — деди.

12

Тўй бозор окшоми бўлди.

Тўйга айта-айт бўлди.

Қизлар келин тарафга айтди, бўзболалар куёв тараф-
га айтди.

Қизлар келинникига борди, бўзболалар куёвникига борди.

Куёвникида неча-неча қўйлар боши кетди.

Неча-неча кўзалар бўшаб қолди.

Созлар, хонишлар хавода хаволаниб-хаволаниб турди.

Тўйхона тўла тўйловчи бўлди.

Кўчада болалар шовқин солди:

— Тобок келди, келинникидан тобоқ келди!

Дарвозада елкалари, бошларида дастурхон кўтармиш аёллар пайдо бўлди. Аёллар келинникидан ўнта тобоқ олиб келди.

Тобоклар бирида палов, бирида қовурма гўшт, бирида қайнатилган тухум, яна бирида ширгуруч... бўлди.

Тобоклар давраларга қўйилди.

Тўйловчилар кўнгиллари тортмиш таомдан еди.

Бўш тобоқлар йиғиб олинди.

Жўрабоши даврага катта рўмол ёйиб айтди:

— Куёвтўра келиб қараб турсин, ким қандай совға ташлайди!

Тўйловчилар атаган совға-саломларини рўмолга ташлади. Биров бир кийимлик атлас ташлади, биров шойи ташлади.

Рўмол деярли тўлди.

Дуо эзгу бўлди:

— Тўйники тўйда қайтсин, оллоху акбар!

13

Куёвжўралар келинникига йўл олди.

Ўзларига ажратилмиш уйга қўнди.

14

Келин ховли ўнг юзидаги уйда бўлди.

Қизалоқлар деразама-дераза мўраллади, келинни томоша қилди.

Ичкарида қизлар ғуж бўлди. Бири ҳавас билан, бири ачиниш билан келинга боқди.

Келин ихтиёри қизларда бўлди. Бир қиз бармоқларини тупуклаб-тупуклаб ҳўллади. Қиз келин зулфларини бот-бот буради. Зулфлар гажакдан-гажак бўлди.

Бир қиз тўнтариклик пиёла кетига ўсма эзди. Қиз келин қошларига ўсма қўйди.

Келин нигоҳлари кигиз гулида бўлди.

Шу вақт беш-олти одам келинли уй даҳлизига келди.
Ички эшик кия очиб қўйилди.

Хайрулла домла келиндан вакил сўради:

— Сизким Оймомо Абдибой қизи, ўзингизни Қоплон-бой Қурбонбой ўғлига бағишламоқ ваколатини акангиз Эсонкул Абдибой ўғлига топширдингизми?

Сукунат.

Келин миқ этмади.

— Айтма, айтма, — шивирлади қизлар.

Эшик кетида турмиш куёвжўралар қизларга пул узатди.

Қизлар пулни бўлиб-бўлиб олди.

Келин ҳамон жим бўлди.

Куёвжўралар тагин пул узатди.

— Бўлдимиз? Энди айтсин! — дедилар.

— Ай, Холбуви, сен ҳадеб шивирлай берма!

— Шивирлайман! Нима, дарров ха, дея берадимиз?

— Ха, дейиш осонми?

— Егани нон эмас!

Хайрулла домла қайта вакил сўради.

Тагин жавоб бўлмади.

Куёвжўралар бири қўйиб-бири айтди.

— Оймомо, тонг отгунча ўтира берамизми?

— Оймомо, дугоналарингнинг гапига кирма, улар сенга ғайирлик қилаяпти.

— Ай, Норгул, шу бузмакорлигинг бўлса сенга биров хам карамайди!

— Уёқда куёвтўра интик бўлиб қолди!

Қизлар-да бўш келмади:

— Интик бўлса бўлар!

— Қирқига чидаган куёв, қирқ бирига-да чидар!

— Бир тонг отса отибди-да, хали янаги тонглар бор!

Хайрулла домла охирги бор — учинчи бор вакил сўради.

Шунда-да жавоб бўлмади. Учдан кейин пуч бўлди.
Домла ташқари равона бўлди.

— Келин хоҳламаяпти, никоҳни қолдирамиз, — деди.

Шунда, оқ парда ичидан:

— Ха... — демиш заиф овоз келди,

Овозни барча эшитди.

Куёвжўралар кета-кета:

— Тагин хиёл ҳаяллаганингда куёвсиз қолиб эдинг! — деди.

Кулги бўлди.

Бўлак уйда ўтирмиш бўлак домла олдиға келдилар.

Биров келиндан сўраб келди.

Келин вакилини акасиға берди.

Келин акаси домла қошиға чўк тушди.

Куёв келди. Қайноғаси хурмати учун юзига белбоғ тутди. Ерга қараб ўтирди.

Дастурхонда бир чинни коса сув билан иккита тандир нон бўлди.

Домла болиш узра китоб очди. Қироатли-кироатли хутба ўқиди. Хушталкин-хушталқин хутба ўқиди:

— Алҳамду лиллаҳил-лази жаъалан. Никоҳа фасилам байнал ҳалали валҳаром кама қолаллоҳу: фанкиҳу ма таба лакум минан-нисан. Ва қола Расулulloҳи, ан-никаҳу суннати ав фаман роғиба ан суннати фалайса минни. Ан-нокиҳу роғибун вал манкуҳату марғубатун вал маҳру аъло ма тарозаъ. Ақулу қовли ҳаза ва астағфируллоҳал роғфаро ли ва лакум. (Ҳалол билан ҳаром ўртасида никоҳни бино этган Оллоҳи таолоға ҳамду санолар бўлсин. Қуръонда Оллоҳ дейди: ўзингизга ёққан аёллардан никоҳлаб олинглар. Пайғамбаримиз ҳадисларида демишлар: оила қуриш менинг суннатим. Ким ундан юз ўгирса, у мендан эмас. Куёв яхши кўрувчи, келин яхши кўрилган, ўрталаридаги маҳр розиликларига биноандир. Шу сўзимни айтиб, ўзим ва сизлар учун Оллоҳдан кечирим сўрайман.)

Домла келин акасидан вакил сўради:

— Сизким, Эсонбой Абдибой ўғли, синглингиз Оймомо Абдибой кизини Қоплонбой Қурбонбой ўғлиға шаръий аёлликка бердингизми?

— Ҳа, бердим, — деди ака.

Домла энди куёвдан сўради:

— Сизким, Қоплонбой Қурбонбой ўғли, Оймомо Абдибой кизини ўзингизга шаръий аёлликка қабул қилдингизми?

— Қабул қилдим.

Домла сувдан бир хўплади.

Куёв-да бир хўплади.

Никоҳ сувидан куёвжўралар-да хўплади.

Домла куёвлик бурчларини айтди:

— Олти ой ташлаб кетмаслик, аччиқ шапалоқ урмаслик, ялангоёқ қўймаслик, ҳалол юриш-туриш... Шу шартларни қабул қилдингизми?

— Ҳа, — дея бош ирғади куёв.

- Ха, кифоя эмас. Қабул қилдим, деб айтинг.
- Қабул қилдим.
- Баракалло.

17

Никох ўқилиш мобайнида онаси куёв елкасига беқасам чопон ёпди. Беқасам елкасидан игна билан ип ўтказиб-ип ўтказиб олди.

Бу, куёв-кайлик хамиша бирикиб юрсин, ажралиб кетмасин, дегани бўлди.

Ип учларини тугмади.

Келин-куёв тақдир-пешонаси тугилмасин, дея шундай қилди.

Хамиша буғдойдай сероб бўлсин, бола-чақали бўлсин дея, куёв боши узра бир ховуч буғдой сепди.

18

Куёв ошналари билан чимилдикка йўл олди.

Оёғида баланд пошналар гарчиллама этик бўлди. Елкасида беқасам, белида шойи белбоғ бўлди. Бошида қўқонча дўппи бўлди.

Чимилдикли уй тўла аёл бўлди.

Куёв аёллар орасидан юрди. Чимилдикда тик турди.

Куёв ёлғиз турмасин дея, ошналаридан бирови ёнида йўлдош бўлди.

19

Келин пойандозни бир-бир босиб келди.

Юзларида оппок харир бўлди. Бошида ипак рўмол бўлди.

Эғнида беқасам камзул, атлас кўйлак бўлди. Оёқларида кавуш бўлди.

Келин пешонасида тиллақош бўлди.

Тиллақош жимжимадор кўзлари ёруғда ялт-ялт этди.

Қулоқларида зирак бўлди. Қўкракларида саккиз қумуш нишонли зебигардон бўлди.

Зебигардон ферузалари товланди, бодомлари товланди.

Тўйхонани кийикўт билан олқор иси олди.

Олқор билан кийикўт кизлар қулоғида бўлди, қўкракларида бўлди.

Қизлар келинга бўлишди, бўзболалар куёвга бўлишди:

— Кўзингга қара, кўзингга қара! — дейишди.

Эмишки, ё куёв, ё келин биринчи бўлиб бирови оёғини босса, ана шу рўзғорда умр бўйи ўқтам бўлади!

Кслин, куёв оёғидан кўз узмади. Чапига қараб юрди. Чап оёғи билан куёв оёғини босмоқчи бўлди.

Куёв эпчиллик билан ўнг оёғини тортиб олди.

Келин оёғи кўрпачани босиб олди.

Куёв чаққонлик қилиб, келин оёғини босди.

Бўзболалар ғолибона қах-қах урди:

— Куёв босди, куёв ўқтам! — деди.

20

Келин-куёв ёнма-ён турди.

Бўзболалар келин-куёв пойида давра қурди. Қизларга ҳазил-мutoйиба гаплар отди.

Кўнгиллар кўнгилларни излади, кўзлар кўзларни излади.

Кўзлар хуштор-хуштор бокди, ғамзали-ғамзали бокди.

Кўзлар ўйнади, кўзлар чорлади.

Кўнгиллар энтикди, кўнгиллар орзиқди.

Қайсидир кўнгил ошиқ бўлди, қайсидир кўнгил маъшук бўлди.

Қайсидир кўнгилда кўҳна дард қайталанди.

Қайсидир кўнгилда дард шу лаҳзадан бошланди!

21

Пемоналарда манглайдўзилар ял-ял бўлди.

Солинчакларда бодомнусха кумуш ғажаклар, ойнадор балдоқлар ҳалқа-ҳалқа бўлди.

Кўкракларда туморлар, нозигардонлар, уч қаторли шокилалар, тўрт қатору беш нишонли маржонлар шода-шода бўлди.

Бошларда оттуёк рўмол, шолрўмол, балхирўмол, қулмирўмол, шотутрўмол, симрўмол, харир рўмоллар хаволанди.

Бодомча, ироқи дўппилар, чоргул, бахмалтепа дўппилар ғуж-ғуж бўлди.

Элимиз камалакни матога кўчирди. Оти атлас бўлди.

Ана, атлас оналаримиз, опа-сингилларимиз, қизларимиз эғнида товланди.

Атласда ўзига лойиқ ранги бўлди, рангига лойиқ номи бўлди: Саккизтепкилик, Марғилон хонатласи, Самарқанд оқшоми, Марғилон машъали, Фарғона йўллари, Лайли, Гули, Ширин, Махлиқо, Шотикапак, Шодикара, Қўчқоршохи, Тири камон, Олтин калит...

Бир йил тўрт фасл бўлди. Фасллар рангларга мўл бўлди: баҳор — гулзор, ёз — офтоб, куз — мунис, киш — мармар...

Элимиз фаслларни матога кўчирди: Хамиша баҳор, Боғу бўстон, Райҳон, Гул ва Наврўз, Гулнамошом, Баргикарам...

Атлас — элимиз тарихи. Атласда элимиз кечирмиш ҳайитлари бор, фожиалари бор.

Атлас — кўшиқ, элимизнинг азалий ҳам сўнгсиз кўшиғи!

22

Ит ғириллатар,
Кампир ўлди,
Соч сийпатар,
Қўл ушлатар бўлди.

23

Ойна кўрсатар баридан-да завқли бўлди, баридан-да гаштли бўлди!

Кайвони аёл келин-куёвга ойна тутди.

Келин-куёв юзларини ойнадан олиб қочди. Келин қараса, куёв қарамади, куёв қараса, келин қарамади!

Кайвони аёл келин-куёв бошини ёнма-ён ушлади. Юзларини ойнага қаратиб турди.

Бир-бирлари билан айтишмаганларига-да қўймади!

Куёв келин акси билан, келин куёв акси билан пичирлашиб айтишди:

— Бизни вояга етказмиш ота-онамизга минг бор қул-луқлар бўлсин.

— Акамиз билан янгамизга ундан-да кўп.

— Бир-биримизга ўла-ўлгунимизча содиқ бўлайлик.

— Ундан кейин-да шундай бўлайлик.

— Ўғил-қизларимиз...

— Бир этак бўлсин!

Чимилдик тушди.

Куёв-қайлик чимилдик ичида қолди.

Иккита момо чимилдик сиртида қолди.

Момолар урчук йигира-йигира, ўз кечмишларидан гапирди, қайлик бўлмиш даврларидан гапирди.

Момолар мижжа қокмади. Куёв-қайликни кўриклаб ўтирди.

Чимилдикда ўтирмиш куёв, қайлиғи қошига борди.

Қайлик бир чимилдикка қаради, бир куёвга қаради. Бу қараш мана бундай деди:

“Холисроқ ўтирсин, момолардан уятдир”.

Куёв қайлиғига ўпка-гина билан тикилди. Бу тикилиш мана бундай деди:

“Ха, дейиш шунчалар мушкулми? Ошноларим сарғайиб сомон бўлди”.

Қайлик мийиғида табассум балқиди.

“Дарров ха, десак келин ўлиб турган экан, дейдилар”.

“Чин, мен дарров ха, дебман. Мик этмай ўтира берсам бўларди”.

“Индамай тура бериш куёвлар эмас, келинлар расми. Аслида, биринчи сўровда-да ха, дегимиз бор...”

Момолар чимилдикда кечмиш жимжитликдан алағда бўлди. Бирови охиста чимилдик бурчини турди. Бирови тирсаклаб ётди. Чимилдик остидан бир кўзлаб мўралади.

— Эб-эй, ораларинг мунча олис? — деди. — Ё, биздан нам тортаяписизларми? Нам тортманглар, биз-да қайлик бўлиб эдик...

Момолар чимилдикни ёпди.

Ана шунда, чимилдикдан кикир-кикир кулги келди...

Момолар оғизларини ушлаб қолди, бир-бирларини туртиб қолди, бир-бирларини ўймичлаб қолди...

— Хайрият-а... — деди.

Тонг таги оқарди.

Куёв чимилдикни тарк этди.

Қоронғи тушди.

Одам одамни танитай қолди.

Куёв ошналари билан қайликлаб келди.

Чимилдикли уйда давра қурди.

Ошналар зиғир мойли палов еб кетди.

Куёв ёлғиз колди.
Шунда, қайлик кириб келди,
Қайлик дераза пардаларини текислади. Токчадаги
шамни ёкди. Чирокни ўчирди. Шам билан чимилдикка
кирди.

Куёв-да шам изидан кирди. Лўла болишга ёнбошла-
ди. Шамга тикилди.

Қайлик рўмоли кўксига туша берди-туша берди.
Шунда қайлик рўмолини елкасига қайириб ташлади.

Қайлик-да тўлғона-тўлғона ёнмиш шамга термулди...

26

“...Тоғлар кулранг, қирлар кулранг бўлди. Арчалар
кўм-кўк бўлди. Адирлар ўркак-ўркак бўлди. Товатошлар
улкан-улкан бўлди. Ёнғоқлар азим-азим бўлди.

Бир қиз елкасида кўза, булоқка келди. Кўзасини ер-
га қўйди. Булоқ сувларида юзини ювди.

Шунда, сув остида турмиш бир отликка кўзи тушди.

Қиз рўмоли билан юзини яширди, қиз хаёланди.

— Кўзларингни яширма, Оймомо, — деди отлик.

— Кетинг, одамлар кўради, кетинг, — деди қиз.

— Булоқ сувларидан ичайин деб келдим.

Бўзбола отдан тушди. Бир қўлида жилов бўлди.

Ховучлаб-ховучлаб булоқ суви ичди. Бир ховучини
қизга сепди.

От хуркди, кетига тис бўлди.

Қиз бетларини артди.

— Ичган бўлсангиз, энди кетинг.

— Кўзларингни бир кўрайин деб келдим.

— Кўришга менинг кўзларимдан ўзга-да кўзлар
кўлдир.

— Йўқ, хар банданинг ўз кўрадиган кўзлари бўлади.
Сенинг кўзларинг — меники. Келма, десанг, майли, кел-
майман.

— Кўзларни деб келмасангиз-да, булоқ суви ичгани
келинг...”

27

Куёв-қайлик ўз хаёлларини бир-бирларидан яширди.
Айни пайтда бир-бирлари нималарни хаёл сураяпти, шу-
ни билмоқчи бўлди.

— Гапир, — деди куёв.

— Ўзи гапирсин, — деди қайлик.

— Сен гапир.

— Ўзи гапирсин-да.
— Нимани гапирайин?
— Ўзимизнинг оқшомлардан гапирсин, кирдаги буюдой ўрмидан гапирсин...

— Сен гапир, кирдан қайтиб, зардолилар остида оёқ илганимизни, мен сенга зардоли териб берганимни.

— Ўзи гапирсин, қўллари зардоли шохларида бўлса-да, кўзлари менда эканини.

— Сен гапир, шамолда рўмолинг учиб кетгани, мен ушлаб келганимни.

— Ўзи гапирсин, рўмолга узатган билагимдан маҳкам ушлаганини, йиғлайман десам-да, қўйиб юбормаганини.

Сукунат, тошдай сукунат.

Куёв-қайлик хаёлан кўрди: зардолилар остига таптап тушди. Кўршапалаклар пир-пир учди.

Куёв-қайлик хаёлан эшитди: ёз чигирткалари чир-чир этди. Бойўрли узиб-узиб овоз берди.

— Йўқ, сен гапир, қўллариңни ушлаганимни уялмай-нетмай янгангга айтганиңни.

— Ўзи гапирсин, айтдим, дея алдасам-да, янгамдан кочиб юрганини.

— Айтмаганиң чинми?

— Чин.

— Мен янгангга рўпарў бўлолмабман, юзларига қандай қарайман, деб.

— Билса, халиям айтганим йўқ.

Куёв завқланди. Шифтга тикилиб, сукутга кетди. Жимжитлик қайлик кўнглига таҳлика солди. Қайлик хаёли бир ёқларга кетди.

— Нималарни ўйлаяпти? — деди.

— Ўзимизнинг оқшомларни.

— Зубайдани-чи?

Қайлик куёви жон жойидан ушлади. Куёв хаёли учди-кетди.

— Сен ундай ўйларга борма, — деди куёв. — Чин, қараганим чин. Мен сенга айтсам, қарайдиган вақтлар эди-да. Кимга қараган бўлсам, сени деб қараб эдим. Чин, Зубайдага қарадим. Йўқ, у сен эмас бўлди. Болхинга қарадим. У-да сен эмас бўлди. Тағин бировга қарадим. У, сен ўзинг бўлдинг...

— Шу чиними?

— Чиним.

Қайлик ийиб кетди. Қайлик дилдорлик берди, қайлик дилбарлик берди...

— Унда... мен сизга... тан бердим!

Куёв-кайликлар тонги тез отади!

Кайлик куёв кучоғидан қўзғолди. Куёв узатмиш бебош қўлларни рад этиб ташлади.

— Бўлди! — деди. — Бебошлик кила берди-кила берди, тонглар бошига-да етди...

Куёв-кайлик дахлизда бир-бирлари бошидан сув қуйди. Гуноҳлардан фориг бўлди.

Куёв белқарс ўрай-ўрай эшик сари юрди. Эшик балдоғини ушлади. Серрайиб қолди. Елкаси оша чимилдикка қаради.

Кайлик рўмоли учини ғижимлаб ўйнади. Бармоқларига тикилди.

— Энди келмасин, ёмон экан, — деди кайлик.

Куёв кўнгли тонгдай ёришди. Борди-ю, кайлик бўлмиш қачон келасиз, деганида куёв оғринар эди.

Куёв катта кўча бўйлаб юрди.

Куёв кўзларига жамики олам оппоқ бўлиб кўринди.

Пойидаги йўл оппоқ, чойшабдай оппоқ. Уйлар, деворлар, дарахтлар-да оппоқ. Қушлар-да оппоқ, чойшабдайин оппоқ. Кўча ёқалаб оқмиш сув-да оппоқ. Сув жилдираши-да оппоқ, чойшабдайин оппоқ.

Тонг етилди.

Юлдузлар сўнди-сўнди, Зухро ёлғиз қолди.

Куёв кучок очди — тонгни бағрига босди.

Тонг бепоён осмони, қорга беланмиш тоғлари билан, паришон адирлари, сарвқомат тераклари билан куёв кўйнига кирди.

Куёв кафт очди. Хавода тўзғимиш тонг сочларини — тонг елларини силади.

Куёв тонгни ўпиб-ўпиб олди!

Арик ёқалаб чопди.

Балх тут танасини кучоклади. Балх тут шохчаларини — сочларини силади, сочларини таради.

Тағин чопиб кетди.

Рўпарасидан одам келди.

Куёв одамзотни илк бор кўрмиш мисол тикилди.

Бу одам итидан-да ёмон кўрмиш Исмат овчи бўлди.

Ушбу дамда Исмат овчи-да бинойидай одам бўлди.

Оламда ёмон йўқ, барча-барча яхши бўлди.

Куёв умрида биринчи бор Исмат овчига салом берди.

Ҳамишагидай салом умидланмай ўтмиш Исмат овчи хиёл ўтиб оёқ илди. Ҳайрон бўлиб алик олди. Кетига қаради-қаради.

— Тарвузинг ёрилибди-да... — дея манқаланди.

Бир аёл кела берди.

Куёв жойида колди. Қадам босарини-да билмади, босмасини-да билмади. Юзлари лов-лов ёнди.

Аёл келаяпти...

Энди аёл зоти кўзига қайси юз билан кўринади? Кўринса, аёл зоти юзига қайси кўз билан қарайди?

Куёв аёлдан йўлини чап солди.

29

Курбон ҳайит бўлди.

Ахли мўминлар курбонлик қилди. Жонлик сўйиб қон чиқарди.

Қўли калта мўминлар кассобдан гўшт олди.

Ахли мўминлар ҳайитлик кийди. Бисотида борлар оҳорли кийим кийди. Бисотида йўқлар кўхна бўлса-да, озода кийим кийди.

Ахли мўминлар ороланди. Юзларига хушбўй-хушбўй мойлар суртди. Қошларига ўсма тортди. Кўзларига сурма сурди. Қўлларига хино кўйди. Кўкракларига олқор такди.

Мўминлар бир-бирлари уйига ҳайитлаб борди.

— Ҳайитингиз қуллук бўлсин! — дея муборакбод этди.

Куёв қайлиғига ҳайитлик юборди, қайлиқ куёвига ҳайитлик юборди.

Қоплон куёв тарафдан бир фаранги рўмол, бир жуфт кавуш, узук ҳамда турли-туман қанд-курс келди.

Оймомо қайлиқ тарафдан кўйлак, желак, белқарс ҳамда қўлрўмол ҳайитлик келди.

Бари қайлиқ қўлидан бўлди.

Буни рўмолча қоқ белида кип-қизил чўғдайин товланмиш атиргулдан билдик.

Атиргул қайлиқ куёвга рўмолча эмас, кўнгил юбормиш рамзи бўлди.

Куёв рўмолчани юзларига босиб-босиб хидлади.

Рўмолчадан... рўмолчадан қайлиғи хавосини олди.

Рўмолчани кўзларига суртиб ўпди, пешонасига суртиб ўпди, лабларига суртиб ўпди.

Ўпди-ўпди, тўрт буклаб қўйнига тикди.

Хайитда улкан ховуз бўйида жийноқ бўлди.

Жийноқда нишолда, нўхат сотди, холва, писта сотди.

Болалар лойшувиллак чалди, сибзик чалди.

Кизлар катта тут остида ғуж бўлди.

Сардор киз жиккак болага бир ўрам аркон берди.

Бола яланг оёқ бўлди. Белига аркон ўради. Йўғон тутга тирмашиб чиқди.

— Қайси шохга ташлайин? — сўради бола.

— Хув анави букри шохга! — деди сардор киз.

Бола ана шу шохга чиқиб борди. Белидаги арконни шохга ташлади. Аркон учлари ерга бориб тегди.

Шох билан ер оралиги йигирма қулочча бўлди.

Бола шу аркондан ерга осилиб тушди.

Ерда кафтини қошига қўйиб қарамиш кизлар ичини тортди.

Сардор киз болани бир муштлади.

— Ўл-а, юрагимни ёрдинг-ку! — деди.

Бола ер сапчиди, хиринглаб кулди.

— Урманг, бўлмаса Нурали акамга айтаман! — деди.

— Нуралинг ким?

— Сизни аччиқ зардоли остида кучоклаб ўпадиган Нурали!

— Ўчир-е, кўргилигинг кўп бўлгур!

Кизлар гурр кулди!

Сардор киз аркон учларини тугди.

Ҳалинчакка бир киз ўтирди.

Сардор кизни уёқдан-буёққа олиб бориб-олиб келди. Кейин зарб билан қўйиб юборди.

Киз ҳалинчак учишига қараб гоҳ ўтирди, гоҳ турди.

Киз елланди, киз солланди! Киз суръатини оширган сайин оширди.

Теварак томларда холва еб ўтирмиш ҳайитловчилар ҳалинчак томоша этди.

Шунда, Оймомо ҳалинчаклади.

Ўзига қаради. Оттуёқ рўмолини бўйнига ўради.

Солланиб-солланиб бир учди-бир учди-е! Гир айла-ниб кетайин деди!

Ҳалинчак қуйидан юқорилади.

Оймомо ўтириб олди.

Ҳалинчак ўнг тарафга кўтарилиб борди. Жойида муаллақ қолди. Кейин бирдан қуйилади.

Оймомо оёғида тик турди.

Халинчак Оймомо вазни зарбида шиддат билан қуйилади. Қуйидан чап тарафга юқорилади.

Халинчак бир чап сайин-бир ўнг сайин юқорилаб-юқорилаб турди.

Хайитловчилар бош кийимларини ушлаб ҳалинчак қаради.

Шундай бўлса-да, дўпписи тушиб кетувчилар-да бўлди, рўмоли учиб кетувчилар-да бўлди.

Қоплон юрагини ховучлади.

— Ё, пирим-е, ё, пирим-е, — дея пичирлади.

Оғзидаги ҳолва оғзида қолди, бўғзидаги ҳолва бўғзи-да қолди.

Халинчак охисталади.

Оймомо ўзини ерга ташлади. Зарб билан чопқиллаб борди. Бир кизни кучоклаб олди.

Ана шунда Қоплон елкасидан нафас олди. Бўғзидаги ҳолвани ютди, оғзидаги ҳолвани чайнади.

31

Кечаси қайлиқ ўйинида бўлди.

Қайлиқдан қойиллигини яширмади.

— Юрагинга балли-е! — деди. — Аэропландайин учдинг-а! Сенга қараб, менинг бошим айланиб кетди!

— Учиб қолайин, бир-икки ойдан кейин учиб каякда...

— Нимага ундай дейсан?

Қайлиқ жавоб ўрнига куёв қўлини ушлади, бармоқларини тортқилади.

Куёв дарҳол англаб олди.

— Ҳа-а-а... — дея кулимсиди.

Қайлиғи юзини бағрига босди. Сочларини силади. Дилнавозлик қилди...

— Отини нима қўямиз? — деди.

— Барчиной.

— Сен ҳали...

— Қиз яхши-да. Менга ёрдамчи бўлади.

— Йўқ, ўғил бўлсин. Отини-да ўйлаб қўйибман: Хушвақт!

— Кейин?

— Кейин, Хушвақтни катта қиламиз. Уйлантирамыз-жойлантирамыз, неварачевара кўрамыз. Мен бова бўламан, сен момо бўласан.

Қайлиқ завқланиб-завқланиб кулди.

- Мен бу кишини боваси деб чақираман.
- Мен сени момоси деб чақираман.
- Боваси!
- Момоси!

Куёв-кайлик Хушвақт йўлида антика-антика тонгни оклади.

32

Тандир тўла нонлар ёпилди.

Келин бисотлари, юк-ёплари отларга ортилди.

Ой тўйхона узра хаволанди.

Супа олдида саман от бел бўлди.

Ўнг ёқ ҳамсоя саман жиловини ушлаб турди.

Янга бўлмиш келин оёғидан олиб юборди.

Келин отланди.

Келин билан бир бегуноҳ бола мингашиб боради.

Бу шараф хийла талаш бўлди.

Оғайни-жамоадан беш-олти бола:

— Холам билан мен мингашаман, опам билан мен мингашаман! — дея туриб олди.

Келин тўнғич жияни мингашди. Ўзга болалар йиғлаб қолди.

Оғайни-жамоа ҳовли юзига чиқди. Ёппасига оқ фотиҳа берди.

Келин ўнг тараф ҳамсояси от етаклади.

Ён қўшним — жон қўшним бўлди.

От остонадан ҳатлади.

Келин узатилди.

Келин йиғи бошлади:

— Уввв-уввв-уввв...

Йиғини ўз уйи — ўлан тўшагини тарк этажигидан, хеш-акраболаридан олислаб кетажигидан десак-да бўлади.

Мўлт-мўлт қараб турмиш, сел-себор йиғлаб турмиш жиянлари қўнгли учун десак-да бўлади.

Ё, акаси билан янгаси биздан қутулиш учун зорман-да экан, демасин деган андишада йиғлайдими?

Шундай десак-да бўлади.

Ё, куёви уйига боражаги қувончидан, хушвақтлигидан йиғлайдими?

Айниқса, шундай десак бўлади!

Жияни белидан қўшқўллаб қучоклаб олмиш келин эшитилар-эшитилмас йиғлаб борди:

— Уввв-уввв-уввв...

Саман териб-териб қадамлади: тик-тик тик...

Ҳовлиларда итлар хурди.

Чап тараф чорбоғдан ловияковун иси келди.

Тўйловчилар чорбоғ тарафга қаради. Тўйиб-тўйиб ис-
кади.

33

Кўприкда соялар қора берди. Иккита бўзбола
кўприкда таёқ тутиб турди.

Таёқни олмасдан кўприкдан ўтиб бўлмади.

Бўзболалар келин тарафдан талаб қилди:

— Куёв... беринглар!

Келин тараф сукут сақлади.

Бўзболалар ўз сўзида турди:

— Унда, йўл йўқ.

От етакловчи қўйнидан келин тикмиш рўмоллардан
олди. Бўзболаларга бировдан берди. Таёқ олинди, келин
йўли очилди.

34

Куёв уйига етиб келдилар.

Болалар келинга пешвоз чопди.

— Яшасин, келин келди! — дея кийқирди.

Дарвоза олдида гулхан ёқилди.

Келин гулхандан уч марта айланди.

Оқлик учун, ҳамиша оқкўнгил бўлиб юришлари учун
келин-қудалар юзига ун сепилди.

Юзларини рўмоли билан яширган яшириб қолди,
яширолмаган оппоқ ун бўлди.

Саман қора ўтов олдида оёқ илди.

Куёв қайликни отдан тушираман деди. Кучоғини
ланг очди.

Қайлик куёв қўлларини суриб ташлади. Ўзича рад
этган бўлди.

Қайлик барибир шу кучоқдан тушди!

Қариндошлари билан дугоналари келин гирдини
олиб турди.

Қайвони момо келинни рўмоли бурчидан ичкари
етақлади. Келин бошини остонага эгди.

— Мана шу остонага би-и-ир таъзим! — деди момо.

Келин остонага ўхшатиб бир таъзим қилди.

Тагин бир таъзимлаб, остонани тавоф қилди.

Кайвони момо келинни таъзимлатиб-таъзимлатиб ич-карилай берди.

— Бизни яратмиш Одам Отамизга бир таъзим!

— Бизни бино этмиш Момо Ҳавомизга бир таъзим!

— Пастроқ эгил, у киши кўп улуғ эди!

— Ҳа, бўйгинангдан момогинанг айлансин-да! Қани, юра бер!

Келин чимилдикда тик турди.

Чимилдиқ боғичида ўн саккиз хил келинлик кийими терилди. Деворларда ойнахалталар, чойхалталар бўлди, зардеворлар, сўзаналар бўлди.

Сўзаналарда “Хуш келибсиз” демиш каштали сўзлар бўлди.

Бир сўзанада атиргул рамзи бўлди, бир сўзанада қизил олма рамзи бўлди.

Тағин бир сўзанада оғзида қизил гул тишлаб парвозланмиш каптар бўлди.

Каптар остида “О” харфи кашталанди. Каптар интилмиш манзил тарафда “К” харфи кашталанди. “О” — Оймомо бўлди, “К” — Қоплон бўлди.

Бари келин иши бўлди!

35

Кайвони момо келинни тўйловчиларга салом бердира берди:

*Сойдан ҳўкиз сувлатган,
Дўмбирасини куйлатган,
Ўғилларини уйлатган —
Қайнотамга салом!*

*Осмондаги юлдуздай,
Қоши қора қундуздай,
Дили ойдин қундуздай —
Қайнонамга салом!*

Байтлар кайвонидан бўла берди, таъзимлар келиндан бўла берди:

*Қозонларнинг қопқоғи,
Аёлларнинг оппоғи,
Мисли олма ёноғи —
Гулсун опамга салом!*

*Ғижим рўмол ўраган,
Бурилиб ойга қараган,
Сочин силлиқ тараган —
Санам холамга салом!*

*Богда узум гўраси,
Куёвбекнинг жўраси,
Норгулойнинг тўраси —
Баҳром акамга салом!*

— Кайвони момо, ҳамсояси Сувон дароз, мен қолиб кетдим, деб ўпкалаяпти.

— Унда, эшитсин:

*Тегирмоннинг новидай,
Адрас тўннинг боғидай —
Дароз акамга салом!*

Норбой чўпон ўрнидан туриб кетди.

— Ай, момо, келин нимага менга салом бермайди? — деди.

— Салом берганим бўлсин. Эшитинг:

*Қопга тиққан похолдай,
Индан чиққан шоқолдай —
Чўпон акамга салом!*

Бўлди кулги!

— Ҳай уккағарнинг момоси-е, бекор ўпкалабман-а!
Келин келдиси яхши, тўй бўлдиси яхши!

36

Келинлар тонг сахарлаб туради!

Келин аёллар ҳамроҳлигида эшикни очди, туйнукни очди.

Шу хонадонга содиқ бўлиш рамзида ит ялоғига овқат кўйди.

Идиш-тобоқларга бир-бир кўз солди.

Пориллаб ёнмиш оловга мой томизди.

Бу, бахтли бўлиш рамзи бўлди.

Невара-чеварали бўлиб юраин дея, кўлига гўдак олди.

Барча палов еди.

Келин бўлса, кўлини-да узатмади.

Шунда, келин ош емади, бўлди.

Куёв тоғаси келин ош ейиши учун бир жўра саккиз-тепкилик атлас айтди. Аммаси қўконча шойи айтди.

— Айтадиганлар оғзига қараб айтсин! — деди бир момо.

Чин, айтувчилар айтмишини келин чакириқда кийги-зади.

Охирги келин ош емадини қайнонаси айтди:

— Мана шу уй-жой туриш-турмиши билан сеники!

— Ана бўлмаса! — деди барча.

Ана шундагина келин паловга қўл узатди.

Юз очар бўлди.

Келинлар юзини очиш бегуноҳ норасидалар ишидир.

Шу боис, момолар тўрт-беш яшар куёв укани гиж-гижлади.

Куёв ука чопкиллаб борди. Янгаси юзидаги рўмолни тортиб юборди.

Келин юз очди.

37

Тўйловчи кетди, тўйхона қолди.

Куёв билан қайлиқ қолди.

Ота-она куёв-қайлиқ учун бўлак ҳовли солиб берди.

II

Момомиз шундайгина бобомиз қабатларида ўтириб-дилар.

Дока рўмоллари учлари елларда ҳилпиради-ҳилпиради, бобомиз юзларини силади.

Бобомиз ҳузурландилар, бобомиз гашландилар. Киприкларини пирпиратдилар, еноқлари, лабларини учирдилар.

Дока рўмол момомиз сочларидай оппоқ бўлди, майин бўлди.

Оҳиста-оҳиста эсмиш ёз еллари танга ҳузур берди.

Еллар салқин бўлди, еллар сокин бўлди.

Ёз елларидан ер иси келди.

— Бу йил пишиқчилик яхши келди, момоси. Мевалар мўл...

Қоплон оёғида оғрик турди.

Иликларида бир нималар ғимирлаб юрди. Иликлари қизиди, иликлари зирқиради.

Қоплон чалқанчадан ёнбош бўлди. Аёли тарафга ўғирилди.

— Ҳаво севалаб ўтади, момоси, — деди.

— Бу киши қаердан билади? — деди аёли.

Қоплон оёғини айтмади.

— Биламан-да, — деди. — Кўршапалаклар инларидан учиб чиқмаса, ҳаво айнийди. Бугун окшом кўршапалаклар учмаб эди.

Оғрик зўрайди. Тўпиклари, бебилчаклари ичи зирқиради.

Қоплон ташқарилаб келди.

— Айтдим-ку, момоси, — деди. — Ой ўз гирдида ўров тортибди. Ёғади, босиб ёғади.

Чин, ярим тунда ёмғир овоз берди. Ёмғир тўнтариқли тоғораларни чалди, деразаларни чертди.

Қоплон ётиб ётолмади. Айвонлаб, ҳовли чироғини ёқди.

Тарновдан тушмиш ёмғир кўлмакланди. Кўлмакка томчиламиш ёмғир чулдиради.

Ҳовли бурчида мушук кўзлари йилтиради. Ўтлар орасидан қурбақа сапчиб келди.

Қоплон димоғи ёмғир исини туйди.

Ҳаво эртаси тушда тинди.

Кун яраклаб кетди.

Оймомо кўрпа-тўшакларни шамоллатиш учун ҳовлидаги симга осди. Деразаларни ланг очди.

Офтобрўяга тўшак ташлади. Дастурхон ёйди.

Қоплон таътилланди. Кейин, ёнбошлади. Телпагини қошига сурди. Кўзларини юмди. Ўзини офтобга тоблаб ётди.

Оймомо офтобиёрда тикиш тикди.

Ҳовли юзида макиён товук донлади. Макиён виқор билан қадамлади, вазмин-вазмин қадамлади.

— Қурк-қурк-қурк! — дея, овозига ҳамоҳанг қадамлади...

Макиён кетида олам-жаҳон жўжа одимлади. Жўжа-

лар юм-юмалок бўлди. Лимондай-лимондай бўлди. Сарик-сарик бўлди.

— Чиёв-чиёв-чиёв! — дея пилдиради.

Чин, жўжалар пилдир-пилдир этди. Мисоли думалади!

— Чиёв-чиёв-чиёв! — дея думалади.

Шу вақт ховли узра бир соя айланди.

Қоплон кўзи юмуклигидан кўрмади.

Оймомо кўзларини қисиб қаради. Нималигини билмади.

Ғожир ховли узра давра олди. Ғавқулодда ерга юлдуздай учди. Қанотларини ёйиб келди. Бир жўжани панжалари орасига олди. Тагин ўқдай юқорилади.

Оймомо ана шунда нима гаплигини тушунди. Жойидан сапчиб турди. Қўл силтаб зуғум килди:

— Киш дейман-а, киш, киёмат қотгур! — деди.

Ғожир терак бўйи кўтарилди.

Панжаларида бормиш жўжа чийиллаб-чийиллаб қўя берди.

Макиён фалакка сапчиб қоқоқлади, жўжасига талпиниб қоқоқлади.

Қоқоқлади-қоқоқлади, шахд билан томлаб учди. Чий-чий-чий этмиш жўжасига талпинди.

Томдан ғўзапоя ғарамига учди. Чий-чий-чий, дея олисламиш жўжасига талпинди.

Ғарамидан симёғочга учди. Аммо симёғоч учига етолмади. Пирр этиб ерга учиб тушди.

Бўйинини чўзиб-чўзиб, фалакка қаради. Жўжаси чий-чий-чий дея, тобора олислаб борди.

Ана шунда макиён жўжасидан умрбод жудо бўлажани билди.

Жонҳолатда Оймомо бекасини айланиб қоқоқлади. Боламни олиб кетди, деди. Ох уриб қоқоқлади.

Оймомо бекасидан мадад сўради. Болагинамни олиб кетди, деди. Фарёд уриб қоқоқлади.

Боласи олислади. Овози элас-элас эшитилди.

Макиён қоқоқлади-қоқоқлади, тақдирга тан берди.

Омон қолмиш болаларини эргаширди. Катагига йўл олди. Бўйинини ичига тортди. Кўзларини юмди.

Макиён, нопайд бўлмиш боласи азасини тутди.

Оймомо макиён изидан борди. Катакка қараб-қараб келди.

— Бола бола-да, — деди. — Бўлмаса, қолган ўн бешта боласи камлик қиладими...

Қоплон маъюс бош ирғади.

— Худо шуни-да кўп кўрди, — деди.

Ғожир олисламиш ёққа қаради. Ўзича фотиҳа ўқиди. Дастурхон учун ўқидими, ё, нопайид бўлмиш жўжа учун ўқидими, билиб бўлмади.

— Худо шуни-да қиймади, — деди.

Маъюсдан-маъюсланди. Маъюс бош эгди, маъюс хаёлланди...

— Нима, бирон жойи оғрияптими? — деди Оймомо.

Қоплон аёлига термулди. Термулди-термулди, синик овозда деди:

— Билмайман, момоси, билмайман. Кўнглимда бир нима юрибди. Панжаларини ботириб-ботириб юради. Авваллари ахён-ахёнда юрар эди. Энди бўлса на кечани канда қилади, на кундузни канда қилади. Кўнглимни тирнаб-тирнаб юради. Қўлимни суқиб, олиб ташлайин дейман, бўлмайди, бўлмайди...

Оймомо сўраганларига пушаймон бўлди. Нафаси ичига тушиб кетди. Қилт этиб ютинди.

Қоплон тагин аёлига термулди. Эндиги термулиш мана бундай деди:

“Хўш, энди нима қиламиз, момоси?”

Оймомо дастурхондан кўз олмади. Хиёл титрамиш бармоқлари дастурхон гулларини силади. Тошдан-да оғир сукунат бўлди, азадан-да қайғули сукунат бўлди!

Болали уй хандон бўлди, боласиз уй зиндон бўлди!

Оймомо кўз қирида Қоплонга қаради. Киприклари пирпиради. Кўз қирини олиб кочди. Кўз қири мана бундай деди:

“Билмасам, боваси, мен билмасам...”

Қоплон этигини қийди. Қозикдан қамчини олди.

Шунда, елкалари бир кўтарилиб тушди.

— У-у-ух! — деди.

Қамчи ўрими билан этиги қўнжини қамчилади. Оғир-оғир одимлади. Зинадан пастлади.

Шунда, ичкаридан:

— У-у-уф! — демиш ох келди.

Аёли!

3

Қоплон ишига отланди.

Уйига оқшомда қайтиб келди.

— Отаси айтиб кетди, — деди аёли.

Отдан тушмасдан отасиникига йўл олди.

Борса, ота-онаси билан ўзларининг совчиси бўлмиш ўтирибди.

Қоплон ота-онасидан эшитмаганларини эшитди.

— Токайгача шундай юра берасан? Жавобини бер-да, кўй! — дея қўл силкиди отаси.

Онаси рўмоли бурчи билан оғзини ушлади. Йиғлам-сираган бўлди.

— Уф-ф, кунма-кун оёқдан қолаяпман. Невара кўролмай ўтиб кетаманми энди... — деди.

— Неварангиз кўп-ку, эна... — дея минғиллади Қоплон.

— Хар бир гулнинг ўз хиди бўлади. Бошқа невараларимнинг йўриғи бошқа, сендан кўрадиган невараларимнинг йўриғи бошқа.

— Сен қаторилар болали бўлди, — деди отаси. — Ўғли борнинг ўзи бор, қизи борнинг изи бор.

— Умр ўтаяпти. Бўларингда бўлиб ўт, бўз йўрғадай елиб ўт.

Қоплон нажот истади, совчига қаради. Совчи бу қарашни уқди.

— Хоҳласанг, ажрал, — деди совчи. — Ўзим қўшиб эдим, ўзим ажратаман. Кейин, уққағарнинг совчиси умримга завол бўлди, дея ўпкаланиб юрма.

— Майли, бир ўйлаб кўрайин, — дея кўзғолди Қоплон.

4

Токайгача одамлар қобок-тумшуғига қараб кун кўради?

Ё шундай ўтиб кета берадими? Умри охиригача-я?

Оғзига етган бор, етмаган бор. Бир кун эмас-бир кун, биров билан гапи чап тушади. Юзига айтади.

Шунда нима деган одам бўлади?

Кўза кунда синмайди, кунида синади!

Мана, неча йилким, мунғайиб кун кўради.

Эл-юрт билан мулоқот қилса, гап кетишига қараб туради. Биров бир бемаъни гап гапирса:

— Сизники маъкул, — дея бош ирғайди.

Борди-ю, шу гапни бошқа биров инкор этса:

— Сизники-да маъкул, — дейди,

Инкор этмайди, эътироз-да билдирмайди.

Хаёт кетиши, кун ўтишини пойлайди.

Токайгача?

Тоғ йўлида юрмиш отлиқ кўнглидан ана шулар ўтди.

Йўл ёкаларида адирлар бўлди. Адирлар от туёк товушлари акс садосини берди.

Сойда тоғ суви тошдан-тошга урила-урила оқди, кўпиклана-кўпиклана оқди.

Осмонўпар тоғ бағоят кўркам бўлди, тароватли бўлди.

Отлиқ шу тоққа тикилиб борди, хаёлланиб борди.

Шўро котиби коровулликка оламан, деди. Албатта, гап-сўзсиз олмайди. Ўзи, қола берса, бошқалари сўраб-суриштиради. Нимага қўлтиғингиз остидаги ишни ташладингиз, кўп йиллар ёнма-ён ишлаган одамларга қўл силтадингиз, демайдими? Йўл олис бўлса, яна-тағин тўксон сўмлик қоровуллик бўлса, нимасига орзуманд бўласиз, демайдими? Олисдаги паловдан яқиндаги шўрва яхши демайдими?

Шунда, нима дейди? Бефарзанд бўлдим, элдан тилим қисик бўлди, шу боис, элдан холисрокда юрайин, дейдими? Минбаъд! Индамай тура беради. Барибир ишга олади. Ўзи айтди, садкаи суханингиз, деди...

5

Отлиқ отини дарвоза устунига кантарди.

Ҳовлига кирди, зинадан кўтарилди, тор йўлакдан ичкарилади.

Шунда, нордон-нордон гапирмиш котиб овозини эшитди. Эшик кетида оёқ илди. Деворга яғрин берди.

Котиб куюнди:

— Қачон жиловлаб қўйилади бу ифвогар, ғаламислар-а?! Қачон бартараф бўлади, бу анонимчилар-а?! Аввал солиқ масаласи эди, энди бу! Раҳмат, мухбир ака, ҳақиқатни тиклагани келибсиз. Умид қиламанки, хужжатларимизни кўриб чиқиб, ўша фисқу фасодчиларнинг ёзганига яна қайтиб ишонмайсиз!

Бегона овоз сўради:

— Холлиев Жўра!

Котиб жавоб берди:

— Бор, Вахшиворда яшайди!

— Саидов Олим!

— Бор, Зардакулда истикомат қилади!

— Каримов Холбек!

— Ҳаёт! Лўккада қарилик гаштини суриб юрибди!

— Илтимос, шу одамни бир чақиринг. Бир гурунглашайлик.

— Энди, мухбир ака, Лўкка олис, ха, олис! Буёғи, Лўккасойдан сел чиққан! От ўтолмайди!

— Хўп, Тўрасва Менгсултон!

— Бор!

— Қаерда?

— Хўжасоатда! Қарилик нафақасини ўз вақтида олиб туради!

— Хў-ўп. Исломов Бўрибой!

— Ха, бу анави чинорлик дала қоровули! Куни далада ўтади! Бўри акани эрталаб бекатда кўриб эдим! Йўл бўлсин, десам, Денов бораялман, нос тамом бўлди, деб эди!

Қоплон кўзларини бир юмиб очди. Оёқ учида ташқарилади, тагин отланди. Жиловни кўйиб юборди. От ўз ихтиёрида кадамлади.

Қоплон эгар қошига тикилиб борди-борди-да, бирдан бошини кўтарди. Шунда, кўлида жиллов йўқлигини билди. Узалиб, от бошигача сурилиб бормиш жилловни тортиб олди.

От сесканди, олд оёқларини хиёл кўтарди, йўлга бел бўлди.

Қоплон отни чаидаги эчки сўқмоқдан солди.

Сойда сатил кўтариб юрмиш аёллар олдидан ўтди. Адирлаб, отига қамчи босди. От ғарқ терга ботди, оғир-оғир нафас олди.

Қоплон адир нариги бетида отдан тушди. От арқонини тошга ўради.

Майдароқ бир тошга чўнкайиб ўтирди. Тиззаларини кучоқлади. Пешонасини билакларига кўйди-да... хўнграб йиғлаб юборди!

У йиғлади... инсон, ўғри бўл, ғар бўл, эви билан бўл-да. Шундан кўра ўлганинг яхши эмасми. Имон қани, одам деган номинг қани, инсон... дея йиғлади.

У йиғлади... инсон, сенга пул керак, инсон. Пул деганлари бир қоғоз-ку, инсон. Қоғозни деб шунчаликка бордингми, инсон... дея йиғлади.

От кулоқларини диккайтириб-диккайтириб хўжасига қаради.

Қоплон йиғлай берди-йиғлай берди. Қизимиш бадани совиди, тўлмиш ўпкаси бўшади.

Отни хиёл йўлгача етаклаб борди. Кўзларини желаги ўнгири билан артди. Хўрсина-хўрсина, отланди. Чайкала-чайқала, ёқасига туфлади.

Мухбир сўрамиш, котиб айтмиш ўша бандаи мўминлар кўз ўнгидан бир-бир ўтди: Холлиев, Саидов, Тўраева...

Бу бандаи мўминлар... бу бандаи мўминлар бундан беш-олти йил муқаддам... раҳматлик бўлиб эди...

6

Шу-шу, Қоплон котиб юзини кўрмади. Кўришни-да хоҳламади.

Котибни эслади — сесканди, эти жимиради. Котибни эслади — бош чайқади, ёқасига туфлади.

Кўрмиш-кечирмишларини элга жорий этмоқчи-да бўлди. Яна-тағин шаштидан қайтди.

“Исмат мироб Мамат билан тегирмонда навбат таллашиб қолиб, бечорани қандайин хўрлади? — деди. — Йигирма йилдан бери аёлингни туғдиrolмайсан-да, яна тағин ўзингни эркак санайсан, деди. Бундайин гапни эшитгандан кўра... ўлган яхши! Мабодо кўрган-билганларимни айтиб қўйсам, котиб эшитиб қолади. Кейин, эл олдида ҳалигидайин гапларни юзимга солади. Ундайлардан келади, ха. Яхшиси, ҳали-ҳозир тилимни тийганим маъқул бўлади. Хушвақт ўғлимиз дунёга келсин, ундай-чикинлар билан қандай гаплашишни ўзим биламан!..”

7

Ота-онаси тағин чақиртирди.

— Уйимиздан илон чикқанми? — пичинг қилди отаси.

— Йўқ, нима эди? — талмовсиради боласи.

— Бўлмаса нимага қорангни кўрсатмайсан?

— Бизнинг гапимиз нима бўлди?

— Елиб-югурияпмиз, бериб қолар... — дея мингирлади Қоплон.

— Берса, шу вақтгача берарди-да.

— Аёлингнинг гапига кирма! Аёлинг алдаб юра беради.

— Аёлинг бугун у дейди, эртага бу дейди...

— Ўзи-ку, пушти куйиб кетибди экан...

— Энди, сени-да сўққабош ўтказадими?..

— Нафасларингизни иссиқ қилингизлар...

— Нафасимизни иссиқ қилмай, нима қияпмиз?

— Қозон тўла ош бўлсин, ёстиқ тўла бош бўлсин, деяпмиз!

Қоплон миқ этмай қўзғолди. Ота-онаси кетидан қараб-қараб қолди.

Киш қариди.

Ердан кўклам ҳиди келди.

Бригадир Қоплонни ток кесиш учун айтди.

Қоплон рўмолга нон билан майиз тугди. Тугунни хуржун ўнг кўзига солди. Чап кўзига тоққайчиларни солди.

Далага йўл олди.

Отини ариқ бўйига арконлади.

Хуржунни елкасига ташлади. Ёйилиб ток кесмиш одамларга қараб юрди.

Ҳорманг, бор бўлинг, қилди.

Тушлик тугунни олма шохига илди.

Ўнгирларини чаппа қайириб, белбоғига қистирди.

Жўяк бошида ток кесиб бошлади. Новда тўртинчи бўғиндан қайчи солди. Омон қолмиш новда учини ерга қадаб қўйди.

Галдаги ток қўштана бўлди. Ҳар танада тўрт-бештадан новда бўлди. Бу новдаларни учини кесиб, шундай қолдириб бўлмайди. Боиси, бир тоққа кўплик қилади. Оқибат узуми майда-майда бўлади.

Шу боис, Қоплон ток бировини айрисидан чўрт кесиб ташлади.

Танада битта ток қолди.

Энди, чўрт кесиб ташланмиш ток куч-қуввати-да ана шу омон қолмиш тоққа ўтади. Бир тоқда иккита ток қуввати бўлади.

Ана энди новдаларни узун-узун қолдирса-да бўлади. Шиғил-шиғил узум тугади.

Шу боис, Қоплон, омон қолмиш ток новдаларини тўртинчи бўғиндан эмас, олтинчи бўғиндан кесиб ташлади.

Қоплон оқшомгача тўрт жўяк ток кесди.

Бўзболалар кесилмиш новдаларни йиғиштириб олди. Кузда майиз қилинажак ўчоқ олдига олиб бориб босди.

Оқшом Қоплон бели қадала-қадала, отига аранг минди.

Уйида ёнбошлаб таътилланди-да, ўзини тўшакка таппа ташлади.

Оймомо дастурхон ёпа-ёпа:

— Синода бир табиб бор эмиш, остонасидан одам узилмас эмиш, — деди

— Нима қил дейсан? — деди Қоплон.

— Бригадирдан сўрасин, бориб келамиз.

Қоплон аёлига оғриниб қаради.

— Қайси юз билан? — деди.

Оймомо чаппа бурилиб олди.

— Бу кишига иш керак, мол-дунё керак. Қайғуси болами... — деди.

Қоплон ёниб кетди. Ташқарилади. Ховлини айланиб келди. Чопони ўнгирини тутамлаб айтди, ўз овозига ёт овозда айтди:

— Менга манави чопоним қолса бўлди, момоси!

10

Қоплон дилтанг бўлиб ўтириб эди, отаси кириб келди. У отаси мақсадини билди.

— Бор, мол-ҳолларга қара, — деди аёлига.

Отаси жойлашиб ўтирди. Фотиҳа қилди. Ерга қараб гап очди:

— Энанг айтган гапни нима қилдинг? — деди.

— Қандай гап? — талмовсиради Қоплон.

— Невара-чевара орзуси.

Қоплон хаминкадар куйиб-ёнди.

— Э-э-э, ота! — деди. — Аёл меники! Буёғини ўзимга қўйинг-да, энди!

— Айтмасанг-да, аёл сеники, бари гап сенда.

— Бўпти-да!

— Бир оғиз гапни айтиб, жавобини бериб юбориш шунча қийинми?

— Тинч қўйинг, ота, тинч қўйинг!

Қоплон ўрнидан туриб кетди.

— Боринг, ота, боринг, барака топинг!

Отаси анграйиб қолди.

— Нима-нима?! — деди.

— Тинч қўясизми-йўқми, деяпман!

— Қўймайман! Нима дейсан, қўймайман!

— Қўймасангиз, ана, катта кўча!

Отаси оғзидаги оғзида, бўғзидаги бўғзида қолди.

— Ҳа-а-а!! Сен хали мени уйингдан хайдаяпсанми?! Мени-я?!

- Хайдаётганим йўқ, тинч қўйинг, деяпман!
- Ха-а-а!! Мени-я?! Ўз отангни-я?! Хе, энангни...

Отаси сапчиб турди. Қоплоннинг кулоқ-чаккасига тортиб юборди. Ховлига отилиб чикди. Кафтларини катта-катта очди. Салмоқлаб-салмоқлаб дуо қилди:

— Омин, ўз отангни уйингдан хайдаган бўлсанг, илойим, косангнинг таги оқармасин! Ўлсанг, отамлаб йиғловчинг бўлмасин, оллоҳу акбар!

Отаси этак қокиб кетди. Яна қайтиб келмади.

Бир киш узун-да келди, аёз-да келди.

Чол ана шу қишдан чиқолмади.

11

Бир армон фолчига бориш. бўлди. Фол очириш бўлди.

Қоплон билан Оймомо отланди. Даҳана Обшир қишлоғига борди. Хожар кўр фолчи уйини топди.

Дарвозада бир аёл:

— Кечқурун фолим келмайди, эрта сахарлаб келсин, деяптилар, — деди.

Қоплон билан Оймомо отдан тушмайин изига равона бўлди. Хийла юрди. Боя ўтмиш тошлоқ оралаб юрди.

От охисталади. Қалқиб-қалқиб олди. Оёқ илиб-илиб олди.

Қоплон билди, от туёқларига тош ботди. Отига рахми келди. Энкайиб, от туёқларига қаради.

— Шу, Хожар кўрга нимага-да келдик ўзи, — дея хуноб бўлди.

— Ундай демасин, — деди Оймомо. — Хожар кўрни фолчимисан-фолчи, дейдилар. Балони билади, дейдилар.

— Гўрни билади, очик лахадни билади! Ўзи оти ўзи билан Хожар кўр бўлса!..

12

Қоплон билан Оймомо тонг сахарлаб келди.

Оймомо ёлғиз ўзи ичкарилади. Теваракка аланглади. Хайрон бўлиб қолди. Ховли тўла оқ товук бўлди! Товуклар бири қўйиб, бири қоқоклади, Оймомо кетидан эргашди.

Оймомо товукларни киш-кишлаб хайдади. Кўнглидан: "Ўзи, бу ер уйми, ё, бир товук фермами?" деган гап ўтди.

Нимкоронғи уйга кириб борди.

Уй тўрида оппоқ бир момо ўтирди. Момо оппоқ кийимда бўлди. Елкаларига ташлаб олмиш рўмоли-да оппоқ бўлди. Рўмоли четларидан кўринмиш сочлари-да оппоқ-оппоқ бўлди. Оппоқликда юзлари-да сочларидан қолишмади.

Хожар кўр юзларини юксак тутди. Юзларини мағрур тутди, улуғ тутди. Гўё, шипга юзланар бўлди. Гўё, бир нуктага тикилар бўлди. Уй нимқоронғилигида ажаб бир сеҳр бўлди. Хожар кўр ўтиришида ажаб бир салобат бўлди.

Оймомони нимқоронғи сеҳри босди, Хожар кўр салобати босди. Ўтиришини-да, туришини-да билмади. Бўсағада серрайиб қолди!

— Кел, айнам, кел, манави ерга ўтир! — деди Хожар кўр.

Оймомо Хожар кўр айтмиш жойга чўк тушди. Хожар кўрга бел бўлди. Ерга қараб ўтирди.

Хожар кўр юзларини шипдан олмади, кўзларини шипдан узмади.

— Эмин-эркин ўтира бер, айнам, бу ер товук ферма эмас, Хожар кўрнинг уйи! — деди.

Оймомо бир кўзғолиб олди. Довдираб қолди.

— А? — деди.

— Бу ер Хожар кўрнинг уйи, товук ферма эмас.

Оймомо ханг-манг бўлди.

— Товук қоқоқлапини яхши кўраман, — деди Хожар кўр. — Хўроз кичкиришини ундан ҳам яхши кўраман. Хўрозлар мени азонда уйқудан уйғотади. Шу боис, кўп-кўп товук боқаман. Соатга ишонмайман. Соатда жон йўқ-да. Жони йўқ нимага ишониб бўладими!..

Хожар кўр кўйлак ёқаларини кўтариб-кўтариб, ичини шамоллатди.

— Ҳа-а, отда келдиларингми, айнам?

— Ҳа.

— От тугғини тош урса, Хожар кўр айбдор эмас, айнам!..

Оймомо юзларини ердан олди.

— Биров сизни айбдор дедими? — деди.

— Деди-да, айнам, хўжанг деди-да! Хожар кўр гўрни биладими, деди-да! Хожар кўр билади, айнам, ҳа, билади! Хожар кўр гўрниям билади, ерниям билади!..

Оймомо лол бўлиб қолди. Нима дейишини билмади.

— Нимага туморинг йўқ, айнам? — фавкулудда сўради Хожар кўр.

- Бор, — деди Оймомо.
- Кани, кани?
- Мана.

Оймомо чап кўлтиғига кўлини олиб борди. Бирдан, кўнгли “шувв” этди. Тумори жойида бўлмади.

Кўйлаги ёқасидан қаради. Чин, тумори жойида бўлмади.

Кечаси ювиниб-тараниб эди. Ана шунда туморини жойига тақиш хаёлидан фаромуш бўлибди...

Оймомо ёмон вазиятда қолди. Кўлини кўлтиғига кўйиб ўтира берди.

— Ана, кўрдингми, айнам? — деди Хожар кўр. — Хожар кўр билади, ха, кўзи кўр бўлсаям, Хожар кўр билади! Хожар кўр одамзот ичидагиниям кўради. Хожар кўр одамзот ичидагиниям билади!

Оймомо хаминкадар лол бўлди. Ерга қараб ўтира берди.

— Хай, анави михдаги доирани олиб бериб юбор, айнам!

Оймомо деворда осиелик доирани олиб келиб берди.

Шунда, Хожар кўр доирани эмас, Оймомо билагини олди. Кўктомирини ушлаб кўрди. Уч-тўрт нафас ушлаб турди.

Шундан кейин, доирани олди. Жойлашиброқ ўтирди. Доира ипидан бошмалдоғини ўтказди. Бармоқларини туфлаб хўллади. Доирани силкиб-силкиб чала кетди, айтиб-айтиб чала кетди:

— Хай, азизлар, авлиёлар, анбиёлар!.. Кўлингдан бермасанг, йўлингдан бер, йўлингдан бермасанг, сўзингдан бер!.. Мағрибдан десаммикин?.. Машрикдан десаммикин?.. Фолинг келмаяпти, айнам, нима бало, қариб қолдимми дейман!..

Хожар кўр доира ҳалқачаларини шилдиратиб-шилдиратиб чала кетди, айтиб-айтиб чала кетди:

— А-у-уф!.. Фолинг ана энди келаяпти, айнам! Астафурилло, ўзингга шукур-е! Айнам-ов, мендан ўпкалаб юрмагин тағин, бари айб ўзингда, ха, ўз ичингда!.. Тақдир-пешона экан-да, айнам!..

Оймомо бош ирғади. Фолчига аталмиш пулини берди.

Мик этмайин ташқарилади. Мик этмайин эрига мингашди.

Йўлда эри белидан қучиб йиғлади. Эри елкасига юзларини босиб йиғлади. Пик-пик йиғлади!

Қоплон нима гаплигини фаҳмлади. Отини охиста-латди.

— Э-э-э, момоси, — деди. — Шунга-да пиқ-пиқми? Нима, Хожар кўринг ичингга кириб чикиб эдими? Хожар кўринг нимани билади? Ўз оти ўзи билан кўр-да! Фолчига ишонма, сувга суянма!..

13

Оламда Оймомо учун бор-йўғи битта савол бўлди... Савол бергувчи одам-да биров бўлди.

Савол тил билан эмас, боқиш билан айтилди:

“Энди нима қиламиз, момоси?”

Саволга жавоб бергувчи-да биров — ўзи бўлди.

— Сўфи Оллоёр бовани зиёрат қилиб келайлик. Ким билади, ўша киши оғриндиларми... — деди.

Қоплон отланди. Кетига аёлини миндирди. Олдига чори қўй ўнгарди. Вахшимор йўл олди.

Сўфи Оллоёр зиёратгоҳи бодомзор боғот қўйнида бўлди.

Қоплон Оллоёр мозори пойида қўй сўйиб кон чиқарди.

14

Мозордаги Оллоёр отли бу зот ким бўлди?

Оллоёр асли Самарканддан бўлди. Каттакўрғоннинг Минглар қишлоғидан бўлди.

XVII—XVIII асрларда яшаб ўтди. Шайхлар мактабида ҳамда Бухородаги Жўйбор шайхлари даргоҳида таълим олди. Фазаллар битди. “Мурод ул-орифин”, “Тухфат ул-толибин”, “Маслак ул-муттакин”, “Сабот ул-ожизин”, “Мусанниб алайҳи раҳмонни васиятлари” дея аталмиш назмий девонлар тузди.

Олтмиш ёшида уч нафар содиқ халфалари билан Самаркандни тарк этди. Боражак манзилини айтмади. Кечаси билан зим-зиё йўқ бўлди.

Оллоёр нима учун киндик қони томмиш юрти, болабакрасини ташлаб кетди? Нима учун боражак манзилини айтмади?

15

Сўфи Оллоёр “Сабот ул-ожизин” назмий девонида шундай битди:

*Эй биродар, мени яхши деманглар зинҳор
Зоҳирим сўфинамодир, ботиним кину ниқор,
Анинг учун тоғу тошу, чўлни қилдим ихтиёр
Шумлигим, расволигим, тегди вилоят халқига
Шу сабабдин муҳтамид бўлдим гариблар бўмига
Қайси ҳолда ўлганимни билмасун хешу табор...*

Ўзи, Оллоёр ким эди? Авлиё эдими? Табиб эдими?
Эшон эдими?

Оллоёр бек эди!

Оллоёр қирқта хотин олди!

Оллоёр бож йиғувчилар маҳкамасида хизмат қилди.

Фуқарога зулм қилди.

Оллоёр қамчисидан қон томди!

16

Эмишки, Оллоёр отда шаҳар айланди. Юрди-юрди,
бир кўприкдан ўтди.

Бундай қараса, кўприк ости сув кип-кизил кон
бўлди.

Оллоёр хайрондан-хайрон бўлди. Халфаларидан кон
боисини сўради. Билинглар, ўзи нима гап, деди.

Халфалари кўприк остига тушиб қаради.

Аёл бўлди: кўприк остида бир аёл ўтирди... Аёл Ол-
лоёрни олисдан кўрди. Қўрқди! Кўприк остига қараб
қочди. Кўприк остида яшириниб ўтирди.

Аёл бўйида бўлди! Боши узра ўтмиш Оллоёр оти ду-
пур-дупуридан... дупур-дупуридан қалт-қалт қалтира-
ди... бола ташлаб қўйди!

Сув ана шундан кип-кизил кон бўлди!

Халфалари бор воқеани Оллоёрга айтиб берди.

Оллоёрда пича шоирлик бор-да, бу воқеадан
хаминқадар таъсирланди, хаминқадар азобланди.

Во дариго, мен шундай одамми-а, дея эзилди.

Оллоёр... тарки дунё қилди!

Юрди-юрди, Қоратикон кишлоғига келди. Ундан
Қубодиён кишлоғига ўтди.

Тагин юрди-юрди, Вахшимор дея аталмиш макон са-
ри дохил бўлди.

Гуноҳларидан фориғ бўлиш учун тоат-ибодатга бе-
рилди.

Эл-юрт хизматини қилди.

Эмишки, Оллоёр бундай каради, Вахшиморда сув бўлмади.

Шунда Оллоёр сой ёқалаб борди. Сой остига тушди.

Бир ер намланиб турди, сув йилтираб турди.

Оллоёр шу намни таёғи билан туртди.

Ердан сув сизиб-сизиб чиқди.

Оллоёр халифасига:

— Шу таёқ билан ер чизиб, Вахшиморга из қилиб бора бер, — деди.

Шунда халфаси:

— Сув пастда бўлса, Вахшимор юқорида бўлса, сув қандай қилиб чиқади? — деди.

— Сен илон изи қилиб юқорилаб бора бер, сув чиқмасдан қолмайди, — деди Оллоёр.

Чиндан-да, сув таёқ изидан юқорилаб борди, Вахшиморлаб борди.

Сув қуйидан юқорилаб окди! Оллоёр сувни элга кўз-кўз қилди.

— Қара — булок! — деди.

Шу-шу, булок Қарабулок, дея аталди.

Қарабулок йиллар мобайнида ўзанини катта олди.

Мана, икки асрдирким, Қарабулок қуйидан юқорилаб окди. Қишин-ёзин қуримади. Қишда илиқ бўлди, ёзда совуқ бўлди.

Вахшимор — илонлар макони демакдир. Чиндан-да, ўтмишда Вахшимор илонлар макони бўлди.

Илонлар Вахшимор оралаб юрди.

Эл жонини ховучлаб-ховучлаб кун кўрди.

Ана шунда, Оллоёр эл жонига ора кирди.

Эмишки, Оллоёр илонлар подшоҳи Оқ илон номига нома битди.

Номани юраклироқ бир халфасига берди.

— Бор, Оқ илон салтанатига бориб кел, — деди.

— Қўрқаман, тақсир, — деди халфа.

— Унда, салтанат қарибига ташлаб қайт, уёғига навкарлари етказди.

Халфа номани қўйнига солди. Оқ илон қароргоҳига равона бўлди.

Қароргоҳ Вахшимор қибласидаги Илонқара дегич сайхонликда бўлди.

Халфа манзилга етиб келди. Халфа сесканиб кетди.

Илонқара гиж-гиж илон бўлди! Бармоқдай илонлар, билакдай илонлар, йўғон, одам сонидай илонлар!

Сарик илон, кулранг илон, қора илон, айникса, тош-рангли чипорлари кўп бўлди!

Халфа аросатда қолди. Боришини-да билмади, қайтишини-да билмади.

Хуши бошидан учди, бадани жимирлади, пешонасидан терлар окди.

Халфа эсон-омон қайтишига кўзи етмади!

Изига-да қайтмади!

Қандай-да қайтади? Пирнинг гапини иккита қилиб бўладими?!

Ё ўлим, ё пирим!

Халфа ана шундай қатъият билан Оқ илон қароргоҳига йўл олди.

Илонлар тўғонди, илонлар чийиллади, илонлар вишиллади!

Ердан гўдак бўйи кўтарилди, буқоғини шиширди, коп-қора бошларини чўзди!

Инсон, пешонасидан терлар қуйилиб бора берди.

Рангида ранг қолмади. Оёқлари ўзиникими ё биров-никими, билмади.

Жиққа тер желаги елкаларига ёпишди. Инсон коматини тик тутиб бора берди!

Илонлар инсон кўриб, бундайини кўрмади!

Оқ илондай қудратли подшоҳи азим устига бостириб келяпти-я! Азалий салтанатни оёқости қиялпти-я! Дўк-пўписаларга пинагини-да бузмайди-я!

Ўзи, бор-йўғи биров бўлса!

Илонлар чекинди! Илонлар қароргоҳларига қараб қочди!

Инсон бостириб бора берди!

Шунда, қатта тош олдида ётмиш бир нимага кўзи тушди. Қолмиш хуши-да бошидан учди!

Ётмиш нима бор-йўғи қамчи ўримидай келди! Оппок, жундор бўлди!

Бу, подшоҳи азимнинг ўзлари бўлди!

Инсон тўхтади. Подшоҳдан кўз узмади. Қўйнига қўл солди. Номани ўзидан бир қадам олдин ташламоқчи бўлди. Аммо қўлини чўзишдан кўрқди. Панжаларини очди.

Шунда, нома ерга тушди.

Инсон изига қайрилди. Елкаларини кисди. Охис-охиста одимлади. Назарида, подшо изидан келаётгандай бўлди. Оғиз-кўзларини катта-катта очди. Кетига қаради. Йўқ, подшо кимирламай ётди.

Шунда, инсон кетига қарамади, ўқдай чопиб қўя берди!

Оқ илон ҳукмона чийиллади! Ўз салтанатидагиларни қароргоҳига йиғди!

Инсон бир келиб ўрганди бўлди, энди кела беради, тинчлик бермайди, деди. Кетамиз, инсон қадам босмайдиган ерларга кетамиз, деди.

Жамики қавмларини эргаширди, ўзини Хўжайипок дарё сувига ташлади.

Ундан Сурхондарё сувига ўтди. Сурхондарёдан сузиб чиқиб, Заҳартепага ўрлади.

Заҳартепа Оқ илон кўнглига ўтирмади!

Оқ илонлар тагин юриш қилди. Боботокка йўл олди.

Боботоғнинг Говургон деган ерини макон этди...

Мана, икки асрким, Боботоғ илонлар макони бўлди!

Ана шундай, эмиш-эмишлар, Оллоёр отини илоҳийлаштирди. Оллоёр отини авлиёлаштирди.

Эл, Оллоёр мазорини теварагини деворлаб олди.

Эл, мазорни зиёратгоҳ этди.

Эл, яхши-ёмон кунларда ана шу мазорга сиғинажак бўлди.

20

Оллоёр ўлаётиб, нима деб васият қилиб эди? Эй, фарзандсизлар, мазоримга сиғининглар, мен сизларга фарзанд бераман, деб эдимми?

Оллоёр ўлими олдидан қавмларига мана бундай васият қилди:

*Ман ўлсам, эй жамъе маҳрами роз,
Мани ўзга ўликдек қилманг эъзоз.
Хасу хор устига ташлаб, тутунг хор
Қилиб мандек баҳодин жисмидин ор.
Бўсага устига ташланг танимни,
Кафан айланг чурук пироханимни.
Манга ҳайф этмангизлар тутмогон бўз
Агар чандики мардум қилсалар сўз.
Юборинг тез боратургон йўлимга*

*Мабодо қолмагайсиз шумлигимга
Кўзингиздан чиқорманг қатраи ёш
Жанозам орқасидан отингиз тош
Оёғимдин тутиб, судранг лаҳадга...*

21

Оймомо мозор сизинди. Тўлиб-тошиб сизинди. Жон-тани билан сизинди. Ёд бўлиб қолмиш ноласини нақорат қилди:

— Айланайин Сўфи Оллоёр хазратим, садағангиз кетайин хазратим, бир умр қулингиз бўлайин, хазратим, менга шафқат қилинг... Кўпга берган тирноқни мендан-да аяманг. Мен сизга нима гуноҳ қилиб эдимки, мени мунчалик хору зор киласиз? Билиб-билмай айб қилган бўлсам айбимдан ўтинг, хазратим. Мен бечорага раҳмингиз келсин, Сўфи Оллоёр хазратим...

Зиёратдан мурод ҳосил бўлмади!

22

Табиатни тўлғок тутди. Тўлғокдан фарзанд туғилди. Фарзанд оти Наврўз бўлди.

Юртимизга Наврўз келди!

Субҳи содиқ маҳалдан саррин-саррин саболар эсди. Майин-майин саболар кездди.

Саболар танларни силаб-сийпади, саболар вужудларни эркалаб-ўйнади.

Наврўз оламга майсалардан гиламлар тўшади, бойчакдан сирғалар тақди.

23

Наврўз бундан етти минг йил муқаддам жорий этилмиш Қуёш йил-ой куни билан баробар бино бўлди.

Эмишки, Қуёш оламни бир йилда бир бор айланади. Шу айланмиш йўлида ўн иккита буржга рўпарў келади. Қуёш ҳар буржни бир ой мобайнида айланиб ўтади. Зулмат билан зиё тенг бўлмиш кунда Ҳамал дея аталмиш буржга етиб келади.

Қуёш ана шу Ҳамал буржи бошидан чиқмиш кунда олам ўзгача ранг олади. Олам бир бошқа бўлади.

Тахмураслар сулоласидан бўлмиш Жамшид подшо ана шу кунни Наврўз дея атади.

Кейин, Каюмарс подшо бўлди.

Каюмарс Наврўзни шарафлади, Наврўзни улуғлади.

Наврўзни ҳайит қилди!

Шу-шу, Наврўз ўлик-тирик озод кун бўлди.

Наврўз асир-тутқун озод кун бўлди.

Наврўз қирғинбарот тўхтар кун бўлди.

Наврўз кина-қудурат тарқар кун бўлди.

Каюмарс йил кунлари билан ойларига ном бериш учун азм этди. Йил жорий этиш учун жазм этди.

Каюмарс тонг сахар-тонг сахарда Қуёш ҳамал буржининг олдинги дақиқасига қирмиш кунни аниқлади.

Олим-уламоларни йиғди, йил ҳисоб-китобини ана-ана шу кундан бошлашни айтди, олим-уламолар рози бўлди. Йил ҳисоб-китобини айнан шу кундан бошлаб жорий этди.

Эмишки, оламда Изид худо илк худо бўлди. Ана шу илк худо нурдан Қуёш яратди. Қуёш билан еру заминни парвариш этди.

Изид худо оламда ўн иккита ҳалоскор фаришта яратди. Тўртта фариштани осмону фалакни балои қазолардан асраш учун юборди. Балои қазоларни тоғлардан бери келтирмаслик учун тўртта ҳалоскор фаришта жўнатди. Қолмиш тўртта фариштани эса еру заминни балои қазолардан асраш учун юборди.

Ана шу Изид худо Қуёш нурлари барча-барчага баробар бўлсин, деди. Шу боис, Қуёш ўз жойидан қўзғолсин, деди.

Шунда, Қуёш ҳамал буржи бошидан чиқиб келди.

Зулмат бир бўлак бўлди, зиё бир бўлак бўлди.

Кеча билан кундуз ана шундай бино бўлди.

Каюмарс подшо уч юз олтмиш беш кун бўлмиш бир йилни ўттиз кун-ўттиз кундан ўн иккита ойга бўлди. Кейин, ана шу ўн иккита ойни Изид подшо юбормиш ўн иккита ҳалоскор фаришта оти билан атади.

24

Эл-ҳалқ баландпарвоз чақириқлар деб ўтирмади, қарорлар деб ўтирмади, шиор-даъватлар деб ўтирмади, эълон-афишалар деб ўтирмади.

Эл-ҳалқ ўз хоҳиш-иродаси билан адир-қирларга сайиллаб чиқди.

Майсазор адирларда дошқозонлар осилди.

Аёллар ариқ бўйларидан ялпиз, ўт терди, кийикўт терди. Билқ-билқ қайнаб турмиш қозонларга солди.

Қизлар қорақошлар терди. Димоғларига босиб-босиб
искади. Қулоқларига тақди.

Қариялар кўзларига бойчечаклар тўтиё этди.

— Омонлик, омонлик... — дея, шукрона айтди.

Қариялар дилида Наврўз бўлди, қариялар тилида
Наврўз бўлди.

— Иншоолло, Наврўз бу йил сешанба куни келар
бўлибди-да, ақллар? — деди Умархон эшон.

— Шундай, шундай, — маъқуллади мулла Намоз.

— Наврўз сешанбада келар йил очлик бўлмайди, ош-
лик бўлади. Эртачи экинлар яхши бўлади, ноз-неъмат-
лар-да яхши бўлади. Айби, тахчилроқ бўлади.

— Ёмони, қон кўп тўкилади. Эл-юрт орасидан раҳм-
шафқат кўтарилади.

— Ўғил отадан қайтади, қиз онадан қайтади, аёл эри-
дан қайтади.

— Подшолар тахтдан кула-кула бўлади.

— Ёмонлик кўпаяди.

— Ёғин-чочиндан айтинг.

— Ёғин-чочин... қор кам ёғади, ақллар. Йил охири-
да сел кўп келади.

— Ўзи, Наврўз қайси куни келса йил яхши бўлади,
азизлар?

— Якшанба куни келса, кўп бинойи бўлади. Ўлим-
етимлар оз бўлади. Фиск-фасод, ёмонлик кам бўлади.
Наврўз душанба куни келса-да яхши бўлади. Айби,
буғдой танқис бўлади.

— Наврўз чоршанбада келса, йил қимматчилик бўла-
ди. Корин-томоқ учун қон тўкилади.

— Фиск-фасод, ғаламислик кўп бўлади.

— Пайшанбада келса, дардмандлик кўп бўлади.

— Шу йили ой билан кун-да тутилади, денг.

— Шундай, ақллар, шундай.

— Жумада келса, ёмғир мўл-кўл бўлади. Айби, қах-
ратон совуқ бўлади.

— Наврўз шанба куни келса... ўғри-муттахамлар
йили бўлади, муштумзўрлар йили бўлади.

— Иншоолло, пешонада борини кўрамиз.

— Иншоолло, азизлар, иншоолло, ақллар...

Дастурхонларда сумалак, халим, кўк патир, кўк
сомса, кўк оши, дея аталмиш дори-дармон таомлар
бўлди.

Эл чехраси чечак бўлди. Эл кўнгли кўклам бўлди. Эл
дили оҳорли-оҳорли туйғулар билан тўлди.

Наврўзчилар тўп-тўп бўлди. Ўзи хуш кўрмиш ўйинлар билан машғул бўлди.

Дўмбира чалиб, дoston айтмиш нечов бўлди.

Давра куриб, дoston эшитмиш нечов бўлди.

Оёқларини осмон қилиб, дорбоз бўлмиш нечов бўлди.

Оймомо қизалоқлар ўйинини томоша қилди. Ўз қизалоқлик даврини ёдлади. Маъюс бўлди...

Шунда, Қиммат момо келди. Оймомони қоралаб ўтирди.

— Хай-хай-хай, боланинг садағаси кетсанг-а! — деди.

Оймомо Қиммат момони кўриб-кўрмасликка олди.

Қиммат момо қизалоқларга караб ўтира берди.

Қиммат момолар ҳар юртда бўлади, ҳар элда бўлади.

Қаерда тўй-маърака бўлади, ўша ерда Қиммат момолар бўлади. Қаердан куюк тутун чиқади, ўша ерда Қиммат момолар бўлади.

Эл Қиммат момоларни тўй-маъракага айтмайди. Айтмаса-айтмасин, Қиммат момолар ўзлари кириб кела беради! Индамайгина кириб келиб, маъракаларга қўшилади. Маърака ишларига бош суқади, маърака юмушларига қўл суқади.

Қиммат момолар эл ичига ана шундайин кириб оладилар-да, асл мақсадларига ўтадилар...

25

Қизалоқлар қўғирчоқ-қўғирчоқ ўйнади.

Мохичехра боласини майсалар узра ётқизди: боласини бешикка беллади. Боласи узра энкайди, боласини эмизди. Боласини аллалади:

— Алла, бубагим, алла-ё, тотли бубагим, алла-ё...

Қиммат момо ер остидан Оймомога назар солди.

— Юрак-бағринг куйиб кетаётгандир, Оймомо? — деди.

Оймомо миқ этмади.

Қиммат момолар бировлар муваффақиятини кўрса... ичини ит тирнайди. Ўз ёғига ўзи қовурилади. Жизғанақ бўлади. Куйиб кул бўлади.

Оқибат, қилдан кийик қидиради. Қандайин йўл билан бўлса-да, ўзгалар муваффақиятини камситади. Ўзгалар муваффақиятини ерга уради. Моҳичехра аллаласа-да, боласи ухлай бермади.

— Юм кўзингни, юм, — деди Моҳичехра. — Ухла-

майсанми-ухламайсанми? Ухламасанг, садкаи сарим-а. Хамсоя, хув хамсоя!

Чақалоғини йўргакламиш Мукаддас жавоб берди:

— Хувв! Ким у, бемаҳалда кичқирган? Хай, сизмисиз, Моҳичехра хамсоя? Мен ким эмиш дебман, — деди.

— Анави инжиқни ухлатолмай сарсонман-да, хамсоя, — деди Моҳичехра. — Пучуғингизни юборинг, пича бешик тебратиб турсин. Мен сувга бориб келайин, хамсоя.

— Пучуғим мактабга кетиб эди, хамсоя. Бўлмаса жоним билан юборар эдим.

Қиммат момо тиззасига шапатилаб вовайло қилди.

— Уф-ф-ф! — деди. — Фарзандсизлиги курсин-а, бефарзандлиги курибгина кетсин-а!

Оймомо ранги бўзарди, Оймомо юзини ерга эгди.

Қиммат момолар ёмонлардан холис-холис юради, ёмонлардан олис-олис юради. Ёмонларни курс... қочади! Ёмонлар билан хорикулодда йўлиқиб қолса... гирди-капалак бўлади, ширинсухан бўлади, ширинзабон бўлади!

Қиммат момолар... яхшилар билан иши бўлади! Яхшиларга осилади, яхшиларга сим тақади. Яхшиларни сассиқ-сассиқ гаплар билан чимчилаб-чимчилаб олади. Яхшиларни заҳар-заҳар гаплар билан ўйиб-ўйиб олади. Яхшиларда яхшидан-яхши фазилат нима? Худо бермиш юксаклик нима? Худо бермиш улуғлик нима?

Қиммат момолар айнан ана шуларни йўққа чиқариш пайида бўлади!

Масалан, покдомон одам борасида нопок гап таркатади. “Ифлос одам!” дейди. Донолар доноси борасида нодон гап таркатади. “Пича камрок”, дейди. Ҳалолдан-ҳалол одам борасида ҳаром гап таркатади. “Бузук одам!” дейди.

Ғапирганда-да, ғоят устамонлик билан ғапиради. Соддадил қиёфада ғапиради, беғубордил қиёфада ғапиради. Юзлари жонқуярдай бўлади, кўзлари меҳрибондай бўлади.

Қиммат момолар топиб-топиб ғапиради!

Мукаддас чақалоғи иягига бармоғини нуқиб-нуқиб эркатлатди. Нуқиб-нуқиб суйди:

— Чу-чу-чу, шакар бубагим, новвот бубагим, чу-чу-чу. Иягида чуқурчаси-да бор асал бубагимнинг, чу-чу-чу. Холангга караб бир кул. Кул, кул! Хола, мени келин қилмайсизми, де.

Моҳичеҳра ўпка-гина қилди:

— Сени келин қилмайман, — деди. — Келганимда бирон марта-да кулмайсан. Қобонингдан қор ёғилиб туради.

— Келин қилмаганингизни-да кўрайин, хола. Ҳали ўғлингизнинг бошини шундай айлантирайин-шундай айлантирайин...

Қиммат момо тагин тиззасига шапатилаб-шапатилаб куйинчақлик қилди.

— Уф-ф-ф, шугиналар эна бўлгиси келмаса-я, Оймомо, шугиналар-а! — деди.

Оймомо Қиммат момо гапини эшитиб-эшитмасликка олди. Миқ этмай жойидан турди. Аёллар тарафга юрди.

Қиммат момо Оймомо кетидан қараб-қараб қолди.

Қиммат момо мурод-мақсадига етолмади. Гапи нишонга тегмади. Тегса-да, чала тегди.

Қиммат момо энди индамай кета берадими? Йўқ, индамай кета бермайди. Борди-ю, индамай кетса... тоби қочиб қолади! Егани-да татимайди, ичгани-да татимайди. Аза тутади!

Оймомо, ёмондан қоч-да қутул, ё, тон-да қутул, дея кетдими?

Кетади-я, кетади! Кетганини-да кўради!

Қиммат момо ҳали муродига етади, ҳали хузур қилади...

26

Эл-халқ адир-қирларга оқиб-оқиб кела берди.

Нима учун эл-халқ айнан адир-қирларга кела берди?

27

Эмишки, бир Бука бўлар эмиш. Бука подада юражак букалардан эмас эмиш.

Бука... Муқаддас Бука эмиш!

Муқаддас Бука само нур-зиёларидан яратилган эмиш.

Муқаддас Бука шохлари-да шунчаики суяк эмас эмиш. Муқаддас Бука шохлари... олтиндан эмиш! Муқаддас Бука туёқлари-да шунчаики туёқлар эмас эмиш. Муқаддас Бука туёқлари... кумушдан эмиш!

Муқаддас Бука бир ўзи юрмас эмиш. Муқаддас Бука бир аравани тортиб юрар эмиш. Муқаддас Бука араваси-да... ой ортиб юрар эмиш!

Муқаддас Буқа одамзотга кўринмас эмиш. Ҳамиша кўздан пана бўлиб юрар эмиш. Шу боисдан Муқаддас Буқани кўриш ғоятда мушкул эмиш.

Муқаддас Буқа бир лаҳза, бир лаҳзагина кўриниш берар эмиш-да, тағин кўздан ғойиб бўлар эмиш.

Муқаддас Буқа қаерларда кўриниш берар эмиш? Фалакда кўриниш берар эмиш. Уфқда кўриниш берар эмиш.

Муқаддас Буқа нима каромат кўрсатар эмиш?

Қайси инсон Муқаддас Буқани бир кўрса бўлди, ўша инсон хоҳиш-иродалари ижобат бўлар эмиш! Бор орзу-умидлари бажо бўлар эмиш!

Муқаддас Буқа шунчаки бир кўриниб кета бермас эмиш-да. Борди-ю, инсон назарига тушиб қолса... Муқаддас Буқа... бўқирар эмиш!

Муқаддас Буқа бир бор бўқирса... йил беҳосил келар эмиш. Экин-тикиндан қут-барақа кетар эмиш. Оқибат, танқисчилик бўлар эмиш...

Худо ёрлақаб, Муқаддас Буқа икки бор бўқирса... йил серҳосил келар эмиш, йил сермахсул келар эмиш. Тўкин-чочинлик бўлар эмиш...

28

Эл-халқ ана шу Муқаддас Буқани бир кўриш ораусида адир-қирларга сайиллаб келар эмиш!

Боиси, адир-қирлар юксак-да! Осмон у фалакка яқин-да!

Осмон билан уфқ адир-қирлардан кафтдай кўриниб туради-да!

29

Аёллар ўйнай берди-ўйнай берди. Охир-оқибат, ҳолдан тойди.

Илик узилди вақти-да!

Шунда, Хурсандой отли полвонқомат бир аёл давра кирди. Аёлларни битта-биттадан ўйинга тортди. Ўзини кетига ташловчи аёлларни қўлтигидан даст кўтариб давра олиб келди.

Хурсандой қайсики аёлни давра олиб келса, ўша аёл билан қўшилиб-қўшилиб ўйнади. Ҳориш-чарчаш нима-лигини билмади.

Хурсандой давра ободи бўлди!

Хурсандой уч яшарлигида отадан сағир қолди. Она-си бошқа эр қилди. Хурсандой ўғай ота қўлида катта бўлди. Шу боис, суяги меҳнатда қотди. Оқибат, полвон-суяк бўлди!

Қиммат момо ўйлади-ўйлади, ана шу гапни топди!

— Бўй-бастини қаранг... Минг қилсаям... икки эр-какнинг зурриёти-да... — дея сасиди.

Буни эшитмиш Хурсандой феъли айниди. Кўнглида-ги сайил хушвақтлиги, сайил хуррамлиги хуфтон бўлди.

Қиммат момога олайиб-олайиб қаради. Аммо ёмон га-пирмади.

Ўйнаб гапирсанг хам, ўйлаб гапир!

Наврўзда ёмон гапириб бўлмайди!

Наврўз хаминқадар шод-хуррамликда ўтса, ха-минқадар хуш-хушвақтликда кечса...

Еру фалак-да хаминқадар сахий бўлади!

Осмону фалак-да мўл-кўл ёмғир ёғади!

Еру замин-да бўлик-бўлик хосил беради!

Эл-юрт келажак Наврўзгача хуш-хушвақтликда кун кўради, роҳат-фароғатда кун кўради!

Хурсандой даврага кўз солди-кўз солди, аёллар ора-сида мунғайиб ўтирмиш Оймомони кўриб қолди. Оймо-мони давра етаклаб келди.

Оймомо ўзини кейинига ташлади,

— Мен ўйинни билмайман! — дея зорланди.

— Нима, биз ўйинни биламизми? — деди Хурсандой. — “Бахор” ансамблида ўйнаб келиб эдикми?

Оймомо рўмоли учларини елвагай қилди. Бармоқла-рини лаблари билан намлади.

Оймомо нозланиб-нозланиб ўйнади. Бармоқларини кирсиллатиб-кирсиллатиб ўйнади. Шундай хушрўй ўйнади-шундай хушрўй ўйнади!

Давра жўшди, давра:

— Киштала-киш, киштала-киш, киштала-киш! — дея чапак чалди.

Қиммат момо Оймомо ўйинига қаради-қаради-да, ўзича бош ирғади.

— Шундай хушрўй аёл тирнокқа зор-а, тирнок-ка-я! — деди.

— Ундай деманг-е, — деди бир момо.

— Куйганимдан гапираман-да, Сора момо, куйганим-дан! — деди Қиммат момо. — Бўлам-да, минг қилсаям, бўлагинам-да!

— Бўлангиз бўлса-да, деманг!

Қиммат момо дарров гапни бурди. Бирдан... хиринг-хиринг кулди.

— Ҳазил-да, Сора момо, ҳазил-да. Ҳазил гапниям билмайсизми! — деди.

Қиммат момо ўхшатиб-ўхшатиб вовайло қилди:

— Уф-ф-ф! — деди. — Худо итга берган тирноқни, битга берган тирноқни нима қиларди денг, шу бўлагинамгаям берса!

Ер ёрилмади, Оймомо ерга кириб кетмади!

Боши узра ўйнатмиш қўлларини охиста-охиста туширди. Кафтлари билан юзларини бекита-бекита, даврандан чиқиб жўнади.

Наврўзлари захар-заққум бўлди! Наврўзлари бурнидан булок бўлди!

Уфқ қорайиб-қорайиб келди. Қоп-қора булутлар кўпириб-кўпириб тошди. Булутлар тошиб-тошиб келди, булутлар ёйилиб-ёйилиб келди.

— Ана, келаяпти, ана! — деди эл.

Келажак Муқаддас Буқа бўлдимикин? Кўпириб тошмиш қоп-қора булутлар Муқаддас Буқа араваси ғилдираклари остидан ўрлаяптимикин?

Қоп-қора уфқ гулдур-гулдур этди, қоп-қора уфқ гумбур-гумбур этди.

— Келди, кетдик, келди! — деди эл.

Гулдур-гулдур этмиш Муқаддас Буқа аравасимикин? Муқаддас Буқа аравасини тарақлатиб-тарақлатиб ҳайдаб келаяптимикин?

Қоп-қора уфқ ярқ-юрқ этди, қоп-қора уфқ ялт-юлт этди.

Муқаддас Буқа араваси ғилдираклари тоғ-тошларга урилиб-урилиб, чақин чакяптимикин? Ё Муқаддас Буқа кумуш туёқлари чақир тошларга тегиб-тегиб, ўт чакнаяптимикин?

— Ҳозир ёмғир ёғади! — деди эл.

Қоп-қора булутлар ичра оппоқ бир нима бир йўқолди-бир кўринди. Муқаддас Буқа аравасида ортиб юрмиш ой қалқиб-қалқиб келаяптимикин?

Эл-халқ уй-уйига тарқалди.

Наврўзчилар кўнгли кўклам бўлди.

Оймомо кўнгли... ҳамон қиш бўлди!

III

Ой тўлишиб қолди.

Ёз ойдини оппоқ бўлди.

Фалак кавкабистон бўлди.

Кавкабистонда бир юлдуз юлдуззор оралаб сайр этди. Бу, Ер йўлдоши бўлди.

Олис-олислардаги чироқлар юлдузлардай милтилади.

Адир биқинидаги баҳайбат ёнгоқ барглари мунгли шитирлади. Чигирткалар чириллади...

Бир қуш зардоли шохларини шитирлатиб-шитирлатиб учди.

Йўнғичқапояда отлар кирт-кирт ўтлади.

Отлар пишқирди, отлар кишнади.

Отлар тарсиллатиб-тарсиллатиб ер тепинди.

Тун жарчиси бойўғли узиб-узиб овоз берди.

— Момоси, шу теваракда одам бор шекилли... Момоси, ҳовлимиздаги зардолилар сувга чўлт-чўлт тушади. Зардолиларни кўчада болалар ушлаб ейди...

1

Оқшом вақти Оймомо онамиз тош билан катак оғзини ёпди. Катакка чўнкайиб ўтирди.

Шунда, энди той-той бўлмиш улок бир йиқилиб, бир туриб кела берди. Қулоқларини қоқаман дея, тагин бир йиқилиб турди.

Оймомо онамиз завқланиб кулди. Ўнг қўлини улокка чўзди. Бармоқларини ўйнатди. Улокни ўзига чорлади:

— Кел, чиги-чиги-чиги. Кел, той-той-той... — деди.

Улок Оймомо онамиз бармоқларини ялади. Мурғак-мурғак боқди.

Улокқа термулиб ўтирмиш онамиз хаёлига энди тетапоя бўлмиш гўдак келди...

Шу вақт дарича ғийқиллаб очилди. Бола кўтариб олимиш Робия ҳамсояси келди.

— Ай, ҳамсоя, элагингизни бериб тулинг. Бизники тешилиб қолибди, — деди.

Оймомо онамиз ошхонадан элак олиб келиб берди.

Робия ҳамсояси супага чўк тушди.

— Ё, пирим, пича дамимни олайин, — деди.

Кейин, эшитмиш-билмиш иғволардан гапирди. Таъби хушламовчи аёллар ғийбатини килди.

Элакка бормиш аёлнинг эллик оғиз гапи бор, бўлди!
Ичини бўшатиб кетди. Хиёлдан кейин тагин келди.

— Ай, хамсоя, эсим курсин, хиёл бўлмаса, эсимдан
чикайин дебди, — деди. — Холдон момоникига сумалак-
ка боринг. Аёллар сизни кайвони бўлсин деяпти, вақтли-
рок боринг.

Оймомо онамиз ич-ичидан суюнди. Боиси, сумалак
кўювчи-да, сумалакка кайвонилик килувчи-да, ғоят по-
киза аёл бўлмоғи лозим бўлади.

“Мени лозим кўрибдиларми... менгинани лозим
кўрибдиларми, демак, эл назарида фариштали аёл
бўлибман-да? — дея хаёлланди онамиз. — Шукур, Ярат-
ганнинг ўзига шукур, ишқилиб, эл савобини олар бўлиб-
ман...”

Оймомо онамиз сумалак кайфиятида эшик-орани су-
пурди. Сумалак завқида тирикчилигини қилди.

Қоплон отамиз даладан келиб, сумалак дарагини
эшитди.

— Ха-а, бинойи, — деди, — менга-да сумалак олиб
келасанми?

— Бу кишига олиб келмай, кимга олиб келаман, —
деди онамиз.

Оймомо онамиз рўмолга бир мисқол буғдой тугди.
Сумалакка йўл олди.

2

Сумалак қаерда қўйилди?

Сумалак одам назари тушмовчи жойда қўйилди.

Захдан-зах жойда қўйилди.

Нур-зиёсиз, шамол-хавосиз жойда қўйилди.

Курт-кумурскасиз, каламуш-сичқонсиз жойда қў-
йилди.

Ертўла ана шундай жой бўлди!

Тўрт-беш мисқол буғдой намлаб-намлаб ёйилди.

Бир хафталарда буғдой кўм-кўк майса бўлиб унди.

Кўм-кўк майса бўлиб ўсди.

Майсалар бир-бири билан айқашиб-айқашиб қолди.
Бир-бири билан зичлашиб-зичлашиб қолди.

Майсалар бетига дока ёпиб-ёпиб қўйилди.

Вакти-вакти билан дока олиб-олиб турилди.

Майсаларга сув сепиб-сепиб турилди.

Майсаларга офтоб нури тушириб-тушириб турилди...

Сумалак майса Наврўз рамзи бўлди!

Холдон момо ана шу майсаларни келига солди.

Оймомо онамиз майсаларни келида туйди. Кўп-кўп туйди, хўп-хўп туйди.

Майсалар шира бўлди. Майсалар шира берди.

Оймомо онамиз майсалар бермиш шираларни сувли тобоқларга солди. Шира сувда аста-аста эриди. Сув билан аралашди.

Оймомо онамиз ширали сувни сумалак қозонга солди.

Аёллар сумалакча кела берди.

Еттита аёл бўлди, тоқлик бўлди.

Жуфтлик бўлса маъкул бўлади.

Аёллар тагин кимни таклиф этишни маслаҳатлашди. Гап айланди-айланди, охири, Мунаввар отли аёлга бориб тақалди.

— Бети қурсин, бетидан бузилсин!

Бу гапни Холдон момо айтди.

Аёллар бирдан сергак бўлди. Бир-бирига қаради. Ўзгача қаради, илмоқли қаради. Бирин-кетин бош ирғади.

— Айтганингиз келсин! — деди.

Боиси, элда Мунаввар суюқоёқ аёл, демиш гап ора-лаб юрди...

Сумалак ана шундай улуғ ҳам эътиқодга молик таом бўлди!

Аёллар олиб келмиш унларини сумалак қозонга солди.

Кейин, сумалак қозон гирдида давра қурди. Гурунги бериб-гурунги олиб ўтирди.

Онасига эргашиб келмиш болалар уй теварагида чопишиб ўйнади. Бир-бири билан айтишиб ўйнади, жанжаллашиб ўйнади.

Жанжалга оналари аралашди. Ўзаро сен-менга борди.

“Мен бўлсам, аралашмасдим, — хаёлланди онамиз. — Бола дегани бир бегунох банда-да. Бугун уришди, эртага ярашади”.

Оймомо онамиз дўланадай-дўланадай келмиш еттита тошни ювиб-чайди. Қозонда қайнамиш сумалакка солди.

Эмишки, фоний оламда бир онаизор бўлибди. Онаизор ўз оти ўзи билан зор она бўлибди. Бечорадан-бечора бўлибди. Ғарибдан-ғариб бўлибди.

Худойим худовандо онаизор ризк-рўзини бермабди-да, насибасини бермабди-да!

Аммо худойим худовандо онаизор пуштини берибди! Онаизор қўша-қўша фарзандли бўлибди! Фарзандлари бир этак бўлибди!

Бир окшом болалари қўлларини чўзиб:

— Хўрак, эна, хўрак! — дея зорланибди.

Онаизор енгларини турибди.

— Болаларимга мазали таом қилиб берайин, — дебди.

Ўчокка ўт ёкибди. Қозон осибди.

Ўт ёна берибди, қозон қизий берибди.

Шунда, онаизор қозонга нима солишни билмабди. Уй-ичини қарабди. Теварак-бошнни қарабди. Қозон қайнатиш учун бирон-бир нима тополмабди.

Норасидалари бўлса, хўрак, дея зорланишини қўймабди, хўрак дея йиғлай бериб-йиғлай бериб ухлаб қолибди.

Онаизор оч-нахор ухлаб ётмиш гўдакларига термулиб ўтирибди. Ўтириб-ўтириб, кўнгли бузилибди. Ўз тақдиридан қуйибди.

— Йўқчилиги қурисин-а, йўқчилиги-я! — дея қон-қон йиғлабди.

Гўдаклар азонда уйқудан туради. Очдан-оч бўлади. Тағин таом, дейди. Хўрак, дея йиғлайди...

Онаизор ана шу қайғуда тимирскиланиб юрибди-юрибди. Қозон қайнатиш учун тағин бирон нима тополмабди.

Шунда, майда-майда тошларга кўзи тушибди. Шу тошлардан еттитасини санаб олибди. Тобокда ювиб-ювиб тозалабди. Тобокдан қозонга солибди.

Онаизор нахорда қозон қопқоғини олиб қараса, қозон тўла таом бўлибди!

Таом оти — сумалак бўлибди!

Шу-шу, сумалак Наврўз таоми бўлиб қолибди!

Шундай қилиб, тошлар сумалак бўлиб кайнай берди.
Тун оғди.

Гурунглари-да адо бўлди.

Бир аёл урчук йигирди, бир аёл пахта чигитлади.

Шунда-да, сумалак тонглари отмади!

Шунда, Холдон момо айтди:

— Келинлар, топишмоқ айтамин, — деди.

— Хўп бинойи гап, — маъқуллади аёллар.

— Ўзимизнинг гурунгма-гурунг юрадиган топишмоқлардан айтамин.

Эл оғзида юрмиш топишмоқлардан айтиш бошланди.

Айтишувни Холдон момо бошлаб берди.

— Мен айтсам, узун-узун ўз кетди, узун бўйлик қиз кетди — қасаваси қарсиллаб, манглайи ерга тарсиллаб.

Бу нима?

— Ўрмак.

— Кичкина қозоннинг оши ширин.

— Ёнғоқ.

— Букри момом бук этди, югуриб уйига кириб кетди.

— Сичқон.

— Анави тоғдан қараган, манави тоғдан қараган, ўзимга ярашар деб балхи рўмол ўраган.

— Бузокбоши.

— Ака-ука бир яшайди, бир-бирини кўрмайди.

— Кўз.

Аёллар тинимсиз ўт ёқиб турди, тинимсиз ўт қовлаб турди.

Боиси, ўт ҳовури хиёл пасайса... сумалак айнийди.

Сумалак ана шундай нозиктаб таом бўлди!

— Чин қушим, чинни қушим, чин тепага чиқди қушим, оғзидан бол узатиб, халққа салом берди қушим.

— Самовар.

— Тоғни талайди.

— Болта.

— Ит эмас, ирилламас, одам эмас, уйга қўймас.

— Қулф.

— Йилтинг-йилтинг чирғим, йилтиллайди чирғим, гавҳардан кўп кадри, кадрдоним чирғим.

— Кўз.

— Уйдამисан, маржон, эшиқдамисан, маржон, оёққўлинг кўринмас, қулфдамисан, маржон.

— Ўтов уйи боғичи.

— Тузи йўқ ошни кўрдим.

Бари аёл ўйда қолди! Биров, у деди, биров, бу деди. Биров-да тополмади!

Шунда, ушбу топишмоқни айтиши Оймомо онамиз хузурланиб-хузурланиб қолди. Тиззасига уриб-уриб қолди. Кетига чалқайиб-чалқайиб қолди. Кула-кула, қўли билан сумалакни кўрсатди. Тузи йўқ ош — сумалак бўлди!

6

Сумалак тонглари олис-олис бўлди.

Аёлларни уйқу элитди.

Уйқу Оймомо онамизни-да олиб-олиб кетди. Аммо онамиз миужжа қокмади. Кайвони аёл бўлиб, сумалак бокиб ўтирди.

Оймомо онамиз сумалак бокиб-бокиб, сумалак тонглари оклади!

Оймомо онамиз чўмич билан ёғоч тобоқларга сумалак сузди.

Аёллар уйма-уй юриб, сумалак тарқатди.

Каттаю кичик — барча-барча сумалак ялади!

Эмишки, инсонда минг бир икки дард бўлади. Сумалақдан бир яламиш инсон танаси қирқ хил дарддан фориғ бўлади!

7

Оймомо онамиз бир чўмич сумалак олди. Уйига равона бўлди.

Шаҳодат бармоғи билан Қоплон отамизга сумалак ялатди.

Оймомо онамиз жисман-да дадил бўлди, руҳан-да дадил бўлди.

Умидлари учқунланди!

“Сумалак тонгларида миужжамни-да қокмадим! — ўзидан миннатдор бўлди онамиз. — Гуноҳларим бор бўлса, ана шу гуноҳларимдан фориғ бўлдим. Гуноҳларим йўқ бўлса, унда, тагин-да покиза бўлдим. Бир дунё савобга қолдим. Ана энди умидларим ушаладиган бўлди...”

8

Оймомо онамиз одатича тонг саҳарлаб турди.

Тирикчилигини қилди.

Уй деразаларини очди. Эшик-орани супурди.

Дарвоза занжирини туширди. Итялокка овқат қўйди. Катак оғзидаги тошни олди. Молларга каради. Сигир соғди.

Сутни докадан сузиб олди. Кейин, тобоқка қўйди. Чумолидан хадиксираб, симҳалинчакка осди.

Бригадир қўчадан овоз бериб-овоз бериб ўтди.

Онамиз чой дамлади. Дастурхон бурчига бостирди.

Қоплон отамиз-да уйғонди.

— Бригадир бозор кунига боққа айтиб кетди, — деди онамиз.

— Ха-а. Қаерга бориш керак экан?

— Аччиқ зардолизорга.

— Хўп хушхабар айтдинг. Суюнчи берсаммикин...

— Хушхабар қуриди, шу қолдимми. Қўлнинг шўри.

— Хина қўй.

Онамиз юзлари ёришди.

— Яхши айтди, чин айтди, — деди.

Чой-таътилдан кейин онамиз омборхонадан бир сиқим курук хина олиб келди. Сувга ботириб ивитди. Кейин, ёғоч келига солди. Қайроқтош билан майдалаб туйди.

Оймомо онамиз кечаси ётиш олдидан отамиз кафтларига хина қўйди. Кафтларни юмди. Гирдини тугилмиш ток барглари билан ёпди. Барг устидан гарди рўмол билан ўраб боғлади.

Қоплон отамиз эрталаб қўлларини очиб кўрди. Кафтлари қип-қизил хина бўлди!

Хиналик кафтни кетмондаста урмайди!

Онамиз галдаги кеча-да отамиз қўлларига хина қўяжак бўлди.

Отамиз қўл силтади.

— Ҳали, кошимга-да ўсма қўярсан? Бор-э! — деди.

Онамиз хиринг-хиринг кулди.

— Ўз тани соғлигини ўйласин, хўп десин.

Онамиз, отамизни бемаҳалгачайин авради. Охири кўндирди.

9

Отамиз билан онамиз эрталаб боғот отланди.

Онамиз йўлда айтди:

— Ўш дегич ерда бир табиб бор эмиш... — деди.

— Вақт кани, момоси. Иш бўлса қўкияди.

— Бригадирдан сўрасин-да.

— Одамда бет бўлиши керак-да, момоси. Шунча юрамиз, бригадир бир оғиз оғир гапирмайди.

— Яна-тагин, меҳнат куни ёзади.

— Ха-а, отангга раҳмат.

— Бормасак бўлмас, кўп зўр табиб дейшяпти.

— Унда, кейинроқ борамиз. Бўлмаса, элдан уят, момоси. Эл, ишга бир келиб, бир келмай юришимизни кўрса, ишдан бели совийди. Яна-тагин, элнинг ўғил-қизлари-да мактабдан кейин ишга келади, момоси... Насиб бўлса, Хушвақт келсин, ўзимиз биламиз, момоси...

— Насиб бўлса, боваси...

10

Бригадир айтмиш аччиқ зардолизор остида отдан тушдилар.

Отамиз хуржунни зардоли шохи илди. Белни елкасига қўйди. Токзор оралаб юрди. Дехконлар коралаб юрди.

— Хорманглар-ов! — деди.

— Бор бўлинг-ов! — деди дехконлар.

Отамиз билди, хиёл хаяллади. Шу боис, хадахалаб юрди. Четдан бир жўя олди. Апил-тапил иш бошлади.

Онамиз отамиз қабатида ишлади.

Дехконлар оралаб юрмиш ҳисобчи овозини қўйиб айтди:

— Келардингиз-да, Қоплон ака! Тушдами, ё, иш охиридами!

Оймомо онамиз уялди. Юзларини яширди.

— Юзингизни яширманг, Оймомо опа, мен сизга айтаяпман!

— Энди бўлмайди-е... — кўр овозда деди отамиз.

Ҳисобчи отамиз билан онамиз бошига келди. Қўллари орақасига қилиб турди.

— Ваъдаларингизни қопга солиб ортса, от кўтаролмайди! Бўлди-да, энди!

— Айб бизда, ҳисобчи, айб бизда!

— Нима, уйингизда йиғлаб қоладиган болангиз бормиди?!

Қоплон отамиз ток томирига эгилмиш қўйи қолди. Қаддини ростлашини-да билмади, ростламасини-да билмади. Ток томирларида ғимирламиш сариқ чумолиларга тикилиб қолди.

— Қайтанга болалилар ўз вақтида келаяпти! Ана, Хумор, Санамлар! Бари қўша-қўша болалик аёллар!

Оймомо онамиз белни ерга қадади. Ўнг билагини

белдаста учига кўйди. Пешонасини билагига кўйди. Юзларини бекитди...

Қоплон отамиз онамиз холидан тагин-да эзилди, тагин-да куйди. Қаддини ростламай, ер остидан ҳисобчига қаради. Бу қараш мана бундай деди:

“Ай, мусулмон, пешонангда аёлимиз турибди. Майли, мени ўйлама, шу пошикастани ўйлаб гапир...”

— Кўп ўкрайманг, Қоплон ака! Мен сизга ёмон гапираётганим йўқ! Мен қонун бўйича гапиряпман!

Қоплон отамиз кўзлари пир-пир этди.

“Қонунинг қаллангни есин, ҳисобчи, қаллагинангни есин...”

Қоплон отамиз ҳисобчидан кўзларини олди. Ток томирларига юз бурди.

Шу вақт, беш-олти жўя нарида ишламиш Ҳасан бобо овоз берди:

— Ай, ҳисобчи! — деди. — Оғзим бор деб, қариллай берасанми, бўлди-да!

— Ўзингиз ўйланг-да, Ҳасан бова! — деди ҳисобчи. — Анави Санам билан Хуморнинг эгиз боласи бор, эгиз! Шундай бўлсаям, ўз вақтида ишга келади! Оймомо опанинг анави белдастадан бошқа нимаси бор?!

— Боласи борми-йўқми, у, сен билан бизнинг ишимиз эмас, у, Яратганнинг иши, ҳисобчи!..

— Эр-хотиннинг қорнидан бошқа қайғуси йўқ! Яна тагин, ишга кечиккани кечиккан!

— Бўлди-е, кўп қариллама-е!

— Болалик бўлсаям майли эди! Боласини эмизади деймиз, боласини аллалайди деймиз! Булар кимни эмизади, булар кимни аллалайди! Эр-хотин бир-бировини аллалайдими?! Эр-хотин бир-бировини эмизадими?!

Қоплон отамиз қалқиб кетди! Юзтубан йиқилайин-йиқилайин, деди!

Бовужуд, белдастага суяниб қолди. Белдаста ушламиш бармоқлари қалт-қалт этди.

Шаҳд билан қаддини ростлади. Олислаб кетмиш ҳисобчи кетидан қаради. Тиш ғижирлатиб-тиш ғижирлатиб қаради.

Қоплон отамиз ток жўяни ишлади. Ток остини айлана қилиб қовлади. Ток белида униб чиқмиш патак томирларни юлиб ташлади. Қари тоқларни қундаков қилди.

Оймомо онамиз ток пуштани ишлади. Новдалар учини суғурди. Новдаларни иложи борица юқори кўтарди.

Боиси, новдалар ерда турса, оёқ тега беради, кийим

ўнгирилари илаша беради. Оқибат, новда пиндиклари учиб кетади.

Хосил эса, ана шу пиндикларда бўлади!

Отамиз билан онамиз фарк терга ботди.

Отамиз кўйлаги елкаларига жикқа ёпишди.

Онамиз энтикиб-энтикиб нафас олди.

Кун қиёлаб-қиёлаб ботди.

Ишдан қайтар вақт бўлди.

Ҳисобчи дехқонларга айтди:

— Эртага вақтлирок келинглар! Салқинда иш унади! — деди.

Жўна-жўна бўлди.

Нурмат кўса теварагига аланг-жалаңг бўлди.

— Ай, халойиқ, менинг белимни кўрмадиларингизми? — деди.

Дехқонлар кўсага қаради. Гуриллаб кулди.

— Нимага тиржаясизлар, — деди кўса, — кўрган бўлсаларингиз айтингизлар-да!

— Белингиз бозор кетди! — дея хахолаб кулди дехқонлар.

Бир дехқон кўли билан кўсанинг елкасини кўрсатди.

Нурмат кўса елкасига қараб, ўзи-да хахолаб кулиб юборди. Боиси, кўса белини елкасига қўйиб, дастасидан ушлаб турди!

Дехқонлар шу қадар чарчади!

11

Колхоз отамиз билан онамизга пилла берди.

Пиллачи агроном бир кафт уруғ олиб келди.

Уруғлар йўнғичқа гулидай-гулидай бўлди. Жони йўк бўлди.

Онамиз уруғларни ховлидаги сўрига ёйди.

Бир қути пилла икки одамга оғирлик қилади.

Шу боис, отамиз бригадирдан тағин бир одам сўради.

Бригадир Қиммат момони берди.

12

Қиммат момо дарвозадан қора берди. Ўзи гапириб-ўзи қўйиб кела берди:

— Бригадир айтгандан кела бердим. Ўзимнинг улпатомирларим билан ишлайдиган бўпман-да, дедим. Айланайин бўлагинамдан, ўргилайин бўлагинамдан. Қани, бўлагинам, хўп омонмисиз, хўп дамлимисиз...

Қиммат момо онамиз билан қўлтиқ остидан қўл уза-тиб кўришиди.

— Бўлам-да, минг қилсаям бўлам-да, — деди. — Яхши кўраман. Ўзимча эслаб юраман. Худо тирноқдан қисган бўлсаям, ўзларининг тани жони соғ бўлсин дейман. Иним қаёқда? Ха-а-а! Уям кўзимга яхши кўринади. Ўзимники-да, ўзимники.

Қиммат момо аста тиззасига урди. Ўзича куйган бўлди:

— Уф-ф-ф, бир кам дунё экан-да, — деди. — Мана шу ҳовлида икковгина қорақўз бурни оқиб юрса, катталар пилла берармиди! Катталар бундай қараса, кенг бир ҳовлида икковгина эр-хотин бор. Тирноқ зоти йўк... Шуларга пилла берайлик, деган-да.

Оймомо онамиз ёмон вазиятда қолди. Нима дейишини билмади. Ерга қаради. Нима қилишини билмади. Чўп билан ер чизди.

Қиммат момо бир дарвоза тарафга, бир уй тарафга аланг-жалаңг бўлди. Кейини, охишта гап очди:

— Уйгинангга ҳеч ким йўқми, бўлам?

— Йўк, нима эди?

— Бўлаларнинг гапини биров эшитмасин дейман-да, бўлам. Хозирги замоннинг одамлари ёмон бўл кетган, бўлам.

— Айта беринг, уй овлоқ, айта беринг.

— Сўрамоқдан айб йўк, дейдилар... Биров-ярим билан... борди-келди қилиб кўрмадингизми, бўлам?

Оймомо онамиз ер чизишни бўлди қилди. Чизилмиш ерга тикилиб қолди. Қиммат момо нима деди, мағзини чака олмади.

— У нима деганингиз? — деди.

— Содда бўламдан-да, соддагина бўламдан-да. Содда кўп яхши-да. Соддалиқ — кўнгли тозалик бўлади. Содда бўламдан айланайин, соддагина бўлагинамдан ўргилайин. Шу... биров-ярим билан дейман... ётиб дейман...

— Нима-нима?

— Биров-ярим билан ётиб... ўзингни бир синаб кўрмадингми, дейман...

Оймомо онамиз ялт этиб Қиммат момога қаради. Онамиз юзлари лов-лов ёнди. Кўзлари пир-пир этди.

— Оғзингизга қараб гапиринг, момо, оғзингизга қараб гапиринг!

— Оғзимга қараб гапирсам-гапирмасам-да, бўлам. Гулдай умрингни зое кетказиб нима қиласан, бўлам...

— Кандай биров-ярим билан, кандай биров-ярим билан?! — бирдан олов олди онамиз. — Бошимда ҳақ никохлик эгам турибди-ку!!

— Ҳақ никохлик эгангдан ёруғлик чиқмаса нима қиласан, бўлам...

— Нима демоқчисиз?! — хаминқадар оловланди онамиз. — А, нима демоқчисиз?!

Қиммат момо раъйкорчи бўлди.

— Ана, ферма мудиримиз бор, уюрдаги айғирдай бўп юрибди... — деди. — У бўлмаса, ана, бригадиримиз бор, келбати эгиз туғдираман, деб турибди...

Оймомо онамиз шахд билан жойидан турди. Шашт билан сўридан тушди. Калишини-да киймади. Яланг оёқ дарвоза тарафга юрди. Дарвоза тавақаларини ланг очди. Қўли билан кўчани кўрсатди.

— Кетинг! — деди. — Ҳозир кетинг!

Қиммат момо жойидан туришини-да билмади, турмасини-да билмади. Безрайиб ўтира берди.

— Эб-эй, яхшиликка ёмонлик! — деди. — Мен сени бўлам деб айтиб эдим, бўлагинам деб айтиб эдим, эб-эй!

— Мен сизга кетинг, деяпман!

— Эб-эй, мен пиллага келиб эдим, эб-эй!

— Кетмайсизми, кетмайсизми?!

Оймомо онамиз шундай дея, итини чақирди:

— Баҳ-баҳ-баҳ, Олапар, баҳ-баҳ-баҳ!

Катак олдида ётмиш Олапар чопкиллаб келди. Думини ликиллашиб-ликиллашиб, онамиз ўнгирини искади.

— Кетинг деяпман! — деди онамиз. — Бўлмаса, Олапарни олқишлайман!

Қиммат момо лик этиб жойидан турди. Калишини йўл-йўлакай кийди.

— Кетаяпман, бўлам, мана, кетаяпман! — деди.

Қиммат момо Олапардан ҳадиксираб одимлади. Олапардан кўз узмай одимлади. Олапарни ёнлаб-ёнлаб одимлади. Кетига қараб-қараб одимлади.

— Ит ёмон, бўлам, ит билан ўйнашманг, бўлам! — дея-дея одимлади.

Дарвозадан ташқарилади. Қаддини ростлади. Ўзини эркин олди. Кўйлак ёқаларини кўтариб, ичига туф-туфлади.

— Ай, бўлам, пиллага қачон келайин? — деди.

— Қорангиз ўчсин-е, сиздайчикин пиллачининг-е!..

Оймомо онамиз дарвоза тавақаларини қарс-қарс ёпди. Занжирини шарақ-шарақ занжирлади. Кейин, дарвоза тирқишидан мўралади.

Қиммат момо ҳамон остонада турибди! Аязойи, тагин ичкари кираман, деяпти!

Оймомо онамиз теварагига аланглади. Бурчакда ётмиш нарвонни судраб келди. Дарвозага тираб қўйди. Қимирлатиб-қимирлатиб кўрди. Хотири жам бўлди.

Уйга кириб, ўзини тўшакка ташлади.

Хўнг-хўнг йиғлади. Йиғлаб-йиғлаб ухлаб қолди.

13

Оқшом вақти:

— Қиммат момо келмасин, — деди онамиз.

— Нима учун? — деди отамиз.

— Бети қурсин!

— Бошқа одам йўқ, момоси. Бригадир шу момони-да аранг берди.

— Бошқа одам бўлмаса-да майли, ўзимиз эплаймиз.

14

Қоплон отамиз дахлизда сўри қурди.

Оймомо онамиз йўнғичқа гулларни сўрига ёйди.

Кун тафтли бўлса-да, печка ёқди. Хавони пиллабоп этди.

15

Бир ҳафтада йўнғичқа гуллар жон олди.

Жонивор бўлиб гимирлади.

Пилла бўлиб баргга кирди.

16

Қоплон отамиз адирдан барг олиб келди.

Оймомо онамиз шохча баргини чилпиб-чилпиб олди. Пилла уруғлар узра ёйди.

Пилла барг еган сайин болалади.

17

Дахлиздаги уч қават сўри-да пиллага тўлди.

Отамиз билан онамиз ўзлари ётиб-турувчи уй ашқол-дашқолини ташкари олиб чиқди. Темир сўрига уйди.

Уйда уч қаватли, уч қатор сўри қурди.

Бу уй-да пилла билан тўлди.

Пилла уруғлай берди.

Отамиз билан онамиз энди меҳмонхона жиҳозларини ташқари чиқарди. Темир сўрига қўйди.

Меҳмонхонада уч қатор, уч қаватли сўри курди.

Шундай катта меҳмонхона-да пилла билан тўлиб-тошди.

Бошқа бўш уй қолмади. Ёлғиз ошхона қолди.

Отамиз билан онамиз ошхонадаги қозон-тобоқларни ташқари чиқарди. Темир сўрига қалади.

Ошхонада уч қават сўри қилди.

Ҳовлидаги темир сўри ичкаридан олиб чикилмиш ашқол-дашқоллар билан тўлди.

Ток вайиши ости барғхона бўлди.

Отамиз билан онамиз учун тирикчилик қиладиган жой қолмади.

Товук катаги ёнида бир гиламлик бўш жой бўлди. Бу, қишда ёқилиб адо бўлмиш ғўзапоя уюми жойи бўлди.

Отамиз билан онамиз ўтириб-туражак гиламларини ана шу жойга олиб келиб тушди.

— Катак олди яхши-да, — деди онамиз. — Товуклар қоқоқлаб уйғотади.

Шундай қилиб, отамиз билан онамиз уйлари тўрини пилла учун берди. Ўзлари товуклар билан ёнма-ён ётди.

Пилла биринчи уйкуга кетди.

Икки кечаю икки кундузда уйкудан турди,

Иштаҳа билан барг еб бошлади.

Пиллачи агроном келиб кўрди.

— Яхши, кўз тегмасин, яхши, — деди.

Пилла иккинчи уйкуни олди.

Бунда-да икки кечаю икки кундуз ухлади.

Бу сафарги иштаҳалари-да ёмон бўлмади. Берган барғни бергандай, илма-тешик қилиб юта берди.

Пилла учинчи уйкуга кетди.

Бу сафар икки ярим кечаю икки ярим кунда уйғонди.

Тағин-да барг, барг, деди.

Қоплон отамиз пилла барг ейишини кўриб:

— Ё, тавба-е! — деди. — Ўзлари майда-майда, чинчилоқдай-чинчилоқдай бўлса, қоринлари қаерда бўлди экан...

Сўрилар ости тарикдай-тарикдай қора кумалокларга тўлди.

Онамиз кумалокларни пешма-пеш ташлаб турди.

Пилла тўртинчи уйкуга кетди.

Тўртинчи уйкуда бир ярим куну тун ухлади.

Отамиз тагин баргга отланди.

Адирда тут айрисига миниб шох кесди. Шох кеса бериб қўллари толди.

Тут танасига яррин берди. Вазмин тин олди. Олисларга қараб ўтирди. Қўзи кетиб-кетиб ўтирди...

Шунда, ок эшакли, ок саллали бир чол арик ёкалаб кела берди.

Отамиз чолни танимади.

Чол тут остидан ўтди.

Отамиз чолни Намоз бобога ўхшатди.

Бош ирғаб, салом берди.

Аммо чол алик олмади.

Отамиз сергакланди. Танадан махкам ушлади. Ерга қаради.

Чол йўқ...

Ерга сапчиб тушди. Теваракка аланглади.

Чол йўқ...

Қўнглига тахлика тушди. Ёқасини кўтарди. Ичига туф-туфлади.

Барг озрок бўлса-да, жамлаб бойлади. Отига ортиб жўнади, кетига қараб-қараб юрди.

Хаелида, чол кетидан келаётгандай бўлди.

Отини лўкиллади-лўкиллади хайдади.

19

Уйга келиб, бир бошка бўлиб қолди. Паришон бўлиб қолди. Ғамгин бўлиб қолди.

Онамиз молхона тарафдан қўзи қувиб келди.

— Манавини ушлаб берса бўлмайдами? — деди. — Бир менга керакми, шу рўзгор!

Отамиз қўзи қувиб кетди.

Қўзи ҳовлини айланиб чопди. Хиёл холисада пушиб турди.

Отамиз паналаб-паналаб борди. Бирдан қўзи оёғига қўл ташлади.

Қўзи ушлатмай қочди. Девор қоралаб ҳуркиб турди.

“Ўзи, бу иш ёш боланинг иши. Хушвақтнинг иши...” — дея хаёлланди отамиз.

Отамиз энкайиб-энкайиб борди. Қўлларини ёйиб, қўзига қўшқўллаб ёпишди.

Қўзи тагин ушлатмади. Дирк этиб қочиб кетди.

Отамиз ерга кафтлари билан бориб тушди. Кафтлари шилинди. Уст-бошлари чанг бўлди.

“Хушвақт бўлса эди, бундайчикин қўзини хаш-паш дегунча ушлаб олар эди...” — тагин хаёлланди отамиз.

Отамиз қўзини бурчакка камаб борди. Кучоғини катта очиб борди. Кўкси билан қўзига ташланди. Бу сафар ушлади.

Қўзини кўтариб бориб, қўй қошида кучоқлаб ўтирди. Боиси, қўзичоқ қўздан пана бўлса, совлиқ иймайди.

Онамиз совлиқ соғиб бошлади:

*Қўй соғаман қўшоқда, турей-турей,
Қўй ишқи менга ёққан, турей-турей.
Қўй сутини ичганлар, турей-турей,
Кундан-кун шифо топган, турей-турей...*

Совлиқ ийди, совлиқ қўзисига тумшук чўзди...

Отамиз кетига тис бўлди. Қўзини совлиқдан холислатди.

Отамиз кўнгли бирён бўлди...

Шу ўтириш, аzza-маzza эркак учун эпми? Қўзи ушлаб туриш, кап-катта одам ишими?

Токайгача Хушвақт ишига-да ўзи юради?..

*Совди бўлиб совдиргин, турей-турей,
Совса кади тўлдиргин, турей-турей.
Бунча куйма, жонивор, турей-турей.
Тақдирингни кўндиргин, турей-турей.*

Совлиқ қўзи деворда юрмиш мушукка тушди. Тагин-да берилиб ийди. Боиси, совлиқ мушукдан кўркади!

*Тогларга бор, қув олма, турей-турей,
Совди бўлгин, сув олма, турей-турей.
Болангининг йўқлигини, турей-турей,
Кўнглингга оғир олма, турей-турей.*

Мушук девордан сапчиб тушди.

Совлиқ бир сесканди.

*Болагинанг бахтингдир, турей-турей,
Уни олиб ухлагин, турей-турей,
Болалилар маърашар-а, турей-турей,
Боласизлар қарашар-а, турей-турей...*

Онамиз жойидан турди.

— Қўзини қўйберса-да бўлади, — деди.

Отамиз қўзини қўйиб юборди.

Катак олдида тўшалмиш гиламга келди. Болишга юз-тубан ташлади.

Болиш хўл бўлди...

20

Пилла уруғи очофат бўлди!

Онамиз уруғлар узра барг ёйиб, ўнг-чапига карагунича новдалар шипшийдам бўлиб қола берди.

Отамиз кечаю кундуз барг таший бериб, тинка-мадори куриди. Кўзи илиниб эди, онамиз тагин туртди.

— Турсин, барг олиб келсин, — деди.

— Боянагина олиб келдим-ку? Буларинг тўядими ўзи, йўкми?

— Тўртинчи уйқудан кейин шундай бўлади, турсин...

— Кўзим илингандан туртасан-туртасан! Анавиларинг бўлса, кетмон чопиб хоригандай ухлагани ухлаган! Икки кунлаб ухлайди, уларингга индамайсан! Уйғот барини! Бўлди, иззати!

— Айтмаса-да, энди ухламайди.

— Шу охирими? Хайрият-е!..

Отамиз уйқули кўзларини укалаб-укалаб турди. Эгар қошига арқон ўраб, баргга отланди.

— Айтиб кўяйин, агар яна пилла оламан десанг, мендан ўпкалама! — деди.

Отамиз бояги чолдан қўрқди. Бошқа бир адирдан барг олиб келди.

Узун шохлардан новдалар сийириб-сийириб олди. Онамизга қўлтиқлаб-қўлтиқлаб ташиб берди. Ўзи-да ичкарилади.

Деразалар гилам билан ёпилишидан ичкари қоронғи бўлди.

Отамиз дераза токчасига ўтирди. Елкаси билан деворга суянди.

Шунда бир нима эшитди. Сергак бўлиб қулоқ солди.

Ташқарида шовуллаб ҳаво ёғди. Шовуллашидан, майдалаб ёғди. “Ана энди барг олиб келиш қийин бўлади. Олиб келса-да, қуритиш лозим бўлади”, дея хаёлланди отамиз.

Отамиз сўрилар аро мўралади, онамизни излади.

— Ай, ҳаво ёғяпти, эшитяпсанми? — деди.

— Бекорларни айтибди.

— Ана, қулоқ сол, ишонмасанг, ана.

Отамиз дахлизлади. Ёруғда хиёл кўз очолмай турди. Кейин, ташқари қараб, хайрон бўлди. Кун чарақлаб турди, ерда бир томчи-да ёмғир йўқ бўлди.

Анграйиб, тагин ичкарилади.

Ичкарида ҳамон шовуллаб ёмғир ёғди...

Онамиз қоронғидан кинояли овоз берди:

— Ха, ёғаяптимикин? — деди.

— Ташқарида кун чиқиб турибди, момоси. Нимага ундай?

Онамиз пик-пик кулди.

Отамиз тагин ўтирди. Эътибор билан кулоқ солди.

Пилла уруғлар бир вақтда барг еди, бир меъёр-да барг еди, яна-тагин, ёппасига барг еди...

Ана шу вазиятда эшитилмиш сирли овоз, ёмғир ёғишига ўхшади...

Сокин, қоронғи олам бўлди. Мисоли тун бўлди, ёмғир майдалаб-майдалаб ёғди: шуввв...

Сўриларда омонат турмиш новдалар ерга тап-тап тушди. Мисол, ёмғирдан намиқмиш бўёт шох-шаббаси кирс-кирс синиб тушди...

Ёмғир эзиб-эзиб ёғди: шуввв...

21

Барг ташвиши охирлади.

Энди, читир ўт топиб келиш лозим бўлди.

Отамиз адир отланди. Тошлоқдан ўтди.

Адир пойида оёқ илди. Жиловга эрк берди. Телпагини кейинига сурди. Олис-олисларга қаради.

Вахшивор адирлари турнақатор бўлди. Қирлари ўркач-ўркач бўлди. Охири кўринмади.

Адир-қирлар ўти бўлганича бўлди. Белга урди. Тўлқин бўлиб чайқалди.

Қизғалдок адирлар, қизғалдок қирлар алвон-алвон товланди.

Отамиз адирлади, отамиз баҳор оралади.

Димоғи турфа исларни туйди. Бир ис шувок ўт исидан бўлди.

Отамиз баҳор оралаб бора берди. Ана шу исни таратмиш ўтни топди.

Тизза бўйли, гуллари оч-сарик ўт. Танаси кўкимтирок, барглари майда-майда ўт. Сершоҳ, сертук ўт.

Читир ўт ана шу бўлди!

Отамиз читир ўт терди. Томири билан суғуриб-суғуриб ола берди.

Читир ўт қўл тегиши билан тагин-да ўткир ис таратди. Иси димокни китиклади.

Отамиз отида икки бойлам читир ўт ортиб келди. Том устида ёйиб-ёйиб қуритди.

Пилла уруғлар тўлишди. Ўзини кўтара олмай қолди. Ўзини эплай олмай қолди.

Окибат, баргдан қайтди, баргдан қолди... Баргдан терс бурилиб-терс бурилиб кета берди.

Пилла уруғлар қарахт бўлиб-қарахт бўлиб қолди. Мудраб-мудраб қолди.

Бу, пилла уруғининг бешинчи уйқуси бўлди, сўнгги уйқуси бўлди.

Сўнгги уйқу тўрт-беш соатча давом этди.

Отамиз билан онамиз — читир ўтларни дасталаб-дасталаб пилла уруғлар узра ёйди.

Пилла уруғлар читир ўтларга талпинди. Пилла уруғ йигираман деса, жой танлаб ўтирмайди. Учрамиш жойида йигира беради.

Унда, не боисдан пиллачилар читир ўт териб келади?

Боиси, читир ўт иси пилла уруғига хуш ёқади. Пилла уруғ ана шу исга талпинади. Ана шу ис оғушида мўл-мўл йигиради.

Боиси, читир ўт қуюқ-қуюқ тукли бўлади. Пилла уруғ ана шу тукларга мўл-мўл йигиради.

Ана-ана, бир уруғ талпина-талпина, аранг читирга чиқди, читир танаси бўйлаб юрди. Шохлар айрисига келди. Ўзига маъқулига қараб юрди.

Новдалар айрисига жойлашиб олди, жойида айлана берди. Яъни, йигира берди. Ҳар йигиришида ўзидан ипак чикарди.

Ипак, читир ўт қуюқ тукларига илашиб-илашиб, тўр бўлди. Тўр қуюқлашиб-қуюқлашиб, бошмалдоқдай-бошмалдоқдай ғанақ ҳосил бўлди.

Оппоқ-оппоқ пилла ана шундай бино бўлди!

22

Пилла қўйилмиш уйлардан қўланса хид аримади.

Хидлар дастидан уйларда ўтириб-да бўлмади, ётиб-да бўлмади.

Отамиз билан онамиз бот-бот уй супурди, бот-бот уй ювди. Эшиклар билан деразаларни ланг очиб қўйди.

Шунда-да бўлмади. Пилла қўйилмиш уйлардан ой-ойлаб бадбўй хид аримади.

IV

Бобомиз сергакландилар. Қаддини кўтардилар. Чордана қурдилар. Тиззаларини қучоқладилар. Салласини кетига суриб қўйдилар.

Еллар забти бобомиз пешонасига хуш ёқди.

Отлар кишнаган тарафдан янги ўрилмиш йўнгичқа иси келди.

Бобомиз тун жарчиси овоз бермиш тарафга қарадилар.

Одам овозларидан дарак бўла бермади.

Бобомиз ойдин олисларга термулдилар. Хаёлий овозда айтдилар:

— Мабодо сувда зардоли оқмай қолса, болалар девордан бўйлайди. Зардоли беринг, деёлмайди. Сув оқиб чиқадиган тешикни пойлайди. Шамоли қургур ҳадеганда бўла бермайди. Шунда, билдирмайман-да, ўзим шамол бўламан. Зардолини оҳиста-оҳиста силкийман. Зардоллар дуёв-дуёв тўкилади... Шунда, кўчадан, ушла, оқиб келаяпти, ушла, деган овозлар келади...

1

“Толтуш эмиш...

Олапар тут соясида олд оёқларига тумшук қўйиб сувга термулар эмиш.

Девор ёкалаб оқмиш арикда бир кизил олма бир кўриниб, бир кўринмай оқиб келармиш.

Олапар кулоқларини диккайтириб, олмага ажабланиб қарармиш.

Еб бўлмаслигини билармиш-да, тагин оёқларига тумшук қўярмиш.

Олапар қабатида кизалоқлар давра бўлиб ўтириб босмалим ўйнар эмиш.

Бир кизалоқ гилосдай-гилосдай бешта тош, иккитасини ўнг, иккитасини чап тарафига қўярмиш. Қўлида қолмиш бир тошни осмонга отармиш. Кафти билан ерга бир шапатилармиш-да, осмондан келмиш тошни қўли юзаси билан илиб олармиш. Қўли юзасидан ғоят нафис, ғоят эпчиллик билан қўли кафтига олармиш...

Кизалоқ... онамиз қизи эмиш!

Онамиз... қизи отини билмасмиш!

Қизи босмалим ўйнай берармиш-ўйнай берармиш! Босмалимининг ёвғон турини ўйнаб бўлиб, даҳмана, улуғ,

эшала, эшонқўзим, шовдир, кичикқон, каттакон, култепа, ер шапиллатар, қайирув, келин турларини-да ўйнармиш.

Ўйин яқунловчи келин турига яқинлашган сайин мураккаблашиб борармиш.

Қизи тошни турли-туман ўйнатиб-ўйнатиб илиб олармиш. Шу тур номини ўйин нағмасига монанд бот-бот айтар эмиш:

— Келиним бир, келиним икки, келиним уч...

Қизи кўп турларни уч маротаба ижро этибди.

Улуғ, каттакон деган турларни олти маротаба, эшонқўзим турини тўққиз маротаба такрорлабди. Тошни тур охиригача ерга туширмай ўйнабди. Хатоликка йўл қўймай ўйнабди. Борди-ю, бирор тошни номаъқул илиб олса, ё, адашиб илиб олса, босмалим ўйнаш гали ёнидаги қизалокқа..."

Темир сўрида ётмиш Оймомо онамиз сесканиб уйғонди. Қораялангбош туриб ўтирди. Болишда ёйилиб ётмиш рўмолини ёпинди. Тиззаларини кўрпа сиртидан кучоклади. Уйқули кўзларини уқалади. Теваракка аланглади.

Ой қоронғи бўлди. Юлдузлар сийрак бўлди.

Робия ҳамсояси гўдаги биғ-биғ йиғлади.

"Келиб-келиб шу маҳалда-да йиғлайдими... — дея ўқинди онамиз. — Ўзи, хали нима кўрди? Ўғил кўрди-ми, ё, қиз кўрдими? Қиз кўрди, қиз! Босмалим ўйнади-ку..."

Онамиз эснаб-эснаб минғиллади:

— Қиз бўлса-да майли... — деди.

Қабатида ётмиш отамиз-да уйғонди.

— Нима бало, эловраяпсанми? — деди.

— Йўқ, Робиянинг чақалоғи уйғотиб юборди.

— Шунинг чақалоғи ёмон йиғлоқи бўлди-да.

— Айтгили йўқ.

— Ёт энди, ёт.

Онамиз ётиб, кўзларини юмди.

"Ҳали тонг олис, — умидланди онамиз. — Тушимнинг охирини кўраман. Шунда, қизимнинг отини билиб оламан..."

2

Кузда майиз қилиш бошланди.

Отамиз аввал ўз томорқаси майизини қилди.

Ҳосил яхши бўлди. Беш юз килоча майиз олди.

Ўзи тўқимиш иккита қўлсаватчани эгар қошига кистирди. Колхоз майизига йўл олди.

От қозигини тарвузпояга тепиб-тепиб қокди.

Хуржун елкалаб, токзор оралади.

Пайкалларда чоллар тизилиб узум узди.

— Хирмон тўлсин-у! — деди отамиз.

— Йўлингиз унсин-у! — деди чоллар.

Отамиз чаққон бўлди. Пайкалга тушди.

Узум бошларини чирсиллатиб-чирсиллатиб узиб, қўлсаватга солди.

Бир бўзбола замбил саватни пайкал бошига қўйди.

Отамиз саватчасидаги узумни пешма-пеш замбил саватга солиб турди.

Замбил узумга тўлди.

Бўзбола чопони орқасини яғринига қайирди. Бир қўлини белига тираб, энгашиди.

Отамиз эллик килоча келмиш саватни бўзбола яғринига қўйди.

Бўзбола илон из сўқмоқдан тепа ўрлади.

3

Тепада аёл-қизлар давра куриб узум тозалади.

Оймомо онамиз-да чап тиззасига тирсаклаб узум тозалади.

Онамиз юзлари сўлғин бўлди. Онамиз кечаги тушлари ўйида бўлди.

Онамиз пешонасида ўтирмиш Барчин хола:

— Қани, Оймомо дўстим, бундайгина... машқингиз паст? — дея кўнгил сўради.

— Шундай, ўзим... — дея маъюсланди онамиз.

— Ай, дўстим, сўраганнинг айби йўк... уёк-буёкқа югуряпсизларми?

— Ҳа, вақти-вақти билан.

— Вақти деб ўтирасизларми? Иш адо бўлармиди! Уёк-буёкқа чопингизлар, кўрсатингизлар-да!

— Бориб турибмиз.

— Қаерларга бордиларингиз?

Шунда, давра ёппасига сергак бўлди. Онамиздан бир аёл нарида ўтирмиш Қиммат момо-да кулоқ берди.

— Сўфи Оллоёр хазратимга бордик, — деди онамиз.

Қиммат момо бошини сарак-сарак этди.

— Вой бечора-е, вой бечорагина-а! — деди.

— Хазратимни зиёрат килдик. У киши оҳларимни эшитдилар шекилли, кўнглимга умид солдилар...

— Вой шўрпешона-е, вой шўрпешонагина-а! — деди Қиммат момо.

— Иннайкейин, Хожар кўрга фол очирдим...

— Вой шўринг кургур-ей, вой шўргинанг кургур-е! Шунча сарсон-саргардон бўпти-я!.. — деди Қиммат момо.

Онамиз кўкрагига тушмиш рўмоли учини елкасига тирсаклаб тапшади. Бир бош узум олиб, Қиммат момога каратиб отди.

Узум Қиммат момонинг бетига бориб тегди. Бети шилт-шилт узум шираси бўлди.

Қиммат момо бетини чангаллаб қолди.

Онамиз забт билан жойидан турди. Қиммат момони юлмоқчи бўлди, юмма-юмма юлмоқчи бўлди.

Афсуслар бўлсинким, Барчин хола онамизни ушлаб қолди. Тирсагидан етаклаб, холисроққа олиб бориб ўтирғизди.

— Балчикқа тош отсанг, бетингга сачрайди! Қўйинг, дўстим, шунга тенг бўлманг! — деди.

Онамиз рангида қон қолмади. Олисдан чопиб келмишдай хансиради. Қўллари совкотмишдай қалтиради. Тиззаларига пешонасини қўйиб, хўнграб йиғлаб юборди...

— Буники бир бўлмаса, икки бўлмаса, Барчиной дўстим! — дея йиғлади. — Яна-тагин хеш эмиш! Ҳа, ошингни ейин, сендай хешимнинг!..

Қиммат момо онамизни мазаммат қилди.

— Мен сенга бирон ёмон гап гапирдимми, ит!! — дея шанғиллади. — Ичим куйганидан, ичим ачиганидан гапираман-да, ит!! Пешонанг нимага бундайин шўр десам, гап буёқда экан-да, ит!!

— Бедана тезотар бўлса, ўз бошини ўзи ёради! — деди бир аёл.

Қиммат момо онамизни мазаммат қилди-қилди, қафтларини катта очди.

— Омин! — деди, — мендайин бир бегуноҳ момони сочимнинг окига карамайин урган бўлсанг, илоё, оламдан бепушт ўтгин! Менинг ёшимга етолмайин жувонмарг ўлгин, оллоҳ-акбар!..

Аёллар ичини тортди, аёллар бош чайқади.

— Илоё, оғзингдан чиқиб, ёқангга ёпишсин! — деди Барчин хола.

Онамиз паноҳ излади, онамиз нажот излади.

Ёш тўла кўзлари олазарак-олазарак боқди.

Пастда ҳайрондан-ҳайрон қараб турмиш отамизни топди.

Бир кўнгли, отамиз олдига борайин, деди, айтиб-айтиб йиғлайин, деди.

Аммо теварак-бошдан ор килди.

Халқа-халқа кўзёшлар ичидан отамизга термулди. Мўлтираб-мўлтираб термулди...

Онамиз тагин йиғлади. Билакларига йиғлаб-билакларига йиғлаб қўя берди.

— Дунёда бир менми, бефарзанд! — дея айтиб-айтиб йиғлади. — Тирноқка зор бўлиб ўтганлар нечов! Мен хали кўрарман, умидим кўп... Фарзанднинг эрта-кечи бўладими... Бировга эртарок беради, бировга кечроқ беради...

— Бир кишнинг бир ёзи бўлади, қарғанинг қағиллагани қолади, Оймомо дўстим!

— Мен уни кўрдим, Барчиной дўстим, кўрдим! Яратганнинг ўзи уни тушларимга солди, кўнгилларимга солди! Нима қилайин, вақти-соати етмаган эканми, қўйнимга солмади... Тушларим тўлди, кўнгилларим тўлди. Нима қилайин, қўйним тўлмай турибди, кучоғим тўлмай турибди... Барчиной дўстим, мен уни толтушда кўрдим, толтушда! Дугоналари билан тутимиз остида босмалим ўйнади. Ишонмасангиз, Олапар итимдан сўранг. Босмалимда унга тенг келадигани бўлмади. Ун икки хилида-да адашмади. Айниқса, келин хилини бир ўйнади-бир ўйнади! Дугоналари оғзини очиб ўтира берди! Мен унинг отини билолмай қолдим, Барчиной дўстим... Робиянинг чакалоғи биғиллаб уйғотиб юборди. Тагин кўзларимни юйиб, унинг йўлига қарадим. У бошқа келмади... Барибир келади, Барчиной дўстим, келади, мана кўрасиз... Ана шунда уни шу ерларга етаклаб келаман! Мана шу момоларингга бир босмалим ўйнаб бер дейман, Барчиной дўстим!..

— Айтганингизга фаришталар омин ўқисин, Оймомо дўстим!

4

Отамиз тепада бўлмиш гапларни эшитди. Аммо эшитмасликка олди.

Узум узиб-узиб, ари уясига дуч келди.

Ари уяси кунгабокардай-кунгабокардай бўлди.

Арилар ғуж-ғуж тешиқларда тумшукларини бир-бирига тегизиб яшади. Борди-ю, четдан таҳдид бўлса, ари-

лар ёппасига ҳамла қилди. Шиддат билан учиб келиб, таҳдид қилувчи кўзига ё қулоғига ёпишди.

Отамиз чопони ўнгирини бошига ёпди. Енглари тирсакларигачайин қайирди. Билакларини яланғоч қилди.

Оҳиста энкайиб, ари уяси осилиб турмиш ток новдани силкиди.

Арилар ғимирлади, ёппасига кўзғолди. Иккита-учтаси отамиз кўзини мўлжаллаб учди, қулоғини мўлжаллаб учди. Аммо чопон ўнгирига дуч келди.

Тағин учиб, яланғоч билакларга бориб ёпишди. Билакларга чим-чим ниш урди. Чим-чим-чим!..

Чим-чим чақмиш ари бўлдим ё чибин бўлдим?

Билолмади, отамиз билолмади!

Отамиз кайфияти шу қадар таранг бўлди!

Эркаклар пешин чоғи узум узишни бўлди қилди. Пайкаллардан чиқиб келди.

Аёллар эркакларни кўриб, уёк-буёғини тузатган бўлди, ўзига қараган бўлди.

Айрим узум доналари кесак орасида қолиб ё сув тегиб, чириган бўлди.

Аёллар ана шу чирикни майизжой бир четига олиб бориб ёйди.

Офтобда очик қолиб, пўла бўлиб қолмиш узумлар-да бўлди. Бу узум офтоби майиз бўлди. Офтоби майиз бутун ёзи билан саратон офтобини олиб пишди. Шу боис, кўп шифоли бўлди.

Аёллар ана шу офтоби майизни алоҳида ёйди.

Майизжой четида улкан дашт ўчок бўлди. Ана шу ўчокка ўт ёкилди.

Отамиз чопони ўнгирини қайириб, белбоғига қистирди. Зинадан ўчокка кўтарилди.

Қозондаги сувга ишқор билан оҳак солди.

Дашт-биебонларда бир ўт ўсади. Майизчилар шу ўтни териб, тўда қилиб қуйдиради. Ўт қуяётиб, ундан чакиллаб-чакиллаб суви томади. Сув кул билан қўшилиб, чўқир тош мисол қотади. Ўзи кулранг, ўткир хидли бўлади.

Ишқор ана шу бўлади!

Майиз қозон қайнади.

Отамиз чўмич билан қайнаган сув тиниғини олди-олди, бир тоза идишга солди. Қозонни тозалаб ювиб олди.

Кейин ишқор билан оҳак сувини тағин қайтариб қозонга солди.

Ўтёкар тинмай ўт ёкиб турди.

Аёллар қўлсаватларга узум солиб берди.

Бўзболалар қўлсават боғичидан кўтариб, отамизга олиб келиб берди.

Отамиз оёғини ўчоқ лабига тиради. Сават боғичидан авайлаб ушлади. Билқиллаб қайнаб турмиш қозонга пишиб-пишиб олди.

Узумлар сап-сарик бўлди.

Отамиз саватни тагин бўзболага узатди.

Бўзбола остидан ишқор ҳам охак суви шўр-шўр окиб турмиш қўлсаватни майизжойга ташиди.

Аёллар узумларни ёйиб-ёйиб турди. Жовузни алоҳида, хусайини алоҳида, кишмишни алоҳида ёйди.

Боиси, ҳар майизнинг ўз таъми бўлади, ўз мазаси бўлади.

Ана энди узумлар офтобда ҳафта деганда қурийди, сап-сарик майиз бўлади!

5

Ишдан қайтар чоғларида бригадир келди. Отамиз бригадирни холисрокқа етаклаб борди. Ниятини айтди.

Бригадир ажабланди. Боисини сўради.

Отамиз жавоб бермади. Кўзларини олиб қочди. Ўзи-ча бош ирғади. Кўнглида: “Эл-юртга аралашмайин дейман, ука, тилим қисик... Вақтлироқ келганингда, тепадаги гапларни эшитган бўлардинг...” деди.

Отамиз ўз кўнглида айтмиш гапини бригадирга айтдим, дея ўйлади.

— Шундай, бригадир ука, шундай... — дея тагин бош ирғади.

— Майли, қоровуллик бўлса қоровуллик-да. Омбор бўладими? — деди бригадир.

— Йўқ, дала бер, ука, дала бер.

— Майлингиз, унда, Камарга борасизми?

— Йўқ, бизга Сайрак адирни бер, ука. Аёлимиз билан икковимизга-да. Аёлимиз ўрнига-да ўзим тура бераман. Аёлимиз овқат пишириб бериб туради.

— Майлингиз.

— Шу, Сайрак адирга бир дил кетди-да, ука...

— Бўлди-бўлди, гап йўқ! Лекин айтиб қўяй, Йўлдош қоровул кўнмас-ов. Шундай бўлса-да, бир айтиб кўраман.

— Шундай қил, ука, шундай қил...

— Ҳали-ҳозирча қимирлаб туринг, майизлар тугасин.

“Энди нима қиламиз, момоси?”

Отамиз шундай савол назари билан онамизга термулди.

Онамиз ғарибланди, онамиз азобланди.

— Деновда зўр табиб бор, дейишаяпти, — дея пичирлади онамиз. — Борганлар дардига даво топиб қайтар эмиш...

Отамиз билан онамиз ана шу табибга борди. Табиб гап индаллосини айтди:

— Бизни эътиборга олиб келибсизлар, куллуқ, — деди. — Энди, дўхтирга боринглар. Эшон, табибни қўя беринглар. Олдинлари дўхтир йўқ эди, бўлса-да, тахчил эди. Эл бечора эшон, табиб деб келар эди. Қўлимиздан келганича йўл-йўриқ бериб жўнатар эдик. Энди, дўхтир кўп, дўхтирдан қолманглар. Лекин Денов дўхтирларига борманглар, қўлга қарайди... Термизда зўр бир дўхтир бор. Ана шу дўхтирга боринглар. Мана, манзили...

Отамиз билан онамиз мол-ҳолларни Робия ҳамсоясига тайинлади.

Термиз йўл олди.

Кидирди-кидирди, табиб айтмиш дўхтирни топди.

Дўхтир йўлланма сўради.

Отамиз билан онамизда йўлланма бўлмади.

— Унда, қабул қилмаймиз, — деда дўхтир.

Отамиз сарғайди.

— Уйимиз овлоқ, мол-ҳолга қарайдиганимиз йўқ... — деди.

Дўхтир кулди-кулди... охири қабул қилди.

Эркаклар алоҳида дўхтирга навбатда турди, аёллар алоҳида дўхтирга навбатда турди.

Гал келди, отамиз ичкари кирди.

Дўхтир сўраб-суриштирди. Қоғоз қоралади. Кейин, отамизни қаради... Анализ топшириш учун юборди...

— Уч кундан кейин келинг, — деди.

Гал келди, онамиз-да ўз дўхтирига кирди...

Отамиз билан онамиз Термизда уч кун қолди. Бозор меҳмонхонасида ётди.

Учинчи кун дўхтир хузурига борди.

Аввал отамиз ичкарилаб келди.

— Нима деди? — сўради онамиз.

— Сиздан фарзанд бўлмаса, бошқа бир эркакдан-да фарзанд бўлмайди, деди.

Кейин, онамиз ичкарилаб келди. Маъюс-маъюс бўлиб келди, ғамгин-ғамгин бўлиб келди.

— Нима деди-а, нима деди? — сўради отамиз.

Онамиз бошини чапига хиёл эгди. Ерга кўз тикди.

— Ойнинг ўн беши коронғи бўлса, ўн беши ёруғ, деди... — дея пичирлади.

Отамиз маъқуллаб-маъқуллаб бош ирғади.

— Ана, айтдим-ку, бўлади деб, ана... — деди.

Отамиз билан онамиз қайтиб келди.

7

Отамиз онаси оёқдан қолди.

Ётди-ётди, овқатдан қолди.

Ётди-ётди, тилдан қолди.

Ётди-ётди... чоли олдига кетди.

8

Отамиз бригадир олдидан ўтди.

Бригадир ўз сўзида турди. Йўлдош қоровул олдига йўл олди.

— Энди, сиз Камарга борасиз, — деди.

Йўлдош қоровул ханг-манг бўлди. Бирдан тутаб ёнди...

Боиси, Камар олис бўлди. Яна-тагин, Камарда мак-кажўхоридан бошқа нима бўлмади. Сайрак адир эса боғот бўлди, гарди гурд оғиз тегиб турди.

Йўлдош қоровул олов олди.

— Нима учун энди? — деди. — Бу ер-чи, мисол учун?

— Бу ерга бошқа одам келади.

Йўлдош қоровул тагин олов олди.

— Бирдай уёқдан-буёққа қув-қув экан-да! — деди. — Нима, биз колхознинг ўғай аъзосими, мисол учун?

— Борасиз, борасиз.

— Раисга борсам бораман, Камарга бормаيمان!

— Оббо, сиз гапни олинг!

Қоровул хаминқадар олов олди.

— Олсам олмасам! Хайдасангиз, мана, хайданг! — деди. — Бола-чакам очидан ўлсаям ишга чиқмаيمان! Гапим шу, мисол учун!

— Оббо, хўп-е, хўп!

— Ўзи, ким экан у, бошида ойн бор арзанда, мисол учун?

— Қоплон акага деб эдим! Майли, бормасангиз борманг...

Бригадир оғриниб-оғриниб жўнади.

Йўлдош қоровул қўлларини оркасига қилди. Бригадир кетидан қараб турди. Турди-турди-да, бригадир кетидан чопкиллаб борди.

— Қоплон акага бўлса майли, мисол учун, — деди. — Кўнгли ярим... Бошқага бўлса, ўлиб ҳам бормасдим, мисол учун.

9

Эртаси отамиз келди.

Йўлдош қоровул билан теварак айланиб кўрди.

— Сизга бригадир ҳеч нима демадим, мисол учун? — сўради қоровул.

— Йўқ. Нима эди? — деди отамиз.

Қоровул хотири жам бўлиб гапирди:

— Бригадирга айтдим, бу ернинг қоровуллигидан кўп зерикдим, мени Камарга юборинг, дедим. Бригадир майли, деди, мисол учун.

— Ҳа-а.

— Кейин, ўртоқ Одилов, сиз ўз касбингизнинг устасисиз, ўрнингизга ўринбосар тайинланг, деди. Мен айтдим, мен бир бор-йўғи қоровул бўлсам, қандай қилиб қоровул тайинлайман, ўзингиз тайинланг, дедим. Унда, ўрнингизга муносиб ўринбосар айтинг, деди. Айтган одамнингизни қўямиз, галингиз гап, сўзингиз сўз, деди. Обруй бор-да, мисол учун, обруй бор, ха!

— Шундай, ха, шундай.

— Мен ҳўп, дедим, мисол учун. Мен бир ўйлаб кўрайин қани, дедим. Эртага бир хабарлашинг, дедим. Бизнинг жойимиз ҳазилакам жойлардан эмас, дедим. Чин-да, шунча боғ-роққа қараб ўтиришнинг ўзи бўлади-ми, мисол учун! Жойимга кимни қўйсам экан деб, кечаси билан ўйладим-ўйладим! Кишлоқда оти одам борки, барини битталаб ғалвирдан ўтказдим, барини чертиб-чертиб кўрдим, мисол учун. Эртаси бригадирга, мен Қоплон акани ўрнимга лойиқ топаман, дедим!

— Ҳа-а.

— Биламиз-да, ким қандайлигини, мисол учун!

— Қуллук, қуллук.

— Ана боғ, буюрсин, мисол учун. Қани, оллоҳ-акбар, мисол учун!..

Йўлдош қоровул кўч-кўронини йиғиштириб кетди.

Отамиз қоровулдан қолмиш чайлада чўнқайди. Тиззаларини кучоклади. Теваракка назар солди.

Сарғайди-сарғайди, ёлворди-ёлворди, боши етмиш жой шу чайла бўлди.

Нима учун шу чайла дея сарғайди-сўлди? Ёлғиз ўзи билди, ёлғиз Худо билди.

Ўтирди-ўтирди... Худодан-да кўнгли қолди!

— Э-э-э, бор-е!.. — дея қўл силтади.

Отамиз... Худога қўл силтади!

“Эй, Худо, сен ўзи қаердасан, қайлардасан? — дея хаёлланди. — Сен ўзи, бормисан? Бор бўлсанг, жавоб бер, юзага чиқ! Мендайин бир шўрпешона банданг билан юзма-юз бўл! Мендайин бир хокисор банданг холини кўр!

Айт ўзи, мен бандангни нима учун яратдинг? Шу бечора-да дунёда юрсин, шу ғариб-да ўз кунини ўзи кўриб юрсин, деб яратдингми?

Унда, мен бандангни-да хор қилма-да, эй, Худо, мен бандангни-да ёлғиз қилма-да, эй, Худо!

Бандангни ярат-ярат, пушти камари билан ярат-да, эй, Худо!

Эй, Худо, эсимни таниганимдан буён Худога сизгиниб келдим, Худога топиниб келдим, Худога ишониб келдим.

Шундай экан, ҳар не қилсанг қил, пушти камарли қил-да, эй, Худо!

Дунёдан неча-неча подшолар ўтди, неча-неча хокимлар ўтди, неча-неча катталар ўтди...

Пуштсиз умрим мобайнида кўп-кўп подшолардан қайтдим, кўп-кўп катталардан қайтдим...

Аммо... аммо ёлғиз сендан қайтмадим, эй, Худо!

Дилимда-да Худо бўлди, тилимда-да Худо бўлди!

Шундай экан, ҳар не қилсанг қил, пушти камарли қил-да, эй, Худо!

Бандаларинг қай бир подшоларга сизгинмади, бандаларинг қай бир катталарга сизгинмади. Бандаларинг нималарга сизгинмади, бандаларинг нималарга топинмади...

Бандаларинг динидан қайтди, бандаларинг Худосидан қайтди, бандаларинг имонидан қайтди!

Сен айнан ана шу бандаларингни зурриётли қилиб яратдинг, эй, Худо!

Ожиз қолмишларимда, чор-ночор қолмишларим-да, хокисор қолмишларимда:

— Эй, Худо, ўзинг сақла! Эй, Худо, ўзинг мадад бер! — дедим.

Асло, асло:

— Эй, партия, ўзинг сақла! Эй, комсомол, ўзинг мадад бер! — демадим.

Аммо шундай дегувчилар бўлди! Бандаларинг шу даражага-да борди!

Сен келиб-келиб, айнан ана шу бандаларингни зурриётли қилиб яратдинг, эй, Худо!

Мен бандангни шайтон йўлдан оздирган вақтлар бўлди, шайтон ёмон йўлга бошлаган вақтлар бўлди.

Шунда, ўзимга-ўзим:

— Эй, банда, Худодан кўрк! — дедим-да, йўлдан кайтдим.

Асло, асло:

— Эй, банда, партиядан кўрк! Эй, банда, комсомолдан кўрк! — демадим.

Аммо шундай дейдиганлар бўлди!

Динидан қайтмишлар нечов бўлди, Худодан қайтмишлар нечов бўлди!

Сен айнан ана шуларга зурриёт бердинг, эй, Худо, қатор-қатор зурриёт бердинг!

Мени бўлса... мен бандангни бўлса, зурриётсиз қилдинг, эй, Худо!

Чин, билиб-билмайин гуноҳ қилиб қўйдим. Дардимни бировга айтолмадим. Дард бўлса, имонни куйдира берди...

Шунда мен гуноҳларимдан фориг бўлиш учун тавба-тазарру қилдим:

— Эй, Худо, ўзинг кечир! — дедим.

Асло, асло:

— Эй, партия, ўзинг кечир! Эй, комсомол, ўзинг кечир! — демадим.

Аммо шундай дейдиганлар бўлди! Кўп-кўп бўлди, мўл-мўл бўлди!

Мен бўлсам, дилимда-да Худони қўймадим, тилимда-да Худони қўймадим!

Мен ёлғиз Худони дедим!

Шундай экан, бир содик бандангни бунчалар хўрлама-да, эй, Худо! Бир содик бандангни бунчалар оёқости қилма-да, эй, Худо!

Хар не қилсанг қил, пушти камарли қил-да, эй, Худо!.."

“Мен эркакман. Унга кийин...”

Отамиз ана шундай ўйга борди.

Онамиз бўлса, тушлик олиб кела бермади.

Отамиз оёғи уйга тортди. Уйига отланди.

Келса, ҳовли бош-адок қулф бўлди.

Отамиз ажабланди, отамиз ҳайронланди.

Отини дарвоза устунига бойлади. Ўзи девордан ошиб ўтди.

Яширинча жойлари бўлмиш носоз радио ичидан калитни олди.

Ошхонага кирди. Идиш-тобоқларни бир-бир очиб кўрди. Тўнтариклик тобоқ остидан бир лаъли тобоқ палов топди.

Ток вайиши остига гилам ёйди. Дастурхон ёйди.

Чинни косада шакароб қилди. Чой дамлади.

Чордана қуриб ўтирди. Пиёладай-пиёладай юмалоқлаб палов еди.

Шу вақт, кўчада от дупурлади. Девор узра шўро котиби юз берди.

— Ассалому алайкум, Қоплон ака! — деди котиб.

— Ваалайкум-ваалайкум! — деди отамиз.

— Яхшимисиз, димоғлар чорми?

— Шукур-шукур, бинойидай. Ўзингиздан сўрасак?

— Раҳмат-раҳмат...

Котиб шундай дея, кўз кири билан тобоқдаги паловга қаради. Оғзи палов таъмини туйди...

Девордан ошиб ўтмоқчи бўлди. Яна-тагин, ниятидан қайтди.

Кимсан, қишлоқ шўроси котиби! Кимсан, шўро вакили! Уй хўжаси таклиф қилар?

Котиб ана шундай ўйга борди.

Отамиз хотиржам-хотиржам палов еди. Котибга қайрилиб-да қарамади!

— Бизга қоровулликка ўтаман деб, бормадингиз? — деди котиб.

Отамиз ошам юмалоқлаб-ошам юмалоқлаб, жавоб берди:

— Энди, ука, сўнг-сўнг ўйлаб қарасам, олисинг паловидан, яқиннинг шўрваси яхши экан!

Котиб паловга тамшаниб-тамшаниб қаради.

— Ҳа-а-а! — деди котиб. — Олдигинангиздаги паловгинадан дейсиз-да?

— Шундай-шундай.

— Ўзгинангиз еяётган зиғир мойликкина паловгинадан дейсиз-да?

— Ўзимиз еяётган зиғир мойлик эмас, пахта мойлик палов.

— Ҳа-а-а!.. Пахта мойликкина паловгинаям яхши...

— Шундай-шундай. Бай-бай-бай! Ўзиям, паловими-сан-палов бўлибди-да.

Котиб бир тескари қараб олди.

— Ҳа-а-а, майли... — деди котиб. — Икки йиллик томорқа солиғини тўламабсиз. Солиқчи бўлса касал. Буёғи, райондан бўл-бўл қияпти. Шунга ўзим келиб эдим.

— Бинойи-да, бинойи, — деди отамиз. — Энди, ука, гапнинг ўнақайини айтсам, менда пул йўқ! Менга пул нима керак? Адирда магазин бўлмаса, бозор бўлмаса...

— Унда қайтамиз?

— Пулнинг бари аёлимизда! Аёлимиз бир ёққа овул кидириб кетди. Овуллаб келсин, оғзингиздан чиққанини беради!

Отамиз ошамни катта-катта олди.

Отамиз ҳадиксиради: катта халқи юзсиз бўлади, сурбет бўлади! Мабодо, котиб отдан тушиб, индамай келиб ўтирса нима бўлади? Унда отамиз тобоқдан қўлини тортади! Дастурхондан холисроққа бориб ўтиради!

Котиб тоифасидагилар билан бир дастурхондан туз емайди, бир тобоқдан палов емайди!

Мархумлар ҳақини ейдиган одам билан бир тобоқдан палов еб бўладими? Бўлмайди, бўлмайди! Макрух, макрух!

Котиб, амални пеш қилиш фойдасизлигини билди. Энди ўзга йўлга ўтди.

— Биласизми-йўқми, сағал уруғчилигимиз бор... — деди котиб.

— Биламан, ўнгирнинг учи...

— Ия, ўнгирнинг учиям уруғ-да!

Отамиз косадаги шакароб сувдан ҳўплади. Паловга янада иштаха билан қўл узатди. Ўзига-ўзи марҳамат этди:

— Катта-катта олинг-е, Қоплонбой-е!

Палов борган сайин камайиб борди.

Котиб елкасидан нафас олди, котиб қилтиллаб ютинди.

— Минг қилсаям, уруғ уруғ-да, Қоплон ака, — деди. — Эт билан тирнокни айириб бўлмайди...

Палов бир чети жар бўлиб, шу тарафга ағнаб тушди.

Отамиз билагидан мой окди. Билагини ялаб-ялаб, лабларини чапиллатди.

Котиб-да тишини сўриб, лабларини чапиллатди.

— Томир тортади... — деди.

Палов ўртаси иссиқ бўлди.

Отамиз паловни бармоқлари учи билан титиб-титиб ташлади. Тобокдан палов иси анқиди.

Ай, палов иси, палов ислари-ай!..

Котиб чуқур-чуқур нафас олди. Димоғи роҳатланди!

Пешонасини қашиган бўлди-да, бармоқлари орасидан паловга қаради.

Палов борган сайин озайиб борди...

— Бўлмаса, қоровул бўламан деганлар кўп эди, — деди котиб. — Барини қайтардим. Сизга хўп дедим...

Отамиз пиёлага чулдиратиб-чулдиратиб чой куйди. Иссиқ-иссиқ чой ичди. Хўр-хўр чой ичди.

— Эй, Худо, ўзингга шукур-э! — деди.

Котиб тобокка қаради. Тобокдаги паловдан асар-да қолмади!

Отамиз палов тагида қолмиш мойни ичди. Тобокни ялаб-ялаб қўйди.

Ўзига-ўзи фотиҳа ўкиди.

Тагин чойдан босиб-босиб ичди.

Қадларини ростлади. Тишларини қовлади. Кекириб-кекириб, ўтирди.

— Худога шукур-е!.. — деди.

Котиб девордан қўлини олди. Отига аччиқ-аччиқ камчи босди.

— Одам кўрганим ёлғон экан-а!.. — дея куюна-куюна кетди.

13

Отамиз энди ишига отланаётиб эди, онамиз кириб келди.

Отамиз, онамиз юзига қайрилиб-да қарамади...

— Қаёқларда юрибсан? — дея тўнғиллади.

Онамиз калиши учи билан ер чизди.

— Денов бориб эдим... — деди.

- Деновда пишириб қўйибдимикин?
- Аёллар, балиқ еб келамиз дея, юр-юр қилди...
- Аёлимиз балиқ еб юрсин, биз буёқда оч ўтирайлик!
- Тушгача келаман деб эдим, автобус хаяллаб қолди.
- Энди, Москвага бор! Кейин, Ленинградга!..
- Отамиз зарда билан отланди.

14

- Шоймардон ферма мудир ўғли қўлини халоллади.
Тўшакда ётмиш ўғил кўнмади. Юзини гоҳ ўнг тарафга, гоҳ чап тарафга буриб йиғлади.
- Ўғил кабатиди тиззалаб ўтирмиш уста Мажид асбоб-анжомини хозирлади. Ўткир паккисини кафтида қайради.
- Қўркма-е! Чибин чаккандайин ҳам бўлмайди! — дея далда берди уста Мажид.
 - Чибинди қўйинг, шамол эсиб ўтгандай бўлади! — деди уста шогирди.
- Қоплон отамиз ўғилчага пул узатди.
- Ма, Тарлон от ол! — деди.
 - Ана, бойиб кетдинг!
 - Менга берганларида жон-жон деб кўнардим!
 - Шунча пулгаям йўқ дейсанми? Унда, тур, ўзим ётаман!
- Нурали бобо шундай дея, тўшакка талпинди.
- Уста бова, мен ётайин!
 - Қўйинг-э, ўзи ётади!
- Ўғил теваракка аланглади. Одамлар юзи жиддий бўлди. Бири қўйиб бири, унинг ўрнига ётайин, дея интилди.
- Шунда, ўғил тинчиди.
- Ўғил оғзига тандир нон тутдилар.
- Тишла, тишла! — дедилар.
- Ўғил нон тишлади.
- Уста рухий санъатини қўллади. Ўғилни гап билан чалғитди. Ўғилни хотиржамлатди. Пайт пойлади...
- Ай, яша! — деди. — Неча пулинг бор? От олсанг мениам миндирасанми-йўқми? Бали! Қоплон бованг чин айтади, от олсанг Тарлонидан ол!.. Хуйдар-хуйда-а-ар!..
 - Хуйдар-хуйда-а-ар!.. — жўр бўлди одамлар.
- Ўғил нонни жон-жаҳди билан тишлаб... узиб олди!

Унсиз-унсиз йиғлаб қўя берди. Уста кесик жойга куйдирилган пахта кулини босди. Устидан букилмайдиган дўппи қоплаб қўйди.

15

Қоплон отамиз ён уйга кириб ўтирди.

Шоймардон ферма мудирнинг тўхтамишлик мол дўхтир ошнаси келди.

Ичкарилади. Қўли ҳалолланмиш ўғлон билан сўрашиб келди.

Барча билан кўришди. Тўрлаб ўтирди. Ўнг тарафдан битта-битталаб сўрашди. Гал учинчи одамга келди.

Қоплон отамиз сергакланди. Эшикка қараб-қараб қўйди. Бошини қуйи эгди. Дастурхон четини қайириб ўйнади. Чойнак қопқоғини шиқиллатиб-шиқиллатиб очиб-ёпди.

Гал Қоплон отамизга келди.

Меҳмон, қўли кўксида сўраб бошлади:

— Яхшимисиз, ака...

Отамиз қўлини кўксига қўйди.

— Шукур-шукур, — деди.

— Бола-чақалар ўсаяптими?

— Шукур...

— Невара-чеваралар катта бўлаяптими?

— Шукур...

— Чопқиллаб-чопқиллаб юришибдими?..

Отамиз қўли кўксида бўлди. Эгик бошини ирғаб ўтира берди.

Отамиз тўй-тўйлаганлари, еган-ичганлари бурнидан чикди!

16

Отамиз уйига ёниб-ёниб келди!

Нимага энди, фақат бола-чақани сўрайди?

Нимага манави данғиллама уйини сўрамайди? Мухташам ховлисини сўрамайди? Кўкракдор отини сўрамайди?

Тўда-тўда қўйлари бор. Қўша-қўша моллари бор. Қўйлари йилма-йил кўзилайди. Моллари йилма-йил бузоклайди. Нимага мол-холини сўрамайди?

Боғлари ҳар йили беш юз килолаб майиз беради. Нимага майизларини сўрамайди?

Ўзи ҳамиша отдай бўлиб юради. Тани жони соғ бўлиб юради. Ишласа, иккита-учта эркакнинг ишини қилади. Мўл-мўл меҳнат ҳақи олади. Нимага буларни сўрамайди?

17

Отамиз ичкарилади.

Узала тушиб ухламиш онамизга қаради. Жағ суякларини бўртиб-бўртиб қаради...

Бирдан... онамиз билагидан олиб, отиб юборди!

Отамиз мисоли тўрва ҳалтадай учиб, юзлари билан юк-ёпга бориб урилди. Шундай зарб билан урилди... Зарбидан кетига чалпак бўлиб йиқилди...

Отамиз довдираб қолди, онамиз эсанкираб қолди.

— А-а-а... — дея, заиф ҳам қалтироқ овоз берди.

Сапчиб туриб ўтирди. Кафтлари билан яланг бошини ёлди. Энтикиб-энтикиб нафас олди. Қўрққанидан чирил-ламоқчи-да бўлди.

Ожизона овоз билан, ёлворувчи овоз билан:

— Мен бу кишига нима қилдим... — дея шивирлади.

— Нимага ухлайсан?

— Ҳамма ухлайди-ку...

— Сенга ким қўйибди ухлашни!

— Ҳамма ухлайди-ку...

— Сенга ухлашни ким қўйибди деяпман? Айт! Айтмайсанми, айтмайсанми!..

Отамиз, онамиз яланг бошидаги қўлларини силтаб ташлади. Сочларини билагига ўраб олди.

Отамиз чап қўли онамиз бўғзига борди...

Отамиз:

— Хрр-хрр-хрр... — этди.

Отамиз панжалари тагин-да ботди-ботди...

— Хрр-хрр-хрр...

Отамиз ияги юқорилади. Тагин юқорилади... Кўзлари жон беражак бузук кўзларидай олайиб-олайиб борди.

Отамиз кўз қорачиқлари йўқолиб қолди! Оқлари кўпайиб қолди!

18

Отамиз сесканди... Қўллари бўшашди...

Кетига қарай-қарай, ташқарилади. Зинапояда ҳайкалдай турди. Энтика-энтика, оламга қаради...

Олам бир ховуч! Кишлоқ чолдевор! Кенг юзли ховли товук катаги!..

Обтовада қўлига сув қуйди.

Қўлига сув юкмади. Сув бармоқлари орасидан кумдай тўкилиб кетди.

Суви йўқдир, деган ўйда обтова қаърига қаради. Эти совукда жунжикмиш одамдай сесканиб бош кўтарди.

Обтова балдоғини маҳкам ушлаб котиб қолди. Обтовани отиб юборишини-да, ушлаб туришини-да билмади.

Обтова қаъри поёнсиз сув бўлди. Сув қаъридан бир одам отамизга бақрайиб қараб турди. Бақраймиш юз важоҳатли бўлди.

Отамиз михдан қамчини олди. Отига қараб юрди.

От арконини эгар қошига ўради. Сапчиб отланди.

Дарвозадан энкайиб ўтди. Қоровуллигига йўл олди.

19

Қоровуллигида отини йўнғичқапоёга қантарди. Чайласига қараб юрди.

Ариқ бўйида ёввойи боғ гулларига дуч келди. Энкайди, гулларга димоғини қўйди. Димоғи бўй пайқамади!

Гуллар гул эмас, тикон! Тикон учига қистириб қўйилмиш қизил қоғоз!

Отамиз афтлари буришди. Йўлида давом этди. Адирлади.

Чайлада гиламга тўкилмиш чайла хас-чўпларини коқди. Кўрпача ёйди.

Тахлоғлиқ кўрпачаларга орка бериб ўтирди. Оёқларини узатди.

Липпасидан носковок олди. Носковок остига чертиб-чертиб, кафтига нос тўқди. Оғзини осмон қилиб, танглайига нос отди.

Лабларини чўччайтирди. Нос юки кафтини сонига артиб-артиб олди.

Кетига чалқайди. Ҳароммағизи билан кўрпачага суянди. Телпагини пешонасига қўндирди...

Шу ўтиришда ўтирди-ўтирди... нос элитди... кўзи илинди...

20

Тоғни қора булут босди. Булутлар бағрида сонсиз тасмалар тортилди: тоққа ёмғир ёғди..

Қоп-қора булутлар тобора пастлади. Қирлар булут ичида қолди.

Отамиз адири кирлар коқ оралиғида бўлди. Отамиз мисоли жар оралиғида, улкан тош устида ўтирди.

Жар тубсиз бўлди...

Отамиз ҳадемай ана шу жарга тушиб кетади. Тушиб кетишини биров-да билмайди. Биров-да сўраб-суриштирмайди. Ном-нишонсиз йўқолади...

Кими-да сўрайди? Кими-да суриштиради? Кими-да эслайди?..

Отамиз овози борича бакиради. Қўлларини узатиб бакиради.

Кими-да овоз беради? Қирларми? Қирлар акс садо беради. Майна қилмишдай, отамиз овозини қайтаради.

Отамиз қўллари шалвираб қолади. Энди, ёлғиз таянчи бўлмиш, ёлғиз илинжи бўлмиш аёлини чақиради.

Аёл қўлидан нима келади? Йиғи келади!

21

Қоп-қора булутлар Арчақўтал чўққиларини чалиб кетди. Телевизор станцияси, Тўхтамиш това қирлари-да кўринмай қолди. Булут катта лалми чўққиларни-да босди.

Шунда... шунда, булутлар орасида бир чол пайдо бўлди. Чол уст-бошлари оппоқ бўлди. Соқоллари-да оппоқ бўлди.

Остидаги эшаги-да оппоқ бўлди. Тақимида узун хас-са бўлди.

Отамиз чолни қаердадир кўргандай бўлди. Ўйлаб-ўйлаб, эслади: баргга борганда кўриб эди.

Отамиз кўнглига тахлика тушди: “Ким бўлди, бу мўйсафид?” дея ўйлади.

Булутлар аро момақалдирок қарсиллади. Айқаш уйқаш тасмалар ёниб-ўчди: яшин чакнади.

Отамиз сесканиб тушди.

Чол парвойига-да келмади. Чол яқин келди. Юзлари яққол бўлди.

Отамиз чолдан кўз узмади. Кўнглидаги тахликалар таркала борди.

“Ким бўлди экан, бу мўйсафид? Самад бобомикин? Унинг эшаги қора эди-ку? Қарши махсуммикин? Йўқ, махсум эшакни бефаросат хайвон деб минмайди”.

Отамиз ўйлаб ўйига етди... Сесканди... Ёқа ушлади...

“Ё, қудратингдан! Чинингми шу?”

Ичида калима қайтарди. Чолга янада синчиклаб тикилди.

“Кўриниши айтиб турибди. Шундай бўлса-да, шошмаган маъкул. Ким билади, кўзимга шундай кўриняпти-ми. У кишида барчага аён белги бўлади. Шундан билса бўлади”.

Отамиз сапчиб турди. Чолга пешвоз юрди. Қўли кўксида бўлди.

— Ассалому алайкум! — деди.

— Ва-алайкум, болам, ва-алайкум! — алик олди чол. — Ўтир, туриш даркор эмас, ўтир. Мен бир йўловчи одамман. Хўш, болам, адирлардан кетмай қолдинг, нима, бирор сеҳри борми?

Отамиз чолга синчиклаб-синчиклаб тикилди. Аниқ бир фикрга келолмади.

— Сиз Самад бова эмасмисиз? — деди.

Чол рад маъносида бош чайқади.

— Ҳа-а, билдим, билдим! — деди отамиз. — Сиз Ҳасан миробсиз. Тоғдан сув ёқалаб келаяпсиз. Тошлоқда сел келишидан қўрқиб, қир ошиб келаяпсиз.

Чол қах-ках урди.

Булутлар, адирлар қулгидан зириллаб кетди.

Ёмғир қиёлаб-қиёлаб ёғди.

Яшин тўлкинланиб-тўлкинланиб чақнади.

— Бўлмаса, кимсиз? Айтинг-да, одамни қўрқитмай!

Отамиз чол қошига келди.

Чол олис боғлар, пахтазорларга ўйчан бокиб турди.

— Қани, омонмисиз, эсонмисиз...

Отамиз шундай дея, чол қўлини кафтларига олди.

Чол сесканиб қўл тортди.

Отамиз чолни таниди: ҳазрати Хизр бобо! Боиси, бошмалдоғида суяги йўқ! У кишининг бошмалдоғи суяксиз бўлади!

Ҳазрати Хизр бобо одамзот мушқулини осон қилажак, хожатини чиқаражак эзгулик пири!

Отамиз ўзида йўқ қувонди! Дардига даво топгандай бўлди! Энтиқди! Яйради!

Ана ўша зот, ана! Шу зотнинг бир оғиз сўзи!

Нима учун шу зотни вақтлироқ йўқламади?

Ана, охири ўзлари йўқлаб келди! Ўзларига ўзлари айтган-да, бораин, шундай бир куйган бандам бор, дардига қулоқ солайин, деган-да!

Ҳазрати Хизр айтсалар, йўқдан бор бўлади!

Ҳазрати Хизр бобо оғриндилар.

— Мен йўлиққан одамлар ичида энг номаъқули сен бўлдинг, — дедилар.

— Мен нима қилдим, ҳазрати Хизр боважоним? — деди отамиз.

— Қўл узатиб, одобсизлик қилдинг.

— Айбимдан ўтинг, ҳазрати Хизр боважоним, айбимдан ўтинг!

Отамиз теваракка аланглади. Теварак овлок бўлди.

Умрида биринчи марта... биринчи марта... инсон олда тиз чўкди!

Кафтларини инсонга чўзди. Ёнокларидан маржон-маржон ёшлар сизди...

Дардини ёриб-дардини ёриб қўя берди:

— Ҳазрати Хизр боважоним! Садағангиз кетайин, ҳазрати Хизр боважоним, мени афв этинг! Мен табиб деб чопдим, фолчи деб чопдим, нодонлик қилдим, кўрлик қилдим! Афв этинг, ҳазрати Хизр боважоним! Аслида сизни йўқлашим даркор эди! Мен қаёққа боришимни билмадим-да, қаерда эканингизни билмадим-да, ҳазрати Хизр боважоним! Қолаберса, ҳузурингизга боришга ҳалдим сизмади! Мен бир факир одам бўлсам, қандай-да бораман! Энди, овора бўлиб ўзингиз келибсиз, боважоним! Куллуқ, боважоним, куллуқ! Ҳазрати Хизр боважоним, мен бир шўрпешона бандаман! Тирноққа зорман! Эшит-япсизми, тирноққа зорман! Нима тиласангиз тиланг. Манави чопонимгача сотаман, айтганингизни айтгандайин бажо келтираман! Менга бир фарзанд берсангиз бўлди, ҳазрати Хизр боважоним!..

— Менга мол-дунё даркор эмас...

— Унда, менга бир фарзанд беринг, ҳазрати Хизр боважоним! Дунёдан қўли очик кетмайин, ҳазрати Хизр боважоним! Майли, бизга биттагина Хушвакт бўлса-да бўлади! Факирга палов! Биласизми-йўқми, Хушвакт йўлида кўзимиз тўрт, ҳазрати Хизр боважоним!

— Дунёдан кўп нолий берма...

— Бизни бу дунёга боғлаб қўйган эмас, ҳазрати Хизр боважоним! Бир кунмас-бир кун танамиз совийди. Шунда, ким бизнинг иси чирогимизни қилади? Ким отамлаб йиғлайди? Ким энамлаб йиғлайди? Биров, ҳеч бўлмаса бировгина отамлаб йиғласа экан, бировгина энамлаб йиғласа экан, ҳазрати Хизр боважоним!

— Бориға шукур қил.

— Изидан ўғил қолдириб, отаси учун мотам туттирмаган эркак, эркак бўптим! Орқасидан қиз қолдириб, энаси учун қора кийдириб, аза очдирмаган аёл, аёл бўптим! Дунёга келдим деб юрмасинлар. Ҳазрати Хизр

боважоним! Кўлга берган тирнокни биздан-да дариг тутманг! Менга раҳмингиз келмаса-да, энасига раҳмингиз келсин, ҳазрати Хизр боважоним! Пошикаста куйиб-куйиб, адои тамом бўлди, ўлик бўлиб гўрда йўк, тирик бўлиб гўрда йўк, ҳазрати Хизр боважоним!..

— Мен сенга фарзанд берганман...

— Берганингиз йўк, ҳазрати Хизр боважоним, берганингиз йўк! Сиз мени биров билан адаштиряпсиз, ҳазрати Хизр боважоним! Уста Қулматга келбат бераман, ўша деяётгандирсиз-да? Чин, уста Қулматда фарзанд бор, ол-тита! Менда бўлса, биров-да йўк, ҳазрати Хизр боважоним!..

— Қандай отасанки, ўз фарзандингни билмайсан? Ҳали кўп-кўп фарзанд бераман.

— А? Кўп-кўп фарзанд бераман дедингизми? Қачон-қачон? Қуллук, ҳазрати Хизр боважоним, куллук! Қани эди, кўп-кўп бўлса! Ўнта бўлса ўрни бошқа, қирқта бўлса қилиғи, ҳазрати Хизр боважоним...

Ҳазрати Хизр бобо кўздан ғойиб бўлдилар.

22

Қош қорайди.

Боғотда одам оёғи тинди.

Отамиз қоровуллигидан қайтиб келди.

Онамиз чаппа бурилиб йиғлади.

— Кўрган куним курсин... — деди.

Отамиз бетини олиб қочди.

— Йиғлама-е... Мен сенга нима қилдим... — деди.

Онамиз айтиб-айтиб йиғлади:

— Шу бўққанида ўлиб кета берсам бўлмасмиди...

Отамиз талмовсираб туриб олди.

— Мен бўғдимми? Мен-а? — деди. — Одамга тухмат қилма-е, мен адирда эдим.

— Бўлмаса ким? Робия ҳамсояннинг эркагими?

— Сени бўғдимми? Сени-я? Қачон-қачон?

— Дарди чипқон, қачон-қачон!..

— Шу гапингга номаъқулнинг нонини ебсан. Мен хозиргина боғотдан келдим.

— Шу кишининг эси жойидами ўзи?

— Эсим жойида, ха, эсим жойида...

— Эси жойида бўлса, шуйтадимми?

— Бўлди-бўлди. Ундан кўра, суюнчини чўз...

Отамиз бўлиб ўтмиш гапни айтиб берди. Айта-айта,

шипларга қараб жилмайди, деразаларга қараб жилмайди!

Шўрвани-да жилмая-жилмая ичди!

— Ҳа-а-а, бешик-мешигинг борми ўзи, момоси? — деди.

— Бешик нима қилади...

— Э, ҳали бешигинг йўқми? Унда, шу бозор Денов бориб келганим бўлсин!

— Ҳали вақтли.

— Вақтлиси бўптими, эҳтиёт-да.

— Мен ўзим айтаман...

— Ҳа-а-а, сенинг гапинг жуфт, момоси...

23

Онамиз юраги ўйнади, онамиз кўнгли айнади. Қўллари юзини оғзига тутди. Осмонга қараб-қараб эснадди:

— А-а-ауф, а-а-ауф!..

Отамиз эснашни ўзича тушунди. Ўзида йўқ суюнди.

“Ана, ҳазрати Хизр бовамизнинг марҳамати, ана!” дея хаёлланди отамиз.

Отамиз онамизга сипориш қилди.

— Энди, ўзингни оғир ишлардан тий, — деди. — Ха-фагарчиликлардан саклан. Тўйиб-тўйиб ухла. Кўнглим-да сен учун атаб юрганларим бор. Куни келсин, айтаман.

— Нима экан, у?

— Ҳали-ҳозир айтмайман. Куни келса, айтаман.

— Айтсин, ҳозир айтсин.

— Йўқ, бўлмайди. Айтсам, сен бировга айтиб қўясан.

— Айтмайман, айтсин, айтмайман.

Отамиз деразага қараб-қараб:

— Қўшиқ айтиб бераман, — деди сокин.

Онамиз хайрондан-хайрон бўлди.

— Нима-нима? — деди.

— Қўшиқ айтиб бераман, дейман... — деди тағин-да сокин-сокин.

Онамиз оғзини ушлаб кулди.

— Шу киши қўшиқ айтадими? — деди.

— Эса-чи...

Онамиз пиқ-пиқ кулди.

— Шу киши-я?

— Э, бизга нима қипти?..

Онамиз болишга юмалаб кулди.

Отамиз адирларга сизмай қолди!

Йўлда ҳориб қолади дея, онамизга тушлик ташиттирмади.

Ўзи келиб кетар бўлди.

Бўлар-бўлмас гаплар айтиб, онамизни кулдириб-кулдириб турди.

Кунлар кетидан кунлар ўтди, тунлар кетидан тунлар ўтди.

25

Отамиз тунчирогини ёқиб ётди.

Уй нимкоронғи бўлди.

Отамиз чалқанчадан ёнбош бўлди. Онамизга ўгирилди. Билагини онамиз бўйни остидан ўтказди. Онамиз юзларини қучорига олди.

Отамиз чап қўли Хушвақтнинг илк... илк бешигига кетди. Қўли бешик бўйлаб юрди, бешик узра юрди. Бир юқорилади, бир пастлади.

Кафти мулойим-мулойим оламини қайта-қайта силади. Силади-силади, бир манзилда оёқ илди... Йўқ, йўқ...

Кафти тагин қуйилади-юқорилади. Ўнгу чапга бориб келди. Кафти югурди, кафти елди, кафти излади... Йўқ, йўқ...

Отамиз илк бешикка қўлини юзини тутди. Бор этиборини, бор диққатини қўли ихтиёрига берди. Юрагини қўли юзига жо қилди... Йўқ, йўқ...

Ўнг қулоғини онамиз кўкраклари остига қўйди. Нафасини ютди. Бир лаҳза қотиб қолди.

Қулоғи остида онамиз юраги дук-дук урди...

Илк бешик бор! Тўққиз ой-ю, тўққиз кунлик мулойим олам бор!

Хушвақт йўқ! Хушвақт!

Отамиз ҳафсаласи пир бўлди... Онамиз юзига юзини қўйди...

Онамиз пиқ-пиқ йиғлаб қўя берди.

— Йиғлама, бўлади. Ҳазрати Хизр бовамиз айтдилар-ку...

Отамиз шундай дея, ўзини-да, онамизни-да овутди.

Онамиз отамиз билан тагин-да жипсроқ ётди. Соколларига юзларини силади.

Олис айрилиқдан кейин кўришмишдаيين, бағридан қўйиб юбормади.

Олис соғинишдан кейин кўришмишдайин, бот-бот ўпди.

Эркалатишлардан армони қолмади...

— Эртага бозорлаб келмайдими?

— Бозорлаганим бўлсин!

26

Онамиз саҳар маҳали отамизни уйғотди.

Отамиз бозор отланди.

Онамиз зим-зиё оламга бокди...

Ой хали туғмади. Шу боис, олам зимистон бўлди.

Онамиз ой туғажак тарафга қараб турди-турди-да... ўзини ойга менгзади, тақдирини оламга менгзади!

“Ой-да мендайин туғмади. Олам-да тақдиримдайин зим-зиё бўлди...” дея ўксиди.

Онамиз отамиз билан хўшлашди.

— Майли, хуш борсин-хуш келсин, — деди.

Отамиз зим-зиёга сингиб кетди.

Онамиз дарвоза қиррасига пешонасини қўйди. Ўксиб-ўксиб йиғлади...

Кўчада эчки маъради.

Онамиз қайрилиб қаради.

Эчкилари кўчага тизилиб чиқди.

Онамиз эчкиларни ичкари қайтарди. Дарвозани ичкаридан занжирлади. Занжирдан чўп ўтказди.

Сулага келиб ўтирди. Пешонасини тиззаларига қўйди.

Тағин йиғлади...

27

Бари гап Термизда ҳал бўлди.

Ўшанда дўхтир онамизга бор гапни айтди. Отамизга айтмиш гап... тескарисини айтди!..

Онамиз дўхтир гапига ишонмади. Отамиздан пинҳона Денов дўхтирларига борди. Ўзини синчиклаб-синчиклаб қаратди.

Денов дўхтирлари-да Термиз дўхтирлари айтмиш гапни айтди.

Онамиз отамизга билдирмади. Аёллар билан Деновдан балиқ еб келдим, деди.

Онамиз ичига ютиб юрмиш дардлари ўша кундан эътиборан кўзларида балқиб қолди.

Юракни яширса бўлади. Бойси, юрак кўринмайди. Юрак жамики дардларни пинҳон тутати. Аммо кўзларни яшириб бўлмайди. Кўзлар ўзини-ўзи фош этади.

Шундай бўлса-да, отамиз пайқамади!

Отамизга очик-ойдин айтсинми? Қандай айтади?

Айтиш, ўзини-ўзи инкор қилиш бўлади! Аёллик шаънини йўққа чиқариш бўлади!

Кейин аёлман деб юрмаса-да бўлади!

Мабодо айтса, гап чиқади, элга ёйилади...

Йўқ, икки дунёда-да айтмайди!

У бир эркак, зўр бир эркак бахтини боғлаб юрибди!

Эркак ҳадемай элликка киради. Эркак орзуларга тўла, эркак умидларга тўла!

Эркак тинимсиз елиб-югуради, эркак интиқ бўлиб қарайди, эркак излайди! Кўнгил мевасини излайди! Шу мевани топажагига ишонади, қўлига олиб ўйнатажагига ишонади! Юзларига, бағирларига босажагига ишонади!

Ана, эркак бешикка кетди! Ҳадемай, бешик кўтариб келади!

"Момоси, мана, Хушвақтнинг бешиги..." дейди.

Аник шундай дейди!

Онамиз бўлса... алдайди! Кўра-била туриб алдайди, ёнма-ён ётиб алдайди, кўзларига тик қараб алдайди!

Кимни алдайди? Умрида кўз очиб кўрмиш суюклидан-суюкли одамани алдайди!

Тонг таги оқариб-оқариб кела берди.

Онамиз молхона тарафга юрди.

Мол-холларга қаради. Сигир соғди. Бузок эмизди.

Мол-холни подага хайдади.

Қўшиқ айтиб-айтиб соғмиш моллари, хўш энди!

Онамиз катак оғзида турмиш тошни олди.

Катакда ётмиш товуклар хадеганда чиқа бермади. Ичкарида қурқ-қурқлаб тура берди.

Онамиз энкайди. Катак ичига қаради.

Мояк туғиб бермиш товуклари, хўш энди!

Онамиз ошхонада хиёл турди. Теваракни қаради. Сирғалиб тушмиш докани тагин тобоқларга ёпди. Тагин

тушиб кетмасин дея, дока бурчларини тобок остига бостирди. Таом юки идиш-тобоқларни катрон қилиб ювди.

Келин бўлиб, ўт ёкмиш ўчоқлари, хўш энди!

Келин бўлиб, мой томизмиш қозонлари, хўш энди!

Онамиз тандир бошига келди, рўмоли учларини елкаларига ташлаб энкайди. Тандирга қаради. Тандирга суёғлик оташкуракни олди. Оташкурак билан уюм-уюм тандир кулини олди. Тандир оғзини ёпиб қўйди.

Келин бўлиб нон ёпмиш тандирлари, хўш энди!

Онамиз эшик-орани супурди. Уй шипларида осилиб турмиш қора курумларни олиб ташлади. Деразаларни ярақлатиб артди. Уйларни супуриб-сидирди. Юк-ёпларни келиштириб-келиштириб тахлади.

Келин бўлиб келмиш уйлари, хўш энди!

Онамиз зинада чўнқайиб ўтирди.

Тағин йиғлади. Ўпкасини босолмай йиғлади. Ҳик-хик йиғлади.

30

Офтоб олмалар учини чалиб юборди.

Онамиз рўмоли учлари билан бет-бошини ўради.

Дарвоза тараф юрди. Дарвозадан ташқарилади. Девордан бўйлади. Қадрдон ховлисига қаради.

Сўнгги... сўнгги бор қаради...

Оҳиста-оҳиста юрди-юрди, тағин оёқ илди. Кетига қайрилиб қаради.

Шунда, изидан ияриб келмиш Олапар итини кўрди.

— Қол, қол! — деди.

Олапар беш-олти кадам қолди. Аммо тағин ияриб келди.

Онамиз оёқ илса, Олапар-да оёқ илди. Онамизга қараб-қараб тура берди.

Онамиз ҳафсаласи пир бўлди. Йўлида давом этди.

Онамиз тўлиб-тошиб одимлади, босар-тусарини билмай одимлади!

Пойидаги мана булар қатор-қатор уйларми?

Йўк, булар майда-майда оқ тошлар! Рангли-рангли кесаклар!

Онамиз тошлар билан кесакларни янчиб-янчиб одимлади!

Мана булар нима? Теракларми? Тутларми? Йўк, булар ногирон-ногирон гиёҳлар! Онамиз гиёҳларни эзиб-эзиб одимлади!

Хай, бўй бермиш тоғларми?
Йўк, тоғлар эмас, йўк! Булар болалар ўйнаyajак ҳам-
момпиш уйлар!
Онамиз ҳаммомпиш уйларни босиб-босиб одимлади!
Тоғлардаги корлар... коп-кора бўлди!

31

Бу вақт отамиз Қизилсув бўйига келиб қолди. Лойка дарё ёқалади, саёзроқ кечув излади. Таваккал қилди, бир ёймадан от солди.

Дарё от қорнини ювиб-ювиб окди.

Отамиз кечувдан чиқди. Дарё бўйида жойлашмиш лойкўрғон сари кўтарилди.

Отини кўрғон олди отхонага бойлади. Тароқи хур-
жунни буклаб-буклаб қўлтиқлади.

— Бисмиллоҳи раҳмони раҳим! — дея бозор ора-
лади.

Бозор тумонат одам бўлди. Қадам босадиган ер тах-
чил бўлди.

Хавода кабоб, сомса, манти хиди анқиди.

Сонсиз овозлар қулоқни гаранг қилди. Ким гапиряп-
ти, кимга гапиряпти, нимани гапиряпти, билиб бўлмади.

Бозор сонсиз чумчуқлар ғимирсиб чиркиллаётган уя-
дай бўлди!

Отамиз бозорчилар билан тўкнашиб-тўкнашиб юрди,
туртиниб-туртиниб юрди.

Фавкулудда пиллачи агрономга дуч келди.

Агроном отамизни кўриб-кўрмасликка олди.

Отамиз агроном билагидан қўшқўллаб ушлади.

Агроном ялт этиб ўтирилди.

— Э-э, Қоплон ака! Бозорлабсиз-да? — деди.

Отамиз қўлтиғидаги хуржунга ишора қилди.

— Тирикчилик, ҳа, тирикчилик! — деди.

— Ҳа-а, маъкул-маъкул!

Агроном йўлида давом этди.

Отамиз агроном кетидан қараб-қараб қолди.

“Бефаҳм! Диплом бўлган билан, фаросат бўлмаган-
дан кейин, қийин экан-да...” дея ўйлади.

Йўлида давом этди. Майиз бозорини ёнлаб юрди.
Майизчилар тизилиб ўтириб овоз берди:

— Кеп қолинг, Хўжасоатнинг майизига!

— Арзон қилдим, киноси ўн сўм!

— Синонинг майизи шўр бўлади. Хўжасоатникидан
қолманглар, мисол учун!

Отамиз охирги гапни айтмиш Йўлдош қоровулни та-
ниб қолди. Йўлини атайин қоровул олдидан солди.
Қоровул олдида атайин охиста-охиста одимлади. Атайин
кириниб-кириниб йўталди.

— Йўлингиз унсин, Қоплон ака! — деди Йўлдош
қоровул.

Отамиз гўё, фавқулодда кўришиб қолмишдай, юзла-
ри ёришди.

— Э, ха, иним, бозорингиз унсин! — деди.

— Айтганингиз келсин! Қани, бундайгина юрибсиз,
мисол учун?

Отамиз кўли билан хуржунни кўрсатди.

— Тирикчилик, мана, тирикчилик! — деди.

— Ҳозир йўл бўлсин, мисол учун?

Отамиз... отамиз ниятига етди!

— Шу, бешик бозорига бораёпман, Йўлдош иним! —
деди.

— Ана-ана! Буюрсин, буюрсин, мисол учун!

Отамиз тагин-да очилди.

— Куллуқ-куллуқ! — дея бош ирғади.

— Айтгандай, тўнғич неварамизни кўраяпсиз-да, ми-
сол учун?

— Шундай, шундай!

Йўлдош қоровул ўйланиб қолди. Бир нима демоқчи
бўлди. Оғиз жуфтлади-да, яна-тагин индамади.

— Бир нима демоқчи бўлдингиз шекилли, иним? —
сўради отамиз.

— Энди, Қоплон ака, ёшингиз улуғ, сизга оксоқолчи-
лик қилиб бўладими, мисол учун!

— Э, оксоқолчилиги бўптими, айта беринг-да?

— Мисол учун айтсам, эски бешик яхши, ака! Ай-
никса, серфарзандларнинг бешигини олсангиз, нур усти-
га нур бўлади, мисол учун!

— Унда, бешик олмаганингиз маъкул, дейсиз-да?

— Ҳа-да! Мана, бизникини олиб туринг, мисол учун!

— Унда, сизнинг айтганингизга юрдим, иним!

Отамиз изига бурилди.

32

Дўконларни айланди. Олмаса-да, айрим нарсалар
нархини сўраб-суриштирди.

Дўконларни айланди-айланди, китоб дўконига келиб
қолди.

“Эх-хе-е-е! — деди ичида. — Бунча кўп қороз!”

Энди кетмоқчи бўлиб эди, ичкаридан бир киз чикиб келди.

— Ха, бова, қандай китоб берайин? — деди.

Отамиз, йўқ деган бўлиб бош чайқади.

— Ўғилми, қизми? Неча ёшда?

Отамиз кетишини-да билмади, кетмасини-да билмади. Нима дейишини-да билмади!

— Ўғил! — деб юборди.

Қиз тоқчадан катта китоб олиб узатди.

— Мана шуни олинг, — деди.

Отамиз китоб юзини томоша қилди.

Китоб юзида улкан мушук чўнкайиб ўтирди.

“Китоб ана шу мушук ҳақидадир-ов...” дея ўйлади.

Китобни қайтиб берди.

Турди-турди, ўйлаб қолди. Чиндан-да китоб олиб борса бўлмайdimи? Хушвақт катта бўлса ўқийди-да!..

Отамиз эшитган-билган китобларини бир-бир ёдга олди.

— Шу, Кумушбибидан борми? — деди.

— Қанака Кумуш?

— Ҳалиги, марғилонлик Кумушбиби.

— Ёзувчими?

— Э, йўр-е, халиги... Отабекнинг қайлиғи-чи?

— Ҳа-а, “Ўтган кунлар” денг. Бор, бор.

— Шундан бер, Кумушбибидан бер.

Қиз китобни топиб келди.

— Отабек керак эмасми? — дея жилмайди.

— Кумушбиби қаерда бўлса, Отабек-да шу ерда бўлади-да.

Отамиз дўкондан чойхонага йўл олди.

Икки кило ковурилган балиқ олди. Ярмини ўзи тушлик қилди. Ярмини қовозга ўраб, хуржунга солди.

— Аёлимизга, — деди ўзича.

33

Отамиз хамсоя-қўлларникига овоз берди.

— Ай, хамсоя, ўша ёқда бизники йўқми? — деди.

— Бугун кўрмадик, — жавоб берди хамсоялар.

Биров-ярим билан гап сотиб ўтирибди-ёв, дея ховуздан хабар олди.

Ховузда-да бўлмади.

Супага чўнкайди. Аёли йўлига қаради. Дарвоза тик этса қаради.

Қош қорайди. Моллар подадан қайтди.

Отамиз токати тоқ бўлди.

Қаҳр билан отланди. Қайноғасиникига йўл олди.

Остонада отдан тушмай овоз берди.

— Ай, буёққа бир каранглар! — деди.

Ичкаридан аёл овоз берди.

Деразадан тўкилмиш нурни бир соя кесиб ўтди. Остонада қайнэгачиси қора берди.

— Шу ёққа бизники келдими? — сўради отамиз.

— Келди, қани, ичкариланг, — деди қайнэгачиси.

— Ёмон...

Отамиз: “Ёмон хотиннинг уйи кўп, порахўрнинг тўйи кўп”, дея узиб-узиб олмоқчи бўлди.

Аммо аёли оғироёқ арафасида эканини ўйлади. Шаштидан қайтди.

— Мехмон деган қош қорайгунча ўтира берар эканда. Рўзғор деганни-да ўйлайди-да... — деди.

Қайнэгачиси ичкарилаб қайтди.

— Бормайман, деяпти, — деди.

— Нима-нима дейди?

— Бормайман, кета берсин, деяпти.

— Э!..

Отамиз отдан тушди. Отни дарвоза устунига бойлади. Ичкарилади.

Шу вақт деразадан тўкилмиш нурни тагин бир соя кесиб ўтди.

Галдаги уй деразаси ёришди.

— Қани? — деди отамиз.

— Ана, нариги уйга ўтиб кетди, — деди қайнэгачиси.

Отамиз қайнэгачиси кўрсатмиш уйга кириб кетди.

Хиёлдан кейин қайтиб чиқди.

Қайнэгачиси қошига келди.

Боши билан онамиз ўтирмиш уйга имо килди.

— Анавиги нима бўлди? — деди.

— Билмасам.

— Гапирсам, миқ этмайди?

— Ким билади. Эрталаб ўзи кириб келди. Энди уйимга бормайман, деди. Сўраб эдим, индамади.

— Ё, бирон нима деб айнитдингизми?

Қайнэгачиси бир парда кўтарилди.

— Ха, қайнсинглим кун сайин яшариб келаяпти! — деди. — Сиздан айнитиб, ўн саккиз яшар бўзболага бераман!

— Бўлмаса, нимага бундай килади?
— Мен не биламан? Ана аёлингиз, ана сиз! Гаплаша беринг-да!

Отамиз тагин онамиз олдига кириб кетди.
Бу сафар кўп қолиб кетди.
Бир маҳал, эшик қарсиллаб-қарсиллаб эпилди.
Қайнэгачи деразадан ташқари қаради.
Ҳовлида отланаётган куёвини кўрди.

V

Кавкабистонда ой балқиди.

Ойдин сутга чайгандай оппоқ бўлди.

— *Кўзларингга боқишларим... боқишларимизнинг ўзи бир достон, момоси. Бовужуд, шоирлар билмади, билса, элга ёярди... Мен сенга айтсам, момоси, боқишлар-да ҳали ўзимизники...*

Олис-олис ойдинлар.

Олис-олис оқшомлар.

Энди қайтиб бўлмас олис бир олам...

— *Гоҳида атайин уйда ўтираман, момоси, болалар мени йўқ деб ўйлайди, девордан ошиб киради. Зардолларга чиқади, тўйгунича ейди. Қўйинларини тўлдириб кетади. Мен, яйраб-ййраб қарайман... эшитяпсанми, момоси, бизнинг зардолларни болалар еяпти, болалар! Шу, кўча юзларига-да мевали дарахтлар эксамми деяпман, момоси. Ўтган-кетганининг оғзи тегади-да, болалар ейди-да...*

1

Отамиз ёлғиз яшади.

Аччиғи тарқалгунча аёли йўқлиги билинмади.

Кейин-кейин билинди.

Аёлини қўмсаб-қўмсаб энтикди. Болишни бағрига босиб-босиб энтикди. Ҳовлини айланиб-айланиб энтикди...

Аёли хумор қилди!..

Отамиз отланди. Йўлга тушди. Зим-зиё кўчалардан юрди.

Қайноғаси девори олдида оёқ илди. Девордан бўйлади.

Зим-зиё ҳовлига бот-бот қаради. Энтикиб-энтикиб қаради...

Аёли ҳавосини олиб-олиб қайтди...

2

Ўйлади-ўйлади, тоғасини қайноғасиникига юборди.

Тоғаси куйиниб-куйиниб қайтиб келди.

— Кўр бўл, ха, кўр бўл! — дея ер муштлади. — Кўргина бўл!..

— Оғзингга тош-е! — деди холаси.

Тоғаси тагин ер муштлаб-ер муштлаб куйинди:

— Отанг раҳматлик айтди, энанг раҳматлик айтди, ажраш, турмушинг турмуш бўлмайди, деди! Айтганлари келдими? Мана, келди! Ўзингнинг умрингни ўзинг кўкка совурдинг! Уям ўйлаган-да...

— Нимани ўйлаган-да? — деди отамиз.

— Ўйлаган-да, эркак одамнинг қайғуси болами, ўзим кетиб, пешонамни бир синаб кўрайин деган-да!

— Кетса, кета берсин! — деди холаси. — Аёл топилади! Пулат пичок кинсиз қолмайди!..

“Ё, чини билан у шундай ўйга бордимикин-а?”

Отамиз хаёлидан шу гап ўтди.

Ўтирди-ўтирди, дадил ҳам кесиб гапирди:

— Бўпти, энди янги рўзғор қилганим бўлсин.

3

Тоғаси хеш-табор билан кенгашди, маслаҳатлашди.

Отамизга аёл кидирдилар.

Иккита аёл топдилар. Икковини-да эри машина фалокатида кетибди.

Бири ўттиз бешларда, фарзандсиз бўлди. Бири қирқларда, қўш фарзандли бўлди.

Холаси раъйкорчилик қилди.

— Эшик кўрганни олма, бешик кўрганни ол! — деди. — Ойгул бинойи, фарзанди бор...

Тоғаси совчиликка йўл олди.

Аёл бўлмиш ота-онасини кўндирди. Аёл бўлмиш болаларини кўрди.

Болалар бир-биридан сукумли бўлди!

— Яхши бўлди, жиянимизга фарзанд бўлади, — деди тоғаси.

4

Онамиз, отамиз янги рўзғор қиляпти, дея эшитди.

Онамиз куйиб-куйиб кетди! Дераза тоқчасига тирсаклади.

— Гўрга бўлса, менга нима... — дея пичирлади.

Кафтини иягига қўйди. Бошини чапга хиёл кийшайтирди, ташқарига тикилди.

Юзлари лов-лов этди. Ёноқлари булк-булк учди. Кўкраклари ости ўпирилиб тушаётгандай бўлди. Ўпирилиш кўксини борган сайин куйига босди.

Буни оғрик-да деб бўлмади, ғашлик-да деб бўлмади.

Гўё, кўкраклари остида зилдай бир нима ипда осилиб қолди. Борди-ю, иплар узилса, коматини кўтариб турмиш зилдай нима ерга тушади, чил-чил бўлади...

5

Кўкраги остидаги зилдай нима бирдан тошдай қотиб қолди.

Онамиз керишди. Шунда-да бўлмади.

Қотиб қолмиш нима юмшаб-да кетмади, тушиб-да кетмади.

Онамиз укаламоқчи бўлди. Бармоқлари бориши билан кўкрак этлари пир-пир учди. Этлари ўзини олиб қочди. Онамиз энди бармоқларини олисроқдан олиб борди, авайлаб олиб борди. Кафти билан оҳиста-оҳиста уқалади. Кўзларини юмиб уқалади.

Кўкраклари остида бармоқлари соясини ҳис этди.

Нихоят, кўксини ғижимламиш зилдай нима қўйиб юборди.

Пешонасидан совуқ-совуқ терлар окди.

Ўтирди-ўтирди, мийиғида қулди. Бир гапни маъқулламишдай, билинар-билинемас бош ирғади.

Ич-ичидан куя-куя:

— Уйланса, ок бутум кора куярмиди... — дея пичирлади.

6

Аёл зоти аззанча ўзига тўқ бўлсин, еган-ичгани олдида бўлсин, аззанча серуруғ бўлсин, серавлод бўлсин, барибир... барибир, ўз оти ўзи билан... заифа бўлади!

Шу боис, аёл зоти ҳамиша бошида паноҳи бўлишини хоҳлайди.

Аёл зоти аззанча ўзига мустакил бўлсин, мағрур бўлсин, барибир, ана шу паноҳига бош эгиб яшайди.

Бош паноҳи амалдорми? Бош паноҳи камбағалми? Кўрми ё калми? Бош паноҳи майибми?

Барибир, аёл зоти учун барибир!

Кўмирчи бўлсин, темирчи бўлсин, тўрт девор ичида суюкли бўлсин!

Аёл зоти ана шу бош паноҳига суяниб яшайди!

Боши очик...

Аёл зоти аззанча хўрликни кўтаради, аззанча таҳқирлашни кўтаради. Аммо “боши очик” деган гапни кўтаролмайди!

“Ўнта ўғлим бўлмасин... чолим ўлмасин”, демиш гап, аёллар юрагидан отилиб чиккан бўлади!

Бу дунёга кимни бойлаб қўйиб эди-да, аёл зотини бойлаб қўяди?

Дард бор, бош ёстикқа тегиш бор.

Ана шунда, суяб турғизажак танмахрам кунга ярайди. Ана шунда, оғизга сув томизажак танмахрам кунга ярайди.

Ўз оти ўзи билан танмахрам!

Элчилик, онамизга оғиз солажаклар бўлади, элчилик! Элчилик, оғиз солажаклар орасида аёлидан куйиб-куйиниб айрилмишлар бўлади, фалокат туфайли болабақраси билан яйраб қолмишлар бўлади, элчилик!

Майли, қандайи бўлса-да, майли!

Фақат... фарзанд доғида куймишларга кўнмайди! Нимагалигини оғзидан-да чиқармайди!

Майли, аёли ташлаб кетмиш ёмонлар бўлсин!

Эркак зоти ёмон бўлиб туғилмайди! Қарсак икки қўлдан чиқади!

Ўзи яхшилаб олади! Нима деса, хўп дейди! Қўлини косов қилади, сочини супурги қилади!

Майли, болалари онамизни ўз онаси ўрнида кўрмаса-да, майли! Аммо онамиз уларни ўз боласи ўрнида кўради! Бир оначалик қарайди!

У киши ана шундай бир эркакдан умидвор бўлди!

7

Отамиз қайноғаси дарвозасида оёк илди. Узангидан оёк олди. Отини етаклаб ичкарилади.

Ичкарида жамоа жам бўлди.

Отамиз жамоа билан юзма-юз бўлди. Юган тутамлаб, дол турди.

Салмоқлаб-салмоқлаб, аёли жавобини берди:

— Икки талок! Бўлдими? — деди.

Дераза олдида ўтирмиш Оймомо онамиз ўз жавобини эшитди.

Онамиз акаси музтар бўлиб котиб қолди.

Хамсоя-қўллар ачиниш ҳам қайғуриш билан бош чайқади.

— Қайнсингилгинам умри хазон бўлди! Бошқа эркак-ка тушганида ҳалигача неварали бўларди.

Бу гапни онамиз янгаси айтди. Хамсоя-қўллар далда берди:

- Такдир-пешона экан-да, ким ўйлабди дейсиз...
- Ҳали жойи чиқади!
- Жойи чиқса, берамиз!
- Ҳали, ўн гулидан бир гули очилмаган!
- Ҳали кўчқордайин-кўчқордайин ўғиллар кўради!
- Ҳали попукдайин-попукдайин қизлар кўради!
- Тешик мунчок ерда қолмайди!..

8

Отамиз жамоадан кўзини олиб қочди.

Ерга қаради.

Мунғайиб қолди.

Ер остидан тоғасига қараб-қараб олди.

Ўзини жуда-жуда ёмон сезди. Оёғи остида ер борми-йўқми, билолмади. Ўзини омонат сезди.

Мунғаймиш кўйи кетига қайрилди. Ердан кўз олмай от етаклади. Охиста-охиста одимлади. Ер сингалаб-ер сингалаб одимлади. Мунғайиб-мунғайиб одимлади.

Бош кўтариш учун мажоли-да қолмади, ҳадди-да қолмади! Бош кўтариш учун ботинолмади!

Ичкаридан тоғаси овозини эшитди.

— Энди, бари Худо тарафдан, қуда, — деди тоғаси. — Сиз ҳам, биз ҳам айбдор эмасмиз. Энди, келин бўлмиш юк-ёпларини олиб келиш учун борасизлар-да. Ўзим бошида туриб, ипидан-игнасигача бўлиб бераман...

Отамиз ер остидан кетига қаради. Юрак-бағри ҳаминқадар эзилиб-эзилиб кетди!

Ҳамиша қайқайиб-қайқайиб юрмиш оти, ҳамиша кўкрак кериб-кўкрак кериб юрмиш оти... боши ҳам бўлиб-ҳам бўлиб қадамлади! Ерга тумшук бериб-тумшук бериб қадамлади! Ерга кўз тикиб-кўз тикиб қадамлади!

“Ёмон бўлди, кўп ёмон бўлди, — хаёлланди отамиз. — Энди шуни, шу жонивор билмаса нима қипти?”

Отамиз ҳадаҳалади. Дарвозадан ташқарилади.

Узангига оёқ илди. Отига қамчи урди.

Отамиз чайладан адоклади.

Адир адоғида қантарилмиш отини минди. Уйига йўл олди.

Дарвозани очди. Кўчада сочилиб юрмиш мол-ҳолларни ичкари киритди. Мол-ҳолга қаради. Отини охурига бойлади.

Ховли ўртасида серрайиб қолди.

Ховли зим-зиё бўлди. Милт этмиш шуъла бўлмади.

Ичкарилаб, уй чироғини ёкди. Кўрпачага чўзилди. Этиги қўнжидан камчини олди-да, охиста-охиста этик қўнжига урди, кўрпачага урди, дсворга урди.

Ётиб ётолмади, ухлаб ухлолмади.

Тағин ташқарилади.

Бир қурбақа сапчиб-сапчиб келди. Деразадан тўкилмиш нурда тўхтади.

Нур, отамиз ғашини келтирди. Ичкарилаб, чирокни ўчириб келди.

Ток вайиши остида чўк тушди. Оёқларини чалиштирди. Жойлашиб ўтирди. Вайиш устунига яғрин берди. Бошини-да устунга қўйди.

Боши узра назар солди. Қоп-қораймиш вайишга тикилди. Тикилди-тикилди, кўзлари илинди...

Хўрозлар кичкиригидан, бузоқлар маърашидан уйғонди.

Тобора ёришиб келмиш осмонга қаради. Мунғайиб-мунғайиб қаради. Ғарибона-ғарибона қаради...

Отаси бор эди, отасига суянар эди. Отаси қазо қилди.

Аёлига суяниб қолди.

Онаси бор эди, онасига суянар эди. Онаси-да кетди.

Тағин аёлига суяниб қолди.

Энди, ёлғиз суянчигидан-да ажралди. Ёлғиз юпанчидан-да ажралди. Ёлғиз панохидан-да ажралди.

Тўрт тарафи қибла бўлиб қолди!

Энди... Манави устунга суяниб қолди!

10

Отамиз отига қараб юрди.

Қўйлар емиш дардида отамизга суйқалди.

Отамиз қўйларни туртиб-туртиб ташлади, жеркиб-жеркиб ташлади.

Отини эгарлади, ташқари етаклади.

Дарвозани ташкаридан қулфлади. Эгар қошидан олди, узангига оёқ илди.

От шахдам-шахдам қадамлади.

Тонг еллари хур-хур эсди.

Отамиз тегирмон олдидан йўл олди.

Тегирмон остидан шовуллаб отилмиш сув йўлни кўндаланг кесиб оқди.

Отамиз кечувда жиловни бўш қўйди. От бош кўтармай-бош кўтармай сув ичди. Шунда:

— Ассалому алайкум, Қоплон ака! — демиш овоз келди.

Овоз қаёқдан келди, сув шовуллашида билиб бўлмади.

— Мен буёқдаман, мисол учун! — деди овоз.

Отамиз тегирмон супасида турмиш Йўлдош қоровулни кўрди.

Қоровул белбоғидан қўшқўллаб ушлади. Кулиб-кулиб қараб турди.

— Тегирмонга келдингизми, мисол учун? — деди.

Отамиз нима дейишини билмади.

— Шундай, шундай... — дея бош ирғади.

Йўлдош қоровул тап этиб супадан тушди. Отамиз билан кўришиб-сўрашди.

— Буғдойингизни қайси бурчакка қўйиб эдингиз, мисол учун? — деди.

— Нима эди?

— Буғдойингизни ичкаридан топиб оламан-да, тегирмонга соламан, мисол учун. Тушгача тегирмондан чиқади. Тушда келиб отга ортиб кета берасиз, мисол учун.

— Йўк...

— Йўғи бўптимиз, мисол учун. Боғқоровул бўлатуриб, тушгачайин ўтира берасизми? Узумларингизни чумчук еб кетади, мисол учун! Мана биз ўтирсак, бўла беради. Биз маккажўхори қоровули. Маккажўхорини ит ейдими, мисол учун...

Отамиз хўрсинди. Теваракка аланглади. Йўл бўйи симёғоч симларида тизилиб турмиш қалдирғочларга тикилди.

Йўлдош қоровул, отамиз истихола қилаяпти, дея ўйлади. Тагин гапга тушди.

— Навбатда турганлар жанжал қилади, деб ўйлаяпсизми, мисол учун? Чин, тегирмон навбати билан, дейдилар, мисол учун. Лекин мен тегирмончи билан гапиришаман-да. Шундай-шундай, дейман-да, мисол учун...

Отамиз қамчи сопи билан қалдирғочли симларга ишора қилди.

— Шу симларда ток бор-а? — деди.

— Ха, ток бор, мисол учун.

— Унда, нимага қалдирғочларни ток урмайди?

— Шунин билмадим-а, мисол учун. Чопиб бориб, Ни-
колай монтердан билиб келайинми, мисол учун?

От сувдан бош кўтарди.

Отамиз отни тиззалари билан ниқтаб хайдади.

От сув сачратиб-сув сачратиб кечувдан ўтди.

Отамиз йўлида давом этди.

Йўлдош қоровул отамиз кетидан қараб қолди.

11

Отамиз тегирмондан олислади.

Тонгги ҳаводан баданлари жунжикди. Чопони ўнгир-
лари ёнларига ёйилди.

Бор вужуди билан, бор тани билан... қўмсаш
қўшиғини айтди...

Улкан тол теварагини бир айланиб оёқ илди. Ерга
тушди. Отини тол танасига бойлади.

Елкасидан нафас олди.

Баданлари қизиди. Ёқаларини очди.

Тош девордан ошди. Азим ёнғоқ остига борди. Ёнғоқ
танасига суяниб ўтирди...

12

Пойида булоқ сувлари тиник оқди, сокин оқди.

Пўст ташламиш ёнғоқлар булоққа чўлп-чўлп тушди.
Булоқда қалқиб-қалқиб оқди...

Отамиз булоқдан ҳовучлаб-ҳовучлаб олди. Оғзини
чайди. Юзига сепди. Ўзини совутди.

Булоқ бўйидаги кийикўтларга термулиб ўтирди-ўтир-
ди... Эслаш қўшиғини айтди...

13

“...Зардоли барги мисол қайрилма ой, булутсиз
оқшом осмонида ҳаволанди.

Оқшом тагин-да оппоқ, тагин-да нафис бўлди.

Қовжираб ётмиш қиёқ ўтлар шамолда чайқалди. Ша-
молда айқашди, ажиб товуш берди.

Барглар шитир-шитир этди.

Пишиб меъёридан ўтиб кетмиш зардолилар ерга тап-тап тушди.

Оқшомдан зардоли хиди анкиди.

У, Оймомо сочини ушлади...

Оймомо рўмоли четидан ўпкаланиб-ўпкаланиб कराди..."

14

Эслаш қўшиғи авж олди:

— Ха-а-ай...

Отамиз отланди. Адирга йўл олди.

Адир ғуж-ғуж дарахт бўлди. Зардоли, олма, жийда, ёнғоқ, дўлана... бўлди. Уларни табиат экди, табиат кўкартирди. Шу боис, оти ёввойи олма бўлди, ёввойи ёнғоқ бўлди.

Бу йил дарахт барглари учи сарик-сарик бўлди. Демак, киш кеч келади. Борди-ю, барглар остидан сарғайиб бошласа, киш эрта келади.

Отамиз от жilовини ўз холига қўйди.

Ер синчиклаб-ер синчиклаб कराди...

Шу ерларда... Худди шу ерларда бир сўқмоқ бўлар эди. Сўқмоқ боғ тарафидан... Оймомо ишдан қайтар эди. Отамиз худди шу ерда Оймомо йўлини пойлар эди...

Бу, кўришув қўшиғи бўлди!

Энди у сўқмоқлар йўк...

Сўқмоқлар кўмилиб кетди. Изсиз, ном-нишонсиз кўмилиб кетди...

15

Бир калтакесак хазонларни шитирлатиб-шитирлатиб чопди.

От сесканиб оёк илди. Кулоғини динг қилди.

Отамиз жilовни орқага бурди.

От ўзи юрмиш эгри сўқмоқдан юраман, деди.

Аммо отамиз отни тиккасига солди.

Йўлда йўнғичкапоя келди, ариқ келди, ўр-чуқур келди. От баридан сапчиб ўтди, баридан ирғиб ўтди.

Кўришув қўшиғи поёнлади.

Кўшиқ ёввойи дарахтлар остида қолди. Ном-нишонсиз сўқмоқларда қолди...

Отамиз Сайрак адирда жилов тортди. Эгар қошига жилов илди.

От бўйни кўзойнак илон мисол гажак-гажак бўлди.

От пишқирди. Олд туёқлари билан тарс-тарс ер тепди.

Отамиз, қамчи сопи билан телпагини кетига сурди. Қамчили қўлини сонига тиради.

Елкадан нафас олди. Қириниб йўталди. Қўшиқ айта бериб қакраб қолмиш томоғини намлади.

Назарини боғларга берди...

Шу кўйи ўтирди-ўтирди... ўзининг сўнгги... энг сўнгги қўшиғини бошлади...

Бу, хайрлашув қўшиғи бўлди, алвидо қўшиғи бўлди!

Тонглар бепоёндир, бепоён! Олис-олис уфқларда тонг. Боботоғ чўкқиларида тонг. Дегрез сув омбори узра тонг. Қишлоқ узра тонг. Боғларда тонг. Терак учларида, баргларида тонг. Гала-гала чумчуқлар парвозида тонг. От ёлларини ўйнамиш сокин елларда тонг. Қуйловчи соқолини силамиш салқин саболарда тонг.

Қўшиқда-да тонг!

Сокин боғ узра бир гала чумчук ўйнади.

Чумчуқлар турнакатор бўлиб тизилди. Ғуж бўлди. Ёппасига терак шохларига ёпирилди. Тағин парвозланди.

Жимжит терак қўйнида парр этмиш кўр овоз келди.

Бир тўрғай ҳаволаниб-ҳаволаниб ўйнади. Ўз ўйинидан, тоғ ҳавосидан маст бўлиб сайради. Бир жойда муаллақ турди. Чалқанча ётди. Қуйига шўнғиди. Тағин юқорилади. Кўкка тўш берди. Жойида котиб қолди. Тағин тўлқиндайин-тўлқиндайин парвозланди...

Алвидо қўшиғи авжида бўлди!

Кун, тонгни ёқиб юборди.

Оламдан оппоқ парда кўтарилди.

Боботоғ чўққисида турмиш дум-думалоқ кун, тераклар учини чалиб кетди.

Бир терак шохида чумчуқлар зорланиб-зорланиб чирқиллади.

Чумчуқлар илон курса, ана шундай зорланиб чирқиллади...

Алвидо қўшиғи киёмда бўлди:

— Лалайлам, ла-а-ам!..

Бебош саболар терак баргларини чаппа-чаппа қайирди.

Фотмачумчуқлар шохма-шоҳ ликиллади.

20

Қишлоқ тарафдан келмиш сўқмоқда отликлар, эшаклилар кўринди, пиёдалар кўринди.

Биров уловига сават осиб олди, биров қўлтиғига сават кисиб олди.

Дехконлар узум узишга кела берди.

21

Бригадир отини йўнғичқапоя гирдига бойлади.

Теракзор ёнлаб юрди. Чумчуқлар зорланмиш терак олдига борди.

Энкайиб-энкайиб қаради. Бирдан... изига қараб-қараб қочди.

Бригадир қўлини қоши устига қўйиб қаради.

— Хой, Қоплон ака! — деди. — Белни олиб чопинг! Анави теракда бир дарранда ўралиб ётибди!

22

Отамиз алвидо қўшиғини бекаму кўст айтди. Умрида илк бор... илк бор, қўшиғида сўз ишлатди.

Қўшиқ киёмида кўнглидан бир сўз отилиб чикди:

— ...Ку-у-уйга-а-ай!..

Отамиз алвидо қўшиғини боғлар оралаб бўлинмиш меҳнаткашларга қараб айтди.

Меҳнаткашларни қўшиқ билан кузатди.

Меҳнаткашлар ишларига қўшиқли бўлиб кетди.

23

Сўқмоқда бир кизил кийим кўринди.

Бошида дока рўмоли бўлди. Қўлида саватча бўлди.

Одимлари вазмин-вазмин бўлди.

Бу, асл кўшиқнинг ўзи бўлди!
Асл кўшиқ турганда мухаммас кўшиққа йўл бўлсин!
Асл кўшиққа тараф йўк!
Кўшиқ беихтиёр адирдан эниб бошлади.

24

Бригадир, кўли қоши устидалигича қолди.

25

От, асл кўшиқ олдини олди.
Асл кўшиқ чапдан йўл олди.
От, асл кўшиқ олдини олди.
Асл кўшиқ ўнгдан йўл олди.
От, тагин олдини олди.
Асл кўшиқ нима қилишини билмади. Ерга қараб қолди.

Шунда, кўшиқ отдан тушди. От бўйнига кўлини қўйди. Олис турди.

Асл кўшиқ рўмоли елларда хилпираб-хилпираб турди.

Кўшиқ, асл кўшиқ қўлидан саватчани олди. Эгар қошига илди. Бир кўли билан от жиловидан ушлади. Бир кўли билан асл кўшиқ рўмолидан ушлади.

Охиста-охиста кишлоққа йўл олдилар.

Кўшиқлар юзма-юз бўлиб, нималарни гапиришдилар.

Кўшиқлар йиғлаб-йиғлаб, мана бундай гапиришдилар:

— Умрингизни олмайин дедим, боваси, ёлғиз ўғил-сиэ...

— Шу гапингга номаъқулнинг нонини ебсан, момоси. Сенга келган дардга ўзим кўндаланг, момоси...

26

Бригадир олислик қилди.

Шу боисдан эшитмади.

Аммо барини кўриб-билиб турди.

— Ҳа, кучингдан, бизнинг қоровул! — дея жилмайди.

VI

Ой сузилиб-сузилиб боқди.

Бобомиз озгин панжаларини ҳавода очиб юмдилар.

— Эсингдами, момоси, — дедилар. — Ўшанда-да ой ёруғ эди, ёп-ёруғ эди...

Бобомиз кафтлари билан қовжираб-қовжираб ётмиш хасларни пайпасладилар.

— Мен отни жилдириб келайин, момоси, — дедилар. — Сен ўтириб тур. Кўрқмайсанми, ўзи?

Бобомиз адирдан эндилар. Ариқдан ҳатладилар. Йўнғичқапоя оралаб юрдилар.

От қулоқларини диккайтирди. Кетига тис бўлди.

Хўжасини таниди, бўй берди.

Бобомиз от ёлларини силадилар. Силаб-силаб эркалатдилар.

От қозигини суғурдилар. Хали от оғзи тегмаган ерга тепиб-тепиб қоқдилар. Жабдугини-да от олдига олиб келиб қўйдилар.

Бобомиз ана шу жабдуққа пича чўнқайдилар. Оёқларини узатиб-узатиб ўтирдилар.

Кафтлари билан йўнғичқаларни силадилар. Кафтларини юзларига суртдилар, бурунларига босдилар.

Кафтларини тўйиб-тўйиб искадилар.

Шунда... шунда, ариқ ёқалаб келмиш қораларга кўзлари тушдилар.

Йўнғичқа исли кафтлари билан соқолларини тутамлаб-тутамлаб қарадилар...

1

Неча-неча кизғалдоқлар очилди.

Барглари сочилиб-сочилиб кетди.

— Дўхтир бизнинг ичимизга кириб чиқибдими, момоси. Дўхтир айта беради-да! Ана, Жўракулни дўхтирлар одам бўлмайди, деди. Беморхонадан олиб кетинглар, деди. Ана, юрибди, отдайгина бўлиб!..

— Чин, боваси, чин.

— Биласан, ҳазрати Хизр суйган бандаларига йўликадилар. Менга йўлиқдилар, фарзанд бераман, дедилар. У киши юзимдан ўтолмайди, момоси. Одамнинг юзи исик-да, момоси.

— Айтганлари келсин, боваси.

— Бўғирсок, ёғли патир қил. Эртага ишга олиб борамиз. Арпага ўроқ тушар эмиш. Мехнат хайити-да.

— Уфф, ишнинг охириям бормикин-а.

— Тирикчилик, момоси, тирикчилик. Одамнинг юзи чидамайди. Яна-тагин Хушвақт ҳаяллаяпти. Хушвақт ўрнига-да мехнат қилмасак бўлмайди. Одамлардан уят. Хушвақт келсин, ўзимиз биламиз...

— Катталар қўяр.

— Э, қўймай нима? Хушвақтдай улимиз бўлади-да, катталардан қўрқамизми? Бирови ёнинг деб кўрсин! Хай, кўп жаврама, ана улимиз ишлаяпти, деймиз. Бор, йўлингдан қолма, деймиз. Бари уялиб қолади! Қолаберса, Хушвақт улимизни ўйлайди. Чол-кампирга индамайлик, ули хафа бўлади, дейди. Улимизнинг юз-хотирини қилади. Ҳали-ҳозир кимимизнинг юз-хотирини қиладилар, момоси...

2

Неча-неча қовунлар пишди.

Тарвузлар тарс ёрилди.

Ўзумлар майиз бўлди.

— Эшитдингми, момоси, Вахшиворда биров етмишида фарзанд кўрибди. Яна-тагин, ўрил эмиш! Ана кўрдингми, эрта-кечи бўлмайди. Сабр қилсанг, гўрадан ҳолва битади. Сабрнинг таги олтин, момоси.

— Айтганлари келсин, боваси.

— Айтгандай, яна пахтани деяпти, момоси. “Ҳазорбоғ” совхозига ёрдамга борамиз экан, ўн беш кунга.

— Икковимиз-да борамизми?

— Йўк, бир ўзим бораман, момоси. Бригадир ўзингиз борасиз, деди. Билади-да, бир ўзим икки-уч кишининг ишини қилишимни билади-да, момоси.

— Билади, бригадир билади, боваси.

— Бригадир, сиз чойхоначи бўласиз, деди. Мен айтдим, чойхоначилик яримжонларнинг иши, мен пахта тераман, дедим.

— Унда, мен нима қилайин, боваси?

— Сен мол-ҳолларга қараб, уйда ўтир, момоси. Сенинг улушингни-да, Хушвақтнинг улушини-да ўзим бажараман. Хушвақт келсин, оёқни узатиб ётганимиз бўлсин, момоси.

— Айтганлари келсин, боваси.

3

Неча-неча барглар сарғайиб хазон бўлди.

Қизлар келин бўлди.

Болалар куёв бўлди.

Тойлар от бўлди.

— Ҳазрати Хизр лафзларидан қайтмайдилар, момоси. Борди-ю, қайтсалар, ёдларидан кўтарилган бўлади. Унда, тагин эсларига соламан, момоси. Ҳазратим, бизнинг улимиз нима бўлди, биз улимиз йўлига қараб ўтирибмиз, дейман. Қандай қилиб айтасиз, дейсанми? Биласанми-йўқми, ҳазрати Хизр одамга уч марта йўлиқадилар. Мен, энди икки бор йўлиқдим. Ҳали яна бир йўлиқишим бор. Ўшанда айтаман-да, момоси. Ишончим комилки, у киши узрларини айтадилар-да, лафзига амал қиладилар...

— Айтганлари келсин, боваси...

4

Неча-неча қорлар ёғди.

Сув бўлиб-сув бўлиб окди.

— Мен сенга айтсам, момоси, Яратганнинг ўзи бераман деса, қўшқўллаб беради. Сендан-мендан сўраб ўтирмайди. Ма, ол, кулим, дейди. Мана кўрасан, момоси...

— Айтганлари келсин, боваси...

5

Авжи саратон бўлди.

Офтоб лов-лов ёнди.

Офтоб оламини жингиртоб-жингиртоб қилди.

Офтобда сув қайнайин-сув қайнайин, деди.

Шундай кунда рамазон келди.

Эл рўза тутишини-да билмади, рўза тутмасини-да билмади. Рўза тутайин деди, кун кўз очирмади, кун нафас олдирмади. Рўза тутмайин деди, мўмин мусулмон учун рўза қарз-да бўлди, фарз-да бўлди.

Отамиз билан онамиз ўйлаб-да ўтирмади. Кун офтоб тугул, олов пуркаса-да, рўза тутарман бўлди.

Боиси, эл-юрт олдида ўзларини қарздор билди, эл-юрт олдида ўзларини айбдор билди...

Қолаберса, отамиз бир умиди Лайлат ул-Қадр бўлди...

Эмишки, йил, мелодий олти юз ўнинчи йил бўлди. Ой, рамазон ой бўлди.

Оллоҳи таолонинг Жаброил отли бир фариштаси бўлдилар. Оллоҳи таоло ана шу фариштасини хузурларига чақирдилар. Жаброил фариштасидан Мухаммад алайҳиссаломимизга ваҳий юбордилар.

Бу амал Қуръони карим оятлари ёддан айтила бошламиш илк кечада содир бўлди.

Оллоҳи таоло ана шу тариқа-ана шу тариқа, Мухаммад пайғамбаримизга ваҳий йўллай-ваҳий йўллай бердилар.

Мелодий олти юз ўттиз иккинчи йилгачайин ана шундайин ваҳий йўллаб турдилар.

Эмишки, Қуръони карим ана шундай бино бўлди!

Шу боисдан рамазон муқаддас ой бўлди.

Қуръони каримдай мўътабар ҳам табаррук китоб бино бўлди, муқаддас бўлади-да!

Шу боисдан рамазонда мўмин мусулмонлар рўза тутди.

Ойдин бўлдиким, Лайлат ул-Қадр Оллоҳи таоло Мухаммад расулulloҳимиз учун яратмиш кеча бўлди.

Арабча “лайл” сўзи ўзбекча “кеча” демакдир. Арабча “қадр”, ўзбекча “тақдир” демакдир.

Ойдин бўлдиким, Лайлат ул-Қадр, “тақдир ҳал бўлажак кеча” демакдир.

Жумлаи мўминларга аёнким, йиллар ҳисоб-китоби Қуёш Ер гирдида айланмиш даврига қараб саналади. Шунга биноан ҳар келажак янги йил эски йилга нисбатан ўн кун-ўн кун олдин келади.

Рамазон хижрий-камарий йиллар тўққизинчи ойи бўлади.

Демак, Лайлат ул-Қадр ҳар йили бир вақтда келмайди. Турли кечаларда келади. Рамазон ойи охириги тоқ кечаларида келади. Хусусан, ўн еттинчи, ўн тўққизинчи, йигирма биринчи, йигирма учинчи кечаларда келади. Кўпинча, рамазоннинг йигирма еттинчисида келади.

Лайлат ул-қадр келажак кеча мўмин мусулмонлар ниманики тиласалар, тилаклари бажо бўлади. Орзу-умидлари ушалади.

Отамиз-да, онамиз-да, Лайлат ул-Қадрни... улуғ бир зот, деб ўйлади!

— Лайлат ул-Қадр хар бандасиникига-да кела бермайди, момоси, — деди отамиз. — У киши ўз суйган бандаларникига келади. Кимда-ким бус-бутун рўза тутса, ана шу бандасиникига қадам ранжида қилади.

Отамиз рамазон кечаларини санаб рўза тутди.

Неча-неча кечалар бедор ўтди.

Отамиз кўз илмаяжак кечалар бўлди.

Онамиз киприк қокмаяжак кечалар бўлди.

Ўзлари тўшакда бўлди, бор вужудлари ташқарида бўлди. Қулоқлари динг бўлди.

Лайлат ул-Қадрни чўчитиб юбормасинлар учун йўталмай ётди. Охиста-охиста гапиришди. Тик этмиш товуш чиқаришмади.

Эшиклар билан деразаларни ланг-ланг очиб қўйдилар...

Рамазон-да охирлади.

Мўмин мусулмонлар рўзаларини очди.

Рамазон хайити бўлди.

Онамиз чайинди-таранди, ўзига оро берди. Хайитлик либосларини кийди.

Қабристон йўл олди.

Ота-онаси бошига борди. Ота-онаси қабрига чирок ёқди: пахта толасини эшиб-эшиб, пилик қилди. Зиғир мойга белаб олди. Чўп учига ўради. Чўпни қабр бағрига қадади. Гугурт билан пилик учини ёқди.

Пилик учи лип-лип ёнди.

Онамиз лип-лип ёнмиш пиликка термулди...

Онамиз онаси раҳматликни ёдлади, онамиз отаси раҳматликни ёдлади.

Ёдлаб-ёдлаб йиғлади...

Онамиз ота-онаси бошидан қайтарда дуч келмиш етим-есирни қутлади.

— Хайитингиз қуллуқ бўлсин! — деди.

Етим-есирларга бир сўм-бир сўмдан хайитлик берди.

Отамиз-да озода кийимларини кийди. Жийноқ бўлажак ҳовуз бўйига йўл олди.

Йўлида учрамиш мўмин мусулмонларни қутлади, бева-бечораларни қутлади.

— Хайитингиз қуллуқ бўлсин! — деди.

Бева-бечоралар қўлига уч сўм-уч сўмдан хайитлик берди.

Отамиз бева-бечоралар дуосини олди.

Бекатларда ўтирмиш хокисор бандаларни кутлади,
уч сўм-уч сўмдан хайитлик берди.

Отамиз хокисорлар дуосини олди.

Ховуз бўйида ғуж бўлиб турмиш болаларни кўрди.
Болалар нишолда теварагида уймаланди. Билди, бола-
ларнинг тангаси йўқ, бўлса, нишолда олиб еяр эди.

Отамиз болаларга битта-биттадан нишолда олиб
берди.

Болалар нишолда ялай-ялай тарқалди, отамизга
қарай-қарай тарқалди.

Отамиз болалар дуосини олди.

Йўл-йўлакай ҳамсоя-қўлларни хайит билан муборақ-
бод этиб келди.

— Лайлат ул-Қадр келаман деса, рамазон деб ўтир-
май, кела беради, момоси... — деди отамиз.

— Айтганлари келсин, боваси... — деди онамиз.

8

Онамиз тўлишиб-тўлишиб қолди. Ёноқларида сепкил
тошиб-сепкил тошиб қолди.

— Оймомонинг бўйида бўпти, кўз тегмасин.

— Яратганнинг ўзи ноласини эшитибди, кеч бўлсаям
берибди.

— Фарзанднинг эрта-кечи бўладими.

— Ишқилиб, эсон-омон қутулиб олсин.

Онамизни кўрмишлар ана шундай дедилар!

Аслида... ундай эмас!

Аёл зоти чинакам фарзанд доғида куйса... фарзандни
қалбан орзу қилса... худди бўйида бўлмишдай тўлиша-
ди! Аёл рухияти шундай, аёл тани шундай, аёл қалби
шундай!

Табиат аёлни фарзанд учун яратади.

Фарзанд — аёл бахти бўлади, шон-шарафи бўлади,
юз-хотири бўлади!

Она — аёл зоти учун олийдан-олий мартаба бўлади!

9

Онамиз дарди ичида бўлди. Бировга сир бермади.

Ўтирди-ўтирди, Робия ҳамсоясиникига ўтди.

Ҳамсояси айвонда ўғлини осмонга отиб ўйнади. Хар
отишида гўдак қийқириб-қийқириб қулди.

Онамиз кўзи тандирга қий ташиб юрмиш кизда бўлди. Ана, ўша йиғлоқи чақалок, ана! Дўппосдай киз бўлди!

Онамиз кизга тикилди-тикилди, ич-ичида шундай деди:

“Бие-бие қилмаганингда... қизимнинг отини билиб олар эдим...”

Ҳамсояси гўдагини бешикка беледи. Ўғли тилидан айтди:

— Ай момо, мени тебратиб туринг, энам нон ёпиб келсин.

— Катта бўлсам, мен ҳам қизингизнинг бешигини тебратаман.

— Айтганинг келсин... — деди онамиз.

Ҳамсояси тандирга қараб кетди.

Онамиз бешик тебратди.

Чақалок онамизга қараб-қараб кулди.

Онамиз-да кулди.

— Ха, кулишни-да биласанми? Кулишни-я? — ияк силкиди. — Кул, кула бер!..

Чақалок мимит кўлларини шундай пешонасида осилмиш туморга узатиб-узатиб кулди. Оғзида битта-да тиши бўлмади!

Онамиз бешикка энгашди. Шунда... шунда, димоғи гўдак исини туйди...

Онамиз умрида гуллар, барглар исидан баҳра олди. Турфа кўкатлар, таомлар исидан баҳра олди. Тўйиб-тўйиб искади.

Аммо... гўдак исидан тароватлисини кўрмади, гўдак исидан ҳаётбахшини кўрмади!

Ай, гўдак ислари, гўдак ислари-ай!..

Гўдак кўзлари илиниб-илиниб кетди. Момомиз кўзларини юмиб, беихтиёр димоғида алла айтди:

*Алла-алла, аҳди бор-а, алла-ё, алла-ё,
Уйқунинг ҳам вақти бор-а, алла-ё, алла-ё,
Алла айтган энанғи-ё, алла-ё, алла-ё,
Қоп-қорайган бахти бор-а, алла-ё, алла-ё.*

Аллада Шеробод даштларидай анқиллаб ётмиш кўнгил ноласи бўлди.

Кўнгил дарди бўлди, армони бўлди.

Кўнгил фожиаси бўлди!..

*Дашту далада узум, алла-ё, алла-ё,
Узганимни ким билар-а, алла-ё, алла-ё,
Ҳасрату армон билан, алла-ё, алла-ё,
Жон берганимни ким билар-а, алла-ё, алла-ё...*

Онамиз кўкраклари учи игна санчилмишдай-игна санчилмишдай бўлди.

Онамиз кафти билан кўкракларини силади. Силади-силади, бирдан... чал кўкрагини чангаллади. Чангаллади-чангаллади... Чайқалди-чайқалди... Кетига шилқ этиб тушди...

Онамиз кўкрагига... сут келди.

10

— Ҳамсоя, сўраб эдингиз, келдилар, кўзингизни очинг.

Онамиз кўзларини очдилар...

Отамизга термулдилар. Заъфарон юзлари ёришдилар. Сўниқ кўзлари хиёл ойдинлашдилар. Маъюс табас-сум бердилар.

Бармоқларини қимирлатиб-қимирлатиб, отамиз кўлини изладилар.

Отамиз титрамиш кўлини кафтлари орасига олдилар.

Онамиз юзлари тагин-да ёришди. Отамиз кафтларини хис этдилар-да!

Онамиз кўзларини юмиб-очдилар, юмиб-очдилар...

Отамиз сокин ўтира бердилар.

Шунда, аёллардан бирови отамизни туртди.

Отамиз туртмиш аёлга қарадилар. Ана шундагина нима гаплигини тушундилар...

Кўнгиллари орзиқиб-орзиқиб кетдилар...

Отамиз, отамиз юзларига эгилдилар.

— Момоси, мендан рози бўл, момоси... — дедилар. — Кўзингни оч, момоси, мендан рози бўл...

Онамиз тагин кўзларини юмиб-очдилар, юмиб-очдилар...

Билинар-билинемас бош қимирлатдилар...

Отамиз ўкириб юбордилар...

11

Аёллар овоз бердилар:

— Вой, ҳамсоям-е, ҳамсоям-е!..

Онамиз бир кеча меҳмон бўлдилар. Бир уй аёллар куршовида ётдилар.

Ичкарида аёллар онамиз теварагида халқа бўлиб, садр тушди.

Ташкарида эркаклар уй теварагини айланиб-айланиб йиғлади.

Айтиб-айтиб йиғлади:

— Холамов-в, холамов-в!..

— Опамов-в, опамов-в!..

— Аммамов-в, аммамов-в!..

Чор тарафга чопар кетди. Чопар кишлок кўчалари бўйлаб жар солди:

— Халойик, барчангиз Қоплон қоровулникига жанозага! Бу ҳамманинг бошида бор савдо, халойик!..

12

Одамлар оқиб-оқиб кела берди. Уй одамлар куршо-вида қолди. Одамлар онамизни ёдладилар.

— Бечорани элликни қариблаган аёл деб бўлмас эди.

— Икки юзи кип-қизил анордай эди.

— Сўрамоқдан айб йўқ, бечора нечада кетибди?

— Қирқ саккизда, дейишаяпти.

— Шундай, элликни қариблаб борибди.

— Энди, элликда деб дуо олади-да?

— Шундай-шундай, элликда деб дуо берилади.

— Ўзи, беморхонада дейишиб эди-ку?

— Дўхтир, олиб кетинглар, одам бўлмайди, дебди...

13

Ёш-яланглар момомлаб-момомлаб йиғлади:

Осмондаги қирқ юлдуз

Қиялаб кетади ботгани.

Вой момом-овв, момом-овв!

Мен момомни бир ўпайин,

Қиёмат кетади ётгани.

Вой момом-овв, момом-овв!..

Ёши қайтмишлар онамлаб-онамлаб йиғлади:

*Ховлимизнинг толини
Тобут бўлсин, дебмидик?
Вой знам-овв, знам-овв!..*

14

Увол-савобчи аёллар уйларни бир-бир каради. Уйларда тўшалмиш гиламларни кўтариб-кўтариб кўрди.

Бир уй ости тахтасиз ер бўлди.

Аёллар ана шу тахтасиз уй гиламини йиғиб олди. Уй ўртасига бўйра тўшади. Икки обтова сув олиб келди.

Аёллар онамизни кафтларида олиб келди. Ана шу бўйра узра ётқизди.

Уволчи аёл обтовада сув куйди, савобчи аёл... онамизни ювди! Бошдан-адок ювди. Силаб-сийпаб ювди...

Аёллар онамизни оппоқ сурпга ўраб-ўраб олди. Кафтларида тобутга ётқизди.

Онамиз сўнгги манзилларига... сўнгги манзилларига пок-покизагина бўлиб жўнадилар.

15

Тобутга-да оппоқ сурп ёпилди.

Бу, ёшини яшаб ўтди, аломати бўлди.

Эл тобут пойида... онамиз пойида тизилиб-tizилиб жаноза ўкиди.

Тобут... онамиз эл кафтида қалкиб-қалкиб жўнади.

Эл тобутга... онамизга талпинди. Тобутни... онамизни кафтида кўтариб бориш ниятида бўлди. Ақалли қўлини теккизиб бориш пайида бўлди.

Эл тобут кетидан... онамиз кетидан қабристон борди.

16

Онамиз лахадга қўйилди.

Мозорга тупрок тортилди. Тупрокка чим босилди.

Одам боши бир сўмдан исқот берилди.

Бир дастрўмолдан ок йиртиш берилди.

Домла қабр бошида кироат билан-кироат билан Қуръон ўкиди:

— Аузу биллаҳи минаш шайтонир-рожим. Бисмиллаҳир-роҳманир-роҳим! Табарокал-лази биядихил мулку

ва ҳува ала кулли шайин қодир. Аллази холақол мавта вал ҳаята лияблува кум айюкум аҳсану амала. Ва ҳувал азизул-ғофур аллази холақо сабъа самаватин тибакко. Ма таро фи ҳолкирроҳмани мин тафавут. Фаржиъил басаро ҳал таро мин футур. Суммар жиил басар. Карротайни янколиб илайкал басару хо сиав ва ҳува ҳасир. (Тошбўрон қилинган шайтондан Оллоҳнинг паноҳига сифинаман. Беҳад раҳмли, ниҳоятда меҳрибон Оллоҳ номи билан! Эғалик қўлида бўлмиш зот улуг бўлди. Ва у ҳар нарсага қодир. Ул зотики яратди ҳаётни ва мамотни. Имтиҳон қилиш учун қайсиниси амал жихатдан яхшироқ. Ва у ғолиб мағфиротлик, қайсики яратди етти осмон табақасини. Кўрмайсан Оллоҳ яратишида бирор камчилик. Тиккин кўзингни. Кўрасанми бирор ёриқ. Сўнгра тиккан кўзингни қайта-қайта. Қайтади кўзинг сенга нонурид бўлиб ва толиб).

Юзларга фотиҳа суртилди.

Тупроқдан яралмиш онамиз, тагин тупроқ бўлиб кетдилар!

VII

Қоралар ариқ ёқалаб-арик ёқалаб кела берди.

— *Кетганга ўхшайдилар, кўринмаяптилар.*

— *Йўқ, ҳали кетмаганлар. Ёнбошлаб ётган бўлсалар керак.*

Маъшуқ овоз бобомизга таниш туюлди. Эътибор билан эшитдилар.

— *Манави ерга ўтирайлик.*

— *Сабр қил, қўлрўмол билан ўтларни артиб ташлайин, ана, энди ўтир.*

— *Уҳ, пидананинг исини. Юлманг, биздан кейин ҳам келадиганлар бор. Исини кафтимда олиб бераман. Мана, исканг.*

— *Йўқ, қонмадим. Учларини силкиб юбор.*

Бобомиз ҳайрат билан ёқа ушладилар...

“Ё, тавба, маъшуқ овоз ҳамсоysi Менгўранинг қизи бўлди. У буёқда нима қилиб юрибди? Ё... Йўг-е! У ҳали гўдак-ку. Дарров-а? Айтиб бўлмайди, қиз бола шайтон бўлади. Уёқдан-буёққа қарагунча бўй беради...”

Ошиқ овоз бобомизни ҳаминқадар ҳайрон қолдирди.

Ошиқ овоз момомиз акасининг ўғли бўлди...

Жимжитлик бўлди. Маъюс кулги бўлди.

— Шеър ўқиб берайинми? Яқинда ёдлаб олдим.
Қара, эшит:

Ёришмоқда олис чек ҳам,
Тонг фусункор, сулув бирам,
Ҳазал янглиғ жарангдор дам,
Янгроқ ҳаво эсингдами?

Сукунат бўлди. Қўлингиз мунча қаттиқ, демиш
овоз бўлди. Овоз эркали бўлди. Гинадан кўра, миннат-
дорликка мойил бўлди.

Бошланар тўрғайлар куйи,
Табиатнинг тонгги тўйи,
Ёруғ рўё эсингдами?

Бобомиз беихтиёр бош ирғадилар. Ойдин ранги, кўк
йўнғичқа бўйи, байтдан кайфлари чоғ бўлди.

— Қара, тагин бир шеър ўқиб берайин.

Байтлар ғамза билан ўқилди.

Хаёллари, ўйлари қўйнидаги бобомиз, хушвақтлик-
лари, руҳий ҳайитлари қўйнидаги бобомиз байтларни
эшитмадилар. Адир бетидаги қоп-қора ёнгоққа термул-
дилар. Юксакланиб кетмиш Вахшивор қирларига,
Керагатог чўққилари бағрида элас-элас оқариб кўрин-
миш оппоқ қорга тикилдилар.

Байтларнинг сўнгги мисрасини эшитдилар.

Боболарим бирин-кетин суяк суриб ўтган ер,
Момоларим сочларини қирқта ўриб ўтган ер.

Юзларида, кўнгилларида ёруғ табассум ўйнадилар.

— Ҳай-ҳай-ҳай... — дея пичирладилар.

— Бундай бемаҳалда қолиб кетмасдилар-ку? — де-
ди ошиқ.

— Кетгилари келмаяпти шекилли, — деди маъшуқ.

— Кўнгиллари бузилиб ўтиргандир.

— Кечроқ энам, бобонгнинг мол-ҳолларига қарайин
деб, даричадан қайтиб келди. Ўзлари қараётган экан-
лар, вайрон кўнгилларини баттар вайрон қилмайин деб
бормадим, деди.

— Отам, ҳар оқшом момонгникига бориб мол-ҳолга
қара, деди.

— Оқшомлари борсак, бир-биримизга гап қўшмай-
миз, майлими? Бўлмаса билиб қоладилар.

— Майли.
— Коронгилатиб адир айланамиз...
— Момомиз қазо қилганидан буён телевизор, радио қўймаймиз.

— Биз ҳам қўймаймиз.
— Энам қора кийиб юрибди.
— Менинг отам бир куни янгироқ кийимини кийиб шаҳарга бормоқчи бўлиб эди, энам уришди, одаммисиз ўзи, деди. Отам фаросатсизлигидан ўзини койиб, яна қора кийди.

— Биз ҳам қора кийимларимизни кийиб юрибмиз.
— Энам тақинчоқлариниям сандиққа солиб қўйди.
— Укаларим оқшомлари ашула айтиб ўйнарди, энам уришди. Азалимиз, бованг эшитиб қолса нима деган одам бўламиз, деди.

— Энди момомизнинг қирқи ўтгунча шундай бўлади.
— Бовамиз буёқларга келиб юришимизниям билармикинлар? — деди маъшуқ.

— Билмасалар керак, — деди ошиқ.
— Момомизнинг вафоти куни сен ҳам йиғладингми?
— Бўлмасам-чи, уйни айланиб, момомлаб йиғладим.
— Мен энамлаб йиғладим.
— Кара, кетибдилар.
— Юринг, Сайрак адирга энди биз чиқамиз...
Ошиқ-маъшуқ қўзғолди. Ариқ ёқалаб юрди.

Бобомиз кўнгиллари ёришди. Тўлқинландилар. Ўтиришларини-да, туришларини-да билмадилар. Кетларига хиёл чайқалиб, кўзларини юмдилар. Энтикиб-энтикиб нафас олдилар. Кийимлари ўзларига торлик қилаётгандай бўлдилар. Ёқаларини кўтариб-кўтариб, кўкракларини шамоллатдилар.

Жойларидан авайлаб турдилар. Этакларини қоқдилар. Ўтира бериб қотиб қолмиш қаддиларини ростлаш учун белларига қўлларини тирадилар.

Адирламиш ошиқ-маъшуқлардан кўз узмадилар. Суқланиб-суқланиб қарадилар...

Беихтиёр... беихтиёр қишлоққа боражак сўқмоқдан йўл солдилар...

— Момоси, мен уларни кўрдим... — дедилар. — Мен сенга айтиб эдим-у, ҳазрати Хизр юзимиздан ўтолмайди деб!..

Бобомиз оёқ илдилар. Сайрак адирга қайрилиб қарадилар.

Боболарим бирин-кетин суяк суриб ўтган ер,
Момоларим сочларини қирқта ўриб ўтган ер...

Бобомиз бошларини эгганларича туриб қолдилар!
— Момоси, юр, кетамиз... — дедилар.

Бобомиз йўлларида имиллаб, бир-бир босиб давом
этдилар.

Шунда, Сайрак адирда... ҳассаси... қарилик ҳассаси
қолиб кетганини эсладилар.

— Майли, уларга қолсин... — дея қўл силтадилар.

Бошлари гувиллаб, ўзларини мажолсиз ҳис қилди-
лар. Кўз ўнглари ғимирлади.

Ойдинлар тўлқиндай чайқалди. Ойдинлар тўлқин-
дай мавжланди.

Бобомиз хаста қалблари ўртанди, ғариб қалблари
ўртанди. Кўзлари ёшга тўлди. Кўз ёшлари ойдай оппоқ
соқолларига сизиб тушди.

— Момоси, мен уларни кўрдим. Улар байт айтди,
эшитаяпсанми, байт!.. — дедилар.

Бобомиз кўз олдилари ойдинланди. Тагин Сайрак
адирга қайрилиб қарадилар.

Сайрак адирда иккита қора қолди.

Бири ошиқ, бири маъшук бўлди.

Ошиқ билан маъшук бир иккита бўлиб қолди, бир
битта бўлиб қолди...

Бобомиз жилмайдилар.

— Ана, бизнинг болаларимиз, — дедилар. — Ҳазра-
ти Хизр боважоним, умрингиздан барака топинг!..

Бобомизнинг жилмаймиш ёноқларидан бетиним ёш-
лар сизди.

Момомиз вафотидан кейин кўз ёшлари қуриб қол-
гандай бўлиб эди. Қайларда ётиб эди, шашқатор ёш-
лар?

Шашқатор ёшлар бобомиз лабларига сизди, иякла-
рига сизди.

Бобомиз кўз ёшларини енглари билан артиб олди-
лар. Адирдан кўз узмадилар.

— Ана, бизнинг невараларимиз! — дедилар. — Кул-
луқ, ҳазрати Хизр боважоним, қуллуқ!

Бобомиз кўнгилларида нималардир тошиб кела
берди.

Бу тошқинни қайғу десак-да бўлади, хушвақтлик
десак-да бўлади.

Бобомиз кўнгилларидан қайғули хушвақтлик ўқсиб-ўқсиб кела берди.

— Юр, кетдик, момоси, энди биз келмаймиз... — дедилар.

Кўзлари кулмиш бобомиз, юзлари кулмиш бобомиз, ёноқлари кулмиш бобомиз, лаблари кулмиш бобомиз тантана қилдилар.

— Бу адирлар бизники! — дедилар.

Ўқсиклар зарбидан елкалари силкина берди.

— Бу ойдинлар бизники! — дедилар.

Кўнгиллари тинмайин ўқсимиш бобомиз, елкалари тинмайин силкинмиш бобомиз сўнгги бор, сўнгги бор оёқ илдилар. Қоматларини адл тутдилар.

Сайрак адир, адирда ўтирмиш ўғил-қизларига тантана билан қарадилар.

Боболарим бирин-кетин суяк суриб ўтган ер,
Момоларим сочларини қирқта ўриб ўтган ер...

Бобомиз сўқмоқдаги сўнгги қадамларини боса-боса, ойдиндаги сўнгги сўзларини айта-айта, йўлларида давом этдилар:

— Энди кетсак майли!..

МОМО ЕР ҚҰШИҒИ

Хумор момога кун туғди.

Ёлғиз ўғил аскардан келар бўлди.

Остонасидан сукончихўр аримади.

Хушхабар олиб келгувчилар бировига тўн ёнди, бировига белбоғ ўради, бировига дўппи кийгизди.

Ёлғиз ўғилдан борини аямади.

Қўли сандикда бўлди.

Кўзи остонада бўлди.

Аскардан қайтмиш ўғилдан дарак бўла бермади.

Шунда, момо кўнглига тахлика тушди. Чин-да, йўл азоби — гўр азоби. Йўлда нималар бўлмайди.

Чолини отлантириб, йўлга чиқарайин, деди.

Чоли қирда ётиб арпа ўради. Икки-уч кунда ўроқчиларга сув олиб бориш учун бир келиб кетади.

Бечора чоли ҳали эшитмади. Эшитса, от қўйиб келади.

Хумор момо қўлини қоши узра соябон қилди. Чоли арпа ўрмиш кирга қаради. Ўғли келмиш Денов йўлига қаради.

Интихо, аскар келди.

Хумор момо кўчага чиқар бўлди. Калишини излади. Теграсига аланглади. Тополмади. Яланг оёқ чиққани эп бўлмади.

Бу, сукончихўрлар иши эканини билди. Кулиб тура берди. Калишини сўровчи бўлди.

Теварақда юрмиш хамсоя-қўллар, хеш-таборлар елка кисди.

Ховли дарвозаси олдида турмиш Мардон жувозкаш айтди:

— Сукончисига бирор нима атамасангиз, калишингизни-да бермайман, дарвозани-да очмайман. А? Йўқ, Мардон жувозкаш борнинг боласи, майда-чуйдаларга узатган оёғини-да йиғмайди, ҳа!

Жувозкаш дарвозани ичидан занжирлаб олди. Дарвоза тирқишидан одамлар қора берди.

Ўғли остонадалигини кўрмиш момо, эндиги атайдига-

ни охирги суюнчи эканини билмиш момо, уч йилдан буён ўғлини соғина бериб, юрак-бағри эзилиб юрмиш момо, йўқчилигини-да эсидан чиқариб қўйди. Қисир қолмиш молини атаб юборди:

— Анави молимни атадим, бор-е! — деди.

Шундан кейин жувозкаш қўйнидаги калишни момо пойига олиб келиб қўйди.

Момо калишни оёғига йўл-йўлакай илди. Дарвозага талпинди.

Жувозкаш дарвозани очди.

Остонада аскар турди.

Момо ўзини ўғли бағрига ташлади. Юзини ўғли бағрига босди.

Аскар момони кучоклаб олди. Бир-икки марта ердан қўтариб олди.

— Раз-раз-раз! Ты похудела, мамашка, да! Ну, старость — не радость! — деди.

Момо бели зиркираб кетди. Аммо теваракдагиларга сир бермади. Дарди ичида бўлди.

Ўғли қилиғини соғинишга йўйди.

Юзларини ўғли кўкрагидаги нишонларга суйкади, хўнграб йиғлади.

Аскар онасини юпатди:

— Ну, мамаша, ну, хватит! — деди.

Аскар, боши узра сочқилар сочилди.

Болалар сочки терди.

Аскар сочқилар остида ичкарилади.

Одамлар давра бўлди. Хол-аҳвол сўра-сўра бўлди.

Аскар бош ирғади. Лўнда-лўнда жавоб берди:

— Да! Ничего! Спасибо!

Аскар даврага аланглади. Онасидан сўради:

— Мамаша, где папаша?

Хумор момо даврага жовдираб қаради.

Ўрисчани чала-чулпа билонғич жувозкаш тилмоч бўлди.

— Отасини сўраянти, хола, — деди.

— Ха-а, отангми? Қирга арпа ўроққа кетиб эди. Хали-замон келиб қолади.

Аскар бош ирғади:

— Арпа ўрганский-да? Ничего, придёт! — деди.

Хумор момо ўғли пойқадамига ош берди.

— Тўй отаси кирдан қайтганда бўлади, — деди.

Аскар эрталаб бадантарбия қилди.

Белигача яланғоч бўлди. Ховлини айланиб чопди.

Оёғини кўтарди, бебилчагини пешонасига теккизди.

Қўлларини ерга тиради. Ётди-турди, ётди-турди.

— Раз-два-три!.. Живо, сержант Орзикулов! — деди.

Кун терак бўйи бўлди.

Аскар холаси дўппосдай ўғлини эргаштириб келди.

Аскар холасига пешвоз юрди. Ўнг қўлини чаккасига қўйди.

— Сержант Орзикулов! — деди.

Қўришиш учун холасига қўл узатди.

Холаси аскар қўлини эмас, ўзини бағрига олди.

Аскар жиянига қараб қўлини чаккасига қўйди.

— Сержант Орзикулов! Как твоя имя? Баҳром? Значить, Боря, да? — деди.

— Йўк, Баҳром, — деди жиян.

— Нет, Боря! Баҳром, отсталое имя! Боря современная! Рядовой Боря!

Жиян, тоға бўлмиш гапига тушунмади. Онасига жовдираб каради.

Онаси орага тушди.

— Жиянингиз хали аскар бўлмади. Ўзбекча гапирмангиз, тушунмайди, — деди.

— Ну-ну, пора знать, пора!

Аскар чалқанча ётди. Оёқларини чалиштирди. Бармоқлари билан кўкрагига чертди. Ўзича хиргойи қилди:

— Ай лавю, ай лавю... Я вас люблю, я вас люблю...

3

Кун окканда аскар отаси кирдан эниб келди.

Отини дарвоза олдида қолдирди. Камчини белбоғига кистирди.

Ичкари равона бўлди. Кулимсиб-кулимсиб қадамлади, кучоғини очиб-очиб қадамлади. Ўзича гапириб-гапириб қадамлади.

— Кани, аскар келибди-да, қани...

Аскар отасига пешвоз юрди. Қўлларини боши узра ёйди.

— О, папаша, здорово! — деди. — Сколько зима, сколько весна!

Отаси кучоклашиб-кучоклашиб қўришди. Шу ўзимнинг ўғлимми, демишдай, аскарга қараб-қараб қўйди.

Отаси жонлиқ сўйди.

Қариндош-уруғлар, гапга етарлар учун тўй қилиб берди.

Ўғли оёқ олиши билан гапларидан улай-булай изза бўлмади.

Майли, хали-хозир аскарлик хавоси бор. Кейин-кейин ўзига келади, дея ўйлади.

Аммо аскар ўзига келмади.

Мўйсафид отаси тоқати тоқ бўлди, отаси ёрилди:

— Улим, эрта биров айтган экан, отангни кўрдим — аҳмади фориг, энангни кўрдим — товони ёрик, деб. Отанг шул, энанг шул, қўй энди, ўз тилингда гапир.

— Ну, даёшь, папаша, даёшь!

— Мен-ку, чала-чулпа биламан. Қизил аскар бўлиб, ўрис ошналарим билан тиллаша бериб, пича билиб олиб эдим. Лекин энанг бечора манави кишлоқдан нарини билмайди. Тилингга тушунолмай кийналяпти.

— Ну, папаша, пора знать!

Отаси нима қилишини билмади. Ўй суриб қолди.

Отаси бир вақтлар Денов, Термизларда қизил аскарлик машқини олиб эди. Мана шу ерларда Совет ҳокимиятини барпо этиш учун қўлтиғига тўппонча осиб эди.

Унда манави мишиқи пўрим онаси қорнида ё бор эди, ё йўқ эди. Бу ўзи, кимга пўримлик қиялпти?

Отаси зардаси қайнади. Кўйлагини кўтарди. Чап биқинида ҳамон сақланиб турмиш ажабтовур изларни очди.

— Ай сержант, сен ўзи ким билан гаплашаётганингни биялпсанми? — деди. — Мен наган тақиб, Совет ҳокимиятини ўрнатганимда қаерда эдинг? Энангнинг қорнида, отангнинг белида эдинг! Ишонмасанг, мана, наган изи халиям турибди, мана!

— Я узбекский язык не понимаю!

Отаси у деди, бўлмади, бу деди, бўлмади.

Аскар гап корламади.

Отаси, шу чиндан ўз ўғлими, ё, бошқа бировми, демишдай аскар уёғидан қаради, аскар буёғидан қаради. Аниқ бир гапга келолмади.

Кейин, шу ўз ўғлим экани ё ҳаққост чин бўлсин, ё ёлғон бўлсин, дея аскар қулоқ-чаккасига тарс эткизиб бий солди.

Аскар бундай зарбни қутмаб эдимиз, ё, эски қизил аскар мушти ўзи шундай бўладими, ишқилиб, ёнбошига гуп этиб тушди. Унсиз, жингак бўлиб ётди.

Отаси аскарни ёқасидан ушлаб турғизди. Энди бу чаккасига солмоқчи бўлди.

Аскар отаси ниятини пайқади шекилли, ховлини айланиб кочди.

— Вой энажон, ўлдим-е! — дея бакирди.

Отаси белбоғидаги қамчини олди. Яланг оёқ бўлиб аскар қувди.

— Энағарнинг боласи, тўхта дейман! — дея зуғум қилди.

Аскар ўқдай учди. Ошхонага кириб борди. Қозонни айланиб чопди. Онаси кетига паналади.

— Энажон, отамни ушланг! Жон эна, ушланг! — дея ёлворди.

— Кўркма-е, индамайди!

— Индайди, сиз кўрмадингиз, уже битта едим! Қўлидаги қамчини олинг, энажон!

Отаси зуғум қилди:

— Ушлама мени, энаси, ушлама! — деди. — Энағарни бир қамчи остига олайн!

Онаси орача қилди.

— Қўйинг, энди қобил аскар бўлади, — деди. — Айт, қобил аскар бўламан, де.

— Энди қобил бўламан, жон ота!

— Ҳа-а, энағарнинг аскари, тилинг бор экан-ку!

— Бор, мана, бор!

4

Шундай қилиб, аскарга тил битди.

Аскарлик кийимларини ташлади. Ўз кийимларини кийди.

Бир эрта отаси овозидан уйғонди.

— Сержант Орзикулов, буёкка бир қаранг! — деди отаси.

Аскар ҳадаҳалаб кийинди. Отилиб борди. Уйқули кўзларини укалади. Отасига жовдираб қаради.

— Сержант Орзикулов, бет-қўлни ювиб фариштали бўлиб келинг, муҳим топишириқ бор!

Аскар чопқиллаб бориб, чопқиллаб келди.

Отаси аскарни офилхонага эргаштириб борди.

Мол таппиларни кўрсатди.

— Манавилар нима, сержант Орзикулов? — деди. — Ҳа, яшанг, таппи! Энди, ўзингиздан колар гап йўқ, сер-

жант, тирикчилик, ха, тирикчилик! Биласиз, таппи киш-
да кўп яхши ўтин бўлади. Қишнинг ғамини ёзда е, деган!
Энди, енгни билаккача туриб, таппи ёпганский, ха!

Аскар таппиларга қаради. Кўнгли ўйнади. Бир, тап-
пига қаради, бир, отаси кўлидаги камчига қаради.

Ўлмайиннинг кунидан билакларини турди. Авайлаб-
гина энкайди. Таппига кўл урди.

Кўнгли ўйнагандан-ўйнади. Кўзларини чирт юмди.
Тагин очди. Елкаси оша отасига қаради.

Отаси какқайиб қараб турди. Отаси камчи ўйнатди.

Аскар тақдирга тан берди. Тагин кўзларини юмди.
Таппини кафтларига олди. Деворга қулочкашлаб таппи
ёпди.

Шунда, девордаги қатор таппиларда ботиб ётмиш
онаси панжа изларига кўзи тушди.

— Ха, бали, сержант Орзикулов, гап бундай бўпти-
да! — деди отаси. — Энангизнинг кўлидан бир ишни
оладиган бўлдингиз!

Бир оқшом отаси масалани кўндаланг қўйди:

— Мана, меҳмонлигингиз-да қариди, сержант Ор-
зикулов. Келди-кетдилар-да сийраклаб қолди. Сўра-
моқдан айб йўқ, энди ким бўлмоқчисиз?

Аскар ҳарбий хизматдан қайтиб, ижроқўм раиси
бўламан, дея ният қилиб эди. Ана шу ниятини айтиш
учун тили айланмади, елка қисиб кўя қолди.

Отаси бўлари гапни айтди:

— Билмаганский-да? Унда, бизники билганский! Ма-
нави заранг таёкни олиб, орқамдан юрганский! Сержант
Орзикулов пода бокқанский!

Аскар анграйиб қолди. Оғзи очилиб қолди.

Отаси бир ўкрайди.

Аскар дирк этиб жойидан турди.

— Есть, пода бокқанский! — деди.

Шу кундан эътиборан аскар чакана чўпон бўлди.

Адирда узун кун чакана мол боқди.

Аввал-аввал кўника олмади. Каерларгадир, хусусан,
аскар бўлмиш жойларига кетиб қолгилари келди.

Кейин-кейин адирларга ўргана борди. Адирларсиз зе-
рикди. Адирларсиз кунни ўтмади.

Оқшомлари уйма-уй юрди. Оши ҳалол йиғди.

Боши иккита бўлди.

Кетма-кет иккита киз кўрди.

Эл аскарни сержант Орзикулов дейишини қўймади.

Ҳазил-мутуйибачилар тўй-гаштакларда сержант Орзикулов аскардан қайтиб келиб гапирмиш гапларини гапириб берди. Қилиқларини қилиб кўрсатди.

Эл хандон отиб кулди.

Болалар сержант Орзикулов бўлиб гапиришди, сержант Орзикулов бўлиб кўришиб-сўрашди, сержант Орзикулов бўлиб таппи ёпди.

Эл қах-қах уриб кулди.

У, сержант Орзикулов бўлиб қолди.

Шунда... шунда, уруш бошланди.

Сержант Орзикулов урушга кетди.

Урушдан эсон-омон қайтди.

Теваракка олазарак бокди.

Отаси бечора раҳматлик бўлибди.

Гул деб аталмиш бир дард иккита қизини-да олиб кетибди.

Чолидан айрилмиш онаси билан фарзандларидан жудо бўлмиш аёли мунғайиб қолибди, ғариб бўлиб қолибди.

У урушдан ажабтовур бўлиб келди.

Миқ этмади. Олис-олисларга термулди.

Қариндош-уруғ болалари кўксидаги орден-медалларга қўл теккизиб кўрди.

— Буларни қаердан олдингиз? — дея суриштирди. — Урушга борсак, биз ҳам орден олиб келардик, — деди.

Шунда, сержант Орзикулов кирғинбарот кунлардан бор-йўғи бир марта гап очди:

— Урушнинг оти ўчсин, болам, — деди. — Сизлар сўраманглар, мен айтмайин. Бундайчикин оҳангжамоларни мен тақдим, сизларга тақини насиб этмасин...

Колхоз раиси сержант Орзикуловни яхши-яхши ишларга қўймоқчи бўлди.

Аммо сержант Орзикулов рад этди. Тағин ўз подасини сўради.

Икки йилда фарзанд кўрди.

Буниси-да қиз бўлди.

Қиз бўлса-да умри билан бўлсин эди, буниси-да кетди.

Тўртинчиси ўғил бўлди.

Хумор момо невараси учун исм ўйлади.
Ақлларга маслаҳат солди. Оқ-корани таниганларга
китоб кўрдирди.

Олис ўйладилар.

Ўйламай бўладими, кетма-кет учта фарзанд кетди!

Охир-окибат, ҳаёт соҳиби бўлсин, ҳаётда турсин, дея
Турсун деб исм қўйдилар.

Ота-она орзуси бажо бўлди.

Турсун ҳаётда турди.

7

Ёлғиз ўғил Турсун бир оёғи мактабда бўлди, бир оёғи
адирда бўлди.

Мактабдан кейин бир қўйнига нон солди, бир қўйни-
га китоб солди. Отаси олдиға борди.

Тошга чўнкайиб китоб ўкиди. Овоз қўйиб китоб
ўкиди.

Эл таъбири билан айтмиш, Турсун ғазалхон бўлди.

Байрам, тўй-маъракаларда шеър ўкиди.

Мактаб кутубхонаси камлик қилди. Тумандан даста-
даста китоб олиб келиб ўкиди.

Сандиқ ости билан дераза токчалари китобга тўлди.

Адабиёт муаллими Турсуннинг шеърӣ дафтарини
кўриб берди. Бир-иккитасини туман рўзномасида
чиқариб берди.

Ёлғиз ўғил доврӯғи донг таратди.

Эл ўйлаб қолди: отаси бор-йўғи подачи бўлса, ўғли
қандай қилиб байт ёзади?

Жавобини отасидан сўради:

— Сержант Орзиқулов, улингизга нима бериб боқяп-
сиз?

— Шу, биз нима есак, уям шуни ейди.

— Унда, қандай қилиб байт битяпти?

— Шунга хайронман. Шунча бўй-бастим билан мен
байт битолмайман, бу энағар битяпти.

Бир окшом сержант Орзиқулов ўғли ётажак уйга
охиста кириб олди.

Деворда рангтасвирлар илиғлик бўлди, қаламтасвир-
лар илиғлик бўлди.

Тасвирларда турфа гуллар, қорли тоғлар, жонивор-
лар бўлди.

Бир саман йўрғалаб юрди. Бир бўз ёллари ҳилпираб-
ҳилпираб елди. Бир жийрон олис-олисларга термулиб

кишнади. Иккита қора тўриқ олд оёқларини кўтариб, тумшукларини тумшукларига теккизиб искашди...

“Отга мойилли бўлибди. Эсайсин, от олиб бераман”.

Сержант Орзикулов шундай ният қилди.

Деразада тахлоқлик дафтарларни варақлади.

Ўғли шуларни ўз ичидан чиқариб битдими, ё, бирор китобдан олиб битдими, билолмади.

Дафтарни варақлади-варақлади, тагин-да ажабланди...

Дафтарда бир киз расми бўлди. Киз хушрўйгина бўлди. Елкасида гулдор рўмол бўлди.

Расм остида хуснихат бўлди.

“Шу киз учун битилмиш байт бўлса ажаб эмас”.

Сержант Орзикулов шундай ўйлади.

Аёлини чақирди. Қизни кўрсатди.

Аёли кизга бот-бот тикилди.

— Танимадим, — дея елка учирди.

Аёли ўзида йўқ хушвакт бўлди.

Ёлғиз ўғли уйғонибди! Бир қизга, ким бўлса-да, бир қизга кўнгил кўйибди! Бир қиз билан кўнгил олиб, кўнгил берибди! Ёлғиз ўғли суюкли бўлибди!

Ўғли мактабни битирсин. Насиб бўлса, шу қизни келин қилади!

Уч бирдай қизни қора ерга берди. Насиб бўлса, шу қиз келин-да бўлади, қиз-да бўлади!

Сержант Орзикуловнинг-да бир қувончи икки бўлди. Орзуси эзгу бўлди.

Насиб бўлса, ўғлини вақтли уйлантиради. Ёлғиз ўғил эрта уйланса, эрта фарзандли бўлади. Ўзидан-ўзи қўпаяди, ўзидан-ўзи униб-ўсади. Фарзандлари отасига йўлдош бўлади, бобосига неvara бўлади.

Ота-она орзу-ҳаваси ҳамиша эзгу бўлади.

Аммо ҳаёт ҳамиша-да ота-она орзу-ҳавасига эш бўла бермайди.

Ҳаёт бошқа, орзу-ҳавас бошқа.

8

Турсун мактабни битирди.

Кийимларини жомадон жойлади.

Гап йўқ, сўз йўқ, ўқишга жўнади.

Онаси оғринди.

Урушда қон кечмиш отаси ўғлини қўллаб-қувватлади. Қўлига пул берди. Хуш-хушвакт ўқишга жўнатди.

Бот-бот тайинлади;

— Улим, биз ўқиёлмадик, энди, сен ўқи. Замон ўқиганники бўлиб қолди. Бирдан-бир тилагим, отанг ким, энанг ким, шуни унутмасанг бўлди...

Турсун ўқишга кириб келди.

Таътил кетидан таътил ўтди.

Турсун ўсиб-улғайди.

Юзларида учли нималар тошиб ётиб эди. Ёноқлари-ни ғадир-будур нималар босиб ётиб эди. Ёноқлари қўнғиртоб қора эди.

Бир ғаними ёноқларини қотиб ётмиш таппига қиёслади. Бир ғаними ёноқларини чалмага қиёслади.

Ўзи ойнага қаради-қаради-да:

— Йўқ, булар шунчаки кирлар, — деди.

Турсунқул ювина берди-ювина берди. Ёноқларидагилар кетди. Юзлари силлиққина бўлди.

Ажабтовур кийимлар киядиган бўлди.

Папиросни лаблари четига қистириб юрадиган бўлди.

Гугуртни ташлади, ёндиргич тутди.

Жуздони бетига аёллар тасвирини ёпиштириб олди.

Оёқ либослари товони кўтарилди.

Сочига соч қўшилди. Қулоқларини ёпди.

Паловни қошиқда ейдиган бўлди.

Бир тўйда “Модерн токинг” дея аталмиш гуруҳ ашуласини хиргойи қилиб ўйнади.

Кўпни кўрганлар мийиғида кулди.

— Отасига тортибди, — деди.

9

Турсун тонг сахарлаб уйғонди.

Бет-қўлини ювмасдан дўкончага чопди.

Аммо дўконча хали ёпиқ бўлди.

У дўконча олдини олиб турди.

Шеър чоп этилмиш рўзномадан ўнта олди!

Қайтимиға қарамади. Рўзномаларни қўлтиғига қисиб чопди.

Бир рўзномани қўлига олди. Тағин, бирор мисрам тушиб қолмадимикин, деган ташвишда шеърини йўл-йўлакай ўқиди. Ҳижжалаб ўқиди.

Хайрият, мисралари тугал бўлди.

Ижарасида эшикни ичкаридан кулфлади.

Шеърларини чалқанча ётиб ўқиди, тик туриб ўқиди, ўтириб ўқиди.

Турсун ўзини катта шоир ҳис этди.

Рўзномадаги расмига тикилди. Ўзини... XIX аср буюк шоирларига қиёслади.

“Йўк, ўхшамайди. Буюклар соқол қўяди. Буюклар сархонали мундштук чекади”.

Чин, кадимги улуғлар соқоли бор, сархонали мундштуги бор.

Нимага энди Турсун соқол қўймайди? Мундштук чекмайди?

Одамлар соқолини киртишлаб юради. Одамлар папирос чекиб юради. Юра берсин! Одамлар ким бўлибди? Жайдари халк-да!

Йўк, жайдари халқдан фарқ қилмоқ лозим...

Турсун соқол қўйди. Турсун сархонали мундштук олди.

Турсун исм-шарифини пичирлаб айтди: Турсун Орзикулов!

Исми шариф дегани-да шунча узун бўладими! Яна тағин жарангламайди! Шоирлар исми шарифига ўхшамайди!

Ўзи, исми маъноси нима? Турсун, ўтирсин, ётсин... Шуям гап бўлди-ю!

Турсун ўз исми шарифидан... орияти келди. Ота-боси отидан... уялди!

Ўзига шоирона ном топишни ўйлади.

Неча-неча тахаллуслар топди. Ўзига ёкмади.

Охири, тарихдан келиб чиқди. Ўзини Пахлавон Даҳо деб атади.

Пахлавон Даҳо!

10

Бир таътилда ота-онаси Пахлавон Даҳони уйлантирмоқчи бўлди.

Даҳо оёк тиради. Ўқишни ўртага солди.

— Хали ёшман, — деди.

Аммо асл боисини айтмади.

Ота-она нияти қатъий бўлди.

Онаси кўзига ёш олди. Тавалло килди.

Охири Даҳо кўнди.

“Мендан нима кетди, бир ўйнаб қолай. Ўқиш битгунча ким бор, ким йўк”, деди.

Ота-она қариндошлари қизини келин қилмоқчи бўлди:

— Ўзимизники яхши-да, ёлғизгина боламиз бўлса...

Даҳо ўша дафтардаги қизни айтди:

— Олсам, ўшани оламан, бўлмаса йўк! — деди.
Ота-она ёлғиз ўғил кўнглига қаради.
Тўй бўлди.
Келин ота-она олдида қолди.
Куёв бошоқойда ўқишига қайтди.
Байрам, таътиллarda келиб-кетиб турди.
Бир ўғил, бир қиз кўрди.
Ўқишлар битди.
Даҳо ўз вилоятига ишга юборилди.
Даҳо шаҳарда қолмоқчи бўлди. Шаҳарда қолиш учун
пинҳона уриниб кўрди.
Аммо иш масаласи қийин бўлди.
Даҳо ичини ит тирнади.
Онғсиз қолди. Қишлоғига қайтиб борди.
Ўзи ўқиб-улғаймиш мактабда ўқитувчи бўлди.

11

Паҳлавон Даҳо мактабда осмондан тушгандай юрди.
Теварак-атрофга, жамики оламга осмондан қараб
яшади.

Ўқитувчилар:

— Ўзимизга қайтиб келибсиз-да, — дея ҳол сўради.

Ана шунда Даҳо ўзини камситилган ҳис этди.

Ушбу гапни: “Ҳолинг шу экан, нима қилардинг кек-
кайиб, ўзимиз катори одам экансан-ку”, деган маънода
тушунди.

Ерга тушмаслик учун турли-туман ҳавойи гапларни
тўкиб гапирди:

— Дорилфунунда қолдирмоқчи эди, қолмадим.
Шаҳарда катта ишларга қўймоқчи бўлди, кўнмадим, —
деди.

Отдан тушса-да, узангидан тушмади.

Жамоатдан ўзини четга олди.

Ўзига-ўзи бино қўйди.

Уйда-да, ишда-да, кўча-қўйларда-да ўзини элдан хо-
лис олди.

Уйда-да, ишда-да теваракка бегона кўз билан қаради.

Теваракдагилар-да Даҳога бегона кўз билан қаради.

Ўз пуштикамаридан бўлмиш болалари-да Даҳога бе-
гонасираб қаради.

Даҳо кулса, болалари-да кулди.

Даҳо ҳўмрайса, болалари-да ҳўмрайди.

Даҳо ўзини-ўзи қафасга солди.

Юраги сиқилгандан-сиқилди.

Юраги чолвори балоғидай ғижим-ғижим бўлди.

Оқшомлари ичини ит таталади.

Тиззасига шاپиллатиб урди. Сапчиб турди. Кўчага йўл олди.

Ўйлади-ўйлади, колхоз кутубхонасига йўл олди.

Кутубхона эшигида кулф кўрди. Лўмбоздай кулфни чанг босди. Кулф ерранг бўлди.

Даҳо кулфга тикилиб қолди.

Қаердандир идора қоровули келди. Энтикиб нафас олди. Дахонинг юзига энгашиб қаради.

— Сизмисиз, шоир ука, — деди. — Мен, кутубхонага бирор маст-аласт ўғирликка келдим деб ўйлаб, чоғиб келибман.

— Оғзингизга қараб гапиринг.

— Гапнинг тўғриси-да, ука, одамнинг кўнглига нима-лар келмайди дейсиз. Кутубхона оstonасига ойлаб инсон зоти кадам қўймай-қўймай бирдан одам пайдо бўлиб қолса, кўнгил хавфсирайди-да.

— Кутубхоначи борми?

— Ҳа, бор. Кутубхоначи анави Самиевнинг келини бўлади. Ҳозир ўтоқда.

— Келади-ми?

— Энди, уёғини билмадим, шоир ука. Ҳозир ўтоқ, кейин узум узиш бўлади. Ундан кейин ҳаммани пахтага хайдайди. Шу билан киш келади. Кишда ҳафтада бир очса очади, очмаса йўқ. Нима, бирон зарил иш бормиди?

— Шундай, бир қарасам деб эдим.

— Келин йўқ-да. Келин йўқ вақтлари хабарчи газета-журналларни бир ҳафталик қилиб қассоб қайнотасига ташлаб кетади. Қайнотаси рўзнома увол бўлмасин деб, эл-халққа гўшт ўраб беради. Астагина бориб сўрасангиз, бир-иккита рўзнома беради. Яхши одам, қўли очик.

Даҳо мактабга қараб юрди. Мактабни бир айланди. Қоровулдан бошқа жон кўрмади.

Бекатдаги темир ўриндикка ўтирди. Ҳафсаласи пир бўлди.

— Уф-ф, — деди.

Кўча юзидаги симёғочда осилмиш радиокарнай узук-юлук овоз берди:

— Эълон, ўртоқлар, эълон эшиттирамиз! — деди. — Кеча кечаси Саид чавандознинг саман оти қочди! Кимда-

ким дарагини айтса бир эчки, ушлаб келса бир кўй суюн-
чиси бор! Яна бир эълон! Бугун колхоз клубида икки
серияли индийский кино бўлади! Қайтараман, ин-
дийский! Бош ролда Раж Капур! Эшитянсизми, Капур,
Капур! Билет нархи ҳар серияси йигирма тийиндан қирк
тийин! Кино қоронғи тушганда бошланади!

Даҳо энсаси-да қотди, қулгиси-да келди.

Қош қорайди. Ҳаво файзиёб бўлди.

Даҳо жойидан қўзғолди. Чолвори кетини тортиб-тор-
тиб қўйди.

Уйга йўл олди. Йўлда оёқ илди. Ўйлаб қолди.

“Уйга бориб нима қиламан?”

Кўнгли ниманидир истади, ниманидир қўмсади.
Кўнгли нимагадир ташна бўлди, нимагадир талпинди.

Нималигини ўзи-да билмади.

Уйи тарафга қўл силтади. Тағин изига қайтди.

Боягина радиоқарнай барчани кинога таклиф этди.
Нимага энди у кинога бормади?.. Айтилган жойдан
қолма, дейди.

Чин, хинд киноларини ёмон кўради. Шундай бўлса-
да, боради.

13

Маданият саройи чироқлари ҳали ёнмади. Теварак
нимқоронғи бўлди. Одам одамни зўрға таниди.

Болалар қувишиб ўйнади.

Даҳо сарой паттахонаси олдига келди. Паттахона да-
ричасидан мўраламоқ бўлиб энгашди. Бирдан кетига тис
бўлди.

Бир ит даричадан тумшугини чиқарди.

“Қоровул паттахонани итхона қилибди”, дея ўйлади.

Даҳо дарвоза олдида турмиш киночи қўлига танга
ташлаб кирди.

Ичкари ярми бўм-бўш, ярмида ўтирғичлар бўлди.
Ўтирғичлар бирови қийшайиб ётди. Яна бировида орқа
суянчиги йўқ. Тағин бировида ўтирғич дасталари синиб
ётди. Бус-бутуни кам бўлди.

Даҳо бир майиб ўтирғичга қўлрўмолини тўшаб
ўтирди.

Киночи клуб чирогини ёқди.

Даҳо сахнага қаради, маҳлиё бўлиб қолди.

Сахна шифтида қалдирғочлар уя қурди. Уяларда
пат-хаслар осилиб ётди.

Олапат қалдирғочлар сахна узра чарх уриб учди.

У қалдирғочларга махлиё бўлиб, билмади.

Ўтиргичлар лик тўлди. Жой етмай қолди.

Бировлар ташқаридан тош олиб келди, бировлар ғўла олиб келди. Уйи яқинлар уйидан кўрпача олиб келди.

Тағларига қўйиб ўтирди.

Болалар ерда тизилишиб ўтирди.

“Сангам” деб аталмиш кино бўлди.

Болалар:

— Ура-а-а! — дея кийқириб чапак чалди.

Катталар киночига қараб бақирди:

— Йигирма йилдан буён шу кинони олиб келасан, инсофинг борми, ўзи?!

— Ўтган бозор куни қандай кино олиб келайин деганимда индийский бўлсин, дедиларингиз-ку! — деди киночи.

— Индийский кино битта эмас-ку, ахир!

— Бошқаларини колхозларга олиб кетиб қолибди. Шуниям зўрға олдим, халқ талаб қияпти, деб!

— Бўлди килинглар энди, кинони кўрайлик!

Сарой бозордай гувиллади.

Одамлар хахолаб кулди, кийқириб кулди, хуштак чалиб кулди.

Оғизларига келмиш гапни гапириб кино кўрди.

— Қаранглар, ҳозир қизнинг кийимларини олиб кўяди, ана олди!

— Ҳозир қиз билиб қолади!

— Энди қиз қўшиқ айтади!

— Ай, оху кўзларингдан!

— Ўзиям хурилиқо-да, ох-ох!

— Шу қиз қишлоғимиздаги Тошмирза бригадирнинг қизига келбат беради!

— Тошмирза бригадирнинг қизи қорачадан келган, бу окдан келган!

— Кинода шундай кўринади-да, аслида юзидагилар упа-сурма!

— Ҳа, кўзингдан Раж Капур! Ўзимизнинг Капур-да бу!

Кино узилиб қолди.

Одамлар хуштак чалди.

— Ай, сапожник! — деди.

Сахнада тагин кино кўринди.

Одамлар бу сафар бараварига хой-хойлади:

— Ай, сапожник, ўтказиб юбординг!

— Қиз сувда балиқдайин балқиб сузишини қолдириб кетди-я!

— Бас кил, ашқол-дашқолингни!

— Оладиган кирк тийининг бурнингдан чиқсин!

Хуштак тинмади.

Киночи кинони тўхтатди. Одамлар айтган жойидан кайтариб қўйди.

Кино ярим соат мобайнида тўрт марта узилди.

Узилган вақтлари Даҳо ерга қаради. Кўзларини юмиб ўтирди.

Кино давом этди.

Кўчма кино яқинида ўтирмиш бир одам жойидан турди.

— Ай, боғбригада қизлари! — деди. — Эшитмадим деманглар, эртага ўтоққа бормаимиз! Санглокка ариқ то-залагани борамиз, эшитдиларингми?

— Ай, Абил ҳисобчи, кўп қариллама!

— Нимага қарилламайман? Иш зарилми, кино зарилми? Кинё кўрасан-а, кино кўрасан! Мана кўрасан, мана бўлмаса, мана! — Абил ҳисобчи шундай дея, сахнага тушмиш нурга қўшқўлини тутди. Бармоқларини бир-бирига қийдирди.

Бармоқларини туя ўрқач қилди, хўрозқанд қилди, бешиктебратар қилиб ўйнатди.

— Кино кўрасан-а, кино кўрасан! Мана кўрасан, мана!

Барча қилиғи сахнада акс этди.

Одамлар қийқириб кулди.

Даҳо ерга тупурди. Кинога қўл силтади.

14

Узум узиш соб бўлди.

Пахта терим бошланди.

Даҳо мактаб аҳли сафида “Ҳазорбоғ” совхозида хашарда бўлиб келди.

15

Дарслар бошланиши билан совуқ-да бошланди.

Мактабга кўмир келди.

Даҳо кўмир олди. Дарвоза олдига туширди.

Қош қорайгунча кўмир ташиди. Қоп-қора кўмирга ботди.

Яхшилаб чўмилмоқчи бўлди.

Аммо аёли қўймади:

— Аввал овқатини еб олсин, кейин чўмилади, — деди.

Дахо бет-бошини чайди.
Таомини еди.
Болишга ёнбошлади. Кўзи илинди.

16

Бир маҳал уйғонди. Теваракка сер солди.
Қабатида ўғил-кизи, ундан нарида аёли ухлади.
Ой деразадан боқди.
Дахо кўзларини бир юмди-бир очди. Зим-зиёга эл бўлди.
Ўғил-кизи димоғига қулоғини тутди.
Ўғил-кизи бир меъёрда пишиллаб ухлади.
Дахо ерга силжиб тушмиш кўрпани ўғил-кизи устига ёпиб қўйди. Ўзи кўрпасини-да ўғил-кизи оёқларига ташлади.
Авайлабгина аёли олдига ўтди.
Дахо кўнгли талпинди, Дахо кўнгли энтикди, Дахо кўнгли тин олди, ором олди...
Дахо қорни очди. Кўнгли озди.
Оёқ учида ташқарилади.
Аёли шивирлаб овоз берди:
— Овқат ошхонада, устида тобоқ тўнтариқлик.
Дахо дахлизда оёғи учида турди.
Ота-онаси ётмиш уй эшиги тарафга қулоқ солди.
Жон нишонаси сезмади.
Хотири жам бўлди.
Дахлиз эшигини авайлаб очди. Қандай авайлаб очди, шундай авайлаб ёпди.
Ой ойдин бўлди.
Тун аёз бўлди.
Дахо оёқ учида одимлади, омонат одимлади.
Оёқлари остида бир нима чирс-чирс этди.
Дахо сесканиб кетди. Этлари увишиб-увишиб кетди.
Энкайди, оёқлари остига қаради.
Халқоб сувлар музлабди.
Омборхона чироғини ёкди, ичкарилади.
Бир сичқон шитирлаб қочди. Бурчакдаги ковакка ўзини урди.
Омборхонага сер солди. Ўзга жониворларга кўзи тушмади.
Кўнгли тинчиди.
Ёғоч қозикда илинмиш нўхтани олди. Сичқон ғойиб бўлмиш бурчакка ташлади.
Кийимларини бирин-кетин шу қозикка илди.

Тоғорага кирди. Жойлашиб ўтириб олди.

Қоракуя баданига сер солди.

Тоғора олдида турмиш сатилга қўл солди. Сув совибди.

Нима қилишини билмади. Ошхонага олиб бориб иштиб келмоқчи-да бўлди. Совукда эринди.

Чўмич билан бошидан, елкаларидан сув қуйди. Баданини уқалади. Тағин чўмичлаб қуйди.

Баданидан оқмиш сув, қоп-қора бўлиб тоғорага тушди.

Юзини кафти билан артди. Сатил олдида турмиш юмалоқ кирсовунни олди.

Шунда, бадани учди. Дир-дир калтиради. Боши сарак-сарак бўлди.

Совунни жойига ташлади. Чўмични рўзномага қўйди.

Сатилни қўшқўллаб кўтарди. Бошидан шариллатиб сув қуйди.

Оёғи остига рўзнома тўшаб артинди.

Этлари дир-дир учди. Қўллари калт-қалт этди. Тишлари тик-тик этди.

Бошини жикқа хўл сочик билан ўради.

Ёғоч сўри устида турмиш бир халта ун хўл бўлди.

Боя бошидан сатиллаб сув қуйишда хўлланди.

Энди, ун ярми хамир бўладиган бўлди.

Омборхонадан ошхонага чопқиллаб борди.

Зим-зиёда қидирди-қидирди, гугурт топди.

Примусни ёқди. Пилик бир ёниб қизарди.

Дахо примус ичини очиб қаради. Ичида ермойи бўлмади.

Ўчоққа ўт ёкиш ит азоб бўлади.

Дахо шўрвани муздайлигича еди.

Чойнак жўмрагидан оғиз қўйиб сув ичди.

Дахо дилдиради.

17

Эртаси танаси қақшади. Бадани кичиди.

Хаммомга йўл олди.

Олдин сартарошхонага борди. Кутидай ёғоч кулбага кирди. Ўриндикқа чўкди. Ойнага қаради, сочларини силади.

Сартарош ойнага қараб бош чайқади.

Дахо тушунмади. Елкаси узра қайрилиб қаради.

Сартарош Дахо елкаларига қўлини қўйди. Ойнага қараб:

— Сочингизни ололмайман, — деди.

— Нега?

— Чинимни айтсам, биз бир хашаки сартарошмиз!
Соч оладиган бўлсак, устара билан қатрон қилиб оламиз!

— Йўк-йўк!

Даҳо жойидан лик этиб турди.

— Ана, тайёр автобус, шаҳарга боринг. Маданиятли одамлар шаҳарга боради.

Шунда, кинилоқда ҳаммом йўқлиги ёдига тушди.

Нима қилишини билмади. Калласини кирт-кирт қашиди.

Шу якшанбада туман ҳаммомига боришга аҳд қилди.

Сочлари ораси қичигандан-қичиди.

Сочсовун олмоқчи бўлди. Сочини сочсовун билан ювмоқчи бўлди.

Шу ниятда дўконга кирди.

Дўкондан сичкон хиди келди.

Дўкон бир тарафи хўжалик моллар бўлди, бир тарафи саноат моллари бўлди.

Даҳо саноат молларини томоша қилиб бошлади.

Қатор-қатор камзул-чолворлар осилиб ётди. Турли-туман кийим-кечаклар тахланиб ётди.

Даҳо кийим-кечакларга қаради, ўйлади, қаради — ўйлади.

У энди мактабга қатнаб бошлаган вақтлариям шулар бор эди.

Даҳо ўшанда кийим-кечакларга сукланиб қараб эди, катта бўлсам олиб қияман, дея орзу қилиб эди.

Ана, катта бўлди.

Кийим-кечаклар ҳамон турибди.

“Энди буларни ким олади, ким қияди? Жандафурушга топшириб бўлмайди. Барча-барчаси қимматбаҳо нарса. Ҳеч қимга керак эмас нарсани чиқариб нима қилади”.

Даҳо шундай ўйлади.

Хўжалик молларига қарагиси келмади. Боиси, сичкон хиди қўнглини ўйнатди. Чўнтагини қовлади.

— Иккита яхши сочсовун беринг, — деди.

Сотувчи пинагини бузмади.

Даҳо хайрон бўлди. Сотувчи юзига қаради.

Сотувчи илжайди.

— Ҳазиллашяпсизми, шоир ака? — деди.

— Йўк.

— Бизда сочсовун бўлмайди.

— Унда, иккита совун беринг.

— Ҳа, совун бошқа гап. Совун бор, мана.

Сотувчи шундай дея пештахта устига иккита кирсовун қўйди.

— Йўқ, атирсовун, деяпман.

— Атирсовун йўқ. Бир бўлиб эди, тамом бўлди. Атирсовундан олқинди яхши, кирни яхши олади.

— Кирга эмас...

— Унда, ана, тайёр автобус, шаҳарга боринг. Маданиятли одамлар шаҳарга боради.

Даҳо дўкондан пешонаси тиришиб чикди.

Мактабга жўнади.

Дам олиш куни туман йўл олди.

Туман ҳаммоми сассик бўлди. Буғи йўқ бўлди, фақат иссиқ суви бор бўлди.

Даҳо иссиқ сувга яхшилаб ювиниб олди.

Охирги автобусда қишлоққа қайтди. Йўлда чанкади. Юраги куйди.

Қишлоқ марказида тушди. Ховузга қараб юрди.

Бир ховуч сувни лабига олиб бориб қаради. Сувда майда-майда қуртлар ўйнади.

Даҳо афти бужмайди. Сувни тўкиб ташлади.

Кўнгил ташналиги босилмади. Юраги куйгандан-куйди.

Ошхонадан сув сўради, катик сўради.

Нимаики сўради, мўйловли ошпаз йўқ, дея бош ирғади.

Дахонинг зардаси қайнади.

— Нима бор ўзи? Бу ошхонами, ё, бир чўл-биебонми? — деди.

— Зарда қилманг, шоир ака, зарда қилманг. Мана, шўрва бор. Бизда шўрвадан бошқа ҳеч нарса бўлмайди. Сизга ўзи нима керак?

— Ҳеч нима! Бир дам олиб ўтирсам деб эдим!

— Унда, ана, тайёр автобус, шаҳарга боринг! Маданиятли одамлар шаҳарга боради!

Даҳо ошпазга қаради, ошпаз Даҳога қаради.

Даҳо қўл силтаб жўнади.

Йўлда ўйлаб юрди: “Маданиятли одамлар шаҳарга боради. Ажаб, бари шундай дейди.

Шоирлигимга шама қияптимиз дейман”.

Йўлда хабарчи ушлади. Қўлига иккита хат берди.

— Калламни қашиб ўйлайман. Пахлавон Даҳо ким бўлди экан дейман, билсам, сиз экансиз, — деди.

Сахийлик қилгиси келди. Битта рўзнома-да узатди.

— Келинг, битта газета берайин, ана, — деди.

— Чеккасига Маматов деб ёзилибди.

— Анави Мардон тракторчи-да. У адирда ер хайдаб юрибди. Ола беринг, шоир одамсиз, ўқийсиз. Энди, кўнглингизга олманг-у, шу, ота-бобонгиз исми шарифидан қолманг. Ота-боболаримиз исми шарифида гап кўп. Ота-боболаримиз етти ўлчаб бир кесиб, исми шариф кўяди. Ҳеч бандани ота-бобоси исми шарифидан жудо этмасин!

Даҳо рўзномани хабарчи кетидан отиб юборайин деди.

— Т-фу, провинция! — дея пичирлади.

Рўзномани қўлтиғига қисиб олди. Йўл-йўлакай хатларни очиб ўқиди.

Бир рўзнома назмларини бадийи заиф, дея чоп этмади.

Бир ойнома Пахлавон Даҳо Ғарб сояси, деди.

Хат охирида шундай маслаҳат берди.

“Ғарб оҳангларига ўйнаманг. Ўзингизникини яратинг”.

Шундай-да куймиш Даҳо, тагин-да бешбаттар куйди.

— Ух, саводсиз, тўнкалар! — деди.

19

Даҳо кишни бир амаллаб ўтказди, баҳорни икки амаллаб ўтказди.

Мактабда ёзги таътил бошланди. Даҳо жомадон кўтариб йўлга тушди.

— Йўл бўлсин? — деди аёли.

— Дам олиб келаман, — деди. — Бир ой!

20

Бекатда тагига жомадон қўйиб ўтирди.

Шунда, йўл четида бир трактор пат-патлаб ўчди.

Ўқувчи кизлар даладан келди. Трактордан тап-тап ташлади. Муаллимига салом берди, уй-уйларига таркалди.

Назар ҳисобчи Даҳони кўриши билан бекатга қараб юрди.

Бир-бирларидан хол сўради.

— Чинимни айтсам, Турсун ошна, шаҳарга тагин қайтиб кетгим келяпти. Эртадан-кечгача иш, иш! Одамнинг жонларига тегиб кетди!

— Қиши билан дам оласизлар.

— Дам олиш қаёқда дейсиз. Қишда колхоз сут топириғини бажаролмай қолади. Кейин биз бечоралар кўлимизда даранг-дурунг идиш-товок, уйма-уй юрамиз, хўжаликлардан сут йиғамиз. Халк сут бергиси келмайди. Қанчадан-қанча кўнгил қоронғичиликлар бўлади. Халққа ҳам қийин-да. Ким қахратон қишда бола-чакаси оғзидаги оқини бериб қўяди? Ҳа, Сора, қараб колдингми? Кел, сингил, ўтириб тур. Муаллимнинг билан гурунг кизиб кетди.

Даҳо кетига қаради.

Бир ёшгина қиз тортиниб-туртиниб келди. Назар бригадир қабаатида ўтирди. Ерга қаради. Рўмоли учини буклаб ўйнади.

— Бу бизнинг кенжа сингил бўлади, Турсун ошна. Олтинчи синфда ўқийди. Ўзиям аълочи.

— Ҳа-а. Содиқовнинг синфиданмисан?

— Ҳа.

— Қалай, дам олишлар яхши ўтяптими?

— Кўриб турибсиз-ку.

— Йўқ, иш қийин эмасми дейман?

— Иш бўлади-ю, осон бўладими, муаллим.

— Ҳа энди, дам олиш вақтлари ота-оналарга ёрдам бериш ҳам керак-да.

— Бир дам олишда эмас, йил — ўн икки ой шундай.

Даҳо уст-бошлари кир Сорага тикилди.

“Ана, бўлажак чала-чулпа халқ! Сони бор-у, салмоғи йўқ халқ! Бу халқ хали вояга етмасданок пачок бўлиб қолади”.

Даҳо кўнглидан шундай гаплар ўтди.

Назар ҳисобчи Даҳо билан хайр-хўшланди. Синглисини эргаштириб кетди.

Даҳо радиокарнайга кулок солди.

— Мухтарам радиотингловчилар! — деди мухбир. — Маълумингизки, шу кунларда куёшли она юртимизда ёз фасли кезмокда! Доно халқимиз бу фаслни олтин ёз, деб атайди. Бу атама бежиз эмас, албатта. Дарҳақиқат, олтин ёз фасли тўкин-сочинчилик, пишиқчилик фасли,

эзгулик фасли! Тилими тилни ёрадиган ананас қовунлари-ю, ишқомларда ғуж-ғуж осилиб турган узумлари-ю, шохларида она қуёш нурида олтиндай товланиб турган ширин-шакар мева-чевалари-ю, қўйингки, барча-барчаси кўзни олади, кўзни қувонтиради, кўзни яшнатади! Баракалла, сахий қуёш, қандингни ур, олтин ёз, олтин ёз — ўтади соз, дегинг келади! Хўш, ана шу олтин фаслда қишлоқ меҳнаткашлари ишдан бўш вақтларида қандай дам олмоқдалар? Биз нурафшон қишлоқларимиздан бирида бўлиб, эндигина эллик баҳорни қаршилаган, ўн гулидан бир гули ҳам очилмаган илғор қолхозчи Мўмин ака Қўйбоқаровга ана шундай савол билан мурожаат қилдик. У киши қалб сўзларини мана бундай тўлқинланиб изҳор қилди:

— Ишдан бўш вақтларимизни жуда қўнғилли ўтказамиз. Маданий-маиший ҳордик чиқаришимиз учун ҳамма нарсга мухайё. Қишлоқларимиз шаҳар тусини олган. Қишлоқ билан шаҳар ўртасида тафовут қолмади, десак ҳам бўлади. Бугун биз қишлоқларимиз жамолига боқиб, жаннатмакон нурафшон қишлоқ, қишлоқларим — гулбоғларим, деб баралла айта оламиз...

Даҳо билди: муҳаррир ёзиб берди, илғор қолхозчи ўкиб берди.

Бурилишда автобус қора берди.

Даҳо жойидан қўзғолди. Жомадонини олди.

Йўлда автобус деразасидан юзини чиқарди. Дақиқа сайин кейинда қолиб бормиш қишлоғига истехзо билан илжайиб қаради.

— Хайр, жаннатмакон нурафшон қишлоқ! Хайр, қишлоқларим — гулбоғларим! — дея пичирлади.

21

Даҳо бугун бу ёрони, эртага у ёрони ижарасида кун кўрди.

Ўзига алоҳида ижара кидирди. Излади-излади, бир ғариб ижара топди.

Энди, ўзига иш излади. Ялтоқ бўлди. Елпатак бўлди.

Шоирман, дейиши билан рад жавобини ола берди:

— Шоир? Йўқ-йўқ...

Эшиклар ичкаридан ёпилди.

Шоирман, дея кўкрак уриб юрмиш Даҳо ўйлаб ўйига етолмади.

Шоирман деса, муҳаррирлар пешонаси тиришади.

Шоир эмасман деса, шоирлигидан бошқа мактанадиган ери бўлмади.

Дахо юрди-юрди, шаҳар маданият уйидан паноҳ топди.

22

Кишлоққа келиб, мактабдан бўшади.

Аёли йиғиб юрмиш бор пулни олди.

Аёли мўлтиради. Бир ўғил-қизига қаради. Бир эрига қаради.

— Энди биз нима еймиз? — деди.

— Кўркма, очдан ўлмайсан. Ана, ота-онам боқади...

— Энди мен нима қиламан?

— Уй олай, сениям олиб кетаман.

Аёли хайр дея, эри юзидан ўпди.

Дахо аёли ўнг қулоғи солинчагидан кўнгли ўйнади!

Аёли ўнг қулоғи солинчагидаги сирға тешиги қўтир яра бўлди!

Дахо аёли бет-бошидан-да кўнгли ўйнади!

Аёли сочлари қазғоқ бўлди, ёноклари кир бўлди, оғзи сассиқ бўлди!

Дахо адирда пода боқиб юрмиш отаси билан хайр-хўшни насия қилди.

Остонада онаси билан аёли термулиб қолди.

23

Дахо биринчи маошини олди. Сўлим сув бўйида маошини ювди. Ҳамкасблари билан шаҳар кўчаларини сайр қилди. Кафтларини ишқаб завқланди.

— Шаҳар қандай яхши! Ҳамма нарса бор... — деди.

Маданият уйида бир катта шоир бошида гардишсиз ялпок кийим кўрди.

— У нима? — дея суриштирди.

— Берет! — деди билағонлар.

Дахо, катта шоирлар берет кияр экан, дея ўйлади. Шу куниеқ олиб кийди.

Гардишсиз ялпок кийим Дахога ярашмади. Бети тайпок тобокқа ўхшаб қолди.

Шундай бўлса-да, кийиб юрди. Ўзини катта шоир хис этди.

Аёли кетма-кет мактублар йўллади.

Мактубларида ялиниб-ёлворди. Қоракўзлари тилидан тавалло қилди.

Даҳо мактубларга кўз югуртириб-югуртириб йиртиб ташлади.

Аёли қоракўзлари билан тағин мактуб битди.

Кенжаси сочларини чангаллаб ерга босди.

Кенжаси:

— Вой сочим! — дея чинқириб йиғлади.

Аёли ёниб-ёниб ёлворди, аёли куйиб-куйиб ёлворди:

— Эгил дейман, шўрпешона! — деди. — Эгил дейман, сағир!

Кенжаси оғрик зўридан мактубга эгилди. Кўз ёшлари мактубга томди.

Томчилар қуриб доғ бўлди.

“Жигарпораларингиз кўз ёшлари!”

Аёли томчилар остига ана шундай битик битиб жўнатди.

Даҳо мактубда томчиларни кўрди. Бош ирғади-ирғади, димоғида кулди.

“О, худди китобдагидай! — деди. — Эҳ, овсар Шарк, соддадил Шарк! Булар ҳамон китобдаги гапларга ишониб юрибди!”

25

Кўйди-чикди ўзи бўлмайти. Таг-заминли баҳонаи сабаб лозим бўлади.

Бойси, ўртада бир жуфт қоракўз бор.

Аёлимни суймайман, десинми?

Бўлмайти! Аёлига кўнгил қўйиб уйланиб эди, шеърлар бағишлаб уйланиб эди!

Аёлим касал, десинми?

Бўлмайти! Йигит бўлсанг даволат, дейди!

Саводсиз, десинми?

Бу-да бўлмайти! Шоир бўлсанг, сиртдан ўқит, дейди!

Аёлим... хиёнат қилди, десинми?

Йўқ-йўқ, аёли ҳалол аёл!

Даҳо бир варақ қоғозни ажи-бужи чизиб ўйлади.

Ўйлари ана шу чизиқлардай айқашиб чувалашди.

Варақ орқа тарафини ўнгарди. Қўли ихтиёр этмиш йўсинда мақсадсиз чизиб ўйлади.

Охири ўйлаб ўйига етди. Ўзини-ўзи оклаяжак гап топди.

Ўйланганимда аёлим... бокира эмас эди, дейди!

Нимага шуни ўшанда айтмадинг, десалар-чи?

Ўнгитлик ғурурим йўл қўймади, дейди!

Чиндан-да, Дахо ўз ош-катиклари олдида шу гапни айтиб, ўзини-ўзи оклади.

Гап оғизма-оғиз юриб-юриб, аёли қулоғига етди.

Аёли шундай мактуб йўллади, ўз қалбини шундай баён этди!

У, аёлим ушбу сўзларни бирор китобдан кўчириб олди, дея ўйлади.

Тагин бир бор ўкиди. Ўйлади-ўйлади, қайси китобдан эканини билолмади.

“Жорж Санд бўл-е, — деди. — Агар ўқиса, зўр адиба бўлиши мумкин экан”.

Аёли мактуб охирида дебди:

“Нима десангиз денг. Ўлмаган жоним, чидайман. Лекин шу гапингизни қайтиб олинг. Мен кўз очиб, сизни кўриб эдим... Аёллик ғурурим бор”.

Дахо оғзи ўнг бурчи билан иржайди. Мактубни тўрт бўлиб ташлади.

“Ну-у, — деди, — ўзи бор-йўғи аёл-у, ғурурим бор дейди-я! Аёлда ғурур нима қилади?”

26

Дахо керишиб эснади.

Деразадан ташқари қаради.

Дахо бир қалқиб тушди!

Дахо юрагини ховучлаб юрмиш синоат юз берди. Аёли болаларини эргаштириб кириб келди! Ана, ташқарида қоровул чол билан гаплашди!

Ана, болалари йўлак бўйи гулларга қўл теккизиб кўрди.

Ана-ана, аёли болалари билан идорага қараб юрди!

Дахо кўзлари ола-кула бўлди,

Жойидан сапчиб турди. Ташқари отилди.

Орт эшикдан ховлига ўтди. Зироат оралаб чопди. Деворга осилди. Кўчага ошиб тушди.

Кетига карамай чопди!

Дуч келмиш автобусга чиқиб олди. Елкасидан нафас олди.

“Яхши бўлди, юзма-юз бўлмадим, — деди. — Фарзанд фарзанд-да, кўнгилни эритиб юборади. Қош-кўз ёмон-да, одамни дарров асир этади”.

Ижарасида эшикни ичкаридан қулфлади. Дераза пардаларини туширди.

Кир кўрпага бурканди. Кўзларини юмди.

“Энди тополмайди, — деди. — Қараб-қараб кетади. Аммо идорадагилар олдида шарманда бўладиган бўлдим”.

27

Шу ётишда ётди.

Ётмиш қўйи охиста дераза парда четини кайирди. Ташқари мўралади.

Олам окшом бўлди.

Имиллаб ташқарилади. Ховлида чекиб турди.

Шу вақт дарвоза тақиллади.

Дахо юраги “шиғ” этди!

Папиросини чертиб ташлади. Ичкари югургилади. Эшикни ичкаридан қулфлади. Остонада аланг-жалаңг бўлиб турди.

Уй бекаси эшикни так-так урди.

— Жиянингиз келди! — деди.

Дахо елкадан нафас олди. Эшик очиб борди.

Дарвозада жиян жилмайиб турди.

Дахо жиянига қўл берди. Теваракка аланглади. Бошқа биров йўқлигини билди. Жиянини ичкари бошлади.

Жиян ижара уйда омонат ўтирди. Тоғасидан хол-ахвол сўради.

— Идорангизга бордик, йўқ экансиз. Ҳали тушликдан кайтмади, дейишди.

Дахо бош ирғади. Ойномага тикилди.

— Бирга ишлайдиган одамларингиздан уйингизни сўраб эдик, билмаймиз, у ижарадан-ижарага кўчиб яшайди, дейишди.

Дахо рўйихушлик бермади.

— Қарадик-қарадик, бўлмади. Энди умид йўқ деб, вокзал бордик. Бир сафар сиз билан кишлоққа борган ошнангизни қўриб қолдик. Ўша уйингизни билар экан, ёзиб берди.

Дахо рўйихушлик бермади.

— Аёлингизни болалари билан вокзал қўйиб келдим. Топаманми-йўқми, овора қилмайин дедим-да.

Дахо ойномадан, ойнома Даходан тўймади.

Жиян Дахо қўйнига қўл солди:

— Уйларингизга қўчиб борадиган бўлдим, тоға, — деди. — Аммам қўймапти. Энди чол-кампирга ўзим қарайман. Беш кунлиги борми-йўқми...

Ана шунда Дахога жон кирди! Ер остидан жиянига қаради. Мисоли таъзияли тарзда гап бошлади.

— Шундай килинг, жиян, — деди. — Бизнинг тақдиримиз — мана, қўриб турибсиз. Ўз она юртимизга тўғри келмадик. Шарт-шароит дегандай...

— Тоға, мен бир дехконман. Сиз ўқимишли одамсиз. Дунёнинг китобини ўқигансиз...

— Гап ўқишда эмас...

— Ўқишда, тоға, ўқишда. Чол-кампирлар ўзи емай-ўзи ичмай, сизларни ўқитади. Шулар ўқиб келиб, турмушимизни яхшиласин, еримизга қарасин, дейди. Сизлар эса тайёрига — шаҳарга чопасизлар. Шароит ёмон бўлса, мана сиз шоирсиз, ёзинг — уёқ-буёқка!

— Гап битта менда эмас.

— Биламан, гап битта сизда эмас. Бу азалдан бор гап. Уккағарлар ўқиб, битталаб шаҳарга қочади. Оқибат, қишлоқларимиз аввал қандай бўлса, шундайлигача қолиб кетади!

Дахо энсаси қотди. Тағин ойномага тикилди.

Жиян бошқа гапга ўтди:

— Тоға, аёлингизни олиб келдим, — деди. — Яхши-ёмонми, бир ёстикқа бош қўйиб эдингизлар.

— Ну!

— Тоға, болаларингиз вокзалда қолди...

— Ну!

— Улар пуштикамарингиздан бўлган болаларингиз...

— Ну!

— Уларни бориб олиб келсам, деган эдим.

Дахо хаёлидан сочлари қазғоқ, ёноқлари кир, оғзи сассик аёли ўтди!

— Да ну!.. — дея, тумшуғини чўзди.

Жиян эгилиб, Дахо юзига қаради. Қаради-қаради, кўнгли бузилди.

— Тоға, қора кўзнинг ёши ёмон, қора кошнинг охи ёмон!

— Да ну!..

Жиян ўпкасини босолмади. Кўзларида ёш ҳалқаланди. Хик-хик йиғлади...

Жиян ёноқларини арта-арта эшикка равона бўлди.

Даҳо адабий-бадний давраларга қўшилди.

Давра ўзларидан ўзгалар фикс-фасодини қилди.
Кўнгиллари ором олди. Жавлари толди.

Биров деразага караб хаёл сурди. Биров папирос тутунини шифтгача кузатиб хаёл сурди. Биров бўш шишага караб хаёл сурди.

Шу вақт, остонада улуғ шоир кора берди.

Улуғ шоир даврани кўриб, кўрмасликка олиб кетди.

Давра тағин жонланди. Энди улуғ шоирни мазаммат қилди:

— Нимасига кеккаяди, хайронман.

— Тумшугига солсанг.

— Шоир сифатида шоир, одам сифатида бир пул!

— Одам эмас!

— Яшанг, ичим экансиз.

— Аввало, одам бўлиш керак, одам!

— Граждан бўлиш керак, граждан!

— Мен унинг асарларини хурмат қиламан, ўзидан жирканаман.

— Асари бошқа, ўзи бошқа.

— Башараси сфинксларга ўхшайди.

— Ўзидан асари яхши.

— Асарлариям ундай зўр эмас.

— Экзотика!

— Этнография!

— Қандайдир отларни, атласларни ёзади.

— Ҳалиги, отнинг рули бор-ку, оти нима эди?

— Отнинг рули?

— Ҳа, отнинг рули, отни мана бундай қилиб бошқарадиган рули бор-ку?

— Юган.

— Ҳа-ҳа, юган! Шу юганга тақилган тақинчоқларга-ча тасвирлайди.

— От бир хайвон бўлса, машина бўлмаса.

— Провинциаль! Ўз қишлоғи даражасида бўлиб қолган!

— Примитив! Ўзининг миллий қобиғини ёриб чиқолмаган!

— У халқни ўзининг гўзал тили билан алдаяпти!

— Адабиётда тил ерунда!

— Улуғ шоир эмиш... Дундук!

— Ким?

— Дундук!

Шоирлар оғзидан тутун буркситиб-буркситиб кулди.
Бир шоир шиша олиб келиш учун қўзғолди.

Давра энди уни мазамматлади:

— Шугинаям бировга кулади-я?

— Бунинг бировга куладиган холи йук.

— Нега ундай дейсиз?

— Эшитганингиз йўқми? Сиз тошкентликсиз-а? Тошкентда келинойи, деган гап бор. Келин ойи дегани иккинчи ойи, дегани, шундайми? Ана шу ифлос келинойиси билан, яъни, иккинчи онаси билан зино қилган.

— Йўғ-е?

— Худо урсин агар! Акасини харбий аскарликка жўнатиб, ўзи акасининг аёли билан зино қилган!

— Кейин, Тошкентга келиб, бу мухаббат эди, деб асар ёзган!

— Вой ифлос-е!

— Ана шундай ифлоснинг кулмаган одами йўқ.

— Ифлос, ўзига ойна олиб қараса бўларди!

Шоир битта шиша олиб келди.

Давра дархол тапни бурди.

— Келинг, шоир, яшанг!

— Зўрсиз, зўр!

Давра қўзғолди. Эшикка равона бўлди.

Сотувчи аёл қабатида турмиш танкидчи Холбоевдан сўради:

— Булар ким, домумла? — деди.

— Оломон! — деди Холбоев.

29

Саратон сарғайди.

Сунбула болалади.

Мезонлар арғамчи солди.

Яккахон бедана жуфтини чорлаб битбилдади.

“Оқ олтин” хашарга чорлади.

Даҳо хашарда ўзини камситилмиш зот деб билди, хўрланмиш зот деб билди.

— Мендай зотни пахтага ҳайдади-я, саводсизлар, мендай зотни-я! — деди.

Қабатида пахта термиш ҳамкасби Даҳони пуфлади:

— Зўрсиз, шоир, зўрсиз! — деди.

Даҳо ийиб кетди. Шаҳодат бармоғини ҳамкасбига бигиз қилди.

— Сиз — тарихий шахсиз! — деди.

Хамкасби довдиради. Уёқ-буёғига аланглади. Ўзида бирор-бир тарихийлик кўрмади.

— Йўғ-е, биз хали у даражага етганимиз йўқ, — деди.

— Йўқ, ортиқча камтарлик — манманлик! Сиз аллақачон тарихий шахссиз!

— Тушунтириб айтинг, ўзи нима гап?

— Сиз мен билан ишлаш шарафига муяссар бўлмоқдасиз! Мен билан елкама-елка бўлиб меҳнат қилмоқдасиз! Бу — буюк шараф! Хали замонлар келади, номингиз тарихларга битилади!

— Куллуқ, куллуқ!

Одамлар Даҳога буюксиз, дея илтифот қилди, мулозамат қилди, марҳамат қилди.

Фақат бир-иккита қиз Даҳони кўриб, кўрмасликка олди. Даҳога қараса-да, бурнини жийириб қаради.

Даҳо фавқулудда шундай деб қолди:

— Қизлар, тарихда қолишни истайсизларми?

Қизлар нима гап, дея, бир-бирига қаради.

— Нима эди? — дея ажабланиб сўради.

— Мабодо тарихда қолишни истасаларинг, мен билан расмга тушинглар!

— Ким билан?

— Мен билан! Расм танланган асарларимда берилади! Расм тагига: “Паҳлавон Даҳо замондошлари даврасида” деб ёзиб қўйилади! Мен баҳона тарихда қоласизлар!

— Вой-во-ой, қачон тушайлик!

— Хоҳласаларинг, мана, ҳозир тушинглар! Расм тагига: “Паҳлавон Даҳо халқ билан пахта теримида”, деб ёзиб қўямиз!

Даҳо маданият уйидагилар жонига тегди.

— Шу даф бўлса, идорада ош қиламиз! — дейишди.

30

Даҳони охлар урди.

Бир вақтлар маданият уйида ишлаб, рўзномага ўтиб кетмиш одам бандалик қилди.

Маданият уйи аҳли марҳум билан видолашиш учун мазор йўл олди.

Даҳо турли-туман важлар айтиб тайсаллади.

Бўлмади, идора аҳлига эргашди.

Мозорда марҳумни расмидан таниди.

Марҳум бир вақтлар Даҳони рўзномага ишга олмаб эди.

Даҳо юзи ёришди. Кўнгли ором олди.

“Сен ҳам ўлар экансан-ку”, деди.

Марҳумни лаҳадга қўйдилар. Мозорга тупроқ тортдилар.

— Халойиқ, марҳум қандай одам эди? — дея сўрадилар.

Одамлар ёппасига овоз берди:

— Яхши одам эди, раҳматли, яхши одам эди! — дея жавоб бердилар.

Маданият уйи аҳли-да овоз берди:

— Яхши одам эди, бечора, яхши одам эди!

Даҳо тишларини фижирлатди. Тишлари орасидан вишиллаб айтди:

— Ифлос эди! — деди.

Мотам сукунати-да, гап баралла эшитилди.

Маданият уйи аҳли ер ёрилмади, ерга кириб кетмади!

Директор идорада ўзини босолмай энтиқди. Энтикиб-энтикиб сув ичди. Қулт-култ сув ичди.

Ўринбосарини чақирди.

— Анави шимпанзени кўзимдан йўкотинг! — деди.

— Кимни-кимни?

— Ҳалиги, шимпанзе башара-чи? Тахаллуси Дарозмиди, Даҳомиди...

— Ҳа энди, шоир-да, шоир...

— Мен сизга айтяпман!

— Хўп, бир оғиз сўзингиз!

Буйруқ шу кун тайёр бўлди.

— Айтаман! — деди Даҳо. — Мен — фазога интилган инсон!

Директор башаранг курсин, демисдай, деразага қаради.

— Ҳозир ошкоралик даври! — деди Даҳо. — Мен ҳақиқатни юзингизга айтиб, виждоним олдида покланиб кетаман! Сизлар мана бундайсизлар!

Даҳо девор чертиб кўрсатди.

Директор эсанкираб муомала бошлади:

— Шоир...

— Сизлар ҳақиқат кўзига тик қарай олмайсиз! Ҳақиқатдан кўркасиз! Ҳақиқатни айта билмайсиз! Шеърят пичоғини қалбга санчиб айтажакларни эса ноҳақ ишдан хайдайсиз!

— Шоир...

— Мен — фазога интилган инсон!

Даҳо дағ-дағ қалтиради. Сочлари от ёлларидай хурпайди.

— Сизлар асрлар давомида чайнала бериб, сийқаси чиқиб кетган “яхши одам эди” қабилидаги гапларни так-рорлашдан бошқани билмайсизлар! Сизлар тўтиқушсизлар! Биров нима деса, тўтиқушларча қайтарасизлар! “Яхши одам эди” эмиш! У аблах эди! Мени бир ой си-наб кўриб, ишга олмаган! Мана, мен шеърят пичоғини қалбимга санчиб, ҳақиқатни айтдим! Мен — ҳақиқатман, ҳақиқат!

Даҳо “ўз аризасига биноан” кетди.

31

Даҳо йиллаб тентираб юрди.

Беш-олтита даҳонамо мурид топиб олди.

Макондан ох-зор этди:

— Булар ўтлаб юрган қўйлар! Қўйлар Паҳлавон Даҳони тушунмайди! Бу асрда ҳеч ким Паҳлавон Даҳони тушунмайди!

Тақдирдан ох-зор этди:

— Қўйлар ижодимни бўғдилар! Қўйлар шеърларим-ни тақиқлаб қўйдилар!...

Даҳо нонкўр-нонкўр шеърлар ёзди. Даҳо ғаламис-ғаламис шеърлар ёзди.

Юрди-юрди, бир рўзномадан иш топди.

— Майли, ишга оламан, — деди муҳаррир. — Фа-қат, соқолни олиб келинг!

Муҳтожлик олдида ғурур-да ожиз бўлди, шараф-да ожиз бўлди!

Даҳо соқолини кириб ташлади.

“Тагин, мундштугим-да ёкмай қолса-я?” дея ўйлади.

Даҳо сархонали мундштук баҳридан ўтди.

Даҳо рўзномага эл бўлди.

Рўзнома уй ваъда берди.

Аёллар қайлиқ тавсия этди.

Даҳо қайлиқ сайлади.

“О, ана қизлар, мана қизлар! — деди Даҳо. — Сочлар товланади, тишлар ялтирайди! Бўйларидан француз атири иси келади...”

32

Даҳо назмдан кўнгли қолди.

Киши билмас, насрга ўтди. Ўзича насрни осон ўйлади.

“Барча насрчиларни ер билан теп-текис қилиб таш-лайман!” — дея ният қилди.

Бир-иккита Марсель Прустча хикоя ёзди. Хикояларни
ғоят ғариб бўлди. Ғоят хашаки бўлди. Зафар қозонинин
амри маҳол бўлди.

Даҳо насрни йиғиштирди.

Юрди-юрди... Танқидга ўтди. Телба-тескари гаплар-
дан иборат мақолалар ёзди.

Билмовчилар чапак чалди. Мақолаларни ўзига хос-
лик, деди, янгилик, деди.

Билагонлар ичидан кулди. Даҳога читтак ижодкор,
дея қаради.

Даҳо ушбу қарашлар мазмунини ич-ичидан ҳис этди.
Танқидни-да йиғиштирди!

Адабиёт дея аталмиш боқий қасрни қандай олса бўла-
ди? Адабиёт дея аталмиш қўхна қасрга қандай кирса
бўлади? Ўзи, Адабиёт дея аталмиш қаср дарвозаси бор-
ми? Бўлса, қаерда?

Даҳо ўйлади-ўйлади, Адабиёт остонаси қаердалигини
билолмади.

Шунда, Даҳо Адабиётни гуруҳ-гуруҳ бўлиб олишга
аҳд қилди.

Одамгарчилик ниқоби остида гуруҳ йиғди. Дўстлик
ниқоби остида гуруҳ йиғди.

— Аввало одам бўлиш керак, одам! — деди.

Гуруҳ ўнлар қўмитаси, дея аталди. Қўмита орзу-
хаваси юксак бўлди:

— Бу адабиёт бўлмайди!

— Навоийдан бошлаб бўлмайди!

— Қодирий ҳам бўлмайди!

— Примитив, примитив!

— Ҳақиқий адабиётни биз яратамиз, биз!

— Яна ўн-ўн беш йиллардан кейин анави улуг шоир
шеърини ҳеч ким ўқимайди!

— Халқ ўн йилдан кейин бизни ўқийди!

— Мана шу ўнтамизни ўқийди!

— Шундай экан, келинлар, адабиётни ўз қўлимизга
оламиз!

— Сиз котиб бўласиз!

— Сиз муҳаррир бўласиз!

— Сиз директор бўласиз!

— Анави улуг шоирни эса адабиётдан хайдаб юбо-
рамиз!

— Қани, дўстлар, адабиётни қўлга олиш учун чўқиш-
тирайлик!

Ўнлар қўмитаси ана шундай шиорлар билан иш
кўрди.

Кўмитада ўз насрбози бўлди, ўз назмбози бўлди. Танқидчи Шухрат Умиралиев отли ўз мақтовбози бўлди.

Шухрат Умиралиев ўз мақолаларида ўнлар қўмитаси учун ёт ижодкорларга тош отиш билан машғул бўлди. Ўнлар қўмитаси учун ёт ижодкорларни йўққа чиқариш пайида бўлди.

Ўнлар қўмитаси бандаларини бўлса, оёғини осмондан келтириб мақтади.

33

Шухрат Умиралиев бир рўзномада “Она тупроқ образи” дея аталмиш мақола чоп этди.

Ушбу мақоласида Пахлавон Даҳони кўкларга кўтариб улуғлади:

“Она-Ер — тупроқ демакдир. Тупроқ эса она юрт демакдир. Қатор асрларки, ана шу она-Ёр буюк ўғилларини бағрига босиб аллалаб келади. Шу сабабдан оддий тупроқни пешонамизга суртамиз. Она-Ёр, дея ардоқлаймиз. Она-Ер — онамиз!

Улуғ Навоий бу борада мана бундай ёзади:

Ўзини тутқувчи туфроқ ила ҳамвор қани?

Ҳазрат Яссавий эса бундай ёзади:

Бошим туфроқ, ўзим туфроқ, жисмим туфроқ...

Энди, ёркин юлдузимиз Пахлавон Даҳо бундай ёзади:

Хайқираман Цезардек — хайқиригим туфроқ...

Пахлавон Даҳо Навоий билан Яссавийдан кейин учинчи бўлиб шеърятга “туфроқ” образини олиб кирди.

Навоий — Яссавий — Пахлавон Даҳо!

Даҳо мақолага тикилиб ўтирди-ўтирди... ўз-ўзидан уялди! Ўз-ўзидан кизарди!

Ич-ичидан танқидчи, дея аталмиш зотга ачинди.

“Бечора танқидчилар, — деди. — Булар макташниям эплай олмайди! Навоий билан Яссавийдан кейин минглаб шоир бор, минглаб шеър бор, минглаб “туфроқ” сўзи бор! Ўзи, бу ерда қанақа “туфроқ” образи бор? “Туфроқ” сўзи бўлса, образ бўла берадимиз?”

Шундай бўлса-да, Даҳо Шухрат Умиралиев билан кўшқўллаб кўришди.

— Раҳмат, дўстим, раҳмат! — деди. — Сиз Белинский экансиз!

34

Пахлавон Даҳо хайитлари олис бўлмади.

Танкидчи Холбоев бир рўзномада Шухрат Умиралиевни уриб чиқди. Умиралиевни ер билан баробар қилди.

“Бири ўлиб, бири қолсин!” деди Даҳо.

Мақолани бот-бот ўқиди. Фавқулодда ич-ичидан ёнди. Боиси, танкидчи Холбоев мақолада Шухрат Умиралиев баҳона Даҳони йўқ қилди! Пахлавон Даҳо шоир эмас, дейиши қолди!

Даҳо пайт пойлади. Шундай пайт топди.

Ўша рўзнома даҳлизига бориб чекиб турди.

Ичкаридан танкидчи Холбоев чиқиб келди. Папиростутата-тутата, хожатхонага кирди.

Даҳо даҳлиз бош-адоғига қаради. Ўзидан ўзга одам йўқлигини билди. Охиста Холбоев кетидан кирди.

Холбоев ерга боқиб ўтирди.

Даҳо-да охиста Холбоев кабатидан ўтирди.

Ораларида бир симпанжара бўлди.

Даҳо ерга қараб гап очди.

— Танкидчи — олатаёқ! — деди Даҳо. — Мелисалар кўлидаги олатаёқ!

Шунда, Холбоев бош кўтариб қаради. Қабатида ўтирмиш кимсани таниди. Лекин миқ этмади. Тағин ерга қаради.

— Танкидчи — туғмас хотин, пушти куйиб кетган ижодкор! — деди Даҳо. — Шундай экан, нега энди пушти куйиб кетган туғмас ижодкор, туғиб юрган ижодкорга туғиш қандай бўлишини ўргатади? Ахир, танкидчи туғиш нималигини билмайди-ку? Сиз менинг битта шеъримниям ёзолмайсиз! Лекин мен сизнинг мақолаларингизни оёғим билан ёзиб тапилайман! Шундай экан, нега энди адабиётга тумшуфингизни тикасиз?

Холбоев тағин миқ этмади. Папирос буркситиб ўтира берди.

— Танкидчи — ит! — деди Даҳо. — Бир нимани билса-билмаса ақиллай беради! Ақиллама, деса, баттар ақиллайди!

Холбоев ўтириб-ўтиролмади. Апил-тапил турди. Кета-кета:

— Палпис! — деди.

Улуғ шоир назми Дахо кўксида ўқ мисол кадалди.

Дахо кўксини ушлаб кун кўрди.

Еганида-да ҳаловат бўлмади, ичганида-да ҳаловат бўлмади.

Улуғ шоирни кўрса, ичини ит тирнади. Ич-ичидан гашланди.

Улуғ шоир бўлса, Дахони кўриб, кўрмади. Теварак-ка улуғона назар солди.

Дахо афти буришди, Дахо пешонаси тиришди.

— Тфу-у, — дея, четга тупурди.

Қабатида турмиш шишадоши киноя билан сўради:

— Қалайсиз энди, шоир?

— Башарасига тупурсанг! — деди Дахо. — Юришини қаранг, асарига тирноқча ўхшаса ўлсин агар!

— Сиз билан биз-ку, ёмон бўлсаям, икки мартадан уйландик.

— Бу, уйланмайдиям!

— Нимасига уйланади?

— Бунга ким ҳам тегарди?

— Ё...

Дахо шундай дея, шишадоши қулоғига пичирлади.

Шишадоши бошини чапга қийшайтириб кулди. Тиз-засига шапатилаб кулди.

— Аммо-лекин топдингиз, дўстим, — деди. — Ёши ўттиздан ошиб кетди, ҳамон сўппайиб юрибди. Бир ба-лоси бўлмаса шудгорда қуйруқ на қилур, дейдилар.

— Сўраганларга, хали-хозир изланияпман, деб баҳона қилармиш.

— Топган баҳонасини қаранг... арпа уни баҳона, деганлари шу-да!

— Йигит уйланади, дўстим, йигит уйланади!

— Мана, йигит биздай бўлади! Аллақачон уч марта уйланиб қўйдик! Насиб бўлса хали яна уйланамиз!

— Аммо-лекин топдингиз, қойилман. Мен бу гапни ўртоқларгаям айтиб чиқаман.

— Айтиш керак, ҳақиқатни тарғибот қилиш керак.

Дахо лабларини чўччайтирди. Шаҳодат бармоғини лабларига босди.

— Тагин, мени айтди деманг, — деди. — Бир авлод деган номимиз бор...

— Ўлдимми, сизни айтиб. Сизгаям, ўзимгаям гард юкмайдиган қилиб айтаман.

Дахо мийиғида кулди. Кўзлари ўйнади.

“Ана энди улуғ шоирга бирортаям киз тегмайди! — деди. — Кўчама-кўча ичиб, дайди бўлиб юради. Оч-нахор, искиртларча тентираб куни ўтади. Кейин, ижодидаям тайин бўлмайди. Охир-оқибат, ёлғизлик жонига тегди. Ўз-ўзидан қишлоғига кетиб қолади”.

36

Улуғ шоир уйланад эмиш!

Даҳо ушбу гапни эшитиб ранги ўчди. Сергак тортди. Бир нуктага тикилди.

“Йигит боши иккита бўлмагунча, моли иккита бўлмайди, — деди. — Ана энди у уйланади. Рўзгорлик бўлади. Бирдан сонга киради”.

Даҳо чирсиллатиб гугурт чакди. Қўллари титраб, папирос тутатди.

Босиб-босиб папирос тортди. Пўк-пўк йўталди. Қўзлари ёшланди.

Папиросли қўлини тумшугига қўйиб ўйланди.

“Йўқ, қандай қилиб бўлса ҳам бундай бахтнинг олдини олиш керак! Аммо қандай қилиб бахтнинг олдини олади? Бўлажак келинни танимаса, улуғ шоир у билан маслаҳатлашмаса? Бир оғиз маслаҳат сўраса эди, ўзи биларди, тўйни қандай қилиб бузишни”.

Даҳо кўп ўйлади. Ўзича турли-туман хийла-найранг, ғийбат-иғволарни ўйлади. Охири бир қарорга келди.

Шу кунгек бўлажак келин бўлмиш идорасидан бир-иккита аёл билан гапиришди. Таъзия билдирмишдай, юзларига ғамгин тус берди.

— Хай бечора киз-е, пешонаси шўр экан-да, — дея бош ирғади.

— Ундай деманг-е, — деди аёллар.

— Пешонаси шўр бўлмаса, келиб-келиб шу болага тегадими?

— Қўйинг, бахти очилиб кетсин.

— Бечора ҳеч кими йўқ, етим киз бўлса керак-да?

— Нега энди, туппа-тузук ота-онаси, ака-укалари бор, таг-тугли киз!

— Унда, нега бир искирт алкашга тегди?

— Вой, алкашми?

— Бўлмасам-чи, ҳали эшитганларингиз йўқми?

— Йўқ.

— Фирт алкаш! Қўли мана бундай қалтирайди!

— Вой, қўли қалтирайдими?

Аёллар бир-бирига савол назари билан қаради.

Дахо отни камчилади.

— Нафақат алкаш, — деди. — У бир дайди бола. Қаерда қорни тўйса, қаерда куни ўтса, ўша ерда ётиб қолади. Синглимизга... келин бўлмишнинг оти нима эди? Келин бўлмиш синглимизга эса уйим-жойим дейдиган инсон керак, шундайми? У эса инсон эмас! Шундай кўпол, шундай кўпол! Уни одам қилиб бўлмайди!

— Йўғ-е, унчалик эмасдир.

— Йигит сўзим! Биз у билан дўстмиз! Бир-биримизни беш қўлдай биламиз! Йигит сўзим, шу қиз тўйдан уч кундан кейин кўзида ёш билан қайтиб келмаса, отимни бошқа кўяман!

— Бўйингиздан опангиз қоқиндиқ, агар шунча айтмасангиз, бир бечора қиз оёқости бўларкан.

Дахо билди, гапи ижобат бўла берди.

— Агар шу синглимиз ўша бола билан икки ойдан ортиқ яшаса... йигит эмасман! — деди.

— Бўлди, бўлди, гап йўқ!

— Тағин, мени айтди деманглар.

— Ха, йўғ-е...

Аёллар шундай дея, қиз олдига йўл олди.

Дахо елкадан нафас олди. Кафтини кафтига мамнун ишқади.

“Буёғиниям қотирдим! — деди. — Қиз бошқа гапла-римга ишонмасаям, қасамимни эшитиб ишонади. Дўсти қасам ичиб айтибди, чин, дея ўйлайди. Ажойиб халқимиз бор-да! Кўзни чирт юмиб қасам ичасан, халқ лаққа ишонади-қўяди! Карнайчидан пуф кетди, қасам-хўрдан нима кетди? Маладец Шарк, маладец! О, Шарк, Шарк!”

Аёллар қизни ўртага олди. Бор гапни айтди.

— Ёмон бола бундай яхши асарлар ёзолмайди, — деди қиз. — Кўп ичармиш? Менимча, кайфияти бузилиб ичади, ёлғизликдан ичади. Уйли-жойли бўлса яхши бўп кетади. Борди-ю, сизлар айтгандай бўлса, майли, пешонамдан қўраман...

Аёллар баттар бўл, дея қўл силтади.

37

Тўйдан кейин уч кун-да ўтди, уч ой-да ўтди, уч йил-да ўтди!

Келин билан куёв бинойидай бўлди.

Куёв учун келиндан яхши бўлмади, келин учун куёвдан яхши бўлмади.

Улуғ шоир униб-ўсди!

Даҳо ўзини кўярга жой тополмади. Дарди ичида бўлди.

“Вой аблаҳ-е, яшаб кетди-я! — деди. — Мен уни фақат истеъдодмикан десам, бу ифлос яхши одам ҳам экан!”

Даҳо ўз кўнглини ўзи кўтарди.

“Бир ҳисобга яхши бўлди, — деди. — Рўзвор тап-вишлари билан бўлиб, асарлариям ўзимиз катори бўлиб қолади”.

Даҳо ўйлади-ўйлади, улуғ шоир билан аёли орасига низо солишни мўлжаллади.

“Аммо қандай қилиб низо солади? У ифлос саломни олмаса. Кўриб кўрмасликка олса”.

Даҳо энди раққос бўлди.

Ўзини улуғ шоирга дўст қилиб кўрсатди.

Бир-иккита шеър ўқитди. Маслаҳат сўради.

Иккита яримта олиб уйига борди.

Улуғ шоир Даҳо билан остонада гаплашди.

Даҳо ичида сўкиб-сўкиб қайтди.

“Ух, аблаҳ! — деди. — Бир оғиз ичкари кир, демади-я! Қараб тур, аёлинг билан ажралмаганингиям кўраман! Бу дунёда оиласи билан ажралган эркакни эл ҳам, сиёсат ҳам кўтармайди. Дунёдан хор-зор бўлиб ўтмаганингиям кўраман”.

38

Даҳо улуғ шоир заиф жойидан фойдаланишни мақсадлади.

Кўча-кўйларда улуғ шоир билан шишадош бўлди. Қадах чўқиштирди. Алёр айтди.

— Дўстим! — деди. — Бизнинг тақдиримиз ҳам бир, мазоримиз ҳам бир! Келинг, умрбод дўст бўлиб қолайлик!

— Айтганингиз келсин!

— Бетингизни тутинг, бир ўпай!

Даҳо улуғ шоирни маст қилди. Серкатнов кўча бўйлаб уйига жўнатди.

Ўзи бурчакда паналаб турди.

Улуғ шоир чайкала-чайкала йўл олди.

“Бўлди! — деди Даҳо. — Ифлосни машина туртиб кетади ё ўзи кайф билан юмалаб тушади”.

Аммо, улуғ шоир эрталаб отдай ўйноқлаб келди.

— Қалай, кеча яхши бордингизми, дўстим? — деди Дахо. — Жуда хавотир олдим, дўстим уйига яхши бордимикин деб?

— Раҳмат, дўстим, раҳмат. Уйга қандай борганимни билмайман. Эрталаб кўзимни очсам, уйда ётибман.

— Биз ҳам шу! Юринг, уйга эсон-омон борганимиз учун бир олайлик!

Улар ўзлари хонаки бўлмиш хилват қахвахонага борди. Хийла вақт отамлашиб ўтирди.

Дахо улуғ шоирни кўқларга кўтариб мақтади. Қахвахонадан бир-бирини суяб чиқди. Улуғ шоир улов тўхтатмоқчи бўлди.

— Теваракни қаранг, дўстим, теваракни! — дея авради Дахо. — О, баҳор, ўз оти ўзи билан баҳор! Соф хавода юришга нима етсин!

— Тўппа-тўғри! — деди улуғ шоир. — Хакикий дўстим экансиз!

— Келинг, мана шу ерда хайрлашамиз. Сиз мана бу кўчадан юрасиз, тўғри уйингиз олдидан чиқасиз! Мен буёқдан кетдим. Қани, бир ўпиб қўяй!

Дахо улуғ шоирни хушёрхона жойлашмиш кўчага солиб юборди. Ўн беш кунликка тушади, дея умид қилди.

Эртаси улуғ шоир тагин отдай ўйноқлаб келди.

Дахо уф-ф, дея тиззасига урди.

У энди улуғ шоирни ичириб, бировларга қайраб кўрди.

— Мухаррирингиз сизни шоир эмас, менинг бир сатримга арзимаёйди, деб айтди, — деди. — Жула хафа бўлиб кетдим, дўстим. Агар кучим бўлса, тумшуғига солардим.

— Куч? Қанча куч керак? Қани, ўша курук?

Улуғ шоир мухаррир ҳузурига шер бўлиб йўл олди.

Дахо писибгина жўнаб қолди.

“Нихоят, уйи куядиган бўлди! — деди. — Ифлос ана энди жавобгарликка тортилиб кетади”.

Улуғ шоир мухаррирни чапараста қилиб сўқди. Ёқасидан ушлаб силкилади.

— Яхшиликча кет! — деди мухаррир. — Бўлмаса қаматаман!

Улуғ шоир шердан-шер бўлди. Ёқасини очиб бақирди:

— Қамат, мана, қамат! Мени қаматсанг, тарихда қоласан!

Мухаррир улуғ шоир елкасига қоқди.

— Мастликда бўлади, — деди.

Улуғ шоир шу кундан эътиборан ўзини Даҳодан хо-
лис олди.

39

Ўнлар қўмитаси жамулжам бўлди.

Даҳо улуғ шоирдан ёрилди:

— Ҳақиқий ифлос экан! — деди. — Бир кунда ту-
пурди-кетди!

Адабий-бадиий давра улуғ шоирни мазамматлади:

— Энди билдингизми, у бир мол-ку!

— У ифлос хоҳлаган вақтда тузингизни еб, тузлиги-
нгизга тупуриб кетади.

— Дўстлар, менда бир ғоя бор. Келинлар, шу улуғ
ифлосни ихота қилиб ташлаймиз!

— Ихота? Қандай қилиб?

— Улуғ ифлосни беш-олтита эътиборли одам эъзоз-
лайди, қўллаб-қувватлайди. Ана шу одамлар билан бор-
ди-келдисини узиб ташлаймиз.

— Қийин, ифлосни жуда қадрлашади.

— Осон! Масалан, бирор гап тўқиб, ўша мартабали
одамлар эътиборини йўқ қилиб ташлаймиз. Кейин ҳамма
ердан қадами узилади, яккамоҳов бўлиб қолади!

— Сиз айтган ихотани қилиб кўрдик. Аммо ифлос-
нинг кўнглидагидай бўлди.

— Шундай, кўнглидагидай бўлди. Биз ифлосни як-
камоҳов қилиб қўямиз деб юрсак, ифлоснинг ўзи
танҳоликка талпиниб юрар экан. Билмасдан, қўллаб
қўйибмиз. Оқибат, ифлос тамомила ёлғиз бўлиб олди.

— Бу ифлос нега бундай қилади-а?

— Улуғ ифлос ўзини содда олиб юрган билан аслида
жуда айёр! У яхши билади, ижодкор учун энг муҳими
қалб эркинлиги. Қалб эркинлиги эса қалб хотиржамли-
ги демакдир, қалб сокинлиги демакдир. Ўзини четга оли-
шдан мақсад, ўз қалбини сокин сакламоқдир. Қачонки,
ижодкор қалби сокин бўлса, ундан етти ухлаб тушга
қирмаган сатрлар булоқдек отилиб чиқади.

— Шу гапда жон бор.

— Сиз билан биз эса ҳаллослаб яшаймиз, восвос қу-
да яшаймиз. Биронта яхшироқ асар ўқисак, бир қуямиз!
Биров бирон мартабага кўтарилган бўлса, икки қуямиз!
Биров машина олса, ё, ноёброқ қийим қийса, уч қуямиз!
Асарига мукофот олса-ку, қуйиб-ёнамиз! Қарабсизки,
зарра бошидан ошқозони яра бўлган ҳам биз, юрак

ўйноғи ҳам биз, кон босими ҳам биз, асаби шалвираган ҳам биз!

— Улуғ ифлос эса, ўзиям отдай, асарлариям отдай!

— Хўш, нима демоқчи бўласиз?

— Демоқчиманки, ифлос биздан ўзини олиб қочяптими, қалбини авайлаяптими, демак, биз ифлосга тинчлик бермаслигимиз керак.

— Ана, асарларини ёмонлаймиз. Ўз-ўзидан асаби жунбишга келади-қўяди.

— Йўк, бу билан муваффақиятга эришиб бўлмайди. Улуғ ифлос ўз асарлари гўзал эканини яхши билади. Гапларингизга парво ҳам қилмайди. Бошқа бир йўлини топамиз.

— Масалан?

— Масалан, ифлосни орқаворатдан бадном қиламиз. Хали айтганингиздай, ифлоснинг беш-ўнта жуда эътиборли одамлар билан салом-алиги бор, борди-келдиси бор.

— Ўшалар улуғ ифлосни “бу бола бизнинг бахтимиз”, деб ардоқлайди.

— Ифлоснинг нимаси бахт, т-фу!

— Ўшаларга биз салом берсак, саломимизни зўрға олади.

— Биз билан қўл учида кўришади.

— Ифлосни эса пепонасидан ўпиб кутиб олади.

— Ой битсаям, кун битсаям, шу ифлосга битиб қолди.

— Сиз билан биз итнинг орқа оёғи бўлиб қолдик. Ифлос эса оппоқкина бўлиб юрибди.

— Ўлманг, шунинг учун ифлосни бадном қилиб ташлашимиз керак. Масалан? Масалан, ифлос эътиборли одамлар олдига кириб-чикиб туради, салом-алик қилиб туради. Кириб нима қилади? Сиз билан бизни сотиб чиқади! Эвазига елкасига қоқтиради, тақдирланади, ардокланади. Ана, тайёр бадном!

— Халқ ишонмас-ов.

— Соддасиз, шоир, соддасиз. Халқингиз оломон! Оломон! Оломон эса, оёғи билан эмас, оғзи билан юради! Қарабсизки, гап яшин тезлигида тарқалади! Охир-одок, улуғ шоир асабийлашади, жиғибийрон бўлади. Сокин қалби ларзага келади.

— Инфаркт бўлади!

— Ўлманг, ичим экансиз! Охир-одок, ўзимиз қатори бўлади-қолади.

— Қаллангизга қойилман! Келинг, бир ўпиб қўяй!

Сарой одамга лик тўлди.

Хаяллаб келмишлар дераза тоқчаларида ўтирди, девор бўйлаб тизилди, остонада тик турди.

Давра икки кўзи тўрда бўлди.

Шоирлар бирин-кетин минбарлади.

Даҳо гали келди. Даҳо аввал-аввал довдиради.

Кейин-кейин ўзини ўнглаб олди.

Ўзини сипо тутди. Қулоқларини катта очди.

Кўзларини юмиб шеър айтди:

*Менга қараб
Титрайсан, дарахт
Изгириш ўрамиш
Сенинг-да
Баргингни.
Менинг ҳам куртакларим
Ичимда ўртанар
Кўксимда тўлганар
Тешиб юборгудай бағримни!*

Даҳо кўзларини очди. Даврага назар солди.

Даврада биров елка қисди. Биров лаб бурди.

Биров эшикка равона бўлди!

Даҳо барини кўриб-билиб турди. Алам билан тагин шеър бошлади.

Бу сафар бир шивирлади, бир бақирди, бир хайкирди:

*Сени кўп эсладим — келмадинг
Мен сени унутдим — келмадинг
Мен ўзимни унутдим.
Менинг умрим бир кукун
Кукунга айланган бу кун
Мен сени унутдим.*

Биров овоз бериб кулди. Биров хиринг-хиринг кулди. Биров пик-пик кулди.

Давра пичир-пичир бўлди.

Олд каторда ўтирмиш бир ориқ йигит заҳарханда билан кулди. Қабатидагиларга:

— Модернизм! — деди.

Даҳо чидаб туролмади.

— Нега куласиз? — дея ўшшайди. — Сиз ўзи кимсиз?

Орик йигит довдираб қолди. Бирдан жиддий бўлди. Чалкаштирмиш оёғини дархол ерга олди. Жойидан охиста турди.

— Мени Иброҳим, дейди. Москвада сиртдан ўқийман, — деди. — Кулишим боиси... шеърингизни тушунтириб беринг!

— Мен шеъримни саводсизлар учун ёзмайман!

— Мен ўзимни саводсиз деб билмайман! Шеърингизни тушунтириб беринг!

— Мен шеъримни Москвада сиртдан ўқиётган саводсизлар учун ёзмайман, деяпман!

— Хўп, биз саводсиз, дейлик! Унда, шеърингизни ёқтириб беринг! Саводсиз одам ҳам шеърятни ёқтиришга ҳаққи борми? Бор! Саводсиз одам ҳам нафосатдан завқ олишга ҳаққи борми? Бор! Шундай экан, шеърингизни ёқтириб беринг!

Даҳо жойига бориб ўтирди.

Энди улуг шоир минбарлади.

Давра гурр-гурр қарсак чалди.

Улуг шоир қарсаклар адо бўлишини қаради. Бир нуктага тикилиб қаради.

Олкиш қарсак адо бўла бермади.

Даҳо... бит кўзлари пахтаси чикди! Даҳо кўзлари куйди! Даҳо кўзлари ёнди!

Даҳо ташқарилади. Энтикиб-энтикиб нафас олди. Лабиға папирос кистирди.

Издан тагин бир шоир чикиб келди. Даҳога гугурт чакиб тутди.

— Қалай? — деди.

— Чидаса бўлади, — деди Даҳо.

— Ўзиям, халқ йиғилибди-да.

Саройда назм улуг шоирдан, олкиш халқдан бўла берди.

— Ну-ну, содда экансиз, шоир! — деди Даҳо. — Сиз ҳали, халққа ишониб юрибсизми? Халқ деганингиз пода-ку!

— Нега энди, ичида зиёлилар ҳам бор.

— Қатъий назар! Халқ — пода!

41

Учрашувдан кейин тор доирада ўтириш бўлди.

Даҳо ўзи қуйиб, ўзи ичди. Кайфи бир жойга борди.

Шу вақт, бир сичқон шоирлар оёғи оралаб чопди. Чий-чий, дея чопди.

Худо берди, Дахога берди!

— Устоз шеър ўқияпти, десам, сичкон чийиллаяпти экан-да! — дея тиржайди. — Устоз... сичкон... поэзия...

Дахо хохолаб кулди. Юзлари куйдирмиш калла бўлиб кулди.

Шоирлар ерга қаради. Шоирлар лаб тишлади. Дахо ёмон вазиятда қолди.

— Ҳазил-да бу, ҳазил... — деди.

Улуғ шоир содда-муғамбир бўлди. Сассик гапни библи-билмасликка олди. Сенинг гапинг... демишдай, Дахо тарафга қўл силтади.

Дахо имо гапга чидай олмади. Лик этиб жўнади. Машинада чекиб ўтирди.

Йўлда миқ этмади.

Манзилда хайр-маъзурни насия қилди.

Уйда эшикни ичкаридан қулфлади. Чирокни ёкди. Ўзини тўпакка ташлади. Оёқларини силкиб-силкиб, либосларини отди. Бир пойи эшикка тарсиллаб тегди. Бир пойи деворга тавиллаб тегди. Либослари ерда чаппа бўлиб қолди.

Бурчакдан ярим шиша ароқни олди. Тиқинини тиши билан очди. Бурчакка туфлаб ташлади.

Шиша оғзидан қулт-қулт ютди.

Туйилиб-туйилиб йўталди. Оғиз-бурнини билаги билан артди.

Мунғайиб ўтирди. Кўзлари сузилди. Кўзлари илинди...

Дераза қорайиб келди.

Дахо сесканиб кўз очди. Кўзларини уқалади. Теварагига аланглади. Дераза тоқчасида тахлоқлик китобларга назар солди: Ги Белле, Франк Венай, Лионель Рей...

Қўлига қалам олмишдан буён ушбу китобларни қўлдан қўймади.

Дахо ейиш учун нонга зор бўлди. Аммо Жак Рубони ўз нархидан йигирма баробар қиммат нархда сотиб олди.

Дахо кийиш учун қўйлакка зор бўлди. Аммо Андре Дю Бушени ўттиз баробар қиммат нархда сотиб олди.

Ўзини ташки дунёдан холи олди. Тўй-маъракалардан оёғини тийди. Ошна-оғайнилар билан бориш-келишни бас қилди. Радио-телевизорни ўчириб қўйди.

Дахо ақл-хуши-да Фарб бўлди, ишонч-эътиқоди-да Фарб бўлди.

Дахо гандираклаб-гандираклаб кўзғолди. Суянмиш суянчикларидан бўлмиш Марк Делуз китобини олди.

Ўнг келмиш бетини очди. Бетда “Мен қандай қичқира оламан” шеърини кўрди.

Энди ўз китобини олди. Биринчи бетини очди. Марк Делуз шеъри билан Пахлавон Даҳо шеърини солиштирди.

Ўзини... ўзини Марк Делуздан кам кўрмади!

“Марк Делуздан қаерим кам? — деди. — Сатрма-сатр олиб қаралса, Делуздан юксак бўлсам юксакдирман, лекин кам эмасдирман. Мана... бир-бировимизга жуда ўхшаймиз. Айнан ўхшаймиз! Марк Делуз ким, Пахлавон Даҳо ким, билиб бўлмайди! Фарқимиз, Делуз француз, мен ўзбекман”.

Даҳо тобора қорайиб бормиш деразага тикилиб ўйлади-ўйлади... кўлига қалам олмишдан буён ич-ичидан ҳис этиб юрмиш ҳақиқатни идрок этди.

Даҳо ушбу ҳақиқатни тилига чиқармай келди. Тилига чиқариш тугул, тан олмай келди. Тан олишни истамай келди.

Ушбу ҳақиқатни кўнгли бир бурчида яшириб юрди. Ўзгалардан сир сақлади. Ҳатто, ўздан сир сақлади.

Боиси, ушбу ҳақиқат аччиқ ҳақиқат бўлди.

Ушбу ҳақиқат — Пахлавон Даҳо баданида йўқ бўлди!

Ушбу ҳақиқат Пахлавон Даҳо кўнглида йўқ бўлди!

Баданда бўлмаса, модернизм, футуризм, дея эталмиш оқимлар ўта берсин!

Кўнгилда бўлмаса, сюрреализм, дадаизм, дея аталмиш оқимлар ўта берсин!

Бари-бари оқимлар баданда йўқликдан бино бўлди!

Бари-бари мактаблар кўнгилда йўқликдан бино бўлди!

Бадий санъат яратилмишдан буён юзлаб оқимлар яратилди, юзлаб мактаблар яратилди. Барчаси-да ўз вақтида бир доврўғ солди. Барчаси-да ўз даврида бир шов-шув бўлди.

Барча оқимлар ўтди-кетди, барча мактаблар ўтди-кетди! Фақат номлари қолди!

Аммо асл бадийят қолди! Асл санъат қолди!

Ажабо, бадан учун ушбу бадий қувватни ким беради?

Даҳо ўйлади-ўйлади...

Табиат беради! Қани, шу табиат? Ўзи, табиат дегани нимадир? Тоғларми? Боғ-роғларми? Дарё-кўлларми?

Даҳо пешонасига тупурди, Даҳо ўнгига тупурди, Даҳо чапига тупурди!

Даҳо табиатга тупурди!

Кўнгил учун ушбу бадий қувватни ким беради?
Худо беради! Ўзи, худо борми? Бўлса, қаерда? Инсон
худо-худо, дейди. Худодан сўрайди. Кани ўша... худо?

Даҳо... худодан нафратланди!

“Тупурдим, сендай худога тупурдим! — деди. —
Улуғ шоирга бердинг, менга бермадинг!”

Даҳо... худодан жирканди!

“Бир сичқон мисол кимсани улуғ шоир қилиб ярат-
динг, мени нортуя мисол қилиб яратдинг”.

Даҳо қўлларини мушт қилиб олазарак бўлди. Шунда,
китоблар орасида турмиш Қуръонни кўриб қолди.

“Ана, худонинг китоби! — деди. — Инсон Қуръонни
тилга олиб қасам ичади. Инсон Қуръонни ушлаб онт ича-
ди. Демак, худонинг китоби-да!”

Даҳо Қуръонга қараб турди-турди... Кўзига Қуръон
худо бўлиб туюлди! Қуръонни худо дея ўйлади!

Даҳо Қуръонни ерга олиб урди! Қуръонни товони би-
лан эзгилади!

Печкани шарақлатиб очди. Қуръонни қулочкашлаб
печка ичига отди.

Печкадан кул гупиллади. Даҳо бет-бошига урди.

Даҳо кўзларини юмди. Юзини тескари бурди. Чўнта-
гидан гугурт олди. Қуръонга олов тутди.

Аммо Қуръон ёна бермади.

Даҳо ташқари отилди. Ермойи олиб келди.

Печка уст қопқоғини очди. Қуръон узра ғулк-ғулк ер-
мойи қуйди.

Қуръон бу сафар олов олди.

Даҳо чўнқайиб ўтирди. Қуръон ёнишини томоша қил-
ди.

Қуръон лов-лов ёнди!

Даҳо тиззаларини қучоқлаб қаради. Кўзлари оловда
қамашиб-қамашиб қаради.

Қуръон гур-гур ёнди!

Даҳо косов билан олов қовлаб қаради. Юзлари олов-
да лов-лов этиб қаради.

Қуръон хур-хур ёнди!

42

Даҳо гурухбозлик билан-да Адабиётни ололмади!

Халқ, отинг нима, демади!

“Ух, қўйлар! — дея ижирғанди Даҳо. — Ўтлаб юр-
ган қўйлар! Қараб тур, ҳали ҳаммангни кетимдан қўйдай
эргаширмасам кўрасан!”

Даҳо ўйлади-ўйлади, бир юмалаб, ватанпарвар бўлиб олди!

Аввало, ўз мақсади учун восита топди. Илк воситаси Орол баҳрикамоли бўлди. Табиатни асраш қўмитаси одамлари билан Оролга борди.

Орол бўйида шаршара сочларини силаб хаёл сурди.

Пойида зангоридан-зангори бир олам чайқалиб-чайқалиб турди. Қадимдан-қадим бир олам тўлқинланиб-тўлқинланиб турди.

Орол буюк Амир Темурни кўрди. Орол жаҳонгашта Чингизхонни кўрди. Орол аллома Берунийни кўрди...

Даҳо энди ана шу қадимдан-қадим Орол оти билан жаллоблик қилади! Даҳо энди ана шу кўхнадан-кўхна баҳрикамол номи билан жаллоблик қилади!

Даҳо ерга қаради, Даҳо кўзларини яширди...

Амударё билан Сирдарё асрлар мобайнида ўз қирғоғидан тошиб оқиб ётди. Бекордан-бекор Оролга куйилиб ётди.

Эл-юрт подшолари ўзи билан ўзи хаманкара бўлди. Ўзга юртларни забт этиш билан машғул бўлди.

Ўз юртлари бўлса, шундай оёқлари остидан икки бирдай дарё оқиб ётса-да, биёбон бўлиб қақраб қола берди.

Ўз эллари бўлса, шундай оёқлари остидан икки бирдай азим дарё оқиб ётса-да, сувга ташна бўлиб қолаберди.

Нихоят, эл-юртни ўйлайдиган подшолар оламга келди. Амударё билан Сирдарё сувларидан ёбонларни обод қилди. Боғ қилди, қишлоқ қилди, шаҳар қилди.

Энди Орол баҳрикамолини тўлдириш учун Амударё билан Сирдарёни тағин бор бўйича оқизиб бўлмайдди.

Даҳо ушбу ҳақиқатни ич-ичидан хис этди. Аммо тилига чиқармади.

“Ўлиб кетмайдими! — деди. — Орол тўладими, Орол қурийдими, менинг неча пуллик ишим бор”.

Йиғилиш бўлди, Даҳо минбарга отилиб чиқа берди.

Минбарни муштлаб-муштлаб гапирди. Хайкириб-хайкириб гапирди. Хўрсиниб-хўрсиниб гапирди.

Халқ қарс-қарс қарсак чалди!

Даҳо ватанпарвар шоир бўлиб танилди!

Даҳо тағин бир юмалаб, халқпарвар бўлиб олди.

Бўстонликда аччиқтош заводи қурилади, дея, эмиш-эмиш оралаб қолди.

Даҳо отилиб минбарлади.

Шартакиларча сўзлади, шаккоқларча сўзлади!

Қўли билан Бўстонлик тарафни кўрсатиб-кўрсатиб сўзлади.

Кафти билан Бўстонлик тарафга чорлаб-чорлаб сўзлади.

Халқ ерни тепиб-тепиб олқишлади!

Бўстонликда бўлса, аччиқтош заводи қурилмади. Гап миш-мишлигича қолди.

Даҳо ёмон вазиятда қолди. Аммо сир бой бермади.

“Завод билан нима ишим бор! — деди. — Тупурдим, халқигаям, табиатигаям тупурдим! Менга завод деган гап бўлса бўлди”.

Даҳо халқ манфаатини кўзловчи шоир бўлиб танилди!

43

Даҳо эшитди: аёли болалари билан уйдан кетди.

Даҳо эшитди: уйга жияни кўчиб келди.

Шу-шу, Даҳо кишлоғига бориб келар бўлди.

44

Машина Даҳо мавлуд топмиш уй олдида оёқ илди.

Остонада онаси қора берди.

Даҳо ни бағрига босиб-босиб йиғлади. Айтиб-айтиб йиғлади.

Даҳо ичкарилади.

Даҳо меҳмонхона эшигини очиқ қолдирди. Пардаларини тушириб қўйди.

Даҳо жиянлари парда орасидан мўралаб-мўралаб турди.

Онаси дастурхон ёйди.

Дераза ортидан бир соя лопиллаб ўтди.

Эшик пардаси қўтарилди. Сержант Орзикулов юзланди.

— Ассалому алайкум! — деди.

Даҳо лар жойидан турди. Сержант Орзикулов билан кўришди.

Сержант Орзикулов асфалнишин бўлди. Қўли кўксидан бўлди.

— Қани, келинлар, хуш кўрдик! — деди.

— Шундай... бир айланиб келдик, — деди Даҳо.

— Бинойи-да, хўп бинойи-да!

Даҳо боши билан меҳмонларни кўрсатди.

— Бу йигитлар менинг дўстларим, — деди. — Шоирлар!

— Бинойи, бинойи!

Даҳо шоирларга отасини таништирди.

— Бу киши бизнинг паҳан бўладилар, — деди.

Сержант Орзикулов шоирларга бош кимирлатди. Кейин, дастурхонга қаради.

— Энангга бирон нима айтдингми, улим? — деди.

— Билмадим, қозон осилди шекилли.

— Унда, мен қозондан хабар олайин, кани.

Сержант Орзикулов ташқарилади. Хиёлдан кейин парда орасидан мўралади.

— Бемалол ўтира беринглар, — деди. — Қўлинг ўргилсин палов бўлаяпти! Шундай.

Даҳо маъқул, дея бош ирғади.

Сержант Орзикулов желагини ечиб келди.

— Хуш келибсизлар, улларим, хуш келибсизлар, — деди.

Тўрда ўтирмиш шоир:

— Қахрамон, о, қахрамон! — деди.

Даҳо бош кўтарди. Отаси кўксидаги орден-нишонларга кўзи тушди. Қизариб-бўзарди.

Сержант Орзикулов кўксидаги орден-нишонларига назар солди. Ўзича жилмайди. Бош ирғаб-бош ирғаб асфалнишин бўлди.

Бир шоир Даходан ўпкалади:

— Пахлавон Даҳо, шундай қахрамон отангиз бор экан, шу вақтгача айтмаганингизни қаранг-а! — деди. — Қаерларда бўлгансиз, бобой?

— Сиз сўраманг, мен айтмайин, улим... — деди сержант Орзикулов.

Сержант Орзикулов афтодаҳол бўлиб қолди. Дастурхон бурчини буклаб эрмаклади. Шоир дарров гапни бошқа ёққа бурди.

— Байрамингиз муборак бўлсин, бобой! — деди.

— Қуллук, шундай қуллук!

— Мана, бугун 9 май байрами. Маъмурият бирор-бир тирикчилик қилиб бердими, бобой?

— Ким?

— Маъмурият! Колхоз раҳбарлари?

— Ҳа-а, катталарми? Ҳа, ҳар йилгидай йиғилиш қилди. Сўғин байрам билан қутлади.

— Қуруқ йиғилиш қилдими?

— Қуруқ? Йўқ, қуруқ эмас. Ўн сўмдан пул берди, икки килодан гўшт берди. Шундай!

- Шу билан бўлдимиз?
- Ҳа-да, бундан зиёд сийлов бўладими?
- Шундай орден-нишон сохиблари-я...

Шунда, Даҳо гап қўшди:

— Орден бўлган билан, биттасиниям тайини йўқ!
Майда-чуйда медаллар! — деди.

— Барибир, Даҳо, барибир.

— Бунча, шарабардан битта Юлдуз афзал! — деди Даҳо. — Масалан, манави четдагисини олайлик. Ғалаба медали! Буни уруш тугаганда ҳаммага берган!

— Унда, нимага сеники йўқ? — деди сержант Орзикулов.

— Биз унда туғилмаганмиз, бўлмаса, бизгаям берарди!

— Ҳа, бали, шу шарабаралар бўлмаса сен туғилмасдинг, дунёга келмасдинг! Шундай!

Сержант Орзикулов шундай дея чиқиб кетди.

Даҳо отаси кетидан ташқарилади. Ҳовлида уёқ-буёқка юриди.

Онаси Даҳо диккинафас бўлаётганини билди. Ҳол сўради.

— Анави чолни қаранг, мамаша, — дея куюнди Даҳо. — Бизнинг шоирлар олдига алмисоқдан қолган бор темир-тақасини тақиб чиқибди! Кошки улар темир-тақа нималигини тушунмаса! Улар Кафкани ўқиган. Улар Жойсни ўқиган!...

— Ҳар йили 9 майда шундай қилади. Қўй, кўп диккинафас бўлма. Бошқа кун ўлсаям такмайди. Халтага солиб қўяди.

— Одам деган қаерда куруклик қилишни билса-да! Пахан келганларни ким деб ўйлаяпти? Ахир, улар Марсель Прустни ўқиган! Гарантия бераман, бу қишлоқда ҳеч ким Прустни ўқимаган!

Даҳо ошхона билан уй орасида бориб келди.

45

Бу вақт сержант Орзикулов ичкари уйда ёнбошлаб ётди. Кўзи илиниб-илиниб ётди.

Ётиб ётолмади. Имиллаб қўзғолди.

“Борайин, манзират қилиб, гурунг бериб турайин, — деди. — Тагин, уй хўжаси келганимизни ёмон қўриб, бошқа уйга кириб ётиб олди, демасин. Мехмон отангдан улуғ деган”.

Сержант Орзикулов қайтиб келди. Асфалнишин бўлди.

— Қандай, зерикмайгина ўтирибсизларми, улларим? — деди. — Ҳай, баракалла!

Шоирлар ёнбошлаб ётди. Ашула эшитиб ётди.

Сержант Орзикулов гурунг бергиси келди.

— Биз ҳам баҳоли қудрат мол бокиб юрибмиз, улларим...

Сержант Орзикулов оғзидаги оғзида қолди, бўғзидаги бўғзида қолди.

Даҳо ер остидан отасига шундай ўқрайди, шундай ўқрайди!

Даҳо магнитофонга қараб гапни бурди.

— О, “Битлз”! — деди. — Ливерпуллик буюк тўртлик! Жон Леннон, Пол Маккартни, Жорж Харрисон, Ринго Стар! Бечоралар тарқалиб кетди!

— Ия, хали “Битлз” йўқми?

— Анча бўлди. Жон Леннон Америкага кетиб қолди. Бошқалари Лондонда дайди бўлиб юрибди. Яқинда Хантер Дэвис “Битлз” ҳақида китоб ёзди-ю...

Сержант Орзикулов ёмон вазиятда қолди.

Юзлари лов-лов қизарди.

Бўш пиёлани ўйнаб-ўйнаб, ўзини-ўзи айблади:

“Ўзи, меники номаъқул-да! Булар ўқимишли одамлар бўлса. Менинг подам билан неча пуллик иши бор? Ҳай, калла-е, калла!”

Сержант Орзикулов кўз қири билан ўғлига қараб-қараб олди.

Қўлларини ковуштирди. Шоирлар оғзига қараб ўтирди.

Кун қайтди.

Сержант Орзикулов деразаларни очди. Пардаларни сурди.

Ичкарига кўклам хавоси уфурди.

Каердандир чибин келди. Ғуж-ғуж бўлди. Дастурхон тўла қанд-курсга ёпишди.

Сержант Орзикулов ҳовлидан бир даста ялпиз териб келди. Дастурхон узра сочиб ташлади.

Ўйни ялпиз иси олди.

Чибинлар ялпиз исидан ғойиб бўлди.

Даҳо хайрон бўлди.

Сержант Орзикулов пиёлага узалди.

Шунда, дастурхон узра тагин чибин парвозлади.

Даҳо бу гал чибинлар парвозини эътибор билан қаради.

Чибинлар пастлади-пастлади, сержант Орзикулов чап оёғи олдида кўздан йўқолди.

Даҳо ёнбошламиш қўйи отаси чап оёғи панжаларига қаради, бебилчагига қаради, товонига қаради...

Бирдан кўзларини юмди. Тишини тишига қўйди. Билинар-билинемас ингради...

Отасининг калиш урмиш товони, калиш қорайтирмиш товони... ёриқ бўлди!

Ёриқ қонталаш бўлди!

Қонталаш ёриқ гуж-гуж чибин бўлди!

Даҳо ташқари отилди. Зинада бети буришиб турди.

— Фу-у! — дея тупурди.

Парда орасидан ичкари мўралади.

— Пахан, сизни мамаша чақиряпти! — деди.

Сержант Орзикулов ташқарилади.

Даҳо лип этиб ичкарилади. Эшик зулфинини тушириб олди.

Ташқаридан сержант Орзикулов овози келди:

— Ҳа, кампир, палов пишдимиз? Тузини кўриб берайинми?..

46

Қош қорайди.

Сержант Орзикулов болишдан кўкрак олди. Инқилаб кўзғолди. Калишини йўл-йўлакай кийиб ташқарилади.

Олапар итини бўшатди.

Олапар думини ликиллатди. Сержант Орзикулов қўлини искади.

Сержант Орзикулов меҳмонхона деразасидан мўралади.

Меҳмонхонада шишалар юмалаб ётди.

Ўғли оёқ-қўлини ёйиб юзтубан ётди.

Шоирлар сандикқа суяниб-суяниб ётди.

Меҳмонхона жимжит бўлди.

Сержант Орзикулов қараб турди-турди...

“Тор-мор бўлган лашқарга ўхшайди”, деди.

Сержант Орзикулов қўл силтаб кетди.

Ичкаридан ов милтигини олиб келди. Кўчага қараб юрди.

Изидан Олапар эргашди.

Кўчада Очил жиян дуч келди.

— Тоғанг келди, — деди сержант Орзикулов. — Чойпойига қараш...

Сержант Орзикулов тошлоқ оралаб юрди.

Ўнг оёқ бошмалдоғи зирқ этди.

Бир тошга ўтирди. Зиркилламиш бошмалдоғини чангаллади. Кафтлари хўл бўлди. Кафтини кўзлари олдига олиб келди. Димоғи қон ҳидини туйди.

Қон бошмалдоғига қум сепди, оксокланиб-оксокланиб йўлга тушди.

Олапар қон томмиш қумни искаб колди. Тағин эгасига етиб олди.

Сержант Орзикулов мазор олдидан ўтди.

Мазор тарафдан бойўғли сайради.

Сержант Орзикулов ёқаларига туфлади.

Боғлар оралаб юрди. Ўркач-ўркач адирлар бўйлаб юрди.

Измолисойга келди.

Булок бўйида оёқ илди.

Ховучлаб-ховучлаб сув ичди. Юз чайди.

Тағин адирлади.

Бир тулки тош шилдиратиб чопди.

Сержант Орзикулов елкасидан милтиғини олди. Тошга суяб қўйди. Ўзи-да шу тошга суяниб ўтирди.

Олапар эгаси пойида ётди.

Сержант Орзикулов олис-олисларга қаради.

Олислар зим-зиё бўлди. Олисларда чироқлар милт-милт этди. Чироқлар Денов, Термиз... бўлди.

Эсида, сержант Орзикулов урушдан ана шу шаҳарлардан ўтиб келди.

Поезд Термизга кечаси етиб келди.

Шунда, бир одам вагонга отилиб кирди.

“Холлиев Алини кўрган борми?” — деди.

“Бор! — овоз берди сержант Орзикулов. — У хиёл хаяллаб келадиган бўлди!”

Аслида... термизлик Холлиевни ўз қўли билан ерга бериб келди. Сакен қозоқ тупроқ ташлаб турди...

— Ай, Сакен оға, омонмисан?..

Сержант Орзикулов беихтиёр шундай деди. Пойида ётмиш Олапар эгаси гапидан сапчиб оёқлади. Думини ликиллайтиб-ликиллайтиб турди.

— Мендан сўрасанг, Сакен оға, баҳоли қудрат элнинг хизматини қилиб юрибман. Поданиям ўзига яраша ташвишлари кўп, шундай. Айниқса кўклам вақти одамнинг егани ўзига татимайди. Шу эрта кўкламда де, бир ёнимда заранг таёғим, бир ёнимда Олапар итим, кирда

ёнбошлаб ётиб, кўзим кетибди. Уйқумда де, бир кўк мол болалаётган эмиш. Мол зорланиб, мени сўрар эмиш. Мен бормас эмишман. Нимага бормас эмишман, ўзим ҳам билмас эмишман. Бирдан кўзим ялт этиб очилиб кетибди. Қарасам, Хамиднинг тарғили юрибди, Бердиевнинг сариқ кашкаси юрибди. Иқбол момонинг оқ молиям бор, Саид мерганнинг олаоёғи ҳам ўтлаяпти. Эътибор берсам, Ортиқбойнинг қора кашкаси йўк. Катта тошга чиқиб, кафтимни қошим узра соябон килиб қарадим. Шунда, кир кунгай бетидан муттасил мўнграган овоз эшитдим. Чопкиллаб борсам, кашка олдида жажжигина бир бузок ётибди. Худди онасидай унияман манглайда кашкаси бор. Кашка гўдагини тинмай ялаб-юлкади, ювиб-таради. Кўнглим ёришиб, фарзанд кўрибсан-да, куллуқ бўлсин, дедим. Чўккалаб, бузокни бағримга босдим, кашкасини силаб-сийпаладим. Сўғин, окшом вақти бузокни бағримга босиб, Ортиқбойникига бордим. Суюнчига бир чопонлик бўлдим, шундай...

Сержант Орзикулов жим бўлиб колди. Қуролдошлари кўз ўнгидан бир-бир ўтди.

— Тенгиз оға, қандай, эсон-омонмисан? Ҳалиям оёқсиз юрибсанми? Ё, ёғоч оёқ қўйдирдингми? Ёғоч — оёқ эмас-да, Тенгиз оға. Эсингдами, бир ертўлада икки кунлаб оч-наҳор ётганимиз? Туз тотмабмиз! Тузнинг ўзи бўлмаса ниманиям тотардик. Улимни бўйнимизга олдик, лекин ертўладан қўл кўтариб, омон-омон, деб чиқмадик. Қирғинбарот кунларнинг юзи курсин, Тенгиз оға. Ойнаи жахонни кўрган бўлсанг, бизнинг ҳукумат шарт қўйди. Ай, Буш, шу кундан эътиборан атом бомбаси портлатган номард, қани, қўлни бер, деди. Буш сўз берди, қўл берди, лекин яна атом портлатди. Уккағарнинг каттаси номард экан, гапида турмади, шундай. Ишқилиб, энди қирғинбарот кунлар бўлмасин. Урушни охириги кўрган биз бўлиб қолайлик, Тенгиз оға...

Сержант Орзикулов ўйлаб колди: у ёлғиз бўлмади. Хали қуролдошлари кўп бўлди.

Шунда, сержант Орзикулов кучига куч қўшилди. Жойидан дадил турди. Кийимларини тузатди.

Қўйнидан ўк олди. Милтиғини ўқлади.

— Лашкар, сафлан! — дея буйруқ берди.

Сержант Орзикулов хаёл килди...

Қуролдошлар бўйсира бўлди.

Қурол-яроқлар жангир-жунгур бўлди.

Сержант Орзикулов милтиқ ўқталиб олға босди.

— Олға, лашкар, олға!

Сержант Орзикулов олис-олис чироклар сари мардона-мардона одимлар отди. Кетидан Олапар эргашди.

— *Вперёд, дивизия!*
Моя дивизия!
Твое оружие отточено в бою,
Вперёд, любимая! Неустрашимая!
Вперёд! За родину свою!
(Олга, лашкар!
Лашкарим менинг!
Қиргинда қайралди ярогинг сенинг!
Олга бос, она юрт, тупрогинг учун!
Олга бос, ботирим, қарогим менинг!)

Сержант Орзикулов олисларда милтирамиш чирокларни мўлжалга олди. Нафас ютиб тепки босди.

Адирлар ларзага келди.

Сержант Орзикулов кўрди: мўлжалга олмиш чирок лип этиб ўчди.

Сержант Орзикулов кўрди: ўғли оёқ-қўли ёйилиб юз-тубан йиқилди...

48

Дахо бир келишида туман рўзномасида бўлди.

Иккита қаламқаш ёронини эргаштириб келди.

Ўтирар-ўтирмас, кишлок йўлидан ёрилди.

— Шу, йўл ёмон-да, пахан, — деди.

— Шундай, кишлок бўлади-ю, гўр бўладими, шундай! — деди сержант Орзикулов.

— Деновдан кишлокқача машина бир мартаям лўқимайди. Катта йўлдан уйимизга қараб бурилди дегандан машина олиб уради.

Ёронлар бири қўйиб бири гапирди:

— Мен икки марта бошимни машина қиррасига уриб олдим. Хиёл бўлмаса каллам ёрилайин деди.

— Каллаям гапми, мен машина лўқиганда машинадан отилиб кетайин дедим.

— Айниқса бурилишдаги арик ёмон экан. Машина ўхшатиб бир кўтариб урди.

— Еган-ичганим ичимдан тушиб кетди.

— Тишимни тишимга қўяман деб, тилимни тишлаб олдим.

— Энди, улларим, кишлок ўз оти ўзи билан кишлокда, — деди сержант Орзикулов.

— Биламиз, бова, биламиз. Қишлоқларда кўп бўламиз. Яқиндаям газета топшириғи билан келиб-келиб эдик. Қаерга бориб эдик, ўртоқ Хафизов?

— У борган жойимиз юқориқда эди. Катта тут олдидан чапга бурилиб эдик. Ўзиям, уйи остонасигача тош тўшалган эди-да.

— Фамилияси Холиковмиди? Ҳа, энди, у Холиков-да! Уруш катнашчиси! Қўша-қўша орден-нишонлари бор!

Ана шунда сержант Орзиқулов кулоғи динг бўлди.

— Нима бўпти? — деди. — Биз ҳам уруш катнашчиси!

— Ия, шундайми?

— Шундай! Бизда-да бор, орден-нишон!

Даҳо сергак тортди. Бир отасига қаради, бир ёронларига қаради. Кейин, ер сингалади. Хиёл кизарди.

— Қани, олиб келинг, қани? — деди ёронлар.

— Қўйинглари-е, улларим-е...

— Қўйинглари бўптими? Олиб келинг, бўлинг!

Сержант Орзиқулов чойнак қопқоғини шиқирлатиб ўйнади. Бир ўғлига қаради, бир ёронларга қаради. Гап жиддийлигини билди. Тиззасига таяниб қўзғолди.

— Ё, пирим! Олиб келсам, олиб келайин, кўп қўймадиларинг.

Сержант Орзиқулов шундай дея ичкарилади.

49

Сержант Орзиқулов орден-нишонларини эски дўппи-сида сақлаб юрди. Орден-нишонлар дўппидан тўқилиб кета берди, сочилиб кета берди.

Орден-нишонларини энди белбоғида ўраб юрди. Энди, орден-нишонлик тугунни топиш қийин бўлди. Орден-нишонни топиш учун сандиқ тўла тугунларни битталаб ушлаб-ушлаб кўрар бўлди. Битталаб кўтариб-кўтариб кўрар бўлди. Шундай қилмаса, қайсинисида орден-нишон борлигини билиб бўлмади.

Тугун-да бўлмади.

Орден-нишон сақлаяжак бошқа бир нима излади. Излади-излади, ошхонага кирди. Қозикда осиб-осиб тузхалтага кўзи тушди.

Шу тузхалта орден-нишонбоп идиш кўринди!

Қозикдан тузхалтани олди. Тузини чинни косага тўқди. Тўнтариб-тўнтариб коқди.

Орден-нишонларини ана шу тузхалтага ағдарди. Оғзини ўраб-ўраб боғлади. Сандиққа солиб қўйди.

Сержант Орзикулов ана бу орден халтани кўтариб келди!

— Ана! — деди.

Ёронлар орден халтани айлантириб-айлантириб кўрди.

Орден халта оғзини очди. Кўзи олдига олиб келди. Орден халта ичига бир кўзлаб каради. Мийиғида кулди.

— Дастурхонга тўкинг, улим, дастурхонга! — деди сержант Орзикулов. — Манави канд-курсдайн тўкиб ташланг, сўғин, бари кўринади!

Ёронлар орден халтани дастурхонга тўнтарди. Халтадан жарак-журук орден-нишон тўкилди.

— О-о-о! Эҳ-е-е! — деди ёронлар.

Сержант Орзикулов канд-курсларни дастурхон четига сурди. Худди канд-курс ёймишдай, кафти билан орден-нишон ёйди.

— Ана, ана! — деди.

— Шунча орден-медалингиз бўлатуриб, нима килиб ўтирибсиз, бова?

— Нима қилайин? — деди сержант Орзикулов. — Орден-нишон от бўлса экан, миниб кўпкари чопсам!

— Катталарга боринг, йўлга тош тўшаб бер, денг.

— Қайси бир 9 майда раис қандай хизмат бор, деб сўраб эди. Шунда айтгандай бўлиб эдим.

— Нима деб эдингиз?

— Кўчамизга тош тўшаб беринг, дегандай бўлиб эдим.

— Нима деб эди?

— Бўлади-бўлади, деб эди. Шу-шу, халиям бўлади-да. Шундай!

— Колхоз катталарини қўйинг, туманга боринг, туманга!

— Бари катта бир гўр, улларим. Катта зоти борки, бизга қандай хизмат бор, деб сўрайди. Сиз дардингизни айта-айта коласиз, катта зоти хўп-хўп, дея, бош ирғаб кета беради.

Даҳо тиззасига шاپиллатиб урди.

— Ай! — деди. — Ўзим урушда бўлмадим-да, ўзгичам урушда бўлмадим-да!

— Нима қилардинг? — писандали деди сержант Орзикулов.

— Талаб қилардим! Кўчага тошйўл олиб келардим,

темир найча билан жўмрак олиб келардим! Ана, Холиков! Уруш катнашчиси деб уни айтади!

— Ҳа, энди, Холиков ёзувчи-да, улим, ёзувчи!

Ёронлар бирдан сергак бўлди...

— Ким-ким? — деди.

— Ёзувчи! Шундай!

— Ёзувчи? Бу кишлокда Пахлавон Даходан бошқаям ёзувчи борми?

— Э-э, қанақа ёзувчи! — дея қўл силтади Дахо. — Бешинчи синф маълумоти бор! Ўғлига шикоят ёздириб ёзувчилик қилади!

Ёронлар қах-қах уриб кулди.

— Ўғлига ёздирадими, неварасига ёздирадими, ишқилиб, ёзувчи деган номи бор-да! — деди сержант Орзикулов.

— Ёзувчи бўлса нима? — деди Дахо.

— Ёзувчидан эл кўрқади, ёзувчидан катта кўрқади. Сен билан биздан ким кўрқади?

— Кўркмайдими, кўркмайдими?

Дахо шундай дея, жуздонини очди. Ичидан қоғоз-калам олди.

— Э, қўй-е, улим-е! — деди сержант Орзикулов.

— Нима қўй-е, нима қўй-е? — деди Дахо. — Сиз кимдан кам? Урушда қон тўкиб келдингиз!

Сержант Орзикулов қаради-қаради, ўғли қарори қатъийлигини билди. Узалиб, ўғлининг қаламли қўлини ушлади.

— Шошма! — деди. — Аҳдинг беҳазил бўлса, майли, ёз. Лекин бошқа масалада ёз.

— Масалан?

— Масалан, молнинг емиши йўқ. Хар йили уч-тўрт баробар зиёд нархда емиш сотиб оламан. Зўр бўлсанг, молга емиш бер, деб ёз!

— Бўлди, емиш бўлса, емиш-да!

— Баракалла. Аввал иқтисод, кейин сиёсат деган Ленин бова. Тошйўлдан юрмай, чанг йўлдан юрсак, оёғимиз очдан ўлмайди. Лекин мол емишсиз қолса бўлмайди, шундай!

— Бўпти, пахан, унда, учта-тўртта ариза ёзаман. Битта-биттадан олиб борасиз.

— Қаёққа олиб бораман? — ажабланиб сўради сержант Орзикулов.

— Туманга олиб борасиз, қаёққа олиб борардингиз? Туманда битмаса, ундан ҳам юқорига олиб борасиз.

— Йўқ-йўқ! — дея кўл силтади сержант Орзикулов. — Молим очдан ўлсаям бормайман! Шундай!

— Ия, унда ким боради? Мен борайми?

— Борма, ким сенга борсин деяпти? Борма-да, хатжилдга солиб, хабаркутига шундай ташлаб юбор, ўзи боради. Фақат, хатжилд бетига шундай-шундай манзилга етиб борсин, деб битасан, бўлди.

Ёронлар тагин қах-қах уриб кулди.

— Э, бова, э, бова-е! — деди.

Даҳо қизарди. Қалам учи билан чаккасини қашиди. Овозини бир парда кўтариб айтди:

— Пахан! Ўртоқлар олдида одамни уялтирманг!

— Идора дегани қаерда бўлади, билмасам, — деди сержант Орзикулов. — Идораларда катта-катта одамлар ўтиради. Бориб нима дейман, билмасам...

— Ўзим ўргатаман, сиз ҳўп денг!

Сержант Орзикулов ўғлига тикилди. Ўғли авзойи ёмон бўлди.

— Боришга бир амаллаб топиб бораман, — деди сержант Орзикулов. — Лекин довдираб қоламан-да, гапимни йўқотиб қўяман-да.

— Гапингизни йўкотмайсиз! Шоирнинг паханидай бўлиб гаплашасиз! Ўзим ўргатаман!

— Ҳўп, майлинг.

— Энди бориб, вельвет костюмингизни олиб келинг!

51

Чийдухоба камзул бир вақтлар Дахоники эди.

Даҳо камзулни кийди-кийди, охорини тўқди.

Кийди-кийди, отасига берди.

Сержант Орзикулов чийдухоба камзулни юзлик кийим қилиб олди.

Тўй-маъракаларда кийди.

Эътиборли-эътиборли жойларда кийди.

Хайитларда кийди.

Бегим кунлар бўхчага тахлаб қўйди.

52

Сержант Орзикулов ичкаридан ана шу чийдухоба камзулини олиб келди.

Даҳо камзул уёқ-буёғини қаради.

— О-о-о, вельвет! — деди. — Вельвет жаноби олийлари!

Дахо камзулни болишга ёйди. Орден-нишонларни бир бошидан камзул кўкрагига тақди.

Камзул кўкраги орден-нишонга тўлди.

Дахо камзул ёқасидан кўтариб қаради, силкиб-силкиб қаради. Орден-нишонларни жарак-журуқлатиб қаради.

Камзулни кийиб ўтирди. Кўксидаги орден-нишонларни томоша қилиб ўтирди.

— Қалай, ярашдими? — деди ёронларига, — ўзим урушда бўлмадим-да!..

Дахо отасига қаерга бориш, нима қилиш, нима дейишликни ўргатди.

Бот-бот ўргатди.

53

Сержант Орзикулов бомдод намозини наридан-бери ўқиди.

Орден-нишонлик камзулини кийди. Устидан бекасам чопонини илди. Белбоғини боғлади.

Заранг таёғини судраб, бекатга борди. Автобус йўлини қаради.

Боботоғ узра кун сарик берди.

Шунда, кўз олдида бир нима йилт этди.

Сержант Орзикулов сесканиб тушди.

Эътибор билан қаради: чопони ёқасидан бир нишон чикиб турди. Ана шу нишон кун саригида йилт-йилт этди.

Сержант Орзикулов туф-туф, дея, ичига туфлади. Теварак-бошга қаради.

Теваракда одам зоти йўк бўлди.

Шунда, чопони ёқаларини охиста ёнларига сурди. Кўкси тўла орден-нишонларни офтобга тутди.

Охиста-охиста ўнг тарафига тебраниди.

Орден-нишонлар офтобда жарак-жарак этди!

Охиста-охиста чап тарафига тебраниди.

Орден-нишонлар офтобда ярак-ярак этди!

Сержант Орзикулов орден-нишонларини томоша қилди. Бош ирғаб-бош ирғаб томоша қилди. Кулимсиб-кулимсиб томоша қилди!

Шу вақт, олисдан автобус овоз берди.

Сержант Орзикулов чопони ёқаларини апил-тапил ёпди. Орден-нишонларини яширди.

Автобус зинапоясидан энкая-энкая чикди. Эпкайишида чопони ёқалари халта бўлиб осилди.

Ана шунда тагин орден-нишонлари кўриниш берди.

Орден-нишонлари шалвир-шалвир этди. Орден-нишонлари жангир-жунгур этди.

Автобусда болаликдан билла ўсмиш Садир бўйинсаси бўлди. Ана шу бўйинсаси жойидан лик этиб турди. Сержант Орзикулов аскарликдан қайтмиш кунлардан олиб хазиллашди. Сержант Орзикулов аскарликдан қайтмиш кунлардан олиб, бармоқларини чаккасига қўйиб харбийча салом берди.

— Здравствуй, сержант Орзикулов! — деди. — Сколько зима, сколько весна!

Автобусда ўтирмишлар пиқ-пиқ кулди.

Бўйинсаси ёшларга қаради.

— Қани, сержант Орзикуловга жой берганский! — деди. — Сержант Орзикулов ўтирганский! Боиси, сержант Орзикулов қариганский!

— Етмишдан ошиб ҳам аклинг кирмади-кирмадида! — деди сержант Орзикулов.

Сержант Орзикулов Садир бўйинсаси билан елкамаелка ўтирди.

— Қани, сержант ошна, шаҳарлабсан-да? — деди — бўйинсаси.

— Шундай, шундай!

— Менга ақл кирмади дейсан, сенга қачон ақл кирди, сержант ошна?

— Эб-эй, нима, ақлимиз йўқми?

— Ақлинг бўлса, эртамаатандан орден-нишон тақасанми? Нима, бир сенда борми, орден-медал?

— Тақсам, ўзимники!

— Бовужуд, урушга борибсан экан-да! Ёрил-е, баччағар, ёрил-е! Бозор-ўчаргаям орден-медал тақиб бор-е!

— Комиссар чақирибди, ошна, комиссар!

— Ҳа-а, шундай де! Шўхлашаманда-е, сержант ошна! Бегим кунлар тақиб юрмасдинг, шунга айтаман-да!

54

Сержант Орзикулов сўради-сўради, туман ижрокўми биносини топиб борди.

Зинапоя ушлагичидан ушлаб-ушлаб, иккинчи қаватга кўтарилди.

Қават нимқоронғилигидан кўзи яхши ўтмади. Шу боис, эшикларга тикилиб бориб қаради. Эшикларни ушлаб-ушлаб кўриб қаради. Эшикларга пешонаси тегайин-тегайин деб қаради.

Қаради-қаради, ўғли айтмиш ўн олтинчи эшикни топди. Адашмаяпманми, қош-киприклари эшикка тегайин-тегайин деб қаради.

Шу вақт, эшик фавқулудда очилди. Сержант Орзикулов пешонасига келиб тегди.

Сержант Орзикулов пешонасини ушлай-ушлай кети-га тис бўлди.

Ичкаридан чикмиш аёл кечирим сўрай-сўрай кетди.

Сержант Орзикулов очиқ колмиш эшикдан ичкарилади.

Заранг таёғини бурчакка суяб кўйди.

Катта билан кўришиб-сўрашди.

Катта сержант Орзикуловга дераза тарафдан жой кўрсатди.

Сержант Орзикулов катта айтмиш жойга ўтирди.

— Омин! — дея фотиҳа ўқиди.

Катта юзига фотиҳа тортмади. Бош ирғаб кўя қолди. Қалам учи билан стол чертди.

— Келинг, бова? — деди.

— Шукур, худога шукур! — дея бош ирғади сержант Орзикулов.

— Нима гап?

— Тирикчилик, катта, тирикчилик.

— Тирикчилик ҳам ҳар хил-да.

— Шу...

Сержант Орзикулов гўё палов еяётгандай, кафтини оғзига югуртириб-югуртириб олди.

— Нима, паловми? — деди катта.

— Йўғ-е, катта, мол одаммидики, палов ейди...

Сержант Орзикулов тагин кафтини оғзига югуртириб-югуртириб олди.

— Ҳалиги, мол, ейди-ку, оти нима эди...

— Комбикорма.

— Йўқ, ундай эмас, йўқ...

— Шелуха.

— Ҳа-ха, шулха! Шундай, шулха!

Катта қоғоз титкилади.

— Энди, емиш масаласи чатоқ, бова, жуда чатоқ, — деди. — Мана, бозор йўлига ўтаяпмиз.

— Катта...

Сержант Орзикулов ғўлдиради.

“Катта, мени урушда бўлиб эдим. Мана, орден-нишонларим ҳам бор”, демоқчи бўлди.

Аммо тили бормади. Бир каттага, бир кўкрагига қаради.

“Катта, кўкрагимга қаранг, кўкрагимга”, демокчи бўлди.

Каттанинг кўзи кўкрагимга тушса, ўзи тушуниб олади, дея ўйлади.

Катта қоғоз титкилаш билан машғул бўлди.

Сержант Орзикулов ана шунда ўғли дастурига бинотан эмас, тамомила тескари тарафга ўтириб қолганини англади.

“Миям курсин, — дея афсусланди. — Ўғлим бундай демаб эди-ку”.

Кейин, ўзини-ўзи оклади:

“Каттанинг ўзи жой кўрсатди-да, менда нима айб”.

Оҳиста жойидан қўзғолди.

— Ҳа, бова? — деди катта.

— Манави дераза шамоли кўп ёмон экан.

— Ҳа-а.

Сержант Орзикулов деразага муқобил тарафга ўтди. Деразага рўпарў бўлиб ўтирди.

Чопони ёқаларини ёнларига сурди. Орден-нишонларини деразадан тушмиш ёруққа солди.

Орден-нишонлари ёруғда ялтиради!

Катта ана шунда орден-нишонларни кўриб қолди!

— Ух-у-у! — деди. — Зўрсиз-ку, бова?

Сержант Орзикулов жилмайди. Бир кўкрагига қаради, бир каттага қаради.

— Шундай, шундай! — дея бош ирғади.

Сержант Орзикулов ана шунда ўғли қалласига қойил бўлди!

“Минг қилсаям, шоир қалла-да, шоир қалла. Ҳа, қаллангдан, ўғлим”.

— Бўпти, бова, — деди катта. — Бўпти, бир келиб қолибсиз, садқаи суханингиз. Биз Улуғ Ватан уруши қатнашчиларини эъзозлаймиз. Аризангиз борми, ё, ўзим ёзиб берайинми?

— Э, ҳа, айтгандай!

Сержант Орзикулов қўйинларини пайпаслади-пайпаслади, тўрт буклоғлик қоғоз олди.

Катта қоғозни столга ёйди. Қафтлари билан текислади.

— Хатингиз хушрўй экан, бова, — деди.

— Шундай, шундай!

— Бу, ўғлингиз ҳам ёрдам бериб турадимиз, бова?

— Йўқ, катта, улимиз шахардан бери келмайди. Ўзи билан ўзи бўп кетди.

— Ҳа-а, ишқилиб, хушрўй ёзар экансиз. Биратўла кунжараям қўшиб бера қолай, бова?

Сержант Орзикулов кўзларини пирпиратиб ўйлади. Ўғли кунжара деб эдим, йўқми, ана шуни ўйлади.

Ўйлади-ўйлади, ўғли кунжара демаганини эслади.

— Йўк, катта, йўк, — дея бош чайқади. — Бизга шу, ҳалиги айтганингиздан бўлса бўлади. Боиси, уйда олам-жаҳон хашак бор. Адирдан гарди-гурд, бир тутам-икки тутамдан ташиб келиб, уюб ташлаб эдим. Бир қишни бе-малол ўтказади. Бизга шу...

— Шелуха!

— Шундай, шундай! Шулха бўлса бўлади!

— Яшанг, бова, баъзи бировлар беш кўлиниям оғзи-га тикиб келади. Бирданига беш-олти нарсасўрайди.

— Йўк-йўк...

“Ўғлимиз фақат шулха деб эди”, деб юборайин, деди.

55

Шоирлар тоғлади.

Булоқ бошини маврид этди.

Даҳо толлар остидан қайнаб чикмиш булоққа қўлларини узатиб лабларига босди.

Ўзича, булоқни чўлп-чўлп ўпди. Кафтларини тоғ чўққиларига узатиб лабларига босди.

Ўзича, олачалпак тоғлар бетидан ўпди.

Шоирлар давра олди.

Даҳо сувга бўш шиша отди.

Шиша кўриниб-кўринмай окди.

Бир кучук сув ёқалаб чопди. Шишани етиб олди. Искади-искади, юз ўгирди-кетди.

Шиша оқиб кетмиш тарафдан бир одам булоқ ёқалаб келди.

Шоирлар билан қўшқўллаб кўришди.

Даҳо одамни даврага марҳамат этди.

Одам узун-калта шишаларга қаради. Шишалардан булокка юз бурди.

— Қуллуқ, ош бўлсин! — деди. — Хуш-хушвакт кетсаларингиз, биз ўтиргандай гап. Билсаларингиз, булоқ табиат қаромати...

— Биламиз, брат, биламиз!

— Билсангиз, яхши. Анави куни беш-олтитаси шаҳардан келиб... ўтириб кетди! Кейин билсам, артистлар

экан. Артист бўлмай, қора ер бўлгурлар, булокқа чўмилгани камдай, кир пайпоқларини сувга отиб кетибди. Аёллар сувга келса, сатилларига пайпоқ илашибди. Таёқни олиб чопиб келдим. Жувонмарг ўлгурлар кетиб қолибди...

Даҳо одам тирсагидан ушлади.

— Артист ўз номи ўзи билан артист, ҳа, артист! — дея ғилжайди. — Мен шоир! Эшитяпсизми, шоир! Мен — фазога интилган инсон! Мен — она-табиатни кўз қорачиғидай асраб-авайлагувчи посбон!

Одам анойи бўлди, гапи-да анойи бўлди:

— Ўзларингиз шаҳарда яшаб, табиатни қандай қилиб қўриқлайсизлар? — деди.

— Қўриқлаймиз, ҳа, қўриқлаймиз! Шеърлар ёзамиз, халқни табиатни асрашга қорлаймиз!

Одам булок ёқалаб кетди.

Хиёлдан кейин сой ўнг бетида иккита бола қора берди. Болалар магнитофон қўйиб келди.

Шоирлар билди, одам ўғилларини кўз-қулок бўлиб туриш учун юборди.

Давра қизиди.

Бир шоир Даҳонинг елкаларини ёпиб турмиш сочларини силаб хиргойи қилди:

— Соч эмас бу, шаршара-е, шаршара!..

Шоирлар бири қўйиб бири Даҳони улуғлади:

— Шеърларингиз классика!

— Поток сознания!

— Модернизм!

Шоирлар шу баҳона ўзларини кўз-кўз қилгиси келди. Кимларни ўқишларини билдиргиси келди.

— Кафка!

— Камю!

— Пруст!

Шоирлар бир-бирлари соғлиги учун қадах кўтарди.

— Жозе Мария!

— Кейрош!

— Ия, саломат бўлсинлар, иккови битта одам-ку!

— Йўғ-е!

— Ҳа, Салтиков-Шчедрин дегандай гап-да!

— Шундайми? Уф-ф, кайфим ошди...

Даҳо ўзини мастликка олиб ёнбошлади. Уятдан кўзларини юмиб мудради.

Бир шоир наشريётдан қуйиб гапирди:

— Мухаррир...оти нима эди?... Ўша ғирт тўнка экан! Китобимни ўқиб бўлиб, бу таржимами, дейди.

— Кайси, халигими, у ғирт саводсиз!

— Анавими, у йўк одам!

— Биринчи жумладан бошлаб ёпишса бўладими!

“Шеробод адирлари Гренландия айсберглари каби оп-пок ястаниб ётар эди”, деб ўкиб, ўхшатиш бундай бўлмайди, дейди. Ўрток, савод деган нарсга борми ўзи, Стейнбеклар кўп нарсаларни Гренландия айсберг-ларига таққослаб тасвирлаган, дедим. Эшакнинг кулоғига танбур чертдинг нима, унга гапирдинг нима, во-во!

Шоир шаҳодат бармоғи билан кесакни уриб кўрсатди.

Даҳо ёзилиб келиш учун кетди.

Чайлада ёнбошлаб ётмиш болалар магнитофонни кўтариброк қўйди.

Булок бўйларини ашула олди:

*Киши ҳолимни билмас, меҳрибонидин адашгонман,
Ватан оворадурмен, дўстонидан адашгонман...*

Даҳо кела бермади.

Шоирлар алағда бўлди. Хайдовчини йўллади.

— Шоир акангиздан бир хабар олинг, ука, — деди. — Айтиб бўладими, бегона жой...

Хайдовчи хўп, дея қўзғолди. Сув ёқалаб юрди.

Сув бурилиб оқар ерда оёқ илди. Ажаб синоат кўрди:

Кун қирлар ортида ботай-ботай деди.

Булок сувлари офтоб нурида йилт-йилт этди.

Даҳо қуёшга табассум билан боқиб хаёл сурди.

Бир нима сувга йилт-йилт этиб тушди, шитир-шитир этиб тушди.

Даҳо қуёшга шоирона-шоирона боқиб... сувга чоптирди!

Хайдовчи чаппа бурилиб чопди.

56

Даҳо булок ёқалаб келди. Қўлларини чайди. Силкиб-силкиб қуритди. Ашула келмиш тарафга ўнг қўлини шопкилиб бақирди:

— Анавини хангразмасаларинг-чи!

Болалар ё, Даҳо гапини эшитмади, ё, эшитиб эшитмасликка олди.

Булок бўйлари ашула оғушида қолди:

*Ватансиз бенаводурмен, маконидин адашгонман,
Фариби кўйи гурбат, хонумонидин адашгонман,
Ва ё бир мурғи ваҳший ошёнидин адашгонман.*

Даҳо ашулага қўл силтаб ўтирди.

— Одам эмас булар! — деди. — Эшитсаям эшитмас-
ликка олиб, молга ўхшаб ўтира беради!

Хайдовчи ер бокиб ўтирди. Калла кашиди. Толчўп
билан ер чизди.

Кўнгилхушлик давом этди.

— Ўзи, бу ашула кимники? — деди Даҳо.

— Ким билади! Менимча, матбуот шанба сонлари
учун ғазал ёзиб турадиган Камтарий, Дехқоний деган
шоирларники бўлса керак!

— Ха-а, айтдим-а, примитив диалектикада ёзилган
деб!

Улуғ Фуркатнинг улуғ ғазали булок бўйлари узра уч-
ди, ёнғок япроқлари узра учди.

*Тирикман зоҳирида, халқ бир одам гумон айлар,
Ва лекин ҳоли сурут, танда жонидин адашгонман.*

Даҳо бир олмани артди-артди, егиси келмади. Хай-
довчига узатди.

— Лутфан тақдим этаман! — деди.

Хайдовчи бир олмага қаради, бир Даҳо қўлига кара-
ди. Олмади!

Ашула поёнлади.

— Хайрият-е, овози ўчди! — деди Даҳо. — Энди, бу-
ям санъатда-а? Нима деб бўкирди? Бундай ашулани биз
хам айта оламиз!

Даҳо қулоч очди, дутор чалажак созчи қиёфасини ол-
ди. Овозини йўғонлатиб айтди:

Тирикман зоҳирида, халқ бир одам гумон айлар...

57

Даҳо тоғдан энибок сўради:

— Нима бўлди, пахан?

— Бинойи бўлди, бинойи. Уруш иштирокчиларига
ўзлари олиб келиб берадиган бўлди.

— Ана, айтдим-ку, ана!

Даҳо сўради, сержант Орзикулов жавоб берди.

Ғап кунжарага келди.

Ана шунда Даҳо чидаб туролмади. Болишдан лик
этиб турди. Тарсиллатиб кафтига муштлади.

Сержант Орзикулов сесканиб тушди.

— Эҳ, пахан, эҳ, пахан! — деди Даҳо. — Сиз, кунжара керак эмас, дедингизми?

— Шундай, шундай! Ўзинг айтдинг-да, шулхадан яхиси йўқ деб?

Даҳо тағин кафтига муштлади.

— Мен айтган бўлсам, шелуха яхши емиш, шу сабабли шелуха сўранг, деб эдим! Кунжара шелухадан ҳам яхши-ку?

— Биламан, шулха билан кунжарани аралаштириб берса, мол семиради. Лекин сен, мен нима десам, шуни қилинг, дединг-да.

Даҳо шаходат бармоғини чаккасига нуқилади.

— Бу калла билан Гитлери қандай қилиб тор-мор қилгансиз, пахан? Тасаввур қилолмайман!

— Шу ёғигаям шукур, улим, шуям йўқ эди.

— Ҳа, майли, бўлган иш бўлди, Шундай қилиб, емиш масаласи бўлдими, пахан?

— Бўлди, улим, бўлди.

— Яна қандай кам-қўстингиз бор?

— Энди, шу молхона... — минғиллади сержант Орзикулов.

— Молхона? Нима молхона? Қани, юринг-чи.

Даҳо отаси олдиға тушиб молхонаға борди. Молхона оғзидан қаради.

Молхона иккита болор ёғочи синик бўлди. Синик жойи хиёл чўкиб турди. Шу боис, болор синигиға иккита устун тироғлик бўлди.

— Шундай тура берса бўлмайдами? — деди Даҳо.

— Бўлади, беш-олти йилдан буён шундай турибди. Тағин-да тура беради.

— Бўлмаса нимаға молхона, молхона дейсиз?

— Ёмони, қишда шу чўккан жойидан томчи томади.

— Унда бундай қилинг, пахан. Иккита устунниям олиб ташланг.

— Йўғ-е...

— Сиз хўп денг, бўлинг!

Сержант Орзикулов иккита устунни-да олиб ташлади.

— Энди, томға чиқинг.

Сержант Орзикулов нарвондан томға чиқди. Ўғли айтмиш ишни қилди: синик болорлар устидан бир оёқлаб тепди.

Болорлар чўрт синиб, ичкари тушди. Устидан том тупроқ тўқилди.

Молхона усти ўра бўлиб қолди.

— Ана энди туман борасиз-да, шифер билан ёғоч сўрайсиз!

Даҳо отаси қўлига ариза ёзиб берди.

58

Сержант Орзиқулов тагин туман йўл олди.

Ўн олтинчи эшикни топиб борди.

— Ҳозир шифер билан ёғоч тугади-ку, бова, — деди катта.

— Билмасам... — дея елкасини қисди сержант Орзиқулов.

— Вактлирок айтсангиз бўларди, бова. Энди нима қиламиз? Пича сабр қиласизми?

— Ўзингиз биласиз, катта. Ишонмасангиз бориб кўринг, том тешилиб ётибди. Мана шундай тешик!

Сержант Орзиқулов кучоғини катта очиб кўрсатди.

— Мол-ҳолингиз шу кишни ўтказолмайдими? — деди катта.

— Ўтказолмас-ов. У тешикдан қор-ёмғир тугул, харсангтош кириб кетади, шундай.

— Унда, уйингизга тафтиш юборамиз, бова. Бир-икки кун сабр қиласиз энди. Сиздай-сиздай беш-олтита жу-да мухтожлар бор. Шуларни таъминлаймиз.

Ўн кунлардан кейин қишлоқ шўросидан учта одам келди. Молхона остидан каради, молхона устидан каради. Ёрдам беражак бўлди.

Сержант Орзиқулов тагин бир бор ўғли калласига қойил бўлди.

“Молхона мукаддамгидай бўлса, ёрдам бермасдилар, — дея ўйлади. — Ўғлимнинг калласи шоир калла-да”.

59

Бу сафар назмбоз ўғил ёлғиз келди.

— Қалай, пахан? — деди.

— Бўлди, бари бўлди. Ана, оғилхонамизгача шипир бўп кетди.

— Кўрдим, кўчаданок кўрдим.

— Худо мартабасини улуғ қилсин, кўп яхши катта экан. Хўп мурувват қилди.

— Соддасиз, пахан, соддасиз! Мана, ким учун қилди, мана!

Даҳо шундай дея кўкрагига урди.

— Орқангизда ким турганини билиб турибди, ха, рахбарлар ҳам анойи эмас!

— Нима, катта сени танийдими?

— Танимасаям, ишкилиб, билади! Ёзувингиз чиройли экан, дедими? Бўлди, бекорга бундай демайди! Сизнинг бундай ёзолмаслигингизни яхши билади!

— Ишкилиб, гапимни ерда қолдирмади-да.

— Қолдириб кўрсин!

Даҳо жойлашиб ўтириб, тагин бир нима ёзди. Бу, машина аризаси бўлди.

Ана шунда сержант Орзикулов ёрилди.

— Энди, шу аризабозликни қўй, улим, — деди. — Одамнинг бети чидамай қолди. Бугун бу, эртага у... Сержант Орзикулов қариган чоғида тиланчи бўлиб қолибди, демайдими? Дейди! Тиланчи демасаям, мўл-тони дейди!

— Э-э, пахан, сиз фойдангизни ўйласангиз-чи, фойдангизни! Тиланчи дейди, мўл-тони дейди!.. Шуям гапми?

— Гап, улим, гап. Ёшим етмишдан ошди. Урушда...

— Энди, пахан, ҳозир ошқоралик даври... Урушган бўлсангиз... ўзингиз учун урушгансиз!

Сержант Орзикулов сесканди.

Пиёласидаги чой чайқалди. Ўнгирига бир-икки томчи чой томди.

Пиёласини шошиб дастурхон қўйди. Ўғлига тикилди.

— Нима-нима? — деди.

— Урушган бўлсангиз, ўзингиз учун урушгансиз! Хафа бўлманг, пахан, ҳозир ошқоралик даври! Сиз отмаганингизда, немис отар эди! Оқибат, урушдан қайтиб келмас эдингиз! Хуллас, ўз жонингизни сақлаш учун урушгансиз!

— Тагин гапинг борми?

— Қалтираманг, пахан, қалтираманг! Ҳозир ошқоралик даври!

— Бўлса, айтиб қол, армонда қолма!

— Мен сизга фойдангизни гапирсам, дарров аччиғингиз келади, пахан! Ўша вақтда туғилганимизда биз ҳам урушга борган бўлардик! Замонангиз тўғри келиб, урушга борибсизми, энди шундан фойдаланинг деяпман! Беш кунлигингиз борми-йўкми, бола-чақангизни таъминлаб кетинг, деяпман! Ана, нима деяпман!

— Таъминламай, нима қияпман? Ана, молхонагача шипир бўлиб кетди. Кимнинг молхонаси шипирли?

— Э-э, булар бир тийин, пахан, бир тийин!

- Бўлмаса, тагин нима дейсан?
- Дахо кўлидаги қоғозни кўз-кўз қилди.
- Мана, нима дейман! Машина, машина!
- Ота-бовам пиёда юрган!..
- Чин, пахан, чин, отангиз машина минмаган! Сабаби, у замонда машина бўлмаган! Ҳозир эса бор!
- Машина керак бўлса, ўзинг бор!
- Мен боришим мумкин, пахан. Лекин менга машина бермайди, пахан, бермайди! Машина тугул, гугурт сўраб бораёй, бермайди! Сизга эса беради! Сабаби, сиз яхшими-ёмонми, урушда бўлгансиз, орден-медал олгансиз!
- Куним адирда ўтади, мен машинани нима қиламан?
- Тўпорисиз, пахан, тўпорисиз! Яна-тагин, урушда бўлганман, дейсиз! Бу калла билан қандай қилиб урушгансиз, тасаввур қилолмайман! Сотамиз! Тушундингизми? Сотамиз! Машина қўлда қирқ минг туради! Қирқ минг! Давлат нархи эса бор-йўғи ўн минг!
- Шунда, сержант Орзикулов шаштидан тушди.
- “Ҳақиқатан ҳам кўп пул бўлар экан”, дея ўйлади.
- Ҳали мана бу невараларингизни уйлантириш керак бўлади, жойлантириш керак бўлади! — деди Дахо. — Бунинг учун пул керак бўлади, пахан, пул!
- “Боланинг калласи ишлайди, — дея ўйлади сержант Орзикулов. — Минг қилсаям, шоир калла-да”.
- Майли, машина аризаниям олиб бораман, — деди сержант Орзикулов. — Лекин олдин тош йўл билан жўмрак хал бўлсин. Беш қўлни баробар оғизга тиксак, яхши бўлмас.
- Ҳа-а, яшанг, пахан! Ўзимнинг паханимдан-да, ўзгинамнинг пахангинамдан-да!..
- Дахо отасини чўлпиллатиб ўпиб олди.
- Лекин буни оғзингиздан чиқарманг, пахан...

60

- Дашт осмондай бепоён бўлди.
- Уфқ алвон-алвон бўлди.
- Окшом мусаффо-мусаффо бўлди.
- Бепоён дашт узра тўрғайлар хаволади.
- Чарх уриб чулдиради, чарх уриб бўзлади.
- Дахо шоирона-шоирона боқиб одимлади.
- Издан саккиз яшар жияни эргашди. Қоқилиб-сури-ниб эргашди. Бурнини ковлаб-ковлаб эргашди.

Даҳо бир харсангтош олдида оёк илди.

Камзулини буклаб-буклаб тошга қўйди. Тушиб кетмасин дея, камзул кўкрак чўнтагидаги дафтар-қаламни босиб-босиб қўйди.

Даҳо тош ўнгида, жиян тош чапида ўтирди.

Даҳо папирос буркситди. Даштга термулиб хаёл сурди.

Дашт узра тўрғайлар чархпалак бўлди, тўрғайлар юлдуздай учди, тўрғайлар жойида муаллақ қотиб қолди.

Тўрғайлар сози кўнгилни оромлади, тўрғайлар сози кўнгилни созлади.

Беш-ўн қадам олдин тошлар орасидан бир тўрғай ўкдай отилиб учди. Тошлар узра муаллақ бўлиб чулдиради. Тагин тошлар аро шўнғиди, тагин самода ҳаволанди.

Жиян ана шу тошларга қараб чопди. Қўлларини тиззаларига тираб энкайди. Энкайди-энкайди, қоматини олди.

— Тоға, манавинга қаранг! — деди.

Даҳо имиллаб қўзғолди. Жияни олдига борди.

Тошлар орасида хас-чўпдан бино бўлмиш ин бўлди. Инда патлар тўшоғлик бўлди.

Инда иккита полапон қимир-қимир этди...

Полапонлар пати бўлмади, полапонлар қаноти бўлмади.

Полапонлар хали жиш бўлди!

Полапонлар питир-питир этди. Индан ерга тушгиси келди. Йўрғалаб-йўрғалаб юргиси келди. Ҳаволаниб-ҳаволаниб учгиси келди.

Аммо начора, дард бору, дармон йўқ бўлди!

Полапонлар оғзини каппа-каппа очди. Нораства-нораства овоз берди:

— Чий-чий-чий!..

Даҳо чўккалади. Индан бир чўп суғуриб олди. Чўп учини полапон оғзига олиб борди.

Полапон оғзини юмиб олди.

Даҳо чўпни шайлаб турди.

Интиҳо, полапон тагин оғзини очди.

— Чий-чий-чий!.. — деди.

Даҳо чўп учини полапон оғзига тикиб юборди.

— О, кирди! — деди.

Жиян сесканиб тушди.

Полапон тўлғонди, полапон талпинди.

— Чий-чий-чий!.. — дегиси келди.

Даҳо чўп билан полапонни туртди.

Полапонда ҳаёт нишон бермади!

Тўрғай бошлари узра чарх уриб бўзлади.

Шунда, тошлар орасидан хаддан зиёд нимжон овоз келди.

Даҳо тошни кўтариб қаради.

Тош остида ёнғокдай чипор мояк бўлди. Мояк ёриғидан бир тумшук чиқиб турди. Тумшук вақти-вақти билан кимирлади. Ҳаётга талпинди.

— Бечора-е, чиқолмаяпсанми? Ҳозир чиқарамиз, ҳозир. Аввал бир сув ичиб ол!

Даҳо шундай дея, оғзида тупук тўплади. Тупугини авайлаб мояк ёриғига тўкди.

Мояк ёриғи балғамга тўлди.

Даҳо папиросини буркситиб-буркситиб тортди. Чўғини полапон тумшугига олиб борди. Чўғ тупукда жиз-жиз этди.

Жиян инграб юборди.

Тўрғай бошлари узра чарх уриб бўзлади.

Даҳо моякни индан олди. Айлантириб қаради.

Полапонда жон асари бўлмади!

Даҳо моякни отиб юборди.

Полапон бир ён бўлди, бешиги бир ён бўлди!

Тўрғай бошлари узра чарх уриб бўзлади.

Жиян чинқириб юборди. Тоғаси тиззасига юзларини яшириб йиғлади.

— Нимага йиғлайсан? — деди Даҳо. — Чўқиб олади деб қўрқаяпсанми? Чўқиб кўрсин, тош билан соламан!

Жиян ўпкасини босолмай йиғлади. Кўзи қири билан ерда сулайиб ётмиш полапонга қаради. Тағин юзларини яширди.

— Кетдик, жиян, кетдик, — деди Даҳо.

Жиян кетига қарай-қарай эргашди.

Даҳо камзули олдига келди. Бирдан афти буришди.

— Тфу! — деди.

Жиян олға ўтиб қаради.

Камзул кўкрак чўнтагида турмиш дафтар-қаламга... куш ўтириб кетди!

61

Катта бир сержант Орзикуловга қаради, бир деразага қаради. Ташқари тикилиб ўйлади.

Сержант Орзикулов қошига келиб ўтирди. Бармоқларини бир-бирига кийдирди. Сержант Орзикуловга тикилди.

— Бова, — деди, — бир гап айтсам, бировга айтмай-сизми?

— Қандайчикин гап?

— Йўк, сиз олдин айтинг-да. Масалан, ўғлимга айтмайман, денг-да.

“Ўғлимдан кўрқар экан, — хаёл қилди сержант Орзикулов. — Ўғлимнинг кўкрагига муштлаганича бор экан”.

— Айта беринг, айтмайман.

— Гап бундай, бова. Сиз ана шу ўғлингизни чакалоқдан гўдак қилдингиз, гўдақдан бола қилдингиз, боладан йигит қилдингиз. Хуллас, бир парча этни одам қилдингиз. Тўғрими гапим?

— Шундай, шундай!

— Кейин, ўқитдингиз, уйлантирдингиз, жойлантирдингиз. Буям майли, бу, ҳар бир ота-она бурчи. Энг даҳшатлиси, урушда бўлдингиз! Жон олиб, жон бериб келдингиз, қон кечиб келдингиз. Ким учун қон кечиб келдингиз? Аввало, ана шу фарзандлар учун! Қола берса, ана шу эл-юрт учун! Ана шу эл-юртни деб, аждархо оғзига қўл тиқиб келдингиз! Гитлер аждархо эди-да, тўғрими гапим?

— Шундай, шундай!

— Шундай экан, фарзандлардан қарзингиз қолмади! Эл-юртдан қарзингиз қолмади! Жамики бурчингизни бажариб бўлдингиз! Энди, оёқни узатиб ётинг! Фарзандлар ўз кунини ўзи кўрсин!

— Энди, катта, шу неваралар...

— Кеча фарзанд ташвиши деб чопдингиз, бугун нева-ра ташвиши деб чопяпсиз. Эртага чевара ташвиши келади, индинга эвара ташвиши келади. Дунё шундай, бова! Энди сиз кўйинг, бова, дамингизни олинг! Неваралар ўз кунини ўзи кўрсин!

— Шундай, катта, шундай!

— Ўлманг, бова! Майли, бу айтганингизниям бажариб бераман! Имконият бўлди дегандан ўзим хабар қиламан!

Сержант Орзикулов кўйнига қўл солди.

— Манавини...

— Йўк-йўк, бова, ариза ўзингизда турсин. Бу ердан кўп, қоғоз кўп, йўқолиб қолади. Ўзим хабар қиламан, ўшанда олиб келасиз. Қани, қўлни беринг. Хайр, омон бўлинг.

Дахо оқшом вақти келди.

Кўча бош-адоғига қаради.

Сержант Орзикулов ўғли нимага қараётганини билди.

— Ижобат бўлмади, улим, ижобат бўлмади, — деди.

— Кўриб турибман, бўлмаганини.

— Лекин ўзим хабар қиламан, деди.

— Аризани олиб қолдими?

— Йўк, ариза қўйнимда турибди, мана.

— Унда, бўлмайди!

— Йўк, бўлади, деди. Сўгин хабар бераман, деди.

— Э-э, қачонгача хабар оласиз? Тўрт марта бордигизми? Тўрт марта! Шу вақтгача бўлса бўларди-да! Мен, халқимни сарсон қиладиганларга кўрсатиб қўяман!

Дахо шундай дея ичкарилади.

Издан ёронлари юрди.

Ёронлар давра бўлиб ўтирди.

Сержант Орзикулов дастурхон ёйди. Чой олиб келди.

— Ўтиринг, пахан, ўтиринг, — деди Дахо.

— Бемалол чой ичиб ўтира беринглар. Мен ўчоққа ўтин ёриб берайин, — деди сержант Орзикулов.

Дахо ёронлари билан маслаҳатлашди-маслаҳатлашди, коғоз-калам олди. Ичкари уйга кирди.

Бу орада сержант Орзикулов келди.

— Ай, яшанглар, улларим, — деди.

Чойнакни кимирлатиб-кимирлатиб кўрди. Чойи тугаганини билди. Чой дамлаб келди.

Асфалнишин бўлиб ўтирди. Чой қайтарди. Чой қуйиб берди.

Хиёл ўтди, Дахо келди. Ёронларига бир коғоз узатди.

Ёронлар бирин-бирин ўкиди. Бош ирғаб-ирғаб ўкиди.

— Гўзал! — деди. — Лекин бу одамлар қаерда, Дахо?

— Шу қишлоқда, қаерда бўлади.

— Булар қўл қўярмикин?

— Мен айтаман-у, халқим йўк, дейдими? Жон дейди! Мен элга оғиз солсам, эл жон дейди-я, пахан?

— Жон демасаям, ишқилиб, йўк демайди. Айникса, Оролни асрайлик, дея маъруза қиляётганингдан буён, эл иззатингни қилиб қолди!

— Ана, эшитдингизми? Хў-ўш, Очил жиян кўринмайди, пахан?

— Жиянинг улфатлари билан юргандир-да. Нима эди? Хизмат борми? Бўлса, айта бер. Мана, ўзим бор.

Дахо бир катор исм-шариф ўқиди.

— Ана шуларни уйга айтиб келинг, пахан!

— Нима, зарил иш борми?

— Бор, зарил иш бор!

— Унда, энангга айтайин-да, хўракни мўлроқ қилсин?

— Боринг, шундай қилинг!

63

Сержант Орзикулов бир ош пиширимлар ўтиб қайтиб келди.

— Айтдим, бари борамиз, деди, — дея бош ирғади.

Ёронлар Дахога қараб бош ирғади.

— Мабодо бу билан ҳам бўлмаса нима қиламиз-а? — деди Дахо.

Ёронлар пинак бузмади.

— Унда, ўша ифлоснинг кавушини тўғрилаб қўямиз, — деди.

— Қандай қилиб кавушини тўғрилайсиз?

— Тўғрилаймиз-да. Сиз Тошкентда юрган одамсиз, Дахо. Биз туманда ишлаймиз. Туманда ким қандай, барини биламиз!

— Масалан, ўша рахбар ҳақида нимани биласиз?

— Уми? У... у, учига чикқан бузуқи-ку!

— Бузуқи? Бузуқилигини қаердан биласиз?

— Бутун туман билади!

— Билишнинг ўзи бўлмайди-да. Далил керак, далил! — деди Дахо.

— Далил кўп.

— Масалан?

— Масалан, бир кўккўз ўринбосари бор. Пахтадай оппоқкина аёл. Ана шу кўккўз ўринбосари билан юради. Куппа-кундуз куни шу кўккўзни мана бундай қилиб тиззасида олиб ўтиради...

Ёрон тиззасида гўдак қучоқлаб ўтирмишдай қилиб кўрсатди.

Сержант Орзикулов эътибор билан кўрди, кунт билан эшитди.

Дахо кафтларини бир-бирига ишкади. Олма пўстлоғини қулочкашлаб дастурхонга урди.

— Бўлди! — деди. — Эшитдингиз-а, пахан, шикоятни эътиборга олса олди, олмаса, устидан юқорига ёзамиз! Маиший бузуқларга давлат идораларида ўрин йўқ, деб ёзамиз!

64

Бирин-кетин уруш иштирокчилари кириб келди.

Даҳо уруш иштирокчиларига бир-бир қараб олди.

Гўё мажлисда сўзламоқчидай томоғини кирди. Овозини атайин йўғонлатди. Тантанали суратда сўз бошлади.

— Ҳаммамиз учун ҳурматли ва азиз уруш қаҳрамонлари! — деди. — Биз қалам аҳли ҳақиқатни барқарор этиш учун келдик! Топталган ҳақиқатни излаб топишга ёрдам бериш учун сизларни чақирдик!

Бир чол қулоғи оғир шекилли, кабатиди ўтирмиш йигитдан сўради:

— Нима деяпти? — деди.

— Ҳақиқатни излаб топиш керак, деяпти! — деди йигит.

Даҳо гапида давом этди:

— Мана сиз, Қулмат бова, оқсайсиз! Жабҳаларда оёғингиздан ярадор бўлиб келдингиз! Натижада Қулмат чўлок, деб таҳаллус... йўқ, лақаб олдингиз! Қулмат чўлок! Она-Ватан учун чўлок бўлиш! Она-Ватан ҳурмат-эътибори эса бу!

— Худога шукур, неварам, тўкин-сочинчилик, ейиш-ичишдан камчилигимиз йўқ.

— Камчилигимиз йўқ? Ай, отахон-е! Кўчангизни қаранг, кўчангизни! Шу кўчадан юриб бўладими? Ҳатто, машинада юриб бўлмайди!

— Умримиз шу кўчада ўтди, неварам, энди, буёғиям бир гап бўлар.

— Йўқ, отахон, йўқ! Умрингиз бундай ўтмайди! Мана, биз бор! Энди ойнадай равон йўлда юрасизлар! Сизлар бунга муносибдирсизлар! Улуғ Ватан уруши! Жабҳа! Москва! Берлин!

— Йўқ, мен Берлингача борганим йўқ, неварам. Мен Булғорияни озод қилишда тиззамдан ўқ еб қайтиб келиб эдим.

— Барибир! Урушда бўлганмисиз? Бўлгансиз! Майиб-мажруҳ бўлганмисиз? Бўлгансиз! Жайдари халқ айтгандай, чўлоксиз! Қулмат чўлок!

— У-ку, чин, неварам.

— Бўпти-да!

Даҳо ёронларига қараб олди.

— Эшитяпсизларми, булар ҳалиям фойда-зиёнини билмайди! Булар бу тўпорилиги билан қандай қилиб урушган, тасаввур қилолмайман. Эҳ, ўзим урушда бўлмадим-да!..

Шунда, ёш йигит гап қўшди:

— Энди, бовалар қариди, шоир ака, қариди, — деди. — Бирови кар бўп қолди, бирови шапқўр бўп қолди, бирови жойидан туролмай қолди...

— Мана, сиз, ука? — деди Даҳо. — Отингиз нима эди? Ҳа, Аваз! Мана, сиз уруш қатнашчисиз...

— Биз уруш қатнашчиси эмас, шоир ака. Биз Афғонистонда бўлиб келдик, холос.

— Бўлмаса, унда сизни ким дейди?

— Бизни “афғон”, дейди.

— Авазбой, Афғонистонга дам олиш учун бориб келдингизми? Албатта, урушга-да!

— Чин, лекин афғон бошқа, уруш бошқа...

— Афғонистонда лола сайли бўлмади, уруш бўлди, уруш! Сиз шу урушда байналминал бурчингизни бажариб келдингиз, байналминал бурчингизни!

— Чин, байналминал бурчимизни бажариб келдик, чин.

— О-о-о, байналминал бурчни бажаришнинг ўзи бўлмайди! О-о-о, душман ўқи қулоқлар остидан виз-виз ўтиб туради! Гоҳ ўнг тарафда, гоҳ чап тарафда душман бомбалари пақ-пақ ёрилиб туради! Хар қадамда душман миналари гумбур-гумбур портлаб туради! Душман самолётлари ажал уруғини сочиб туради! Сув ости кемалари патир-путур торпедо отиб туради!..

— Афғонистонда ичгани сув йўқ, шоир ака, сув ости кемаси нима қилади?

— Нега сув йўқ? Амударё-чи? Қадимий Жайхун?

— Мен Афғонистонда бўлганим билан душман юзини кўрганим йўқ, шоир ака.

— Унда, нима иш қилдингиз?

— Озиқ-овқат омборхонасида ишладим.

— Ана, ана! Сиз озиқ-овқат бермаганингизда лашкар оч қолар эди, жангда мағлуб бўлар эди! Орден-медаллардан борми?

— Сандиқда бир-иккита бор эди шекилли.

— Ия, нимага сандиқда ётади? Такиш керак, олиб такиш керак! Мана, отахонларимизни қаранг, кўкракларини ялт-юлт қилади! Кўз қувонади! Сиз ҳам тақинг-да!

— Қўйинг, шоир ака, қўйинг, уяламан.

— Соддасиз, Авазбой, соддасиз. Уялсангиз, бу дунёда очдан ўласиз!

65

Даҳо уруш иштирокчиларини руҳан арбади, қалбан элади.

Охир-окибат, чоллар маъқуллаб бош ирғади.

Биров тузумни сўқди, биров орден-нишонни сўқди, биров каттани сўқди!

Даҳо ана шунда ўзи ёзмиш аризани ўкиб берди.

Уруш иштирокчилари бир овоздан розилик берди.

Даҳо аризани охиста бир четга сурди. Ўрнига оппоқ қоғоз қўйди.

Уруш иштирокчилари Даҳо юзига-да қарамай қўл қўйиб берди.

Факат “афғон” Даҳо юзига қаради.

— Ариза уёқда қолди-ку, шоир ака? — деди.

— Энди, “афғон” ука... — дея қаловланди Даҳо. — Ха-ха, ариза охирида имзо учун бўш жой қолмади, ха! Қўл қўя беринг, “афғон” ука, ҳамма қоғоз, бир қоғоз!

“Афғон” қўлида қалам, ўйлади-ўйлади, шартта қўл қўйиб юборди.

Кулмат чўлок аччиқ билан қайта-қайта қўл қўйди.

— Мана бўлмаса, мана! — деди.

— Яшанг, отахон, яшанг! — деди Даҳо. — Қўш имзо бўлди, қўш имзо! Зиёни йўқ! Қўш имзо, масалани қўшқўллаб маъқуллаш бўлади!

— Бўлдими, энди кета берсак, майлими? — деди уруш иштирокчилари.

— Йўқ, шошманглар, отахонлар. Пахан, қозондан бир хабар олинг, палов пишдимикин! Мен ватан учун қон тўккан табаррук халқимни қуруқ оғиз жўнатмайман!

Сержант Орзиқулов иккита лалми тобоқда палов олиб келди.

Даҳо томоғига чертиб-чертиб айтди:

— Энди, айбга буюрмайсизлар, халигидан йўқ, — деди. — Ҳадемай намоз ўқишни бошламоқчиман. Тоат-ибодатга берилмоқчиман.

— Бали, улим, бали! — деди уруш иштирокчилари.

— Асл мусулмон фарзанди шундай бўлади!

Даҳо қулочларини катта очди. Оғзини тўлдириб-тўлдириб айтди:

— Сиздай табаррук халким қон тўкиб ҳимоя қилган ватан учун муносиб фарзанд бўлмасам бўлмайди-да!

— Ўзи, колхозимизга ўзингиз раис бўлсангиз бўлар экан! — деди уруш иштирокчилари.

Даҳо қўл силтади.

— Йўқ, вақтим йўқ! — деди. — Ижод, ижод!

66

Сержант Орзикулов паловдан кейин тўксон беш чой сузди.

Ўғлига чой узатди.

— Э, яшанг, пахан, яшанг! — дея чойни олди Даҳо. — Пахан, энди, қачон туман жўнайсизлар?

— Билмасам, — дея елка қисди сержант Орзикулов. — Қачон десанг, шу.

Даҳо уруш иштирокчиларига қаради.

— Хўш, қачон сафар қиласизлар, табаррук отахонлар? — деди.

Уруш иштирокчилари анграйди. Бир-бирига қаради. Елка қисди.

Сукунатни “афғон” бузди.

— Мен боролмайман, шоир ака, — деди. — Мактабда дарсим бор.

— Биз ҳам шу, — деди уруш иштирокчилари. — Тирикчилик, улим, тирикчилик!

Даҳо аризани рўқач қилди.

— Бу тирикчилик эмасми? — деди. — Бундан ортик тирикчилик борми?

— Сиз шаҳарда яшайсиз-да, улим, — деди уруш иштирокчилари. — Ўтин-чўп демайсиз. Иссиқ-совуғингиз олдингизда, шу боис, орқайин бўлиб юрасиз. Бизда, мана, сержант Орзикулов билади, бир каллада минг хил ташвиш.

— Мен асло бормаيمان, — деди Қулмат чўлок. — Шаҳарлаб келгунча бир кун ўтади. Шундаям, автобус бўлса. Одам идораларда икки-уч ош пиширимлаб ўтириб қолади. Шундаям, катталар қабул қилса. Бўлмаса, сиз қабулида ўтирасиз, катталар орқа эшигидан чикиб кетади. Нафақам масаласида бошимдан ўтиб эди.

— Сиз, отахон, мана шундай орден-медаллар такиб борасиз, бирдан кириб кетасиз!

— Орден-медал такиб боришдан армон қолмади, неварам. Менга ўхшаган орден-медаллилар тўлиб ётибди!

Уруш иштирокчиларини кўндириш кийин бўлди.

Шунда, сержант Орзикулов уруш иштирокчилари жонига ора кирди.

— Унда, аризани олиб, ўзим бир борайин қани, — деди сержант Орзикулов. — Мабодо, қўл қўйганлар келсин, деса, ёппа-барака бир бориб келасизлар, бинойими?

— Майли, бир боришга бориб келамиз, майли.

Уруш иштирокчилари шундай дея, уй-уйларига тарқалди.

Даҳо отасини зим-зиё ховли четига қўлтиклаб борди.

— Гап бундай, пахан, — деди. — Ана, имзолар аскардай саф бўлди. Энди... шу, тошйўл билан жўмрак ташвишини бўлди қиламиз, пахан.

Сержант Орзикулов хушҳол бўлди.

— Мен айтиб эдим-ку...

— Жуда билиб айтган экансиз, пахан, жуда! Ота-боларимиз чанг йўлдан юрган, арикдан сув ичган! Бизниям чанг йўл кўтаради!

— Ана энди ўзингга келяпсан!

— Энди, пахан... юқорига машина аризани узатасиз, келишдикми?

Сержант Орзикулов ана шунда ўғли мақсадини билиб олди.

— Уят бўлади, улим, уят бўлади! — деди.

— Нимаси уят бўлади? Ана, қатор-қатор имзо. Мен бекорга алоҳида қоғозга имзо қўйдириб олмадим! Жамоа бўлиб сўраса, дарров беради!

— Одамда тайин бўлса-да, улим. Олдин тошйўл деб, бирдан машина десам. Йўл бирёқли бўлсин қани. Сўғин, машина бўлади.

— Ҳа, майли... Унда, дадил-дадил гаплашинг, пахан. Қўркманг, ўзим бор!

— Бундан зиёд қайтиб гапиришайин?

— Сенинг айтганинг бошқадир, денг! Бояги гаплар ёдингизда-я? Финг десанг... ёзаман денг!..

67

Сержант Орзикулов остонада оёк илди.

Чопони ёқаларини очди. Орден-нишонларини кўримли қилди.

Аммо... ичкарилаш учун бети бўлмади!

“Тагин келдингми, чол, деса, нима дейман?” дея ўйлади.

Ўйлади-ўйлади, кўйнидан буклоғлик қоғозни олди. Катта очди.

Олга узатиб ичкарилади.

Заранг таёғини бурчакка суяб қўйди.

Аризани энди қўшқўллаб ушлади. Ўзидан бир кадамча олға узатди. Катта сари юрди.

“Қўлимда қоғоз кўриб, раҳм қилади”, дея умидланди.

Чин, кулоғида телефон ушлаб ўтирмиш катта сержант Орзикулов қўшқўллаб узатиб келмиш қоғозга тикилиб қолди.

— У нима? — деди.

Сержант Орзикулов ариза дейишини-да билмади. Ушбу сўзларни оғзига эп кўрмади! Ушбу сўзларга тили бормади!

— Ана, ана! — деди.

— Нима ана?

— Нома, нома!

— Нома? Қани, беринг-чи.

Катта шундай дея, телефонни жойига қўйди. Сержант Орзикулов узатиб турмиш қоғозни олди. Эътибор билан қаради. Кетига чалқайди. Елкасидан нафас олди.

— Уф-ф! — деди. — Биламан, тўрт марта ўқидим, биламан!

— Йўк, бу бошқа, бунда...

Сержант Орзикулов бармоқлари билан ҳавода имзо қўйиб кўрсатди.

— Бунда қўл бор, катта, қўл!

Катта аризани тағин очди. Охирини қаради. Пешонаси тиришди. Лаблари чўччайди.

— Ух-у-у! — деди. — Дониёров, Тошбоев, Зайниддинов... Зайниддинов Алибой, Алибой...

Катта деразага қараб ўйлади. Кейин, сержант Орзикуловга қаради.

— Бова, бу Зайниддинов Алибой урушдан қайтиб келмаб эди шекилли?

— Шундай, раҳматлик қайтиб келмади, шундай.

— Унда, шикоятга қандай қилиб қўл қўйди?

Ана шунда сержант Орзикулов нима гаплигини аңлади. Бир бошқа бўлиб қолди.

“Хай, шум-а, шум шоир-а! — дея ўйлади сержант Орзикулов. — Сенга тирикларнинг имзоси етмасмиди? Энди нима десам бўлади?”

— Энди, катта... — дея каловланди. — Алибой эл-юрт учун урушда жон берди, шундай. Энди, отаси учун бола-чақаси тошйўлдан юрсин, деймиз-да. Отаси учун бола-бақраси жўмракдан сув ичсин, деймиз-да.

— Тушундим, бова, тушундим. Уруш қурбонлари

етим-есирларига албатта ёрдам берамиз. Аммо хали-хозирча иложимиз йўқ. Иложи бўлсин, дархол ёрдам берамиз.

— Нимага иложи йўқ экан? Шунча ниманинг иложи бўлади-ю, бир шу тошйўл билан жўмракнинг иложи бўлмайдами? Хали....

Сержант Орзикулов чап қўйинини ушлади.

“Хали тошйўл аризаси нима эмиш, қўйнимда машина аризасиям бор, мана”, деяйин-деяйин, деди!

— Шундай бир катта район учун беш-олти машина тош билан, ёш боланинг чулдиридай келадиган манавиндай жўмрак нима деган гап? — деди.

— Чин, ҳеч гап эмас, бова, чин. Биласизми-йўқми, район ҳам рўзғордай гап, бова. Бугун бу йўқ бўлади, эртага у йўқ бўлади. Куни келса, бари бўлади! Ҳозир бозор йўлига ўтяпмиз. Шу сабаб, кўп танқисчилик бўляпти.

— Улуғ Ватан уруши эскирди десаларинг, ана, Афғонистонда...

Сержант Орзикулов шаҳодат бармоғи билан стол чертди.

— Афғонистонда...

— Байналминал! — деди катта.

Сержант Орзикулов кетма-кет стол чертди.

— Ҳа-ха, шундай! Афғонистонда ана шундайчикин бурчини бажариб келганлар бор! Бизни икром қилмасаларинг ҳам, ана шу бурчни бажариб келганлар иззатини қилинглар!

— Биз Улуғ Ватан уруши қатнашчилариниям, Афғонистонда байналминал бурчини бажариб келганлариниям ҳурмат қиламиз, бова.

— Афғонистонда халигидайчикин...

— Байналминал!

— Ана шундайчикин бурчни бажариб келишнинг ўзи бўлмайди, шундай!

— Бўлади, бова, бўлади.

— Шу билан бешинчи бор келишим, қачон бўлади? Бу идорами, нима ўзи?

— Шундай дея берсангиз, мени хафа қиласиз, бова. Сўғин, икковимизники бўлмайди...

68

Ана шунда сержант Орзикулов жойидан лик этиб турди.

— Бўлмайди? — деди. — Нимага бўлмайди?

— Уф-ф, ўтиринг, бова, ўтиринг! Гапга кулоқ солма-сангиз, икковимизнинг ошначилигимиз бўлмайди, деяпман!

— Гапга кулоқ солмай нима қияпман?

— Обруйингизни сақланг, деяпман-да, бова!

— Обруйимга нима қилибди?! Мен Масковдан Берлингача Гитлер қувиб бориб эдим! Мен олтита “тил” ушлаб келиб эдим! Мен генераллардан раҳматномалар олиб эдим, генераллардан! Мен уч жойимдан ўк еб эдим! Шундай!

— Тавба қилдим, бова, тавба қилдим!

— Мен сендайин...

Сержант Орзикулов кафтини кулоғига тутиб кўрсатди.

— Идорада мана бундай қилиб кулоғимга телефон кўндириб ўтирмаб эдим! Шундай!

— Хўп, деяпман-ку, бова, хўп!

— Хўп демай кўр қани! Финг десанг...

Катта бирдан ўзгарди. Юзлари қахрли тус олди.

— Хўп демасам, нима қиласиз? — деди.

— Финг десанг... ёзаман!

— Нима қиласиз?

Сержант Орзикулов бармоқларини стол узра югуртириб кўрсатди.

— Финг десанг... мана бундай қилиб ёзаман! Сенинг айтганинг бошқадир!

— Қаёққа ёзасиз?

Сержант Орзикулов шаходат бармоғи билан шифтга ишора берди.

— Горбачёвга ёзаман!

— Нима деб ёзасиз?

— Ана шу катта... кўккўз ўринбосари билан... шундай-шундай, деб ёзаман!.

— Нима-нима?

Катта охиста-охиста жойидан қўзғалди. Кўзлари ола-ола бўлди.

— Ана шу катта иш вақтида...

Сержант Орзикулов тиззасида гўдак кучоклаб турмишдай қилиб кўрсатди.

— Кўккўз ўринбосарини мана бундай қилиб тиззасида кучоклаб ўтиради, деб ёзаман!

Катта юзларидан ранг кочди. Юзлари бирдан ва-жохатли тус олди.

— Хе, бетинг курсин! — деди.

Катта қалт-қалт қалтиради.

Сержант Орзикулов нима қилишини билмади. Нима дейишини билмади. Жойидан довдираб-довдираб турди.

Катта овози қалт-қалт этди.

— Чик идорадан! — деди. — Ҳе, тилинг кесилсин!

— Нима учун чиқаман? Сенинг айтганинг бошқадир!

— Чик дейман, бўлмаса, ҳозир мелиса чақираман!

Катта узун стол ўнгидан ёнбош бўлиб юрди.

Сержант Орзикулов стол чапидан ёнбош бўлиб юрди.

Катта сержант Орзикуловга егудай-егудай бўлиб тикилди.

— Сен аризабоздан бошқа одам урушга борган йўқми? Бир сен аризабозми, урушга борган?!

— Оғзингга қараб гапир, мен ватан учун жанг қилиб эдим!

— Агар сенга ўхшаган аризабозлар ҳимоя қилган ватанда яшашимни билганимда, бу дунёга келмас эдим!

— Келиб юрибсан-ку?

Катта ўнг чўнтаги астарини ағдариб кўрсатди.

— Эй, инсон, қани тошйўл, қани?!

Катта чап чўнтаги астарини ағдариб кўрсатди.

— Қани жўмрак, қани?! Бўлса кўрсат, қўлингга берайин-да, сендан қутулайин?!

— Мен уруш қатнашчисиман, сенинг айтганинг бошқадир!

— Сен уруш қатнашчиси эмас... сен — уруш аризабозисан! Сен — уруш ифвогарисан!

— Мени қариб қолди, деб сўқяпсанми? Орамизда “афғон” бўзболалар бор! Бориб айтмаганимниям кўрасан!

— Уруш-уруш дедиларинг, энди, Афғонистон ҳам қўшилдимми?! Фарғонада ўқ отилди, энди ўқ отганларгаям қўл қўйдириб ол! Ўшда қирғин бўлди, энди қирғинчиларгаям қўл қўйдириб ол! Ленин майдонида “Бирлик” намоёйиши бўлди, энди намоёйишчиларгаям қўл қўйдириб ол!

Катта гапира-гапира бурчакда суёғлик заранг таёқни олди.

— Уруш қатнашчисини сўкканинг учун ҳали қалланг билан жавоб берасан! Сенинг айтганинг бошқадир! — деди сержант Орзикулов.

— Сен уруш қатнашчиси эмас! Сен — уруш фиск-фасодчисан! Сен — уруш маразисан!

Катта заранг таёқни эшикдан дахлизга отиб юборди. Шаҳодат бармоғи билан дахлизни кўрсатиб зуғум қилди.

— Чик! — деди. — Қайтиб қорангни кўрмайин!

Сержант Орзикулов остонадан ҳатлади.

Катта сўка-сўка, эшикни сержант Орзикулов юзига қарсиллатиб ёпди.

— Хе, соқолинг кўксингга тўкилсин! — деди. — Сен уруш аризабозлари ўлмадинг, мен қутулмадим!

Ана шунда... ана шунда, сержант Орзикулов ток урмиш одам мисол алпанг-талпанг бўлди.

— А?.. — деди.

Ана шунда... ана шунда, сержант Орзикулов ярасига тиг тегиш бемор мисол қалқиб-қалқиб кетди.

— А-а-а?.. — деди.

Сержант Орзикулов эшикни муштлайин деди. Эшикни тепайин, деди.

Аммо қўлида қувват бўлмади, оёғида дармон бўлмади.

69

Сержант Орзикулов дахлизда мўлтайиб-мўлтайиб турди.

Турди-турди, ерда ётмиш заранг таёғини олди.

Оҳиста-оҳиста зинадан энди.

“Ай, ўлайин-а, урушга бормаи мен ўлайин-а!” дея инқиллади.

Ижрокўм биносидан ташқарилади. Олд-кетига қарамади. Автобус бекатига йўл олди.

Автобус орқа эшигидан кирди. Ичкарида одам сийрак бўлди. Жойлар бўш бўлди.

Шундай бўлса-да, сержант Орзикулов... бўш жойлардан уялди! Бўш жойларга қарашга бети бўлмади!

Автобус охирида чўк тушди. Елкасидан нафас олди.

“Ай, жоним-а, эсизгина жоним-а”, дея нолон этди.

Олд ўриндик киррасига билакларини тўшади. Юзини билакларига босди. Кўзларини юмди.

“Урушда ўкка учсам бўлмасмиди”, дея нолон этди.

Уйига қандай етиб келди, ўзи-да билмади.

Гап йўк, сўз йўк, кўрпа-тўшак қилиб ётиб олди.

Кампири гирдикапалак бўлди.

— Нима килди, чол, нима килди? — деди.

Сержант Орзикулов юзини тескари бурди.

— Шундай кунларга қолгандан кўра, урушда бедарак йўқолсам бўлмасмиди... — дея инқиллади.

Сержант Орзикулов шу ётишда ўнгалмади.

Кўнғирок тунда жиринглади.

Даҳо эшитмаслакка олди. Болишдан бош кўтармади.

Ким бўлса-да, жиринглатиб-жиринглатиб кетади, дея ўйлади.

Аммо кўнғирок тинимсиз жиринглади.

Даҳо уйкусираб кўзғолди. Эшик очиб, бўсағада турмиш жиянини кўрди.

Жияни юзида хорғинлик бўлди, ташвиш бўлди.

— Шу... бованинг тоби қочиб қолди, — дея чайналди жиян.

— Қайси бова?

— Отангиз, сержант Орзикулов.

— Ҳа-а, бизнинг паханми? Энди, қаричилик шу-да...

— Холам қаттиқ тайинлади, тез етиб келсин, деди.

— Ну-ну, кечаси-я? Энди, мен эртага бораман-да.

— Бова оғир ётибди, тоға. Бораман десангиз, ана, кўчада машина турибди. Тонг саҳарда етиб борамиз.

Даҳо ўйлаб-ўйлаб кийинди.

Кишлоғига ухлаб-ухлаб келди.

Кўзларини очиб, машина чироғида уйларини кўрди.

Машинадан тушиб ичкарилади.

71

Сержант Орзикулов уй тўрида узала ётди.

Кампири бошида мунғайиб-мунғайиб ўтирди. Кўзи илиниб-илиниб ўтирди. Мудраб-мудраб ўтирди.

Даҳо охиста йўталди.

Онаси бош кўтарди, пойгакда турмиш ўғилни кўрди.

Тиззасига суялиб кўзғолди. Қулочини тор очди. Ўғлига қараб юрди.

Ўғлини бағрига босди. Тескари қаради. Кўзларини енгил билан артди.

Тағин жойига қайтиб ўтирди.

Даҳо отаси бошига борди. Чўккалаб ўтирди.

Отаси ўша чайир юзли сержант Орзикулов бўлмади.

Юзлари пажмурда бўлди.

Жағлари, кўзлари ич-ичига чўкиб ётди.

Бошлари гўдак бошларидайин майдагина бўлди.

Сержант Орзикулов кўзини очмади.

Даҳо отасидан ҳол сўради:

— Қалай, пахан, ўзингизни яхши ҳис қиляпсизми?

Сержант Орзикуловдан садо чикмади.

Шунда, кампири ора кирди.

— Ай, отаси, улингиз келди, — деди. — Сиздан кўнгил сўраяпти, эшитяпсизми?

Сержант Орзикулов шундагина кўзини очди. Бошида турмиш ўғилни кўрди. Билинар-билинемас бош ирғади. Қўлини кўрпа остидан олди. Аммо кўтара олмади. Гилам узра силжитди-силжитди, ўғли тарафга олиб борди.

— Турсун, отанг кўришаман деяпти, ол, қўллари-ни, — деди онаси.

Даҳо отаси қўлини қўшқўллаб ушлади.

Даҳо бир сесканди. Этлари увишди, жимир-жимир этди.

Отаси қўли жонсиз бўлди!

Хаёлида, курбақа ўлигини ушлагандай бўлди.

Юраги дук-дук урди. Қўллари қалтиради.

Бўғзидан нимадир, нимадир бир нима отилиб чиқайин-чиқайин, деди.

Бир амаллаб жойидан кўзғолди. Жойида тикка турди. Чайқалди-чайқалди, кетига бурилди. Эшик тарафга юрди.

Либосини оёғига илиб-илмади, кийиб-киймади. Таш-кари отилди.

Зим-зиёда энтикиб-энтикиб нафас олди. Қўйлаги ёқасини очди.

Тирсаги билан қайрағочга суянди. Қайрағочга-да оғирлик қилди. Қайрағоч қайишиб кетди.

Юрди-юрди, тутга суянди. Чаккасини тут танасига қўйди. Кўзларини юмди.

Очиқ деразадан онаси овоз берди.

— Ай, Турсун-ув, қаердасан, отанг чақиряпти!

Даҳо ичкарилади.

— Отанг, Турсун улим оёғимни укаласин деяпти, — деди онаси.

Даҳо бош ирғаб чўк тушди.

Кўрпа остига қўл тиқиб пайпаслади. Отаси оёқлари-ни топди.

Зуваласи пишиқ отаси коксуяк бўлди-қолди!

Даҳо, отаси оёқларини охиста-охиста уқалади.

Бақувват қўллар муолажаси дармон бўлди шекилли, отаси кўзларини очди. Оёқлари тарафда чўккалаб ўтир-миш ўғилга қаради. Нимадир демоқчи бўлди. Аммо то-моғига бир нима тиқилди. Овози ичига тушиб кетди.

Зўр бериб оғиз жуфтлади. Тагин бўлмади.

Кампири оғзига сув томизди.

Сержант Орзикулов билинар-билинмас ютинди. Кўзларини юмиб очди. Гапириш учун чоғланди. Лабларини қимирлата олди, аммо овозини кўксидан кўтара олмади.

Одам овози оғир бўлади, зилдай оғир бўлади!

Сержант Орзикулов чироқ теграсида айланмиш капалакка термулиб қолди.

Онаси узалди. Дераза пардани сурди.

Сержант Орзикулов деразага каради.

Осмон ости тобора оқариб келди.

Хўрозлар кичқирди. Бузоклар маъради.

Сержант Орзикулов жонланди. Юзлари хиёл ёришди. Эшитилар-эшитилмас пичирлади:

— Пода вақти бўлди шекилли...

Сержант Орзикулов ўғлига термулди.

Ёлғиз ўғил қишлоқдан кетиб қолди. Ота бағридан кетиб қолди. Фарзанд шу-да. Аввал-аввал, ота ўғли бўлади. Кейин-кейин, эл ўғли бўлади. Юрт ўғли бўлади. Эл-юрт ташвишлари билан юради.

Ёлғиз ўғил ўжар бўлди. Ёлғиз ўғил чарс бўлди.

Ана, ўсиб-унди. Катта-матта одам бўлди. Оти нима эди... Ҳа-ҳа, шоири замон Пахлавон Даҳо бўлди.

Борди-ю, иш букурса, ота гапини олмади? Ким билади, шоиру замон...

Шундай бўлса-да, бир айтиб кўради. Фарзандга иш буюришининг оталик гашти бўлади.

Ким билади, охирги марта иш буюриши бўлади...

— Турсун улим, молларни подага хайдасанг бўларди...

Даҳо бош ирғади.

— Хўп, пахан, хўп, — дея жойидан кўзғолди.

72

Даҳо оғилхона тараф юрди.

Ёғоч панжарали дарича олдига келди. Дарича учига кўлини қўйди. Оғилхонага назар солди.

Холаси чўнкайди. Докадан сут сузди.

Димоғи энди соғилмиш сут хидини туйди.

Кетидан онаси келди. Онаси дарича зулфинини олди. Оғилхонага юрди. Холаси қўлидан сутни олди.

— Ҳа-а, дарров соғиб бўлдингизми? Айланайин-да, сиздан, — деди.

— Анави ола говмишингиз мол эмас экан, остига йўлатмади.

— Айтдим-ку сизга, бировини соғсангиз бўлади деб. Ола говмиш подага қўшилмайди, бирдай уйда ётади. Мендан бошқани яқинига йўлатмайди. Турсун улим-а, холанг айтган анави ола говмишни қолдир-да, манависини подага қўшиб кел. Ола говмишни ҳали ўзим соғиб оламан.

Дахо теваракка аланглади. Бирон-бир хивич излади.

Шунда, бостирма бурчагида ётмиш таёкка кўзи тушди. Бориб олди. Кўзларига олиб келди.

Сержант Орзикулов заранг таёғи! Бурчақда ёта бериб, чанг босибди. Заранглиги-да билинмай қолибди.

Дахо заранг таёк чангини қафтлари билан сидириб ташлади. Қафтларини бир-бирига уриб қокди.

Заранг таёкка суянди. Пешонасини қўллари устига қўйди.

Дахо аросатда қолди. У подага мол хайдайдими? Шоир Пахлавон Дахо-я? Кўрганлар нима дейди? Пахлавон Дахо ким деган одам бўлади?..

Дарича ғийқиллаб очилди.

Дахо бош кўтариб қаради. Жиянини кўрди.

Жиян, тоғаси подага мол хайдашига кўзи етмади шекилли, ўзи келди.

Ховли дарвозасини очди. Мол бўйнидан арконни олди. Заранг таёкка қўл узатди.

Дахо таёкни бермади. Ўргимчак ин қўймиш ёғоч кўзига тикилди. Ўйлаб қолди. Ё, жиянига таёкни берсинми? Отаси билиб ўтирибдими? Йўк, йўк...

— Йўк, ўзим бораман. Пахан... йўк, отам айтди, — деди димоғида.

Дахо дарвоза сари юрмиш молга эргашди.

Во ажаб, таёкни қандай ушлар эди? Отаси қандай ушлар эди?

Эслай олмади.

Заранг таёкни ерга судраб юрди. Йўк, ярашмади.

Худди кетмон кўтармишдайин елкасига қўйди. Бир учидан қўшқўллаб ушлади. Елкаси оша таёкка қаради.

Йўк, буниси-да эп бўлмади.

Энди, жуздон мисол қўлтиклаб олди.

Ана шу маъқулдай бўлди.

Мол кетидан юрди. Қамайдан чанг ўрлади.

Ердан сув сепилмиш тупроқ иси келди.

Дахо кишлок этагида тош қалаб ўралмиш подаётокка келди. Бир четда тўдаланиб тортишмиш одамларни кўрди.

Дахо изига қайрилди.

Шунда, одамлар Дахони кўриб қолди. Бари шу ёкка қараб юрди.

73

Дахо довдиради-қолди.

Қўлтикламиш таёқни кетига яширди.

Юзлари ловв қизиди.

Серрайиб қолди.

Олдинда келмиш одам кескин қўл силтаб айтди:

— Боқмайман дедимми, боқмайман!

— Ахир, ўзимиз келишиб эдик-ку, сержант Орзикулов оёққа тургунча галма-гал боқамиз деб. Гапларингда туринглар-да, энди!

— Қосим, садағанг кетайин, бугун сен боқ!

— Тунов куни ишга бормай пода боққаним учун ҳисобчи бир кунлик иш ҳақимни қирқиб ташлади, бўлди-да!

— Нима гап? — деди Дахо.

— Сиз сўраманг, биз айтмайлик!

— Отангизнинг бошлари ёстикқа теккандан буён кунимиз шу! Хозирнинг ўзидаёқ йигирмадан ошиқ одам молини бозорга сотиб келди!

— Жонига теккандан кейин шу-да!

— Анави Содиқов муаллим гали келганда пода боқишга ор қилиб, сигирини сўйиб сотди!

— Тўғри-да, дипломи бўп туриб пода боқадими!

— Яхшими-ёмонми, бир усталнинг эгаси!

— Ўзи, замон бирор устални эгаллаганники бўп қолди!

— Усталлар кўпайиб кетди...

Дахо кўнглига гап тугул, қил сизмади. Тезроқ изига қайтгиси келди.

— Раисга боринглар, раисга, — деди.

— Раисга неча марта айтдик, подачи тайинланг деб!

Раис одамларда йиғиладиган пулдан бошқа ойлик-да тайинлади. Ҳеч ким рози бўлмади! Ўзингиз биласиз, зўрлаб ишлатишни замон кўтармайди!

— Раис Жонибек калга айтибди. Кал, бир камим энди молга эргашиб юришими, депти!

— Ортиқ соқовга-да айтибди. Соқов, қўлини мана бундай қилиб кўрсатибди, мен трактор хайдаман, депти!

— Хўп, подани каерда боқасан? Теварак-бошинг пахта, иморат...

— Чини билан бир қарич бўш ер қолмабди-е.

— Дала четлари-чи?

— Пахта ҳашаротига қарши дори сепилган, молингдан ажрамоқчи бўлсанг боқ!

— Яхшиси, подани тарқатиб юбора қолайлик!

— Оғзингга тош-е!..

— Яхшиси, бундай қилайлик. Мана, ҳаммамизнинг улимиз бор, бирортасининг бўйнига қўяйлик, тамом!

— Э, улар ойни кўзлаб турибди!

— Менинг улим пайласуп бўлмоқчи! Манави Жўравойнинг ули бокмаса!

— Улимни ҳозир Тошкентдан топасиз, у прокурорликка хужжат топширгани кетди!

— Менинг улим, ҳеч бўлмаса ошпазликка ўқийман деб юрибди!

— Холиқбой, кенжангиз икки йилдан буён ўқишга киролмай келяпти, шуни бир алдаб кўринг!

— Энағарга айтдим, кўнмаяпти-да! Подачи бўлса, қизлар қарамас эмиш!

— Шундай дедими? Чин-да, ҳозир диплом бўлмаса, қизлар қарамайди!

— Э, билмай қолдим бу фарзандларни! Мактабни битиради-ю, шаҳар жўнайди!

— Уларни қўйинг, менинг бир улим ҳали иштон кийган йўк, фазогир бўламан дейди!

— Шу, фазодаям пода бормикин?

— Э-э, бўлган билан бу фарзандлар бокмайди! Ўша ёқдаям бирор устални олади.

Даҳо гангиб қолди.

Ғала-ғовурдан киши билмас суғурилди. Кетига қараб-қараб жўнади.

“Нима бўляпти ўзи? Шу ўзимизнинг қишлоқми ё бошқа ерми?”

74

Олам осмонранг бўлди.

Тонг еллари мушк-анбар таратди.

Даҳо дарвоза бўсағасида оёқ илди.

Бир кўнгли, ичкари кирайин, деди. Ичкарида ота ётибди, кўнгил бузилади, деди. Бир кўнгли изига қайтайин, деди. Қайтиб қаерга борайин, деди.

Даҳо ўйлади-ўйлади, ичкарилади.

Ола говмиш охурига оёқ кўйди. Деворга чиқиб олди. Деворда тўрт оёқлаб ўрмалади. Ундан бостирмага ўтди.

Бостирмада юрмиш бабақ хўроз қоқоқлаб ерлади.

Даҳо чўчиб тушди. Бабақ хўроз кетидан ўқрайиб қаради.

Бир синик қутига омонат ўтирди. Тиззаларини қучоқлади. Кўзларини юмди.

Бадани кизиди. Ўзини ҳаммом буғхонасида ўтирмиш хис этди. Майин хавони ҳаммом буғи деб тасаввур этди. Қўлларини ёнларига ёйди. Энтикиб-энтикиб нафас олди. Оёқ-қўлларини уқалади. Кўкракларини оҳиста-оҳиста силади. Бармоқларини ботириб-ботириб уқалади.

Бошидан сув қуймоқчи бўлди. Теварагини пайпаслади. Тоғора излади. Аммо қўлига тоғора илашмади.

Ана шунда, кўзларини очди...

Даҳо энтиқди. Кўнгли тагин-да кенгликни қўмсади, тагин-да юксакни қўмсади.

Кетига ўгирилиб қаради.

Бостирма усти ярми синч том бўлди. Синч том устида бир ғарам хашак бўлди.

Синч том икки қаватли уйга келбат берди.

Даҳо ана шу томдаги ғарамга чиккиси келди. Қандай қилиб чиқишни ўйлади.

Ерга қаради. Бостирмага тиралмиш нарвонга кўзи тушди.

Ерга узалди-узалди, нарвонни тортиб олди. Синч томга тиради. Босиб-босиб кўрди.

Нарвондан оҳиста-оҳиста юқорилади. Иккинчи қаватга кўтарилди.

Синч том усти юксак бўлди, шамолғоҳ бўлди.

Даҳо ғарам бўйлаб ўрмалади.

Шунда, чап оёғини бир нима тортиб қолди. Даҳо интилди, аммо оёғини тортиб ололмади.

Авайлаб энқайди, оёғига қаради. Чолвори пойчаси нарвон михига илашиб қолди.

Даҳо ғарамни қучоқлади. Оёғини силтаб-силтаб қокди. Бўлмади, чолвори пойчасини михдан тортиб ололмади.

— Тфу! — дея нарвонни бир тепди.

Нарвон бостирмага, ундан ерга тарақлаб тушди.

Товуқлар қоқоқлади. Олапар ит ҳурди.

Даҳо ерга қараб қўл силтади.

“Ўлиб кетмайдими. Юқори кўтарилиб олдим, бўлди-да”, деди.

Чалканча узалиб ётди. Оёк-қўлларини бор бўйича ёйди. Кўзларини юмди.

Ердан онаси овози эшитилди:

— Ҳа-а, тарақлаган нима экан десам, нарвон ағнаб кетибди-да. Эб-эй-эб-эй, эсимдан айланайин-да, говмишим соғувсиз қолибди-ку...

Кишлоқ узра товушлар таралди.

Хўрозлар кичкирди.

Қўй-эчкилар маъради.

Моллар мўнгради.

Отлар кишнади.

75

Тонг ёниб кетди.

Дарича ғийқиллаб очилди.

Даҳо ерга энкайиб қаради.

Онаси кадини дарича панжарасига тўнтарди. Қозикдаги бузоқни қўйберди.

Бузоқ ирғишлаб-ирғишлаб ўйнади. Говмиш елинига чопди. Тиззалаб чўккалади. Тирсиллаб турмиш-тирсиллаб турмиш елинни шўрпиллатиб-шўрпиллатиб сўрди.

Говмиш, бузоғини ялаб-юлкиди.

Онаси вақти-вақти билан бузоқни нўхтасидан тортиб-тортиб турди. Сутдан айириб-айириб турди.

Бузоқни тагин қозикқа кантарди.

Панжарадаги кадини олиб келди.

Тирсиллаб турмиш елин олдида чўнқайиб ўтирди.

Говмиш бекаси дока рўмолини искаб-искаб кўрди.

Бекаси говмиши елинини кафтларига олиб силади.

Елин учларини ерга бир-икки тортди.

Елиндан тизиллаб сут отилди.

Говмиш безовта бўлди. Бекасини думи билан туртди.

— Бош-бош, жонивор, бош дейман! Бўлмаса, подага қўшиб келаман!

Бекаси аввал-аввал димоғида айтди.

Айтиб-айтиб, говмишини сориб бошлади:

*Измолида ўтинг бор,
Оқар булоқ сутинг бор,
Отли молим, хўш-хўш,
Зотли молим, хўш-хўш!*

Бекаси ориқ бармоқлари говмиш елинини чўзиб-чўзиб тортди.

Кадига тизиллаб тушмиш оппоқ-оппоқ сут садо берди: повв-повв-повв!..

*Сени ҳайдаб боқайин,
Кўзтуморлар тақайин.
Тарғил молим, хўш-хўш,
Говмиш молим, хўш-хўш.*

Бекаси говмишини кўшиққа солди, говмишини олқишлади.

Бекаси говмишини суйиб-суйиб куйлади, тўлиб-тўлиб куйлади:

*Хўш-хўш дейман, олабош,
Кўзинг ўткир, қаламқош.
Қалам қошинг сузилсин,
Сутинг ерга сизилсин.*

Говмиши вазмин-вазмин кавш қайтарди. Қуралай кўзлари мудради.

Елинидан куюк-куюк, оппоқ-оппоқ сут тагин-да тизиллаб окди: повв-повв-повв!..

*Зотдор ола отинг бор,
Қозон-қозон сутинг бор.*

Говмиш, сен рўзгоримиз ободи бўлдинг, болаларимиз ризк-рўзи бўлдинг, оклиги бўлдинг.

Болаларимиз уйқудан уйғонади. Сут, сут, дейди.

Шунда, болаларимизга кўкрагимизни берамиз.

Болаларимиз кўкрагимизни шўлп-шўлп эмади, чўлп-чўлп эмади.

Шундай бўлса-да, болаларимиз барибир... барибир сенинг сутингни сўрайди, говмишим.

Сенинг сутинг бизнинг сутимиздан-да мазали-да, тўйимли-да, говмишим.

Майли, бизнинг сутимиз куриб қолса қолсин, аммо сенинг сутинг куриб қолмасин, говмишим.

Ий, говмишим, ий!..

*Қуралай кўз, хоҳишим,
Туёқлари кумушим.*

Говмишим, биламан, сенга қийин. Тун демайин, кундуз демайин, сут йиғасан, елинингни тўлдирасан.

Елин тўла сутингни биз соғиб оламиз. Биздан қолми-
шини бузоғинг эмиб олади.

Сенга бўлса, шалвирамиш елин қолади.

Шундай, говмишим, шундай, сен одамзот ризқ-рўзи
учун бино бўлдинг, насибаси учун бино бўлдинг, гов-
мишим.

Ий, говмишим, ий!..

*Жонивор, мени кўргин,
Кавш қайтар, жим тургин.
Хурмаларни тўлдириб
Ийиб сутингни бергин.*

Говмишим, болаларимиз кўкракларимизни ҳадеб
эзғилаб торта берса, бизга малол келади. Бўлмаса, ўз бо-
ламиз-а, пушту камаримиз-а!

Сенинг елинингни бўлса биз-да сўраимиз, бузоғинг-да
сўради. Сенга эса малол келмайди, говмишим.

Куллуқ сенга, говмишим, куллуқ!

Ана, тирсиллаб турмиш елининг сўлиб қолди. Елин-
ларингни торта бериб-торта бериб, қўлларим толди.

Ана, бузоғинг тамшаняпти, сенга талпиняпти...

Сен безовтасан, сен алағдасан...

Ий, говмишим, ий!..

*Кадимни тўлдиарман,
Болангни қулдиарман.
Олаймагин, жонивор,
Болангга қолдиарман...*

Кўшиқ — кўшиқда қолди, сут — сутда қолди.

Уй тарафдан жонҳолат овоз келди:

— Ойхол, чоп, Ойхол!

Бекаси кадини кўтариб хадаҳалади.

76

Даҳо кўшиқдан қарахт бўлди.

Кўзларини юмиб ётди-ётди, ўзини... ўлик фаҳмлади!

Қимир этмади. Хаёлан жонини излади. Излади-изла-
ди, тополмади.

Ич-ичидан хайрон бўлди. Кўзларини ним очди.
Кўзлари мовий-мовий олам кўрди. Кўзлари қирмиз-қир-
миз ранг кўрди.

“Анави мовий олам, ложувард осмон. Қирмизранг

куёш нурлари, — дея хаёлланди Даҳо. — Демак, ўлмабман. Ўлик одам кўрмайди. Ўлик одам дунёни ҳис этмайди”.

Даҳо кўкракларини ушлаб-ушлаб кўрди. Бошларини ушлаб-ушлаб кўрди.

“Мана, бошим жойида турибди. Яна-тагин, фикрла-япти, — тагин хаёлланди Даҳо. — Йўқ, ўлмабман. Улик одам боши фикрлай олмайди”.

77

Шунда... шунда, уйдан йиғи келди:

— Отам-ай, отам-ай!..

Йиғи авж олди. Йиғи ҳовлини олди.

Даҳо ана шунда ўзига келди!

Дирк этиб ўтирди. Уй тарафга олазарак бокди.

Хаёлида, нарвон жойида бўлди.

Хашакни кучоқлаб узала тушди. Оёқларини қўшиқ айтилмиш ерга узатди.

Оёқлари ерга етмади!

Она Ер олис бўлди!

Сут қўшиғи олис бўлди!

Оёқларини ликиллатди, оёқларини типирлатди, оёқларини саланглатди.

Оёқлари ерни тополмади!

Момо Ер йўқ бўлди!

Сут қўшиғи йўқ бўлди!

Назмбоз бўлмишдан буён интилиб келмиш, назмбоз бўлмишдан буён талпиниб келмиш осмонга қаради.

Осмон олисдан-олис бўлди!

Момо Ер осмондан-да олис бўлди!

Пахлавон Даҳо муаллақ қолди.

ИЗОҲЛАР

“Юлдузлар мангу ёнади” — қисса илк марта “Шарқ юлдузи” журналида чоп этилган. (“Шарқ юлдузи”, 1977, 10-сон.) 1980 йилда бу қисса Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриётида “АБК” — “Авторнинг биринчи китоби” серияси остида чоп этилади. Кейинчалик қисса қайта ишланиб, “Кўшиқ” китобига (1987) “Давра” номи билан киритилади (Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти). “Давра” ёзувчи томонидан яна қайта ишланади — энди “Юлдузлар мангу ёнади” номи билан “От кишнаган оқшом” қиссалар тўпламида чоп қилинади (“Шарқ” нашриёт-матбаа концерни Бош таҳририяти, 1994).

“Китоблик Сайфиддин Ҳодиев бор-ку, яқинда ўша билан ўтириб қолдим”... (78-бет.) Сайфиддин Ҳодиев — самбо бўйича икки марта жаҳон чемпиони (1974 йил, Мўғулистон; 1975 йил, Белорусия). Тоғай Мурод 1975 йил Тошкентдаги “Салом” чойхонасида Сайфиддин Ҳодиев билан учрашган ва узок суҳбатлашган (“Мен қайтиб келаман. Тоғай Мурод замондошлари хотирасида”. “Янги аср авлоди” нашриёти, 2007).

“От кишнаган оқшом” — биринчи марта “Ёшлик” журналида эълон қилинган (1982 йил, 11-сон). Сўнгра қисса 1985 йилда “Ойдинда юрган одамлар” китобида нашр қилинади (Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти). Адиб 1985–87-йиллар таҳсил олган Москвадаги Максим Горький номли Адабиёт институти Олий адабиёт курслари семинар машғулотида “От кишнаган оқшом” қиссаси юксак баҳоланади ва катта шов-шувга сабаб бўлади; “Дружба народов” журналига чоп этиш учун тавсия қилинади. Лекин ёзувчи бу билан қаноатланиб қолмайди. Бошқа асарлари сингари адиб унинг қайта таҳрири устида ҳам қаттиқ ишлайди ва “От кишнаган оқшом” китоби тўлиқ вариантда дунё юзини кўради (“Шарқ” нашриёт-матбаа концерни Бош таҳририяти, 1994).

“Ойдинда юрган одамлар” — ёзувчининг энг дилбар ва муаллифнинг ўз сўзи билан айтганда, “не кунларни кўрмаган”, энг мураккаб тақдирли қиссаси илк маротаба “Ўзбекистон адабиёти ва санъати” газетасида тилга олинади. Ўзбекистон халқ ёзувчиси Одил Ёқубов сўз бошиси билан “Ойдинда юрган одамлар” қиссасидан парча эълон қилинади (“Ўзбекистон адабиёти ва санъа-

ти", 1983, 1-сон). Орадан бир йил ўтгач, кисса "Шарк юлдузи" журналида эълон қилинади ("Шарк юлдузи" журнали, 1984, 1-сон).

"Ойдинда юрган одамлар" қиссаси 1985 йилда Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриётида нашр этилади. Шу йили бу китоб Ўзбекистон Ёзувчилар уюшмасининг Ойбек номидаги мукофоти билан тақдирланади. Йиллар ўтгач, Тоғай Мурод бу қиссага яна мурожаат қилади ва уни қайта ишлайди. Ниҳоят қиссанинг тўлиқ варианты чоп қилинади ("От кишнаган оқшом", "Шарк" нашриёт-матбаа концерни Бош таҳририяти, (1994).

*Ёришмоқда олис чек ҳам
Тонг фусункор, сулув бирам.
Ғазал янглиғ жарангдор дам,
Янгроқ ҳаво эсингдами?*

*Бошланар тўрғайлар куйи,
Табиатнинг тонгги тўйи,
Ёриг рўё эсингдами?*

(340-бет.)

Тоғай Мурод бу шеърин мисраларни ўзи севган шоир Миртемирдан олган ("Салкин сахар дарё бўйи...", 1966 йилда ёзилган).

*Боболарим бирин-кетин суяк суриб ўтган ер,
Момоларим сочларини қирқта ўриб ўтган ер.*
(340 – 342-бетлар.)

Ушбу мисралар шоира Ҳалима Худойбердиева қаламига мансуб ("Мен қайтиб келаман. Тоғай Мурод замондошлари хотирасида". "Янги аср авлоди нашриёти", 2007).

"Момо Ер қўшиғи" – қисса биринчи марта "Қўшиқ" номи билан "Ёшлик" журналида эълон қилинади ("Ёшлик", 1987, 3-сон). Қиссанинг тўлиқ варианты шу йили китоб шаклида чоп этилади (Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1987). Асарнинг ёзувчи томонидан қайта ишланган янги варианты эса 1994 йилда нашр қилинади ("От кишнаган оқшом". "Шарк" нашриёт-матбаа концерни Бош таҳририяти, 1994).

*М. АХМЕДОВА,
ёзувчининг умр йўлдоши.*

МУНДАРИЖА

Сўз боши ўрнида

Тоғай Муроднинг кўшиклари. <i>С. Аҳмад</i>	5
Тоғай Муроднинг илк киссалари. <i>О. Ёқубов</i>	8
Тоғай Муроднинг туғма истеъдоди. <i>П. Қодиров</i>	9

Қиссалар

Юлдузлар мангу ёнади	11
От кишнаган оқшом	101
Ойдинда юрган одамлар	215
Момо Ер кўшиғи	345
<i>Изоҳлар. М. Аҳмедова</i>	445

3800L

ТОҒАЙ МУРОД

ТАНЛАНГАН АСАРЛАР

1 жилд

Қиссалар

Рассом Темур Саъдуллаев

«Шарқ» нашриёт-матбаа
акциядорлик компанияси
Бош таҳририяти
Тошкент — 2008

Мухаррир *З. Мирзаҳакимова*
Бадий муҳаррир *Т. Қаноатов*
Техник муҳаррир *Д. Габдратманова*
Мусаххихлар: *Ж. Тоирова, М. Зиямуҳамедова*
Саҳифаловчи *Л. Цой*

Босишга рухсат этилди 17.01.2008. Бичими 84x108 1/16.
«Петербург» гарнитураси. Шартли босма тобоғи 23,52.
Нашриёт ҳисоб тобоғи 25,1. Адади 5000 дона. 3409-сон буюртма.
Баҳоси шартнома асосида.

«Шарқ» нашриёт-матбаа акциядорлик
компаниясининг босмаҳонаси,
100083, Тошкент шаҳри, Буюк Турон кўчаси, 41.